

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

"Deliciously creepy. . . . Chilling."

—RILEY SAGER, author of
LOCK EVERY DOOR

SIMONE ST. JAMES

USA TODAY BESTSELLING AUTHOR OF *THE BROKEN GIRLS*

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

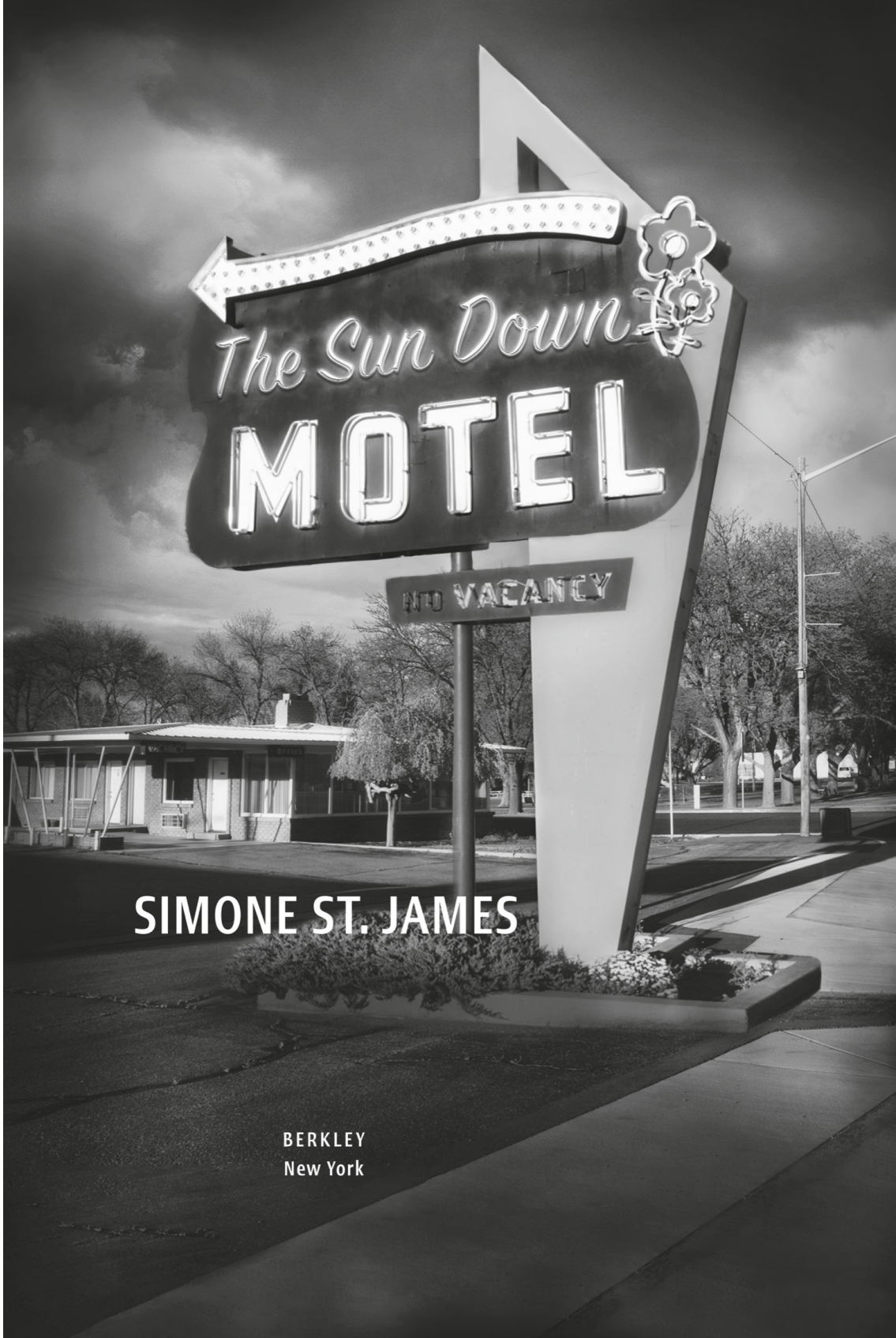
Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

ALSO BY sIMONE sT. JAMEs

*Maddy Clare'in Laneti Aşk ve
Ölüm Üzerine Bir Soruşturma
Ölümler İçin Sessizlik
Gece Yarısının Öteki Yüzü
Yaşayanların Arasında
Kayıp
Kırık Kızlar*

SIMONE ST. JAMES

BERKLEY
New York

BERKLEY
An imprint of Penguin Random House LLC
penguinrandomhouse.com

Telif Hakkı © 2020 Simone Seguin
Okuyucu Rehberi copyright © 2020 by Penguin Random House LLC
Penguin Random House telif haklarını desteklemektedir. Telif hakkı yaratıcılığı besler, farklı sesleri teşvik eder, ifade özgürlüğünü destekler ve canlı bir kültür yaratır. Bu kitabın yetkili bir baskısını satın aldığınız ve herhangi bir bölümünü izinsiz olarak çoğaltmayarak, taramayarak veya dağıtmayarak telif hakkı yasalarına uyduğunuz için teşekkür ederiz. Yazarları destekliyor ve Penguin Random House'un her okuyucu için kitap yayınlamaya devam etmesini sağlıyorsunuz.

BERKLEY ve BERKLEY & B kolofonu Penguin Random House LLC'nin tescilli ticari markalarıdır.

KONGRE KÜTÜPHANESİ YAYIN VERİLERİNDE KATALOGLAMA

İsimler: St. James, Simone, yazar.
Başlık: Güneş batarken motel / Simone St. James.
Açıklama: İlk baskı. | New York : Berkley, 2020.
Tanımlayıcılar: LCCN 2019026692 | ISBN 9780440000174 (ciltli) | ISBN 9780440000181 (e-kitap)
Konular: GSAFD: Gerilim kurgu. | Gizemli kurgu.
Sınıflandırma: LCC PR9199.4.S726 S86 2020 | DDC 813/.6-de23 LC
kayıtlı <http://lccn.loc.gov/2019026692> adresinde mevcuttur

İlk Baskı Şubat 2020

Kapak fotoğrafları: Motel tabelası © Tom Hogan/PlainPicture; Bulutlar © Menno van der Haven/Shutterstock; Sınır © LoudRedCreative/Getty Images
Kapak tasarımı: Sarah Oberrender

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır ve yaşayan ya da ölmüş gerçek kişilerle, ticari kuruluşlarla, olaylarla ya da yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Sürüm_1

Tuhaf kızlar, inek kızlar ve katiller için. Bu sizin.

İçindekiler

[Ayrıca Simone St. James](#)
[tarafından Başlık Sayfası](#)
[Telif Hakkı İthafı](#)

[Viv](#)
Carly.
[Viv](#)
Carly.
[Viv](#) .
Carly
[Viv](#) .
Carly
[Viv](#) .
Carly.
[Viv](#)
[Carly](#)
[Viv](#)
[Carly](#)
[Viv](#)
[Carly](#)
[Viv](#)
Carly.
[Viv](#)
[Carly](#)
[Viv](#) .
Carly
.

Viv
Carly
Viv
Carly
Viv
Carly
Viv
Viv
Carly
Viv .
Carly
Viv .
Carly
Carly
Carly

Teşekkür Okuyucu
Rehberi Yazar
Hakkında

Fell, New York Kasım 1982 VIV

T Her şeyin bittiği gece Vivian yalnızdı.

Bu onun için sorun değildi. Bunu tercih ederdi. Bu, şehrin ortasında bu yerde gece vardiyasında çalışırken keşfettiği bir şeydi. Hiçbir yerde: İnsanlarla birlikte olmak kolaydı, ama yalnız olmak zordu. Özellikle de karanlıkta yalnız olmak. Gerçekten yalnız kalabilen, kendisinden ve kendi düşüncelerinden başka kimseyle birlikte olmayan kişi, herkesten daha güçlüydü. Daha hazır. Daha hazırlıklı.

Yine de Fell, New York'taki Sun Down Motel'in otoparkına girdi ve korkunun tanıdık ritmini hissederek durakladı. Eski püskü Cavalier'inin içine oturdu, anahtar kontakta, kalorifer ve radyo açtı, paltosu omuzlarına sarılmıştı. Parlayan mavi ve sarı tabelaya, L şeklinde iki uzun şerit halinde iki katlı odalara baktı ve *oraya girmek istemiyorum diye* düşündü. *Ama gireceğim*. Hazırdı ama yine de korkuyordu. Saat 22:59'du.

Ağlayacak gibi hissetti. Çılgılık atacak gibi hissetti. Kendini hasta hissetti. *Oraya girmek istemiyorum*.

Ama yapacağım. Çünkü ben hep yaparım.

Dışarıda, yarı donmuş iki damla yağmur ön cama vurdu. Dikiz aynasındaki yolda bir kamyon vızır vızır ilerliyordu. Saat on bire doğru ilerliyordu ve radyodan haberler geliyordu. Bir dakika daha geç kalacaktı ama umurunda değildi. Kimse onu kovmazdı. İşe gelip gelmemesi kimsenin umurunda değildi. Sun Down'ın çok az müşterisi vardı, gece kızının geç kaldığını kimse fark etmezdi. Genellikle o kadar sessizdi ki, bir gözlemci burada hiçbir şey olmadığını düşünebilirdi.

Viv Delaney daha iyi biliyordu.

Sun Down sadece boş görünüyordu. Ama boş değildi.

Soğuk parmaklarıyla sürücü tarafındaki siperliği indirdi. Kısa kestirdiği saçlarına dokundu, kulak memelerinin altında biten ve hacim vermesi için sprey sıkılmış keskin bir stildi. Göz makyajını kontrol etti - bazı kızların yaptığı gibi buz gibi değil, yumuşak bir lavanta moru. Biraz çürük gibi görünüyordu. Sarı ve turuncu renklerle çizerek morluk etkisi yaratabilirdiniz ama o bu gece bununla uğraşmamıştı. Sadece göz kapaklarının narin cildindeki mor, göz kalemi ve kirpiklerinin koyu çizgisiyle buluşuyordu. Neden makyaj yapmıştı ki? Hatırlayamıyordu.

Radyoda bir cesetten bahsediyorlardı. Melborn Yolu'ndaki bir hendekte, buradan on mil uzakta bir kız bulunmuş. *Burası* herhangi bir yer değildi - Fell'den çıkıp New York'un taşrasına ve nihayetinde Kanada'nın hiçliğine giden iki şeritli bir otoyolun kenarında bir moteldi sadece. Ama iki şeritli yolu bir mil kadar takip edip, tepedeki telden sarkan tek ışıktan sağa dönerseniz ve o yolu takip ederek bir diğerine ulaşırsanız, kızın cesedinin bulunduğu yerde olurdunuz. Tracy Waters adında bir kız, en son komşu kasabadaki bir arkadaşının evinden çıkarken görülmüş. On sekiz yaşındaydı, çırılçıplak soyulmuş ve bir hendeğe atılmıştı. Ailesi kayıp ihbarında bulunduktan iki gün sonra cesedini bulmuşlar.

Arabasında otururken, yirmi yaşındaki Viv Delaney'nin hikâyeyi dinlerken elleri titriyordu. Yarı donmuş yağmur çaresiz tenine yağarken çırılçıplak yatmanın nasıl bir şey olduğunu düşündü. Ne kadar korkunç bir soğuk olurdu. Yolda ölmüş gibi çırılçıplak kalanların hep kızlar olduğunu. Ne kadar korktuğunuzun ya da ne kadar dikkatli olduğunuzun bir önemi yoktu - her zaman siz olabilirdiniz.

Özellikle de burada. Her zaman sen olabilirsin.

Bakışları motele, karanlıkta durmaksızın yanıp sönen şatafatlı mavi ve sarı tabelanın yansımasına gitti. BOŞ. KABLO TV!

BOŞLUK. KABLO TV!

Burada geçirdiği üç aydan sonra bile hâlâ korkabiliyordu. Korkunç, mükemmel bir şekilde korkmuş, düşünceleri panik içinde ensesine ve beynine sırıyordu. *Önümüzdeki sekiz saat boyunca yalnızım, karanlıkta tek başımayım.*

Onunla ve diğerleriyle yalnız.

Viv kendine rağmen anahtarı çevirdi, böylece kalorifer ve radyo -hâlâ Tracy Waters'tan bahsediyordu- kapandı. Çenesini kaldırdı ve sürücü tarafındaki kapıyı iterek açtı. Soğuğa doğru adım attı.

Naylon paltosunun içine daha da gömüldü ve park alanını geçmeye başladı. Kot pantolon ve beyaz bağcıklı lacivert bir spor ayakkabı giymişti, tabanları soğuk ve nemli havaya göre çok inceydi. Yağmur saçlarını ıslatmış ve rüzgâr saçlarını yerinden oynatmıştı. Otoparkta üzerinde ofis yazan kapıya doğru yürüdü.

Ofisin içinde Johnny tezgâhın arkasında duruyor, ceketinin fermuarını koca karnının üzerine kapatıyordu. Muhtemelen onu kapıdaki pencereden görmüştü. Arkasındaki duvarda bir saat olmasına rağmen "Geç mi kaldın?" diye sordu.

"Beş dakika," diye karşılık verdi Viv, kendi ceketinin fermuarını açarak. Artık içeride olduğu için midesi bulanıyordu. *Eve gitmek istiyorum.*

Ama ev neredeydi? Fell evi değildi. Doğduğu yer olan Illinois de öyle. Annesiyle son kez çığlık çığlığa kavga ettikten sonra evden ayrıldığında, sözde oyuncu olmak için New York'a gidiyordu. Ama o ana kadar hayatındaki diğer her şey gibi bu da oynadığı bir rol, bir hikayeydi. New York'ta nasıl aktris olunacağı hakkında hiçbir fikri yoktu; bu hikâye annesini öfkelenlendirmişti ve bu da onu yeterince iyi yapmıştı. Viv'in her şeyden çok istediği şey sadece hareket halinde olmak, gitmektir.

O da gitmişti. Ve buraya geldi. Fell'in şimdilik evde olması gerekiyordu.

"Bayan Bailey on yedi numaralı odada," dedi Johnny, motelin az sayıdaki misafirini sayarken. "İçki almaya gitti bile, o yüzden her an bir telefon bekleyin."

"Harika," dedi Viv. Bayan Bailey Sun Down'a içmeye gelirdi, muhtemelen bunu evde yaparsa başı belaya gireceği için. Genellikle unuttuğu taleplerini iletmek için resepsiyona sarhoşken telefon ederdi. "Başka kimse var mı?"

Johnny, "Florida'ya giden çift kontrolden geçti," dedi. "İki telefon şakası aldık, ikisi de ağır nefes alıyordu. Aptal gençler. Janice'e de bir-oh-üç numaranın kapısıyla ilgili bir not yazdım. Kapıda bir sorun var. Kilitlesem bile rüzgârda sürekli açılıyor."

"Her zaman böyle olur," dedi Viv. "Bir hafta önce Janice'e bundan bahsetmiştin." Janice motelin sahibiydi ve Viv onu haftalardır görmemişti. Belki de aylardır. Mecbur kalmadıkça motele gelmiyordu ve kesinlikle geceleri gelmiyordu. Vivian'ın maaş çeklerini bir zarfın içinde

ve tüm iletişim notlarla sağlanırdı. Motelin sahibi bile elinden gelse burada vakit geçirmezdi.

"Kapıyı tamir etmeli," dedi Johnny. "Yani, bu garip, değil mi? Kilitledim."

"Elbette," dedi Viv. "Bu çok tuhaf."

Buna alışkındı. Motelde çalışan başka hiç kimse onun gördüklerini görmemiş ya da onun yaşadıklarını yaşamamıştı. Gördüğü şeyler sadece gece yarısı oluyordu. Gündüz ve akşam vardiyasında çalışanların hiçbir fikri yoktu.

"Umarım başka kimse giriş yapmaz," dedi Johnny ceketinin kapüşonunu başına geçirerek. "Umarım sessiz olur."

Hiç sessiz olmaz, diye düşündü Viv, ama "Evet, umarım" dedi.

Viv onun ofisten çıkışını izledi, arabasının çalışmasını ve uzaklaşmasını dinledi. Johnny otuz altı yaşındaydı ve annesiyle birlikte yaşıyordu. Viv onu eve giderken, belki de yatmadan önce televizyon izlerken hayal etti. Kendini fazla geliştirmemiş, nispeten normal bir hayat yaşayan, Viv'in hissettiği türden bir korkudan uzak bir adam. Adını radyodan hayal meyal hatırlamak dışında Tracy Waters'ı hiç düşünmediği bir hayat.

Belki de deliren sadece kendisiydi.

Sadece ara sıra Altı Numaralı Yol'daki trafiğin ve motelin arkasındaki ağaçlarda esen rüzgârın sesiyle bozulan bir sessizlik hâkim oldu. Saat şimdi 11:12'ydi. Masanın arkasındaki duvarda asılı saat 11:13'ü gösteriyordu.

Ceketini köşedeki kancaya astı. Başka bir kancadan, sol göğsünde *Sun Down Motel* yazan lacivert polyester bir yelek aldı ve beyaz bluzunun üzerine silkti. Tezgâhın arkasındaki sert tahta sandalyeyi çekip oturdu. Yaralı ve lekeli masaüstünü hızlıca gözden geçirdi: kalem ve kurşun kalem kavanozu, kredi kartının üzerinde ileri geri sürükleyerek karbon izi çıkardığınızda takır tukur ses çıkaran siyah kare, kusmuk renkli döner telefon. Masanın ortasında, konukların giriş yaparken bilgilerini yazıp isimlerini imzalayacakları büyük, düz bir defter vardı. Ziyaretçi defteri Kasım 1982'ye kadar açıktı.

Çantasından bir defter çıkaran Viv, sayfalarının arasından bir kalem çıkardı, masanın üzerindeki defteri açtı ve yazdı.

29 Kasım

103 numaranın kapısı tekrar açılmaya başladı. Şaka telefonları. Burada kimse yok.

Tracy Waters öldü.

Dışarıdan bir ses geldi ve başını yarı kaldırarak durakladı. Bir patlama ve ardından bir tane daha. Ritmik ve vahşi. 103 numaranın kapısı açıldı ve rüzgârda duvara çarptı. Tekrar.

Viv bir an için gözlerini kapattı. Korku dalga dalga üzerine geliyordu ama artık çok uzaktaydı. O zaten buradaydı. Hazır olması gerekiyordu. Güneş Batışı onu bu gece için sahiplenmişti.

Kalemi tekrar indirdi.

Ya gördüğüm, düşündüğüm her şey doğruysa? Çünkü öyle olduğunu düşünüyorum.

Gözleri misafir defterine kayd, oradaki isimleri aldı. Omzunun arkasındaki duvarda asılı saatin tik taklarıyla durakladı, sonra tekrar yazdı.

Hayaletler bu gece uyanık. Huzursuzlar. Sanırım bu yakında bitecek. Eli titriyordu ve onu sabit tutmaya çalıştı. Çok üzgünüm, Tracy. Başarısız oldum.

Boğazının arkasından küçük bir ses kaçtı, ama ısırarak susturdu. Kalemi bıraktı ve gözlerini ovuşturdu, güzel lavanta rengi göz farının bir kısmı parmak uçlarına döküldü.

Tarih 29 Kasım 1982, saat 11:24.

Sabah saat üçte Viv Delaney ortadan kaybolmuştu. Bu bir başlangıçtı.

Fell, New York Kasım 2017 CARLY

Tonun yeri yabancıydı.

Gözlerimi açtım ve panik içinde karanlığa baktım. Garip bir yatak, pencereden gelen garip bir ışık, garip bir oda. Bir dakikam vardı.

serbest düşüş, aynı anda hem korkutucu hem de heyecan verici.

Sonra hatırladım: Fell, New York'taydım.

Adım Carly Kirk'tü, yirmi yaşındaydım ve burada olmamam gerekiyordu.

Komodinin üzerindeki telefonumu kontrol ettim; saat sabahın dördüydü, sadece sokak lambalarının ve yirmi dört saat açık Denny's'in ışığı otel odasının penceresindeki tül perdelerin arasından parlıyor ve duvarda puslu bir kare oluştuyordu.

Artık tekrar uyuyamayacaktım. Bacaklarımı yatağın kenarına doğru salladım ve komodinden gözlüklerimi alıp taktım. Dün Illinois'den arabayla gelmişim, uzun bir yolculuk beni Fell'in merkezindeki bu yavan zincir otelde ölü gibi uyuyacak kadar yorgun bırakmıştı.

O kadar da etkileyici bir yer değildi; Google Earth bana bu kadarını söylemişti.

Şehir merkezi, bir bakkal ve CVS'nin etrafında saygıyla sıralanmış kafeler, çamaşırhaneler, hurda antikacılar, kiralık apartmanlar ve ikinci el kitap satan dükkânlardan oluşuyordu. Zincir otel ve Denny's'in bulunduğu cadde kasabanın içinden geçiyordu, sanki birçok insan Fell'e gelmiş ve kasabanın geri kalanına sapmadan yoluna devam etmiş gibiydi.

Dün gece önünden geçtiğim WELCOME TO FELL tabelası, spreyle boyayla TURN BACK (GERİ DÖN) yazan bir kişi tarafından tahrip edilmişti.

Geri dönmedim.

Gözlüklerimi takarak telefonumu tekrar elime aldım ve ben uyurken gelen e-postalar ve mesajlar arasında gezindim.

İlk e-posta ailemin avukatından geldi. *Paranın geri kalanı hesabınıza yatırıldı. Lütfen ekteki dökümü görün.*

Gerisini okumadan, eki açmadan geçip gittim. Görmeme gerek yoktu: Annemden miras kalan paranın bir kısmını kardeşim Graham'la paylaştığımı zaten biliyordum. Bunun zenginlik olmadığını biliyordum ama beni bir süre için yiyecek ve barınakta tutmaya yeterdi. Rakamları istemiyordum ve onlara bakamıyordum. Annenizi kanserden kaybetmek - henüz elli bir yaşındaydı- para gibi şeyleri önemsiz ve aptalca gösteriyordu.

Aslında, hayatınızdaki her şeyi yeniden düşünmenize neden oluyordu. On dört ay keder sisi içinde kaldıktan sonra, çılgınca bir şekilde bunu yapıyordum. Ve duramadım.

Graham'dan bir dizi mesaj geldi. *Ne yaptığını sanıyorsun, Carly? Üniversiteden mi ayrılıyorsun? Ne kadar süreliğine? Ayak uydurabileceğini mi sanıyorsun? Her neyse. Tüm o harçlar boşa giderse, tek başınasın. Bunu biliyorsun, değil mi? Her ne yapıyorsan, sana iyi şanslar. Öldürülmemeye çalış.*

Cevapla'ya bastım ve "Hey, drama kraliçesi." yazdım. *Sadece birkaç günlüğüne ve her şeyi başarıyorum. Bu sadece bir yan gezi, çünkü merak ediyorum. O yüzden beni dava et. Bana bir şey olmaz. Öldürülmek gibi bir planım yok ama kontrol ettiğin için teşekkürler.*

Aslında burada birkaç günden daha uzun kalmayı umuyordum. Annemi kaybettiğimden beri, işletme diplomam için üniversitede kalmak anlamsız geliyordu. Üniversiteye başladığımda, ne yapmak istediğimi bulmak için dünya kadar zamanım olduğunu düşünmüştüm. Ama annemin ölümü bana hayatın sandığınız kadar uzun olmadığını gösterdi. Ve benim de cevaplamak istediğim sorularım vardı. Onları bulmanın zamanı gelmişti.

Graham'ın nişanlısı Hailey bana kendi mesajını göndermişti. *Hey! İyi misin? Senin için endişelendim. İstersen konuşmak için buradayım. Belki başka bir yas danışmanına ihtiyacın vardır? Sana bir tane bulabilirim! TAMAM MI? XO!*

Tanrım, çok iyi biriydi. Zaten yas danışmanlığı yapmıştım. Terapi. Ruh çemberleri. Yoga. Meditasyon. Kişisel bakım. Tüm bunları yaparken keşfettiğim şey, şu anda başka bir terapi seansına ihtiyacım olmadığıydı. Gerçekten ihtiyacım olan şey, en sonunda, cevaplardı.

Telefonumu yere bıraktım ve dizüstü bilgisayarımı açarak onu uyandırdım. Masaüstümdeki dosyayı açtım ve içinde gezindim. *POLİS KAYIP YERLİ KADINI ARIYOR* başlığıyla 1982 yılından bir gazete taraması seçtim. Başlığın altında genç bir kadının fotoğrafı vardı, bir fotoğraf karesinden kesilmişti. Güzeldi, hayat doluydu, gülümsüyordu.

saçları dalgalı, perçemleri alnından yukarıya doğru spreyleneş ve saçlarının geri kalanı seksenlerin klasik görünümüyle aşağıya doğru sarkıyordu. Cildi berraktı ve gözleri siyah beyaz olsa bile ışıldıyordu. Fotoğrafın altındaki başlıkta şöyle yazıyordu: *Yirmi yaşındaki Vivian Delaney 29 Kasım gecesinden beri görülmemiştir. Onu görenlerin polisi aramaları rica olunur.*

Bu. İhtiyacım olan cevap buydu.

Hayatım boyunca burnum kitaplara gömülü bir inektim. *Kara Aygır*'ı okumayı bıraktıktan sonra okuduğum kitaplar karanlık türdendi - kaybolmalar ve cinayetler gibi korkunç şeyler hakkında, özellikle de gerçek olanlar. Diğer çocuklar J. K. Rowling okurken, ben Stephen King okudum. Diğer çocuklar İç Savaş hakkında tarih raporları hazırlarken, ben Lizzie Borden hakkında okudum. Bu konuda yazdığım rapor - baltanın Lizzie'nin babası ve üvey annesinin tam olarak neresine isabet ettiğine dair ayrıntılarla birlikte - öğretmenimin endişeyle annemi aramasına neden oldu. *Carly iyi mi? Annem olayı geçiştirmişti, çünkü o zamana kadar kızının ne kadar karanlık biri olduğunu biliyordu. Carly iyi. Sadece cinayet hakkında okumayı seviyor, hepsi bu.*

Annemin bahsetmediğı -hatta konuşmaktan nefret ettiğı- şey, benim bu konuya doğuştan sahip olduğumdu. Ailemde çözölmemiş bir cinayet vardı ve ben kendimi bildim bileli bunu takıntı haline getirmiştim.

Gazete kupürüne tekrar baktım. Viv Delaney, fotoğraftaki kız, annemin kız kardeşiydi. 1982 yılında Sun Down Motel'de gece vardiyasında çalışırken kaybolmuş ve bir daha bulunamamıştı.

Bu, ailemdeki kocaman bir boşluktu, herkesin bildiğı ama kimsenin bahsetmediğı bir şeydi. Viv'in kayboluşu, eksik bir diş gibi bir kayıptı. Babam, bizi sonsuza dek terk *etmeden* bir yıl önce, *bunu asla annene sorma* demişti. *Bu onu üzüyor.* Ebedi baş belası kardeşim bile bu konuda hassastı. Bana *annemin kız kardeşinin öldürüldüğünü* söyledi. *Biri onu kaçırmış ve öldürmüş, kancalı adam gibi. Bu beni ürkütüyor. Annemin bu konuda konuşmamasına şaşmamalı.*

Teyzem Viv otuz beş yıldır kayıptı. Büyükanmem ve büyükbabam - annem ve Viv'in anne babası - ölmüştü. Evimizde Viv'in ne bir fotoğrafı ne de ona ait bir hatıra vardı. Annem ölmeden bir yıl önce, yaz için eve geldiğimde, internette bir hikaye bulmuş ve Viv'in yüzünü ilk kez görmüştüm. Belki de yeterince zaman geçmiştir diye düşünmüştüm. Kupürün çıktısını aldım ve ona göstermek için aşağı indim. "Bak ne buldum," dedim.

Annem oturma odasındaki kanepede oturmuş, akşam yemeğinden sonra televizyon izliyordu. Kupürü benden aldı ve okudu. Sonra bir süre ona

baktı.

uzun süre bakışlarını fotoğrafa sabitledi.

Tekrar bana baktığında, yüzünde daha önce hiç görmediğim ve bir daha asla göremeyeceğim garip bir ifade vardı. Acı belki. Yorgunluk ve bir tür eski, çürümüş, oyulmuş korku. O anda kanser olduğunu ve onu bir yıl içinde kaybedeceğimi bilmiyordum. Belki o zaman biliyordu ve bana söylememişti ama ben öyle düşünmüyordum. Yüzündeki o ifade, o korku tamamen Vivian'la ilgiliydi.

Sonunda konuştuğunda sesi düzdü, tonlama yoktu. "Vivian öldü," dedi. Kupürü yere bıraktı ve ayağa kalkıp odadan çıktı.

Anneme bir daha hiç sormadım.

- - -

Ancak annem öldükten sonra sinirlendim. Aslında anneme değil - Viv kaybolduğunda o daha gençti ve yapabileceği pek bir şey yoktu. Peki ya diğer herkes? Polisler? Yerel halk? Viv'in ailesi? Neden eyalet çapında bir arama yapılmamıştı? Neden Viv'in en ufak bir dalgalanma olmadan hiçliğe karışmasına izin verilmişti?

İlk sorduğum kişi benden daha yaşlı olan ve benden daha çok şey hatırlayan Graham'dı. "Büyükanne ve büyükbabam o zamanlar boşanmışlardı," dedi Graham. "Viv kaybolduğunda, büyükanne bekar bir anneydi."

"Yani? Bu kızını aramadığı anlamına mı geliyor? Büyükbabasını da mı?"

Graham omuz silkti. "Büyükanne'nin fazla parası yoktu. Annem bana Viv'le sürekli kavga ettiklerini söyledi. Hiç anlaşılmamış."

Şok olmuş bir halde ona bakakalmıştım. Annemin kiralık dairesinde oturuyorduk, eşyalarını kutulamanın ortasındaydık. Mola vermiştik ve paket yemek yiyorduk. "Bunu sana annem mi söyledi? Bunu bana hiç söylemedi."

Ağabeyim yine omuz silkti, bir kutuya yaslandı ve telefonunda gezinmeye başladı. "O zamanlar internet ya da DNA yoktu. Kayıp birini bulmak istiyorsan, arabana binip etrafta dolaşarak onu aramak zorundaydın. Büyükanne işten izin alıp Fell'e gidemezdi. Ve büyükbabam zaten yeniden evlenmişti. Hiçbirini o kadar da önemseydiğini sanmıyorum."

Bu doğrudu. Annemin, ailesini batmaya ya da yüzmeye terk eden babasıyla iyi bir ilişkisi olmamıştı. Cenazesine bile gitmemişti. "Peki ya polisler?" Dedim.

Graham telefonunu kısa bir süreliğine yere bıraktı ve düşündü. "Viv çoktan evden ayrılmıştı ve yirmi yaşındaydı," dedi. "Sanırım bir yerlere gittiğini düşündüler." Bana baktı. "Bu işle gerçekten ilgileniyorsun, değil mi?"

"Evet, bu işle gerçekten ilgileniyorum. Bir ceset bile bulamadılar. Artık 1982'de değiliz. Artık internetimiz ve DNA'mız var. Belki bir şeyler yapılabilir."

"Senin tarafından mı?"

Evet, benim tarafımdan. Başka kimse yok gibiydi. Ve artık annem öldüğüne göre, onu incitmeden istediğim tüm soruları sorabilirdim. Annem öldüğünde Viv'le ilgili tüm anılarını da yanında götürmüştü ve ben onları asla duyamayacaktım. Buna duyduğum öfke çaresizdi, terapistlerin ve danışmanların üzerinde çalışmam gerektiğini söylediği bir şeydi. Ama diğer herkese duyduğum öfke, teyzemin muhtemelen kaçırılması ve ölümünün sadece olmuş bir şey olarak geçirilmesine duyduğum öfke... Fell'e gelip kendi cevaplarımı alarak bunların üstesinden gelebilirdim.

Bilgisayarımdaki diğer taranmış makaleye tıkladım. Başlık basitçe *KAYIP KIZ HALA BULUNAMADI* şeklindeydi. Detaylar kabataslaaktı: Viv yirmi yaşındaydı; üç aydır Fell'deydi; Sun Down Motel'de gece vardiyasında çalışıyordu. İşe gitmiş ve vardiyasının ortasında arabasını, çantasını ve eşyalarını geride bırakarak ortadan kaybolmuştu. Jenny Summers adında bir kız olan oda arkadaşı Viv'in "iyi bir insan, geçinmesi kolay biri" olduğunu söyledi. Ayrıca adı belirtilmeyen bir kişi tarafından "güzel ve hayat dolu" olarak tanımlanmış. Kimsenin bildiği bir erkek arkadaşı yoktu. Uyuşturucu, alkol ya da fuhuşla ilgisi olmadığını kimse söyleyemezdi. Annesi -büyükannem- "endişeli hasta" olarak aktarıldı.

Güzel bir kızdı, gitti. Yaya olarak. Hiç parası olmadan.
Vivian öldü.

Viv'in davası ulusal, hatta eyalet çapında medyanın ilgisini çekmemişti. Yerel Fell gazeteleri dijital ortama aktarılmamıştı - hala Fell kütüphanesinde fiziksel olarak arşivleniyorlardı. Araştırmaya başladığımda bulduğum tek şey gerçek suç blogları ve koltuk dedektiflerinin Reddit başlıklarıydı. Blogların ya da konuların hiçbirisi Vivian hakkında değildi ama çoğu Fell hakkındaydı. Çünkü Fell'de birden fazla çözülmemiş cinayet olduğu ortaya çıktı. Böylesine küçük bir yer için gerçek suç meraklılarının cenneti idi.

İkinci makale annemin eşyaları arasındaydı. Öldükten sonra şifonyerini karıştırırken bulmuştum, bir çekmecenin arkasındaki zarfın içindeydi. Zarf beyaz, gıcır gıcır, yepyenydi. Arkasında annemin güzel el yazısıyla şöyle yazıyordu: *27 Greville Sokağı, C dairesi.*

Viv'in adresi olabilir mi? Zarfın içindeki gazete kağıdı parçası neredeyse parçalanmak üzereydi, bu yüzden onu taradım ve bulduğum ilk zarfa ekledim.

Vivian öldü.

Annem kız kardeşiyle ilgili hiçbir şey hatırlamak, ondan bahsetmek istememişti ama yine de bu makaleyi adresiyle birlikte otuz beş yıl boyunca saklamıştı. Hatta yakın zamanda yeni bir zarfa koymuş, adresi yeniden kopyalamıştı, bu da en azından makaleyi eski zarftan çıkardığı, belki de tekrar okuduğu anlamına geliyordu.

Viv gerçkti. Ürkütücü bir masal ya da bir hayalet hikayesi değildi. O gerçkti, annemin kız kardeşiydi ve her nasılsa, o bembeyaz zarfa bakarken, onun annem için çok önemli olduğunu biliyordum, anlama şansımı kaybettiğim bir şekilde.

Elimdeki tek şey buydu: iki gazete makalesi ve bir keder anısı. Ama şimdi bundan daha fazlasına sahiptim. Biraz param ve Illinois'den Fell, New York'a kadar çok net bir haritam vardı. Viv'in dairesinin ve belki de Sun Down Motel'in adresi vardı. Erkek arkadaşım ve tutkuyla bağlı olmadığım bir üniversite kariyerim yoktu. Bir arabam ve arka koltuğa sığacak kadar az eşyam vardı. Yirmi yaşındaydım ve hayatıma henüz başlamamıştım. Tıpkı Viv'in başlamadığı gibi.

Okuldan ayrıldım -Graham bunu gerçekten abartıyordu- ve bir yolculuğa çıkmak için arabama bindim. Ve işte buradaydım. Kasabaya baktım ve kütüphaneden yerel makaleleri araştırdım. İnternette yaptığım araştırmada hâlâ faaliyette olduğunu öğrendiğim Sun Down'ı gidip kendim görecektim. Belki burada yaşayan biri Viv'i tanıyordu, onu hatırlıyordu, bana ondan bahsedebilirdi. Belki onu annemin çekmecesinde saklı soluk bir gazete parçasından daha fazlası yapabilirdim. Onun ortadan kayboluşu ailemin en büyük gizemiydi, bunu ilk elden görmek istiyordum ve bunun için okuldan birkaç gün izin almam yeterliydi.

Öldürülmemeye çalış. Ağabeyim beni korkutmaya çalışıyordu. İşe yaramayacaktı. Ben kolay kolay korkmam.

Yine de dizüstü bilgisayarımı kapattım ve fotoğrafta gördüğüm kıza birinin zarar verdiğini, birinin onu yakalayıp bir yere götürdüğünü, ona bir şey yaptığını, onu öldürdüğünü düşünmemeye çalıştım. Onu ıssız bir yere atacaktı.

belki hala öyleydi. Belki de artık sadece kemikleriydi. Belki o kişi, her kimse, şimdi ölmüştü ya da hapisteydi. Belki de değillerdi.

Vivian öldü.

Vivian'ın unutulması, birkaç parça gazete kağıdına indirgenmesi ve başka bir şey olmaması adil değildi. Annemin ölmesi, anılarını ve kederini de beraberinde götürmesi adil değildi. Viv'in benden başka kimse için önemli olmaması adil değildi.

Fell'deydim. Buraya ait değildim. Ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yoktu. Ve yine de uyumadan güneşin yeniden doğmasını bekledim.

Fell, New York
Ağustos 1982
VIV

C Buraya gelmesi bir kazaydı. Bir dolambaçlı yol onu Pennsylvania'ya götürmüş ve oradan da para biriktirmek için otostop çekmiş. İlk araç sadece Binghamton'a gidiyormuş. İkinci araç ona

New York'a gidiyordu, ama bir saat sonra yanlış yöne gittiğini fark etti.

Viv adama, "New York'a gitmiyoruz," dedi. "Şehir dışına gidiyoruz."

"Şey," dedi adam. Kırk yaşlarındaydı, soluk sarı yakalı bir gömlek ve elbise pantolonu giyiyordu. Tıraşlıydı ve çerçevesiz gözlük takıyordu. "Daha açık olmalıydınız. New York dediğinizde taşrayı kastettiğinizi düşünmüştüm."

Açık konuşmuştu. Öyle olduğunu biliyordu. Pencereden batan güneşe baktı, onu nereye götürdüğünü merak ediyordu, kalbi panik içinde hızlanmaya başlamıştı. Kaba olmak istemiyordu. Belki de bu konuda nazik davranmalıydı. "Sorun değil," dedi. "Beni burada bırakabilirsin."

"Saçmalama," dedi adam. "Seni Rochester'a götüreceğim, orada sana en azından bir yemek verebilirim. Oradan otobüse binebilirsin."

Viv ona gülümsedi, sanki ona bir iyilik yapıyormuş, onu olmak istediği yerden uzaklaştırıyormuş gibiydi. "Oh, bunu yapmana gerek yok."

"Tabii ki biliyorum."

İki şeritli bir yoldaydılar ve ileride bir motelin tabelasını gördü. "Zaten geceyi geçirmek için durmam gerekiyor," dedi. "Burada kalacağım."

"Orası mı? Bana yarım yamalak görünüyor."

"Eminim sorun yoktur." Adam konuşmayınca, "Rahatsız etmek istemem," dedi.

Adam kenara çekince boğazı kurudu. Kusacağını düşündü. Neden korktuğunu, adamın dediğini yapmasının onu neden bu kadar rahatlatıldığını söyleyemedi. *Başka ne yapabilirdi ki?* diye kendi kendini azarladı. Muhtemelen iyi bir adamdı ve saçmalıyordu. Yolda tek başına olmaktan kaynaklanıyordu.

Yine de adam arabayı durdurur durduramaz kapıyı açtı ve bir ayağını yol kenarındaki çakılların üzerine koydu. Ancak o zaman döndü ve arka koltuktan çantasını aldı. Sırtı adama dönük olduğu süre boyunca nefesini tuttu.

Çantayı kucağına almayı bitirdiğinde, kalçasında sıcak bir şey hissetti. Aşağı baktı ve adamın elinin orada durduğunu gördü.

"Yapmak zorunda değilsin," dedi.

Viv'in aklı başından gitti. Bir şeyler mırıldandı, adamın elinin altından çekildi, arabadan indi ve kapıyı çarptı. Araba uzaklaşırken, adam onu duyamazken söyleyebildiği tek kelimeler "Teşekkür ederim" ve "Özür dilerim" oldu. Bunları neden söylediğini bilmiyordu. Tek bildiği, boş bir yolun kenarında, boş bir motelin önünde durduğu ve kalbinin göğsünü sıkıştırıracakmış gibi çarptığıydı.

Grisham, Illinois'de Viv sorunlu bir kızdı. Anne ve babasının beş yıl önce boşanmasından sonra, hiçbir şeyi doğru yapamıyor gibi görünüyordu. Küçük kız kardeşi kurallara uyarken, Viv yapmaması gereken her şeyi yapıyordu: okulu asmak, geç saatlere kadar dışarıda kalmak, annesine yalan söylemek, sınavlarda kopya çekmek. Bunları neden yaptığını bile bilmiyordu; bunların yarısını yapmak istemiyordu. Bazen başka birinin bedenindeymiş gibi hissediyordu, sırayla öfkeli ve bitkin olan bir beden.

Ama onu kötü yapan, annesini öfkeliendiren ve utandıran her şeyi yaptı. Bir gece, sabahın ikisinde eve dönerken yakalandığında, paniğe kapılan annesi neredeyse onu tokatlayacaktı. *Kendini çok akıllı sanıyorsun*, diye bağırıyordu annesi yüzüne. *Gerçek bir bela görseydin ne yapardın?*

Şimdi, evden uzakta, ıssız bir yolun kenarında dururken, adamın arka lambaları uzakta kaybolurken, o sözler geri geldi. *Eğer gerçek bir bela görseydin ne yapardın?*

Ağustos gökyüzü kızıla dönüyor, alçalan güneş gözlerini yakıyordu. Kolsuz turkuaz bir üst, beyaz ve gümüş kemerli bir kot pantolon ve tenis ayakkabıları giymişti. Çantasını omzuna aldı ve motel tabelasına baktı. Mavi ve sarıydı, üzerinde klasik eski tarzda SUN DOWN yazıyordu

Ellili ve altmışlı yıllarda gördüğünüz türden harfler. Altında muhtemelen geceleri yanan neon harfler vardı: BOŞ YER. KABLO TV!

Tabelanın arkasında L şeklinde dizilmiş bir motel vardı; L'nin ayak kısmı yola paralel uzanıyordu. Bir çıkıntısı ve beton bir yürüyüş yolu vardı, oda kapıları açık havada sıralanmıştı. Koyu kahverengi ve kirli krem renginde dekore edilmiş, insanların uyumak için çaresiz kalmadıkça önünden geçip gittikleri türden, dikkat çekici olmayan bir yerdi. L'nin birleştiği yerde üst kata çıkan bir dizi merdiven vardı. Otoparkta sadece bir araba vardı ve üzerinde OFİS yazan yola en yakın kapının yanına park etmişti.

Viv alnını sildi. Arabadaki adamdan kaçmanın verdiği adrenalin yükselişi azalıyordu ve yorgundu, sırtı ve omuzları ağrıyordu. Koltuk altları terden ıslanmıştı.

Yirmi dolar kadar parası vardı - elinde kalan tüm nakit. Arabalı sinemadaki patlamış mısır standındaki işinden biriktirdiği parayla bir banka hesabı ve yerel bir katalog için modellik yaparak kazandığı küçük parası vardı. Yüksek belli, asitle yıkanmış kot pantolonu ve parlak mor düğmeli bluzuyla bir öğleden sonra kamera karşısına geçmiş, parmak uçlarını kotunun ceplerine sokup gülümsemişti.

Tüm birikiminin toplamı dört yüz seksen beş dolardı. Bu paranın New York parası olması gerekiyordu, onu yeni hayatına gönderecek olan para. Daha hiçbir yere varmadan harcamaması gerekiyordu. Yine de bu yolculukla ilgili şu ana kadarki her şey gibi, yanlış hesap yapmış görünüyordu.

Burası pahalı bir yere benzemiyordu. Belki yirmi dolarla bir yatak ve duş alabilirdi. Olmazsa, belki odalardan birine gizlice girmenin bir yolu vardı. Kimse görecekmış gibi görünmüyordu.

Viv ofis kapısına yaklaştı ve elini soğuk kapı koluna koydu. Ağaçların arasında uzaklarda bir yerde bir kuş ötüyordu. Yolda hiç trafik yoktu. *Eğer bu kapının diğer tarafındaki adam Norman Bates'e benziyorsa*, dedi kendi kendine, *arkamı dönüp kaçacağım*. Derin bir nefes aldı ve kapıyı açtı.

İçerideki adam Norman Bates'e benzemiyordu, hatta bir erkek bile değildi. Eski bir masanın arkasındaki sandalyede oturan bir kadındı. Otuz yaşlarında, zayıf ve diri bir kadındı; kahverengi saçları at kuyruğu şeklindeydi ve yüzünde sert çizgiler vardı. Bol gri bir sweatshirt, bol kesim bir kot pantolon ve Viv'in masaya dayadığı için görebildiği ağır kahverengi botlar giymişti. Bir dergi okuyordu ama kapı açılınca başını kaldırdı.

Kadın ayaklarını masadan kaldırmadan, "Yardım edeyim mi?" dedi.

Viv omuzlarını geriye attı ve kadına katalog modeli gülümsemesini verdi. "Merhaba," dedi. "Bir oda istiyorum ama sadece yirmi dolar nakit param var. Ne kadar lütfen?"

"Genellikle otuz," dedi kadın hiç duraksamadan ya da duruşunu değiştirmeden. Dergi hâlâ çene hizasındaydı. "Ama ben buranın sahibiyim ve burada başka kimse yok, bu yüzden yirmi doları geri çevirmeyeceğim."

Zafer sarhoşluğuyla Viv elindeki yirmi dolarlık banknotu masanın üzerine bıraktı. Ve bekledi.

Kadın hâlâ kıdılmadı. Elindeki dergiyi bırakmadı ve yirmiliği almadı. Onun yerine bakışları Viv'in üzerinde gezindi. "Buradan geçiyor musun, tatlım?" dedi.

Yeterince güvenli bir soru gibi görünüyordu. "Evet." "Öyle mi? Bir araba sesi duymadım."

Viv omuz silkti, boş ve zararsız olmaya çalıştı. Çoğu insan buna kanardı. Kadın sonunda dergiyi kapattı ve kot pantolonlu kucağına koydu.

"Altı Numara'ya mı otostop çekiyordun?"

"Altı Numara mı?" Viv kafası karışmış bir halde, "Altı Numara mı?" dedi.

"Altı Numaralı Yol." Kadının kaşları aşağı indi. "Annen olsaydım, derini yüzerdim. O yolda otostop çekmek yalnız kızlar için tehlikelidir."

"Ben yapmadım. Aracım beni buraya bıraktı. Beni Binghamton'ın dışından aldı. New York'a doğru gidiyordum."

"Tatlım, burası New York değil. Burası Fell. Yanlış yöne gidiyorsun."

"Biliyorum." Viv kadının ona bir oda vermesini diledi. Ağır çantasını yere bırakması gerekiyordu. Duş alması gerekiyordu. Yiyecek bir şeylere ihtiyacı vardı ama yirmiliği olmadan bunu nasıl ödeyeceğini bilmiyordu. Masanın üzerinde açık duran büyük defteri işaret etti, belli ki bir misafir kayıt defteriydi. "Adımı oraya yazayım mı?" Sonra, Illinois banliyösündeki iyi kız eğitimi ortaya çıktı: "Yarın bir bankaya gidebilirsem size otuz doları ödeyebilirim. Ama şu anda hepsi kapalı."

Kadın homurdandı. Dergiyi -Viv kapağında Tom Selleck'in yer aldığı *People* olduğunu gördü- masanın üzerine fırlattı ve sonunda ayaklarını aşağı salladı. "Daha iyi bir fikrim var," dedi. "Gece çalışanın işi bıraktı. Bu gece masayı koru ve yirmi doların sende kalsın."

"Masayı korumak mı?"

"Burada otur, telefona cevap ver. Biri gelirse, parasını al ve ona bir anahtar ver. Anahtarlar burada." Sağ eliyle masanın çekmecesini açtı. "Defteri imzalat. Bu kadar. Bunu yapabileceğini düşünüyor musun?"

"Bunu yapacak başka kimse yok mu?"

"Az önce adamım istifa etti dedim, değil mi? Ben sahibiyim, o yüzden bilmem gerekir.

Ya sen bütün gece bu masada oturursun ya da ben. Hangisini tercih edeceğimi zaten biliyorum."

Viv nefesini dışarı verdi. İşin kendisi onu rahatsız etmiyordu; Illinois'de pek çok hizmet işinde çalışmıştı. Ama bütün gece uyanık kalma fikri kulağa pek eğlenceli gelmiyordu.

Yine de, eğer bunu yaparsa yirmiliği elinde kalacaktı. Bu da bir şeyler yiyebileceği anlamına geliyordu.

Ofisin etrafına göz gezdirdi, bir bit yeniği olduğuna dair bir işaret arıyordu ama tek gördüğü yavan duvarlar, bir masa, birkaç raf ve ofis kapısının üzerindeki pencereydi. Yoldan geçen bir arabanın boğuk sesi duyuluyordu ve gökyüzü gittikçe kararıyordu. Viv şaşırtıcı bir şekilde bir yerlerden gelen hafif bir sigara dumanı kokusu aldı. Keskin ve yakıcıydı, kadının giysilerinden gelebilecek eski sigara kokusu gibi değildi.

Yakınlarda biri sigara içiyordu.

Nedense bu onu biraz daha iyi hissettirdi. Belli ki göremese bile burada *birileri* vardı. "Elbette," dedi kadına.

"Gece vardiyasında çalışacağım."

"Güzel," dedi kadın, çekmeceyi açtı ve masanın üzerine bir anahtar attı. "Oda bir-oh-dört sizindir. Elini yüzünü yıka, biraz kestir ve saat on birde beni görmeye gel. Adın ne senin?"

Yine o duman kokusu, sanki her kimse az önce bir nefes çekip vermiş gibi. "Vivian Delaney. Viv."

"Evet, Viv," dedi kadın, "Ben Janice. Burası Sun Down. Görünüşe göre kendine kalacak bir yer bulmuşsun."

Viv, "Teşekkür ederim," dedi ama Janice çoktan Tom Selleck'in yanına dönmüş, çizmelerini tekrar masanın üzerine koymuştu.

Anahtarı ve yirmiliğini alıp çıktı, ofisin kapısını iterek açtı ve yürüyüş yoluna adım attı. Dışarıda bir yerde sigara içen birini görmeyi bekliyordu, belki de akşam havasında sigara içen bir misafir, ama kimse yoktu. Çakıl araziye doğru yürüdü, bir daire çizip baktı. Alacakaranlığın alçalan ışığında motel kapalı görünüyordu, odaların hiçbirinden ışık gelmiyordu. Mekânın arkasındaki ağaçlar sessiz bir ses çıkarıyordu.

rüzgarın sesi. Arazinin ışık almayan köşesinde çakıllara sürtünen bir ayakkabının yumuşak sesi vardı.

"Alo?" Viv elini bacağına koyan adamı düşünerek seslendi. Hiçbir şey.

Alçalan karanlığın içinde durmuş, rüzgârı ve kendi nefes alışını dinliyordu.

Sonra 104 numaralı odaya gitti, sıcak bir duş aldı ve yatağa uzandı, bir havluya sarındı, boş tavana baktı, sert yorganı omuzlarının derisinde hissetti. Genellikle otellerde duyduğunuz sesleri dinledi -gelip giden ayak sesleri, kapınızın önünden geçen yabancıların sesleri. İnsan sesleri. Hiçbiri yoktu. Hiç ses yoktu.

Ne tür bir moteldi bu? Bu kadar terk edilmişse, nasıl açık kalabildi? Ve neden bir gece görevlisine ihtiyaçları vardı ki? Sinemada müdür herkesi saat onda eve göndermişti çünkü ondan sonra ödeme yapmak istemiyordu.

Para almıyordu, tam olarak değil. Ama yine de Janice için bütün gece orada oturacak birini bulmaya çalışmak yerine ışıkları söndürmek, ofisin kapısını kilitlemek ve eve gitmek daha kolay olacaktı.

Ayakları ağrıyordu ve vücudu yavaşça yatağa doğru gevşedi. Yalnız ya da değil, bu yine de o karanlık otoyolda otostop çekmekten, başka bir yabancıнын onu almasını ummaktan daha iyiydi. Sun Down'da bir yerlerde bir otomat olmasını ummaya başladı, tercihen içinde Snickers bar olan bir otomat.

Sarı yakalı gömlekli adam, arabasında olduğu için sanki aralarında bir anlaşma varmış gibi elini kızın kalçasına koymuştu. Kadın geri çekilmeden önce parmaklarını hafifçe kalçasının iç kısmına doğru kıvrırmıştı. İçindeki o sarsıntıyı, korkuyu tekrar hissetti. Daha önce hiç böyle bir korku hissetmemişti. Öfke, evet. Annesiyle babası boşandığından beri çok uyumuştı, bazen öğleden sonra bir ya da ikiye kadar, annesinin ona bağırmasına neden olan başka bir şey.

Ama bugün hissettiği korku derin ve ani olmuştu, neredeyse uyuşturan bir darbe gibiydi. Hayatında ilk kez, ne kadar silinebilir olduğunu fark etmişti. Her şey bir anda nasıl da bitebilirdi. Vivian Delaney ortadan kaybolabilirdi. Sadece gitmiş olacaktı.

Korkuyorum, diye düşündü.

O zaman: *Burası bunun için doğru yer gibi görünüyor.*

Başka bir şey düşünmeden uykuya dalmıştı.

Fell, New York Kasım 2017 CARLY

Greville Caddesi ancak üç blok uzunluğundaydı; alçak apartmanlardan oluşan bu cadde, eğri büğrü bir tel örgüyle çevrili bir çıkmaz sokakla son buluyordu. Binalar çocuk oyuncaklarından yapılmış gibi görünüyordu.

Köşelere dizilmiş bloklar, 1971 civarında gözden düşmüş beton ve vinil kaplamalı kutu gibi bir tarz. Her binaya giden kısa, bodur araba yollarının yanından yavaşça geçerek yirmi yedi numarayı aradım.

Kendimi biraz zaman yolcusu gibi hissederek, yuvarlak arka kısmı ve kelleşmiş lastikleri olan koyu gri bir Volvo'nun yanına park ettim. Buraya teyzemin yaşadığı yeri görmeye, belki de hayatının nasıl olduğuna dair bir fikir edinmeye gelmişim ama 1982'den beri neredeyse hiç değişmemiş gibi görünen bir sokakta durmayı beklemiyordum. Eğer adres doğruysa, teyzem tam olarak benim durduğum yerde durmuş, aynı manzaraya bakıyordu.

Sokakta bir aşağı bir yukarı bisiklet süren, gidonlarındaki zilleri çalıp gülen iki çocuk dışında etrafta kimse yoktu. Yirmi yedi numaranın ön kapısına doğru yürüdüm ve kapının kilitli olmadığını görünce içeri girdim.

Kiracıların posta kutularının sıralandığı kısa bir koridor ve bir dizi merdiven vardı. C dairesinin posta kutusunda ATKINS, H. yazıyordu. Merdiven boşluğunun kenarından başımı uzatmış, yukarı bakıyor ve nasıl sapık gibi görünmeyeceğimi düşünüyordum ki üst kattaki koridorda bir kız belirdi.

Benim yaşlarımdaydı, hafif, sağlam bir yapısı vardı ve koyu sarı saçları çenesine kadar düz bir şekilde dökülüyordu. Saçının ön tutamını alıp tek bir tokayla alnından geriye tutturmuştu ve anlamlı bir yüzün içinde berrak ve zeki gözlerle bana bakıyordu. Üzerinde büyük bir örme panço vardı, omuzlarının üzerine yerleştirilmiş, baş için bir deliği olan bir kare şeklindeydi.

"Reklam için mi buradasınız?" diye sordu. "I-"

"Sadece bir kişi geliyor," dedi. "C dairesinin oda arkadaşı."

Bu beni duraksattı. "Daire C mi?"

"Elbette. Yukarı gel."

Arkamı dönmeyi düşünmedim bile.

Onun yerine Pançolu Kız'ı takip ederek merdivenlerden yukarı çıktım ve bir kapıdan girdim. İçerideki daire şaşırtıcı derecede büyüktü; muşamba zeminli bir mutfak, bir televizyon odası ve iki uçtan açılan iki yatak odası kapısı vardı.

"Ben Heather," dedi pançolu kız kapıyı arkamdan kapatırken. Yün kıvrımlarının altından elini uzattı. İnce bir eldi, porselen beyazıydı ve sıkıştıgımda tenimi biraz ürpertti.

"Carly," dedim.

"Size bir tur attırayım."

Bir de baktım ki on dakika geçmiş ve her odayı görmüşüm. Sıcak suyun akmadığını, Wi-Fi'nin çekmediğini ve kiranın aylık iki yüz dolar olduğunu biliyordum. Biraz pislik olduğumu da biliyordum, çünkü Heather'a hâlâ gerçeği söylememiştim.

"Ayda iki yüz dolar çok para değil," diye belirttim.

Heather bir eliyle ensesini ovuşturdu. Gözlerinin altında sanki çok yorgunmuş gibi belli belirsiz mor halkalar vardı ama yine de gözlerini kaçırmaması zor bir canlılık yayıyordu. "Tamam, yalan söyleyemem," dedi, kelimeleri aceleyle söyledi. "Paraya gerçekten ihtiyacım yok. Ben Fell'deyken buranın parasını babam ödüyor."

"Fell'de mi?"

"Fell College," dedi. "Tuhaf, biliyorum. Yerel bir üniversiteye giden yerel bir kız, ailesi tarafından ödenen bir daireye taşındı. Değil mi?" Cevap vermemi ister gibi çenesini eğdi ama bana fırsat vermeden konuşmaya devam etti. "Tecrübeye ihtiyacım vardı ya da ailem bana öyle söyledi. Karnımı doyurmak ve kendi başımın çaresine bakmak gibi şeyler. Ve bunu seviyorum, gerçekten. Ama sürekli yalnızım ve bu daireden sesler geliyor. Ve konuşacak kimse yok. Ben bir gece kuşuyum ve geceleri uyuyamıyorum. Sanırım ev arkadaşı ilanını sırf burada birileri olsun diye verdim. Mesele para değil aslında. Anlıyor musun?"

"Tamam," dedim, çünkü gerçekten iyi birine benziyordu. "Fell College'ı hiç duymadım."

Heather pançosunun altından ince omuzlarını silkerek, "Kimse almadı," dedi. "Burası yerel bir yer. Bildiğimiz anlamda bir üniversite değil aslında. Anlaşılmaz bir yer ve biz yerel halk oraya gidiyoruz. Kasabadan ayrılmadan üniversiteye gidiyormuşuz gibi hissettiriyor."

"Üniversitenin amacı şehri terk etmek değil mi?"

"Üniversitenin amacı üniversiteye gitmektir," dedi Heather son derece mantıklı bir şekilde. "Ve senin bizden biri olmamana şaşırdım. Seni diğer öğrencilerden biri sanmıştım."

Kendime baktım: yıpranmış kot pantolon, ayak bileklerine kadar bağcıkları olan eski botlar, üzerinde *BOOKS ARE MY LIFE* yazan siyah tişörtün altında gerilmiş bir kapüşonlu, postacı çantası. Koyu çerçeveli gözlüklerimi ve at kuyruğumu da eklediğimde tam bir klişeydim. "Aslında ben bir öğrenciyim. Ama Fell College'da değil. Ben ..." Etrafıma bakındım, boğazımı temizledim. "Tamam, ben de yalan söyleyemem. Aslında buraya oda arkadaşı meselesi için gelmedim. Sen sadece varsaydın."

Heather'ın gözleri büyüdü. "O zaman neden buradasın?" "Acımasız Sovyet Bloku mimarisini sevdiğim için mi?"

Ellerini bir kez çırpıtı, bu hareket pançosunun dalgalanmasına neden oldu. Gözleri parlıyordu. "Senden hoşlandım! Tamam o zaman! Bana gerçekten neden burada olduğunu söyle. Detayları." Gözlerini sıkıca kapadı, sonra tekrar açtı. "Eski bir erkek arkadaşının peşinden koşuyorsun. B'de yaşayan bir adam vardı, fena değildi ama geçen hafta taşındı."

"Hayır," dedim. "Aylaklık yok."

"Lanetler. Tamam. Sen bir arkeoloji öğrencisisin ve bir kazıda seni buraya getiren bir harita buldun ve nedenini bilmek istiyorsun."

Gözlerimi ona diktim. "Aslında yakın sayılır ama benim nedenim daha tuhaf." "Ben tuhaflık için yaşarım," dedi Heather.

Ona tekrar baktım, çünkü ciddiydi. Illinois'de kimse tuhaflık için yaşamıyordu. En azından benim tanıdığım kimse.

"Teyzem burada yaşıyordu sanırım," dedim ona. "1982'de ortadan kayboldu. Annem öldü ve bana ondan hiç bahsetmedi, ben de okulu bıraktım ve ne olduğunu öğrenmek için buradayım." Kulağa aptalca gelmiyordu. Bu apartmanda, bu kıza anlatmak hiç de aptalca gelmiyordu.

Heather gözünü bile kırpmadı. "1982," dedi düşünerek. "Adı neydi?"

"Viv Delaney."

Başını iki yana salladı. "Bir şey çağrıştırmıyor. Ama yine de çok fazla var."

"Ne kadar çok?"

"Ölü kızlar. Bir sürü var. Ama onun ölmediğini söylemiştin, değil mi? Ortadan kayboldu."

"Evet."

"Ve burada, bu dairede mi yaşıyordu?" Heather dairenin etrafına baktı, sanki benim gibi hayal ediyordu.

"Evet, sanırım öyle yaptı."

"Kiracı kayıtlarını buldun mu?" "Sence bulabilir miyim?"

Heather düşünceli görünüyordu. "Ev sahibi babamın bir arkadaşı. Muhtemelen ona 1982'den kalma kayıtları olup olmadığını sorabilirim. Fell Merkez Kütüphanesi'ndeki arşivlerde de bir şeyler olabilir. Burada hiçbir şey dijital ortama aktarılmamış. Zaman tüneline sıkışıp kaldık."

"Teyzemi tanıyor olabilecek kişileri arıyorum," dedim. "Oda arkadaşının adı var bende. Google'a göre hala şehirde yaşıyor olabilir. Onu bulup konuşmak istiyorum. Ve teyzem Sun Down Motel'de çalışıyordu. Belki orada onu hatırlayan biri vardır."

Heather sanki bütün bunlar hiç de tuhaf değilmiş gibi başını salladı. "Sana yardım edebilirim."

Hayatım boyunca Fell'de yaşadım. Gerçek suçlar benim hobim sayılır." Bunu duyduğuma inanamıyordum. "Ben de öyle."

Gülümsemesi tam olarak eşit değildi ama yine de hoşuma gitti. "Tanrım, bu her şeyi çözer."

Sence de öyle değil mi?"

"Neyi çözer?"

"Bence burada kalmalısın," dedi. "Bu kader. Gel burada istediğin kadar kal, ben de teyzeni aramana yardım edeyim."

Fell, New York Kasım 2017 CARLY

Heather'ın Fell hakkında çok şey bildiğini söylerken yalan söylemediği ortaya çıktı. "Babam tam bir ahmaktır," dedi bana açıkça. "Onun tatil anlayışı Americana Village'a gidip etrafta dolaşmak. O bir

Tarih konusunda inek olduğum için buranın tarihi hakkında çok şey öğrenerek büyüdüm. İnek olmak aileden gelen bir şey."

Saatler sonra C dairesine geri dönmüştük. Eşyalarımı otelden almış ve ikinci yatak odasına yerleştirmiştım. Pizza sipariş etmiştik ve daha akşam yemeği vakti olmasına rağmen gece çökmeye başlamıştı. Ben kanepede oturuyordum ve Heather yerde sırt üstü yatıyordu, hala pançoya sarınmıştı. İki yıl önce bir bisiklet kazası geçirdiğini ve bu yüzden her gün sırt ağrısı çektiğini söyledi. "Omurlardan biri altındakine çarpıyor," diye açıkladı. "Ameliyat olmam gerektiğini söylüyorlar ama bunu yapamam. Çok sinir hastasıyım." Eşyalarımı bıraktığımda banyodaki reçeteli hap rafını gördüğüm için soru sormadım.

"Ben 1982'den bahsediyorum," diye hatırlattım ona, pizza kutusuna bir hamur atarken. "Eski kaleler ve toplar hakkında bir şey bilmeme gerek yok."

"Ha ha," dedi Heather yerden. Dizlerini bükmüş, ayaklarını düzleştirmiş, solgun ellerini karnına dayamış tavana bakıyordu. "Fell'de hiç kale ya da top yok. Garip bir yer. Biraz ürkütücü, tıpkı benim gibi."

"İnternette birkaç şey okudum. Burada çözülmemiş cinayetler varmış."

"Bizde onlardan çok var. Mesele sadece çözülmemiş cinayetler değil.

Bu

Çözölmüş olanlar da var. İstatistikleri bilmiyorum ama küçük nüfusumuzla muhtemelen ülkenin kişi başına düşen cinayet başkenti sayılırız. Ya da en azından New York'un." Elini kaldırdı ve ben de bir pizza dilimi koydum.

"Bunu açıklayamam. Sadece garip bir yer, hepsi bu. Bana teyzenden bahset."

Ona Viv'den, gece yarısı Sun Down'da kayboluşundan bahsettim. Ona iki gazete makalemi verdim.

"Hmm," dedi Heather, onları karıştırırken. "Erkek arkadaş yok, uyuşturucu yok. 'Güzel ve canlı.' Ugh. Hâlâ Fell'de yaşıyorsa oda arkadaşını telefon rehberinden bulabiliriz." Makaleleri bana geri verdi ve tekrar tavana bakmaya başladı. "Yani bir gece vardiyasında çalıştı ve ortadan kayboldu. Bunu kaç kişinin yaptığını bilsen şaşarsın, sanki havaya karışıp kayboluyorlar. Kapıları arkalarında açık bırakırlar, yiyeceklerini tezgahın üzerinde, ayakkabılarını kapının yanında. Mümkün görünmüyor ama öyle."

"Biliyorum," dedim. "Sence polisler kayıtlarına bakmama izin verirler mi?"

"Hiçbir fikrim yok ama bu kadar eski bir davada her şey mümkün sanırım. İnternet dedektiflerinden birkaçı Fell Polis Departmanı'ndan kayıt almaya çalıştı ve hiçbir şey elde edemedi ama bu farklı. Siz kurbanın ailesisiniz."

"Dedektif olmak için mi eğitim alıyorsun?" Dosyamı kaldırarak sordum.

Heather güldü. "Pek sayılmaz. Endişelerim bunu kaldıramaz. Hayır, ben Ortaçağ edebiyatı alıyorum. Bu daha çok benim tarzım."

"Fell'deki üniversitede ortaçağ edebiyatı mı öğretiyorlar?"

"Neredeyse öğrettikleri *tek şey* bu. Okulun tam adı Fell Klasik Eğitim Koleji. Yunan edebiyatı, Latince, klasik sanat ve heykel, Rus edebiyatı, bu tür şeyler. Yüz yıl önce kasabanın en zengin adamı tarafından gösterişli bir proje olarak başlatılan küçük, özel bir kolej. Sadece üç yüz öğrencimiz var. Hiçbir zaman on kişiden fazla öğrencisi olan bir sınıfım olmadı."

"Diploma mı alıyorsun?"

Heather eğlenen bir sesle, "Söyler misiniz," dedi, "Ortaçağ edebiyatı diplomasıyla tam olarak ne yapılabilir? Yararlılık Fell College'ın uzmanlık alanı değil. Başvurmalısın. Orayı seviyorum."

"İşletme dersleri alıyordum," dedim ona.

"*Carly*." Sesi şok olmuştu, sanki porno yıldızı dersleri aldığımı söylemiştim. "İşletme dersi alamazsın. Sen bir Fell kızıydın. Bunu zaten biliyorum."

Ona bir dilim daha uzattım. Pançosunun altında ufak tefekti ama pizzayı paketleyebiliyordu. "Kasaba tarihi, hatırladın mı?"

"Tamam," dedi, dilimi indirerek. "The Sun Down Motel. Bir düşüneyim. Yetmişli yılların başında insanlar Fell'in turistik bir yer olacağını düşünüyordu, her ne kadar göllerimiz ya da

dağlar ya da görülecek herhangi bir şey. Yılda binlerce insan getirecek büyük bir eğlence parkı için planlar vardı, bu yüzden işletmeler inşa edildi - Sun Down, birkaç başka motel, bazı dondurma dükkanları ve restoranlar. Sonra lunapark planı suya düştü ve bunların hiçbirisi gerçekleşmedi. O eski işletmelerin çoğu yok oldu ama Sun Down hala orada."

"İşten çıkmadı mı?"

"Oldukça tehlikeli," diye itiraf etti. "Belki de uyuşturucu satıcılarını ve benzerlerini içeri alıyordur. Ben bilemem. Lisede birkaç çocuk hafta sonları oraya içmeye giderdi ama ailem namuslu insanlardı ve gitmeme asla izin vermezlerdi."

Dizüstü bilgisayarımı kanepede kendime doğru çektim ve zihnim çalışırken açtım.

"Perili olduğunu söylüyorlar," dedi

Heather. "Gerçekten mi?" Şaşkınlıkla sordum.

"Tabii," dedi Heather. "*The Shining*'den beri her otel perili değil mi? Bahse girerim orada insanlar ölmüştür."

Sun Down'un bulunduğu noktaya bir iğne koyarak Fell'in Google Haritasına baktım. Eğer 1970'lerde inşa edildiyse, 1982'de hala nispeten yeniydi. O zamanlar tatsız mıydı? Perili miydi?

Graham'ın aptalca hikâyeleri ve tek tük korku filmleri dışında hayaletler hakkında, gerçek olup olmadıkları hakkında hiç düşünmemiştim. Ama Viv'in dairesinde otururken, onun kaybolmadan önce yaşadığı yerde yaşarken ... Bunu düşündüm. Hayaletleri ve onun burada bir yerlerde olup olmadığını, pencereden bakıp bakmadığını ya da bir kapı aralığına hapsolup bizi izleyip izlemediğini düşündüm. Eğer öldürülmüş olsaydı, geri gelir miydi? Buraya mı yoksa başka bir yere mi gelirdi? Kaybolan her insan geri gelseydi, dünya hayaletlerle dolu olmaz mıydı?

Gözlüklerimin altından burnumu kaşıdım ve "Heather, yorgun musun?" dedim. Yerde iç çaktı. "Ben hiç yorgun değilim. Sana söyledim, uykusuzluk çekiyorum." "Ders çalışman falan gerekmiyor mu?"

"Ders kitabımı iki kez okudum. İnsan bir şeyler okumak zorunda."

Gülümsedim. "Ders çalışmak zorunda olmadığımıza göre, benimle Sun Down Motel'e gelmek ister misiniz?"

Başı eski sehpanın kenarının üzerinde belirdi. "Gerçekten mi?"

Omuz silktim. "Ne bulacağımı bilmiyorum ama buraya kadar geldim. Gidebilirim ve şimdi her zamankinden daha iyi bir zaman."

Yapacağından şüphelendiğim gibi parladı. "Biri çok memnun olur." Dizüstü bilgisayarımı kapattım. "Hadi gidelim."

Fell, New York Eylül 1982 VIV

S Fell'de kalmak *istemi*yordu ama bir şekilde kalmıştı. Sun Down'da bir vardiya daha çalıştı, sonra bir vardiya daha. Janice ona biraz para ödedi ve Viv Greville Caddesi'nde bir daire buldu.

ucuz kira ve Jenny adında bir oda arkadaşı. Jenny yerel bir huzurevinde gece vardiyasında çalışan bir hemşireydi ve Viv ile aynı saatlerde çalışıyordu. Yorgundu, kötü bir ayrılıktan sonra bekârdı ve hiç de meraklı değildi. İki kız gelip gidiyor, bütün gün uyuyor ve bütün gece çalışıyorlardı.

"Anlamıyorum," dedi Jenny bir akşam. Bir bluzu ütölemeye hazırlanıyor, ütü ısınırken üzerindeki düğmelerle oynuyordu. "New York'a gidiyordun. Neden gitmedin?"

Viv mutfak tezgâhına yaslanmış, okumakta olduğu *People* dergisinin sayfalarını çevirdi. "Bu sadece anneme söylediğim bir şey," dedi. "Gerçekten gitmek istemedim. Sadece evden ayrılmak istedim."

"Anlıyorum," dedi Jenny. Heather Locklear gibi kat kat kesilmiş kül sarısı saçları vardı. Parmağının ucunu yaladı ve henüz yeterince sıcak olup olmadığını anlamak için ütünün yüzüne hafifçe dokundu. "Ama burası Fell. Kimse burada olmak istemez. Yani, hadi ama. İnsanlar gider."

Viv, "Sen gitmedin," diye işaret etti.

"Sadece bu iş iyi olduğu için. Ama inan bana, gidiyorum." Parmağını tekrar yaladı ve ütüye dokundu. Bu kez bir cızırtı duyuldu ve parmağını geri çekti. "Zengin, muhteşem bir adamla tanışacağım ve ilk fırsatta onunla evleneceğim. Kadın özgürlükçüleri bunun yanlış olduğunu söylüyor ama ben hala bir kızın yapabileceği en iyi şeyin bu olduğunu düşünüyorum."

"Bu kadar mı?" Viv ona sordu. "Evlenmek mi?"

"Neden olmasın?" Jenny omuz silkti ve bluzu ütü masasına çekerek üzerinde çalışmaya başladı.

Viv evlenmek istemiyordu. Erkeklerle çıkmış, onlarla öpüşmüştü. Matthew Reardon'ın elini pantolonunun içine sokmasına bile izin vermişti. Ama bunu sadece üçüncü randevuları olduğu için yapmıştı ve o da bunu bekliyordu. Parmakları sigara gibi kokuyordu ve kız bundan pek hoşlanmamıştı. Illinois'deki tüm hayatı başkalarının beklentilerini yerine getirmekle geçmişti, asla gerçekten istediğini değil.

"Hayatında bir şeyler yapmak istemiyor musun? Büyük bir şey?" diye sordu Jenny'ye.

Jenny etkilenmiş görünmüyordu. "Büyük bir şey yapmak istiyorsan New York'a gitmeliydin, sence de öyle değil mi?"

Belki de. Hayatta bir tür kaderin olduğunu düşünmek aptalcaydı. Fell, New York'un olmak istediğiniz bir yer olduğunu düşünmek daha da aptalcaydı. Ama Grisham Viv'in ailesine, New York ise diğer herkese aitti. Fell, gölgeli bir şekilde, ona aitti.

Bir araba aldı, kullanılmış bir Cavalier, kendisinin sahip olduğu ilk araba. Bunu satın almak için banka hesabından iki yüz dolar çekti ve yaşayacağını düşündüğü paniği hissetmedi.

Şehir merkezinde bir sinema salonu vardı, Royal adında, bir dolara ikinci el filmler gösteren bir duvar deliği. Viv bazen vardiyasından önce erken seansa gider, yarı boş salonda otururdu. Filmleri izlerdi. *E.T.* ve *An Officer and a Gentleman* ve unutulmaz bir gecede *Poltergeist*. Tiyatronun sokağının aşağısındaki Famous Fell Deli'den sandviç yiyor, bazen de köşedeki Milkshake Palace'tan elli sente milkshake alıyordu. Grisham'daki diğer tüm kızlar gibi uzun olan saçlarını kestirmişti. Annesi her zaman, *iyi kızların saçları kısa olmaz*, derdi. Viv açık kahverengi saçlarını omuz hizasına kadar kestirdi ve saç spreyiyle üst ve yan kısımlarına dalga verdi.

Annesini aradı, Viv New York'taki günah yuvasına düşmemiş olmasına rağmen çok öfkeliydi. Annesi ona "Sana para göndermeyeceğim," dedi. "Uyuşturucuya ya da başka bir şeye harcayacaksın. Sanırım şimdi yetişkin olmanın nasıl bir şey olduğunu göreceksin. Neden Debby gibi olamıyorsun?"

Debby, Viv'in küçük kız kardeşi, iyi kız. Debby on sekiz yaşında öğretmen olmak istiyordu; Grisham'da kalmak, Grisham'da çalışmak, Grisham'da evlenmek ve büyük olasılıkla Grisham'da ölmek istiyordu. Viv'in öfkeli huzursuzluğuna yabancı bir şeymiş gibi bakıyordu. "Buzhanede fazladan mesai yapıyorum.

krem alışverişı yapıyor ve üniversite için para biriktiriyor," dedi Debby telefonda. "Bence sen delisin."

"İstedğin kadar mükemmel olabilirsin," dedi Viv ona. "Babam hâlâ geri gelmeyecek. Ve hâlâ umurunda değil."

"Bu çok adice," dedi Debby. "Arayacak. Arayacak."

"Hayır, değil," dedi Viv ona. "Yeni bir karısı var ve yeni karısının da yeni çocukları olacak. Hayatın eski haline dönmesini beklemiyorum, sen de beklememelisin."

Debby başka bir şey daha söyledi ama Viv duymadı. Telefonu kulağından çekip kapattı ve bağlantı kesilirken beşikte çıkardığı tıkırtıyı dinledi.

- - -

Dünya geceleri farklıydı. Sadece karanlık değil, sadece sessiz değil, *farklıydı*. Sesler ve kokular farklıydı. Altı Numaralı Yol'un ürkütücü bir ışığı vardı, boş gökyüzünün altında yeşilimsi. Viv'in vücudu önce üşüdü, sonra rahatsız edici bir terle ıslandı; önce acıktı, sonra midesi bulandı. İlk birkaç gecedden sonra yorulmamıştı ama bazen göz kapaklarının altında kum varmış gibi hissediyor, şakakları ağrırken görüşünü bulanıklaştırıyordu. Sabahın üçü en kötü zamanıydı, neredeyse sayıklıyordu, her şeyin olabileceğine yarı yarıya inanabiliyordu - hayaletler, elfler, zamanda yolculuk, şimdiye kadar izlediği her *Alacakaranlık Kuşağı* bölümü.

Ve bu onun hoşuna gitti.

Gece insanları gündüz insanlarıyla aynı değildi. Fell'in iyi insanları, her kim olurlarsa olsunlar, sabahın üçünde mışıl mışıl uyuyorlardı. Bu insanlar Viv'in gördüğü insanları asla görmediler: aldatan çiftler, uyanık kalmak için ne alırlarsa alan kamyoncular, sabahın beşinde boşu boşuna tekrar eve gitmek için çıkış yapan gözleri kararmış kadınlar. Bunlar Viv Delaney'nin yüz yıl boyunca görebileceği banliyö insanları değildi.

Onlar asla konuşmayacağı insanlardı. Onlarda, yumuşak kozasında mümkün olduğunu bilmediği bir uç, hayatla sert bir çarpışma vardı. Romantik değildi ama bir şeyler onu kendine çekiyordu. Onu büyülüyordu. Başka tarafa bakmak istemiyordu.

Ve gecenin derinliklerinde Sun Down'ın kendisi canlı görünüyordu. Şekerleme makinesi gecenin ortasında derin bir vınlama sesi çıkarıyor, yanındaki buz makinesi de zaman zaman sanki biri şekerleme yapıyormuş gibi takırdıyordu.

sallıyordu. Yapraklar, yazın son ayı olmasına rağmen içinde su bulunmayan ve etrafı çitle çevrili havuzda dönüyordu. Duvarlardaki borular inledi ve önündeki telefonun düğmelerinden biri yandığında - odalardan birinde birinin arama yaptığını gösteriyordu - sadece gecenin mükemmel, sessiz sessizliğinde duyulabilen tüy gibi hafif bir *tık* sesi çıkardı.

Ön bürodayken sigara dumanı kokusu tekrar tekrar geri geldi. Her zaman taze dumanın acısı, asla eski değil. Önce odalardan birinin havalandırmasından geliyor olabileceğini düşündü, bu yüzden katlanır bir sandalye alıp odanın içinde gezdirdi, her havalandırmanın altında durup gözlerini kapatıp içine çekebildi. Hiçbir şey yoktu.

Bir gece ofis kapısının yanında bir saat boyunca kıpırdamadan durdu, burun deliklerini açarak dumanın gelmesini bekledi. Geldiğinde önce sola sonra sağa dönerek geldiği yönü bulmaya çalıştı. Hiçbir yere varamamıştı ki ön büro telefonu çaldı ve gece havasında tiz bir sesle onu böldü.

Telefonu açtı, sesi neredeyse kullanılmamaktan çatlıyordu. "Sun Down Motel, yardımcı olabilir miyim?"

Hiçbir şey yok. Sadece belli belirsiz bir nefes sesi.

Telefonu kapattı ve bir dakika boyunca telefona baktı. Daha önce de benzer bir telefon almıştı ve bu konuda ne yapacağından pek emin değildi. Kim gecenin bir yarısı bir moteli arar ve telefona doğru nefes alırdı ki?

Ertesi gece yine ofisin kapısının önünde durmuş dumanı bekliyordu. O anda biri ona sormuş olsaydı, ne aradığını söyleyemezdi. Bir adam mı? Kanal sisteminde bir arıza mı? Kendi zihnindeki bir yanılsama mı? Net değildi ama duman onu rahatsız ediyordu. Ürkütücüydü ama aynı zamanda kendisini daha az yalnız hissetmesini sağlıyordu. Eğer bunu kelimelere dökmesi gerekseydi, belki de kendisine kimin eşlik ettiğini bilmek istediğini söylerdi.

O gece ofisin kapısından içeri giren biri tarafından bölündü - gerçek bir insan, sigara içmeyen biri. Güneye doğru yola çıkmadan önce birkaç saat uyumak için bir oda tutan bir kamyon şoförüydü. Viv otuz dolarını aldı ve misafir defterine adını yazdırdı. Onun ardından, yine tek başına, takım elbise ve trençkot giymiş, bir bavul ve evrak çantası taşıyan başka bir adam geldi. O da otuz dolar ödedi ve konuk defterine adını yazdı: Michael Ennis. Fazladan bir gece daha kalabileceğini, çünkü bir sonraki seyahatini nereye yapacağını bildirecek bir telefon beklediğini ve bu telefonu yarın alamayabileceğini söyledi.

Viv anahtar çekmecesini açıp 211 numaralı odanın anahtarını çıkarırken dalgın dalgın, "Kulağa heyecan verici geliyor," dedi. Onu kamyoncudan birkaç kapı uzağa yerleştiriyordu; insanlara her zaman kendi alanlarını verirdi. Gece insanları çok yakın komşuları olmasından hoşlanmazdı.

Adam cevap vermeyince kız bakışlarını kaldırdı ve adamın kendisine baktığını gördü. Bakışı sakın ve kibardı ama yine de ona sabitlenmişti. "Pek sayılmaz," dedi onun yorumuna cevap olarak. "Ben bir satıcıyım. Patronlarım nereye gitmemi söylerse oraya giderim."

Kadın başıyla onayladı ve anahtarı ona verdi. Ne sattığını sormadı, çünkü bu onu ilgilendirmezdi. Adam gittiğinde, onun neye benzediğini söyleyemedi.

- - -

Ertesi gece farklı bir taktik denedi: Ofis kapısının dışında durdu, sırtı duvara dönüktü ve duman kokusunu bekledi. Artık kokunun havalandırmadan değil, kapının dışından geldiğinden şüpheleniyordu, bu yüzden sözde kaynağa yaklaştı. Güzel bir geceydi, sessiz ve ılıktı, esinti saçlarını ensesinden kaldırmaya ve terli yanaklarını havalandırmaya yetiyordu.

Bu sefer yirmi dakikadan az sürdü: Burnuna taze sigara dumanı kokusu geldi. Bingo. Yürüme yolunu yavaşça takip ederek odaların olduğu yönden uzaklaştı ve binanın diğer tarafına, boş havuza doğru ilerledi. Kokuyu iki kez kaybetti ve her ikisinde de hareketsiz durarak geri gelmesini bekledi. Sessizce avını izliyordu.

Süzülmüş ve boşaltılmış havuza doğru ilerledi ve bilinmeyen bir nedenle bütün yaz boyunca havuzun etrafında duran çitin yanında durdu. Karanlıkta etrafına bakındı, hiçbir şey ve hiç kimseyi göremedi. Çılgınca bir şekilde, koku sanki onu yaratan kişi hareket ediyormuş gibi gelip gidiyordu. "Alo?" dedi karanlığa, betona, boş havuza ve ötesindeki ağaçlara, otoparkı geçtikten sonra solundaki ıssız otoyola. "Alo?"

Cevap gelmedi ama ensesindeki tüyler diken diken oldu. Boğazı düğümlendi ve bir panik anı yaşadı, sert ve mide bulandırıcıydı. Tutunmak için parmaklarını havuzun tel örgülerine geçirdi ve panik geçene kadar gözlerini kapadı.

Duman kokusu aldı ve arkasından biri beş eşit adımla yanından geçti. Bir adamın ağır ayak sesleri. Ve sonra

Yine sessizlik.

Nefesi donmuştu, elleri soğuktu. Bu biriydi, bir *şeydi*. Gerçek bir şey, ama gerçek bir insan değil. Adımlar, açık bir kapıdan geçen bir figür gibi başlayıp durmuştu.

Viv hayalet hikayeleri duymuştu. Herkes duymuştur. Ama parmak eklemleri bembeyaz olurken ve arkasından *başka* bir şey geçerken korkudan kusmamaya çalışarak tel örgülere tutunacağını hiç düşünmemişti. Çılgıncaydı. Yıllar sonra dinleyicileriniz gözlerini devirirken anlattığınız türden bir hikayeydi, çünkü ensenizdeki dehşetin nasıl hissettirdiği hakkında hiçbir fikirleri yoktu.

Viv'in omzunun arkasındaki motel tabelası karardı.

Cafcaflı ışık kayboldu, ampuller pes ederken hüznünlü bir *zap* sesi duydu ve tabelayı karanlık görmek için döndü, SUN DOWN kelimeleri artık yanmıyordu, VACANCY kelimeleri. KABLOLU TELEVİZYON! yazıları titreyerek altlarında belirliyordu. Hiç düşünmeden tabelaya doğru yürüdü, göğsünde sert bir panik atışı vardı. Tabelanın düğmesinin nerede olduğu, birinin onu kapatıp kapatamayacağı hakkında hiçbir fikri yoktu. Burada geçirdiği haftalar boyunca tabelayı hiç açmak ya da kapatmak zorunda kalmamıştı; akşamki memur her zaman açar, sabahki memur da her zaman kapatırdı. Parlak, çirkin ışığının kaybolması omurgasında bir alarmın çalması gibiydi.

Köşeyi döndü ve motelin iç mekanını görmeye başladı.

L. Durdu ve ağladı, çünkü ışıklar sönüyordu.

L'nin kısa ayağının sonundaki 130 numaralı oda ve onun bir üstündeki 230 numaralı odanın önündeki yürüyüş yolunun ışıkları yanıp söndü. Sonra 129 ve 229 numaralı odaların önündeki ışıklar, ve devam etti, ve devam etti. Sanki biri bir dizi düğmeyi teker teker kapatıp tüm moteli karanlıkta bırakıyormuş gibi.

Viv donup kalmış, Sun Down Motel'in karanlığa gömülmesini izlemekten başka bir şey yapamıyordu. Sönen son ışıklar, uzun L sırasının sonunda ona en yakın olan ofis ve ardından üzerinde OFİS yazan neon tabelaydı. Ve sonra yolun kenarındaki kara deliğin önünde duruyordu, ne bir ses ne de bir ayak kıpırtısı vardı, kilometrelerce ötede başka kimse yoktu.

Nefesinin boğazına girip çıktığını duyabiliyordu. *Ne haltlar dönüyor burada?* Aklına elektrik arızası ya da elektrik kesintisi gibi sıradan açıklamalar gelmedi; saat sabahın üçüydü, Altı Numaralı Yol'daki sodyum ışıkları hâlâ yanıyordu ve az önce arkasında sigara içen adamın ayak seslerini duymuştu. Hayır, bu bir arıza değildi ve bir şey ona bunun daha yeni başladığını söylüyordu.

Ve şimdi motelden sessiz bir tıklama sesi geliyordu. *Klik, klik.* Viv karanlığın içinden bakınca motelin kapılarından birinin, ardından diğerinin açıldığını gördü. Kapılar kendiliğinden açılıyor, her biri içerideki odanın daha derin karanlığının bir şeridini ortaya çıkarıyor, sanki onu davet ediyordu. *Buna gir. Bu odaya. Bu odaya . . .*

Panik içindeki bakışları arabasına gitti. Arabaya binip en yakın ankesörlü telefona gidebilirdi. Kimi arayabilirdi? Belki polisi. Ya da bütün gece açık olan bir lokantaya gidip bu her neyse geçene kadar orada oturabilirdi. Sorun, içinde anahtarları olan çantasının ofiste olmasıydı.

Rüzgâr saçlarına yumuşak ve serin bir şekilde vuruyor, onu titretiyordu. Kapılar tıkırdayarak açılmıştı ve sessizdi. Arkasındaki Altı Numaralı Yol'dan tek bir ses bile gelmiyordu.

Yapabilir. Yapabilir. Ofis kapısına gidip iterek açabilirdi. Çantası resepsiyon masasının arkasındaki sandalyenin yanındaydı. Dört adımda ofise girecek, aşağı atlayacak ve çantayı alacak, sonra da dönüp gidecekti.

Ayaklarını hareket ettirdi. Spor ayakkabıları yine çakıllara sürtündü ve kendini daha sessiz hareket etmek için ayaklarını kaldırırken buldu. Sanki o şey her neyse, onun gelmediğini düşünerek kandırılabilirmiş gibi. Sanki o her neyse onu zaten göremiyordu.

Yine de adımlarını hafif tutmaya çalışarak kendini kapıya doğru koşarken buldu. *Gir ve çık. Sadece gir ve çık. Bunu hızlıca yapabilirim ve-*

Ayağı yürüme yolundaki basamağa çarptı ve tepesinde bir şey patladı. Oda kapılarından biri gürültüyle açıldı. Viv sıçradı ve boğazından bir ses çıkardı, ayak sesleri üstündeki yolu dövüyordu, kısa ve kesik kesik, tam bir tepinme koşusu. Adımlar L'nin dibine kadar indi, sonra köşeyi döndü. Gecenin karanlığında bir çocuğun sesi yankılandı. *Havuza girmek istiyorum!*

Viv ofis kapısının tokmağını çevirdi ve karanlığın içine daldı. Ofiste tökezleyerek ilerledi, nefesi kesik kesik geliyordu, elleri çantasını, anahtarlarını arıyordu. Gözleri yanıyordu ve bunun duman kokusunun çok güçlü olmasından kaynaklandığını fark etti, sanki biri saatlerdir burada sigara içiyormuş gibiydi.

Karanlıkta çantasını henüz bulmuştu, elleri koyu mor sahte derinin şişkinliğini kavırıyordu ki sesi duydu. Masanın diğer tarafından haykıran bir erkek sesi.

Tanrı aşkına, bir ambulans çağırın! dedi ses, sanki adam orada duruyormuş gibi yakındı. *Biri ambulans çağırsın!*

Viv çantasını düşürdü, anahtarlar uçtu ve metal bir çınlamayla yere düştü. Bir nefes daha alıp anahtarları kaptı ve kapıya doğru koşmak için ayağa kalktı. Cavalier'ine koştu ve sürücü kapısını kırarak açtı, kendini içeri attı. Çantasını yolcu koltuğuna fırlattı, direksiyona geçti ve kapıyı çarptı.

Anahtarı çevirip gaza bastığında ön camının önündeki motel hâlâ karanlıktı, ayağı döşeme tahtasına çarpıyordu. Hiçbir şey olmadı; araba çalışmadı. Gazı pompaladı ve anahtarı tekrar çevirdi, boğazında bir panik sesi vardı, gözyaşları yanaklarından aşağı süzülüyordu, ama hala hiçbir şey yoktu.

Arabanın önüne bir figür çıkınca bakışlarını kaldırdı. Bu bir kadındı. Gençti, belki otuz yaşlarındaydı, koyu sarı kıvrık saçları yüzünden geriye doğru toplanmış ve köprücük kemiklerinden aşağı dökülüyordu, koyu renk gözleri ve mükemmel oval bir yüzü vardı. O anın şokuyla Viv her şeyi net bir şekilde gördü: kadının ince omuzları, büyük, koyu mor çiçek desenli uzun kollu elbisesi, belinde fiyonkla bağlanmış kemeri. Kadın ön camdan Viv'e bakıyordu ve gözleri ... gözleri ...

Viv çığlık atmak için ağzını açtı, sonra dondu kaldı. Hiçbir ses çıkmadı. Nefes aldı ve uzun bir süre kadının bakışlarına sabitlendi.

Kadın gerçek değildi ama yine de Viv onu gördü. Ona baktı. Kadın da ona baktı, gözleri Viv'in aynı anda hem çığlık atıp hem ağlayıp hem de kusmak istemesine neden olan bir tür tanrısal duyguyla parlıyordu.

Direksiyonu kavradı ve midesinin kazındığını hissetti.

Kadının avuç içleri arabanın kaputuna çarptığında bir *patlama* sesi duyuldu; gerçek bir ses, sert ve şiddetli. Kadın kollarını kavuşturmuş, ön camdan Viv'e bakıyordu. Ağzı hareket etti. Viv hiçbir ses duymadı ya da belki de hiç ses yoktu. Ama tek kelimeyi tercüme etmek zor olmadı.

Koş.

Viv boğuk bir ses çıkardı ve anahtarı tekrar salladı. Motor dönmedi. Anahtarı çevirdi ve pedala bastı, ağzından hüsrana dolu bir çığlık çıkarken gözyaşları yüzünden akıyordu. Tekrar başını kaldırmaya cesaret ettiğinde kadın gitmişti ama motel hâlâ karanlıktı, etrafındaki gece daha da karanlıktı.

Motoru su basmıştı. Araba çalışmıyordu. Gidecek hiçbir yeri yoktu. Viv kapıların kilitlerini indirdi ve arka koltuğa sürünerek oturdu, kıvrılıp olabildiğince küçük bir top haline geldi ve yolcunun arkasına çömeldi.

ön camdan göremiyordu. Ateş hattından kaçan biri gibi. Uzun süre orada kaldı.

Işıklar tekrar yandığında ve tabela aydınlandığında, hâlâ ağlıyordu.

Fell, New York Kasım 2017 CARLY

A Tüm araştırmalarımaya rağmen Sun Down'da ne beklediğimden emin değildim. Google Earth'te bir resmini görmüştüm ve sıradan bir yol kenarı mekânı gibi görünüyordu: bir şerit oda, bir tabela. Çok iyi biliyordum ki

Aile geçmişim ve tuhaf saplantım ona zihnimde bir önem halesi kazandırdı. Ama başka biri için Sun Down'ın sıradan olacağını düşünmüştüm.

Güneşin Batışı sıradan bir olay değildi.

Çakıl araziye çıktım ve etrafıma bakındım. Bina L şeklindeydi ve kapıları açık hava yürüyüş yoluna bakıyordu. Hava artık tamamen kararmıştı ve mavi sarı tabela, kablolu TV ve boş yer hakkındaki tiz mesajıyla göz kırptıyordu. Otoparkta tek bir araba vardı, uzak köşenin gölgesine park etmiş eski bir Tercel. Motelin kapılarının önünde park etmiş başka araba yoktu, kimseden de bir iz yoktu.

Heather yolcu tarafından indi ve bir nefeslik sessizlik içinde durduk. Arkamızdaki yoldan hiç trafik geçmiyordu. Motelin ötesinde sadece ağaçlar ve gökyüzünde yarım ayla birlikte karanlık vardı. Ceketimin fermuarını çektim ve binaya baktım, yürüyüş yolundaki loş ışıkları, oluşturdukları düzensiz desenleri, motelin pencerelerindeki boş yansımaları alarak donup kaldım. İnsanların gelmesi için inşa edilmiş bir yere göre o kadar ıssız ve sessiz bir havası vardı ki, bir an için kendimi doğaüstü bir yerde, bir mezarlıkta ya da İzlanda'da bir manzaradaymışım gibi hissettim.

Heather da aynı şeyi hissediyor gibiydi, çünkü yanımda sessizce duruyordu. Pançosunu geride bırakmıştı ve şimdi siyah, kabarık bir paltoya bürünmüştü, neredeyse bir parka. Heather'ın sürekli üşüdüğü fikrine kapılmıştım.

"Ürkütücü değil," dedi oda arkadaşım sonunda, sesi gece havasında alçaktı. "Hiç de ürkütücü değil."

Bakışlarım ışıkları yanan OFİS tabelasına gitti. Teorik olarak içeride biri olmalıydı ama bunu gerçekten bilmek istemediğimi fark ettim. Onun yerine "Etrafa bakalım," dedim.

Yürüyüş yollarına ve kapalı kapılara bakarak binanın etrafında döndük. Yürüyüş yollarının tarihi geçmişti ve kapılarda hala anahtar delikli topuzlar vardı; teyzemin otuz beş yıl önce gördüğü yerin neredeyse aynısıydı.

Binanın diğer tarafında, harap bir zincir çitle çevrili boş bir havuz bulduk. Burası daha karanlıktı ama ekstra ışık olmadan bile havuzun sadece sezon için kapatılmadığını görebiliyordum. Betonun kenarları yontulmuş ve çatlamıştı ve havuzun tamamı kir ve eski yapraklarla doluydu. Havuz yıllar, belki de on yıllar önce kapanmıştı ve bir daha asla açılmayacaktı.

Kendimi ürkütücü faktörün ötesinde düşünmeye zorladım, omurgamdaki nemli soğğun ötesinde düşündüm ve Viv teyzemi hatırladım. *Eğer buradan kaybolacak olsaydın, nereye giderdin?*

En bariz cevap yoldu. Viv arabasını geride bırakmıştı ama biri onu arabasına itip uzaklaşmış olabilirdi. Ama bu yeni bir soru listesi oluştuyordu. O kişi bunu nasıl yapmıştı? Onu bayıltmışlar mıydı? Gazete haberlerinde herhangi bir kan ya da boğuşma izinden bahsedilmiyordu. Bu kişi Viv'i bir şekilde ön bürodan dışarı mı çekmişti? Acil yardım için yalvarmış ya da bir şey için ona ihtiyacı varmış gibi davranmış olabilir mi? Bu kişi Viv'i özellikle mi kaçırmayı planlamıştı, yoksa anlık bir kararla mı bunu yapmıştı?

Havuzdan uzaklaştım ve motelin önünden geri dönmeye başladım. Keşke gün ışığında gelseydim de manzarayı daha iyi görebilseydim diye düşündüm. Belki gün ışığında motel bu kadar tuhaf ve tekinsiz görünmezdi.

Aslında şanslıydım, çünkü Sun Down hala neredeyse 1982'deki haliyle duruyordu. Eğer buldozerlerle yıkılıp yerine büyük mağazalar inşa edilmiş olsaydı, Viv'in nereye gitmiş olabileceğini kestiremezdim. Ya arabayla gitmediyse? Yürüyerek bir yere kaçabilir miydi?

"Heather," dedim, "buralarda ne olduğunu hatırlıyor musun? Mesela biri yürüyor olsaydı?"

"Tanrım, bir düşüneyim," dedi Heather, adımlarımı takip ederek. "Sanırım şu tarafta, motelin arkasında sadece ormanlık ve belki de tarım arazisi var. Bir şeye rastlamadan önce kilometrelerce gitmen gerekir."

"Peki ya yolun yukarısı?"

"Şu tarafta bir benzin istasyonuna rastlarsın," dedi Heather, Fell'den çıkış yönündeki Altı Numaralı Yol'u işaret ederek, "ama yine de bir mil var. Ve 1982'de orada olup olmadığını bilmiyorum. Bu taraftan" - Fell yönünü, buraya gelmek için kullandığımız yolu işaret etti - "iki mil ileride Coopersville'e doğru bir sapak var ve onu geçtikten sonra kasabanın kenarına varmadan önce birkaç eski ev ve bir Value Mart var."

"Acaba bir 1982 haritası bulabilir miyim?" dedim.

"Muhtemelen şehir kütüphanesinde," diye kabul etti Heather. "Bu arada o havuzda biri öldü."

Döndüm ve ona baktım. "Ne?"

"Ciddiyim, Carly." Solgun yanakları soğuk esintiyle kızarmış, sarı saçları tokasına dolanmıştı. "Yani, *hadi* ama. Bin dolarına bahse girerim. Biri öldü ve orayı boşaltıp kapattılar ve bir daha kimse oraya gitmedi."

Dudaklarımı birbirine bastırdım. "Belki de açmaya devam edecek kadar müşterileri olmadığı için kapatmışlardır," dedim. "Hiç yok gibi."

"Heather, "Havuzda biri öldüğü için müşterileri yok," dedi.

Ona cevap vermek için ağzımı açtım ama bir ses "Hey oradaki! Yardımcı olabilir miyim?"

Döndük ve ofisin önünde duran bir adam gördük. Bizi izliyordu, ancak daha fazla yaklaşmak için yürüyüş yolundan inmemişti. Omzunun üstündeki tabelanın ışığından sadece uzun boylu, iri yapılı ve biraz da genç olduğunu görebiliyorduk.

"Özür dilerim!" Ona seslendim. "Sadece etrafa bakıyorduk."

Adam tedirgin bir şekilde ağırlığını kaydırdı. "Bu iyi bir fikir değil," dedi. "Kimsenin eski havuz alanına yaklaşmaması gerekiyor."

"Tamam," dedim, kabul edilebilir görünmeye çalışarak. Ona doğru yürümeye başladım, Heather da arkamdan geliyordu.

Yaklaştığımızda otuz yaşlarında olduğunu görebiliyordum, siyah saçları kafa derisine yakın kesilmişti. Beyaz bir gömlek, mavi polyester üniforma yeleği ve koyu renk elbise pantolonu giymişti. Yeleğin sol göğsünün üzerinde sarı renkte *Sun Down Motel* yazıyordu. "Bir odaya ihtiyacınız var mı?" diye sordu bize.

"Hayır," dedim. "Üzgünüm, sadece merak ediyoruz." Bu onun kafasını karıştırmışa benziyordu. "Ne hakkında?"

"Eski motelleri severim," dedim ilhamla. "Bilirsin, şu orta yüzyıldan kalma olanları. Bence çok güzeller. Bu benim bir tür hobim."

Yürüyüş yoluna adım attık. Adamın bakışları ben ve Heather arasında gidip geldi. "Böyle bir hobisi olan birini hiç duymadım," dedi.

Üniformasının yeleşine baktım ve hayranlığımın arttığını hissettim. Burası Viv'in kaybolmadan önce aylarca çalıştığı yerdı. Muhtemelen tam olarak bu noktada duruyordu. Yelekleri 1982'de de aynı mıydı? C dairesinde yaşadığım gibi, Viv'in yakınlarda olduğunu, omzumun üzerinden baktığını hissettim. Çok yakındım, onunla aramda sadece zamanın ince pırıltısı vardı. Fell'de bu pırıltı neredeyse hiç yok gibiydi. "Ofisi görebilir miyim?" Ona sordum.

Kafası daha da karışmış görünüyordu ama Heather ona kibarca gülümsedi ve o da omuz silkti. "Sanırım."

Ofis eskimişti, duvarlar donuk kahverengiydi, resepsiyon masası büyük ve ağırdı. Çeşitli hatlar için plastik düğmeleri olan büyük sabit telefona, el yazısıyla yazılmış misafir kayıtlarının olduğu deri deftere, yıpranmış ofis koltuğuna, köşedeki palto askısına, hatta sararmış kablосуyla yangın tehlikesi gibi görünen masanın yanındaki ısıtıcıya şaşkınlıkla baktım. "Tanrım.

Buranın nesi var böyle?" Kendi kendime mırıldanarak sordum. "O da neydi?" dedi adam.

"Yok bir şey, kusura bakma." Ona gülümsemeye çalıştım. "Burada uzun zamandır mı çalışıyorsun?"

"Birkaç ay, sanırım." Şimdi adamın bakışları biraz somurtkan ve tuhaf bir şekilde boşa dönmüştü, sanki hızla bizimle ilgilenmemeye başlamıştı.

"Beğendin mi?" Heather sordu.

"Pek sayılmaz." Biri duyabilirmiş gibi etrafına bakındı. "Sorun değil, sanırım," diye düzeltti. "Çok fazla müşterimiz olmuyor."

Ondan daha fazla bilgi almaya çalıştım ama bu giderek zorlaştı. Adı Oliver'dı. Evet, burası çok sessizdi. Hayır, motelin ne kadar eski olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Hayır, hiç yenilenmediğini düşünüyordu ama gerçekten bilmiyordu. Heather ofisin kapısına doğru yürüdü ve biz konuşurken küçük pencereden dışarıdaki dünyaya baktı.

Oliver'dan vazgeçip kasabaya geri döndüğümüzde, içimdeki hayranlık ve heyecan gitmiş, geriye sadece hayal kırıklığı kalmıştı. "Ne yaptığımı bilmiyorum," diye itiraf ettim Heather'a. "Yani, oraya giderek, o ofiste durarak ne öğreneceğimi sanıyordum? Bunun bana nasıl yardımcı olacağını düşündüm?"

"Ona daha yakın hissetmek istedin," dedi Heather, sanki cevap basitmiş gibi. "Onun hayatının nasıl olduğunu görmek istedin."

"Sanırım bunu başardım, çünkü o motelde 1982'den beri hiçbir şey değişmedi."

Bir dakika boyunca sessiz kaldık, karanlık yol penceremizin önünden geçip gidiyordu.

Heather dudağını ısırıldı.

"Ne?" "Ne?" dedim.

"Sana göstermem gerektiğinden emin değilim."

"Şimdi bana göstermek zorundasın. Nedir o?"

Tereddüt etti, sonra cebinden bir kağıt parçası çıkardı ve açtı

O.

Yardım aranıyor. Gece vardiyası masa başı memuru. Hemen başlayın.

Lütfen bilgi alınız. A

Telefon numarası.

"İmkânı yok," dedim şaşkınlıkla ona bakarak. "Yok artık. Teyzemin asıl *vardiyası* için eleman mı alıyorlar?"

"Biliyorum, çok tuhaf," dedi Heather.

"Tuhaflik bunu tanımlamıyor bile." İçimi çektim, bir elimi at kuyruğumun üzerinde gezdirdim. "Neden gerçekten başvurmak istiyorum? Ben deli miyim?"

"Ürkütücü olurdu, değil mi? Ama aynı zamanda havalı da olurdu."

Tam da düşündüğüm şeydi. Gecelerimi Sun Down'da mı geçirecektim? Sadece neler olacağını görmek için geceyi perili olduğu söylenen bir evde geçirecek türden bir kızdım. Bu benim ideal tatilim gibi görünüyordu. "Belki beni işe almazlar."

"Seçeneklerinin çok fazla olduğunu sanmıyorum."

Kalbim daha hızlı atıyordu. Heyecan mı, korku mu? "Gece boyunca iletişim halinde kalabiliriz. Düzenli kontroller yaparız."

"Mace'imi yanında getirebilirsin. Bende fazladan var."

"Heather, teyzem de aynı yerde kayboldu. Gece vardiyasındayken."

"Elbette, ama bu otuz beş yıl önceydi. Sence bunu her kim yaptıysa Hala buralarda mı? Hâlâ hayatta olmayabilir, yaşıyorsa da artık yaşlanmıştır." "Burada çok uzun süre kalmamam gerekiyor. Yine de sanırım bunu yapmak istiyorum. I

kalmak istiyorum. Neden?"

"Çünkü sen bir Fell kızsın," dedi Heather başını sallayarak. "Seninle tanıştığımda öyle demiştim."

"Burası karanlık."

"Bazılarımız karanlığı sever. Bildiğimiz şey bu."

Pencereleri tahtayla kapatılmış Royal adlı eski bir tiyatronun yanından döndüm. Tabelada hâlâ *You've Got Mail* filminin gösterileceği yazıyordu.

"Birkaç vardiya çalışabilir, bulunacak ne varsa bulabilir ve çekip gidebilirim," dedim. "Yapabilirim."

Birkaç geceliğine yap, tamam mı? Viv ne yaptıysa onu yap. Olayları onun gözünden gör."

"Buraya kadar geldin," dedi. "Şimdi geri dönüp üniversiteye geri mi döneceksin? Teyzeni böyle yüzüstü bırakmak hiç doğru gelmiyor."

Viv. Korktuğum her neyse, Viv daha kötüsünü yaşamıştı. Korkunç, dehşet verici bir şey yaşamıştı ve bunca zaman boyunca kimse bunu çözememişti. Kimse cesedini bile bulamamıştı. Bunu yapabilecek tek kişi bendim. Herhangi bir şey yapan.

Bu da geceleri Sun Down Motel'de çalışmam gerektiği anlamına geliyordu. "Tamam," dedim. "Ben yaparım. Ne yanlış gidebilir ki?"

Fell, New York Eylül 1982 VIV

A Motelin karanlığa gömüldüğü geceden bir hafta sonra Viv, Sun Down'daki kariyerinde ilk kez polisi aramak zorunda kaldı. O korkunç geceden sonra işi bırakmayı düşünmüştü. Bavullarını toplayıp Illinois'e dönmeyi düşünmüştü. Ama oraya gittiğinde ne diyecekti? *Bir hayalet gördüm ve eve kaçtım mı diyecekti?*

Yirmi yaşındaydı. Annesi, "*Gerçek bir bela görürsen ne yaparsın?*" demişti. Eski yatak odasına geri dönmek, açık hava sinemasındaki patlamış mısır standında çalışmak söz konusu bile olamazdı.

Ayrıca, bir yanı çiçekli elbiseli kadının kim olduğunu merak ediyordu. Kadının öfkesinde, bariz ıstırabında ona hitap eden bir şeyler vardı.

O da Sun Down'daki işine geri döndü.

Polis gecesine işe gelirken yanında sucuklu sandviç getirmişti; Wonder Bread, sucuk, bir Kraft single, bir tutam hardal. Saatte üç dolar kazandığınızda gecenin bir yarısı yiyebileceğiniz en iyi yemek. Genelde yeterli olurdu ama bu gece sucuk yeterli gelmedi. Kendini şeker makinesini düşünürken buldu.

Şeker makinesi, üzerinde AMENITIES yazan bir kapının arkasında, 104 numaralı odanın yanındaki ilk katta, buz makinesiyle paylaştığı küçük bir odadaydı. Şeker makinesi çalışıyordu ve içinde şeker vardı; Viv gündüz saatlerinde yeniden doldurulması gerektiğini düşündü. Snickers taşıyordu ve yirmi sentti, Viv'in cebinde de iki on sent vardı.

Ceketini askıdan aldı ve üniforma yeleğinin üzerine giydi. Fermuarı yukarı çekerek ofisin dışına çıktı ve köşeyi döndü. Sun Down'ın bu gece birkaç misafiri vardı, yani tamamen yalnız değildi. Kuzey Carolina'daki ailelerini ziyarete giden bir çift vardı;

Sanki günlerdir araba kullanıyormuş gibi ölü gibi duran genç bir adam vardı. Bagajı olmadan tek başına bir oda tutmuş bir adam vardı.

Yine de köşeyi dönüp L'nin kendisinden uzanan uzun ayağını, sıra sıra kapıları, bazıları kırık dişler gibi yanmış olan tepedeki ampullerin zayıf ışınlarını gördüğünde her zaman hissettiği düşük seviyeli korkuyu hissetti. Omurgası gerildi ve tabelanın söndüğü, uğultunun sessizliğe gömüldüğü, kapıların birer birer açıldığı hissini hatırladı. Ayak sesleri, sesler, duman. Ve kadını.

Koş.

Otoparkın etrafına, binaya baktı. Şu anda kadından hiçbir iz göremiyordu ama onu hissedebildiğini hayal etti. Belki de bir şey yoktu; bilmiyordu. *Onu bırakamam*, diye düşündü.

Viv o gecedan sonra bir kırtasiyeden spiralli bir defter ve bir kalem almıştı. Başlarda sadece düşündü, arada bir deftere göz atıyordu ama sonunda yazmaya başladı. O gece neler olduğunu, kadının neye benzediğini, seslerin neler söylediğini yazdı. Bu, düşünceleri kendi kafasından çıkarmış, onları gerçek kılmıştı. Defter, uzun gecelerde tek arkadaşı oldu - o ve tam olarak anlamadığı halde inatla okumaya devam ettiği *New Hampshire Oteli*'nin kullanılmış bir kopyası.

Snickers barını almak için AMENITIES odasına girdiğinde belli belirsiz romanı, çantasından çıkarıp tekrar deneyip denemeyeceğini düşünüyordu. Yaz erken sonbahara dönmüştü, sıcaklar azalıyor, geceler serinliyor ve esiyordu. Sadece bir kişinin sığabileceği kadar büyük olan küçük odaya girdi ve şeker makinesini düşündü.

Dışarıda, yeni görünümlü bir Thunderbird park yerine girdi. Bir kadın indi ve anahtarlarını çantasına koydu. Viv kapının arkasından bakıp onu izledi. Kadın yirmili yaşlarının sonundaydı, soluk mavi bir kot pantolon ve üzerinde küçük kırmızı puantiyeler olan beyaz bir bluz giymişti. Gümüş bir kemer ve ayak bileği botları kıyafeti tamamlıyordu. Koyu renk saçları kısa ve dalgalı kesilmiş, şakaklarından geriye ve alnından uzağa doğru taranmıştı. Koyu renk kaşlarının altında mavi gözleri ve dudığında şehvetli ve tavır dolu bir kıvrım vardı. Pat Benatar'ın pek de havalı olmayan kız kardeşine benziyordu -güzel ve modaya uygun, asi ama tam olarak rock-'n'roll değil.

Kayıt yaptırmak için motelin ofisine gitmek yerine, Viv'in bavulsuz adama verdiği 121 numaralı odanın kapısına doğru yürüdü.

Viv kapının arkasına saklandı ve onu izledi. Hatırladığı kadarıyla 121 numaradaki adam fena görünmüyordu ama kırk yaşlarındaydı. Bu kız onunla bir motelde buluşarak ne yapıyordu? Sun Down'a gelen fahişeler, bir odada birkaç saat geçirip buruşuk beşlikler ve onluklarla ödeme yapan, saçları tel tel ve dar giysili, bitkin kadınlardı. Bu kadın onlara hiç benzemiyordu. Viv'in Grisham'daki banliyösünden gelmiş gibi görünüyordu. Viv, kadının 121 numaralı odanın kapısını bir kez çalmasını izledi. Kapıyı Viv'in check-in yaptırdığı adam açtı; ceketini çıkarmış, üzerinde elbise pantolonu ve boğazından düğmeli bir gömlek vardı, ayakkabıları da yoktu. Kadına gülümsedi. "Helen," dedi.

Kadın kalçasını eğerek adama bir poz verdi, ancak gülümsemesi sıcaktı. "Robert."

Robert elini uzattı. "İçeri gel."

Viv'in arkasında, buz makinesi bir vınlama sesi çıkardı ve Viv'in sıçramasına neden oldu. Onlar baktığını görmeden önce AMENITIES odasına doğru eğildi. İki on sentini almak için çabaladı ve onları şeker makinesine soktu ve tam Snickers barını almak için makinenin kapağının arkasını kazıyordu ki kapı kapandı ve aniden karanlıkta kaldı.

Viv dondu kaldı. Hiçbir şey göremiyordu; elini yüzünün önünde sallamayı denedi ama sadece karanlığı gördü. Kollarını önünde salladı, şeker makinesinin ön tarafına dokunarak yolunu hissetti. Buz makinesi arkasında eski bir dil konuşuyormuş gibi tıkırdamaya ve vızıldamaya devam etti ve buz küpleri plastik kabına tıkırtılı bir sesle girdi. Viv nefesi boğazında, çılgınca bir ışık düğmesi aradı.

Elektrik düğmesi yoktu, sadece boş bir duvar vardı. Parmak uçlarının altında kapının dış hatlarını buldu ve kapı koluna kadar takip ederek çevirdi ve itti. Bir anlık park yeri görüntüsü, tatlı bir soğuk hava akımı ve kapı tekrar kapandı.

"Hey," dedi Viv yüksek sesle, sesi çatlıyordu. Sonra: "Hey," biraz daha yüksek sesle. Kapı kolunu tekrar buldu, kavradı. Dönmüyordu.

Buz makinesi aniden kapandı ve şimdi tek duyabildiği ciğerlerine girip çıkan kendi nefesi oldu. "Hey," dedi tekrar, daha yüksek sesle, ama kiminle konuştuğunu bilmiyordu. Yumruğunun yanıyla kapıya bir kez vurdu, odalardan herhangi birinin onu duyup duymayacağını merak ediyordu. Eğer duyarlarsa, dışarı çıkmaya zahmet ederler miydi?

Tekrar vurdu ve göğsüne gelen bir güç tarafından geriye doğru itildi. Tökezledi, kürek kemiğinin sert kemiği şeker makinesinin kenarına çarptı ve acı yukarı doğru alevlendi. Ellerini geriye doğru savurdu ve tutunmak için çabalamaya çalıştı.

Koş, dedi bir ses, bir rüzgar nefesi, bir hava tıslaması.

Kapı öyle sert bir şekilde açıldı ki, arkasındaki duvara çarparak patladı. Sonra Eylül rüzgârında gıcırdayarak gevşekçe asılı kaldı.

Viv kapıdan dışarı fırladı ve otoparka girdi. Nefes nefese kalmıştı ama bir şey durmadan çalan bir alarm gibi zihninde dönüp duruyordu: *Bunlar ellerdi. Ellerdı*. İki el, iki avuç içi, onu iterken göğüs kafesine değen belirgin şekilleri. Viv tökezledi, ellerini dizlerinin üzerine koydu, korkudan kusmamaya çalıştı.

İşte o zaman, kulaklarındaki panik çınlamasının arasından nihayet bağırışları duydu.

- - -

Ofis tıpkı bıraktığı gibi sessiz ve düzenliydi. Kapıdan uyuşmuş ayaklarla girdi ve masanın arkasındaki sandalyeye çöktü, elleri titriyordu, Janice'in ilk gecesinde işaret ettiği bir şeyi arıyordu. Onu masanın yanındaki duvara yapıştırılmış olarak buldu: üzerinde *FELL POLİS DEPARTMANI* yazan bir kâğıt parçası. *Birileri taşkınlık yaparsa diye*, demişti Janice ona. *Kim olduğumuzu biliyorlar*. Viv ofis telefonunu açtı.

Hattın diğer ucunda çevir sesi yoktu. Onun yerine bir erkek sesi vardı. "Helen, bana neler olduğunu anlat."

Viv hareketsiz kaldı.

"Hiçbir fikrim yok." Kadının cevabı sakindi, sesi alçak ve viski kadar seksi idi. "Otoparkta biri tartışıyor. İki adam. Kamyoncuya benziyorlar. Gece vardiyasındaki kız polisi arayacağını söyledi."

O bendim, diye düşündü Viv. *Bunu ben söyledim*.

"Ne kadar geç kalacaksın?" dedi adam.

"Hiçbir fikrim yok," diye yanıtladı Helen. "Bütün gece kalabilirim."

Viv kıpırdamadan durdu, nefes almamaya çalışarak dinliyordu. *Nasıl olduğunu bilmiyorum ama 121 numaralı odadan gelen telefon sesini duyuyorum*.

Sonra telefonu kapatmam gerektiğini düşündü.

"Sadece eve sağ salim dönmeni istiyorum," dedi adam. "Seni bekliyorum. Uyanık kalacağım."

"Bunun iyi bir fikir olmadığını biliyorsun," dedi Helen, sesi yorgun çıkmıştı. "Müsait olduğumda seni ararım, tamam mı?"

Viv birkaç kelime daha konuşmalarını dinledi, sonra telefonu kapattı. Kendini biraz hasta hissetti. *Kapatmalıydım*, diye düşündü. *Neden kapatmadım ki?* Telefon numarası olmamasına rağmen adamı geri aradığını ve "*Karın sana yalan söylüyor!*" dediğini hayal etti.

Ama tabii ki bunu yapmazdı.

Bunun yerine hattın açık olduğundan emin olmak için telefonu birkaç kez çevirdi ve ardından Fell Polis Departmanı'nın numarasını tuşladı.

Sıkılmış, çakıllı bir erkek sesi cevap verdi. "Düşen PD."

"Merhaba," dedi Viv. "Ben Sun Down Motel'de çalışıyorum.

Resepsiyonda." "Evet."

"Otoparkımızda bir kavga var. İki kamyoncu. Kavga ediyorlar."

Bu onu etkilemedi. "Silahlı mı?"

"Sanmıyorum?" dedi, sesinin aptal bir kız gibi çıkmasından nefret ediyordu, tabii ki öyle olduğunu varsayıyordu. Aklına viski sesli kadın geldi, ne kadar zahmetsizce ağırbaşlı olduğunu düşündü ve ses tonunu değiştirmek, daha dünyevi görünmek için çaba sarf etti. "Hiç silah görmedim. Ama şu anda yumruk yumruğa kavga ediyorlar ve birbirlerini yumrukluyorlar."

"Tamam," dedi adam. "Sıkı durun. Muhtemelen kendileri halledeceklerdir ama biz yine de birini göndereceğiz."

On dakika sonra kavga hâlâ devam ediyordu. Konuklar odalarında kalmıştı ve Viv ofis kapısının yanında durmuş, başını dışarı çıkarmış ve başparmağındaki tırnağı ısıırıyordu. Omzu zonkluyordu. Hafif bir sigara dumanı kokusu aldı. *Şimdi olmaz*, diye sigara içen adama sessizce yalvardı, *Şimdi olmaz*.

Bir polis aracı park yerine girdi, sessizdi, kiraz ışıkları sönüktü. Park yerinde, dövüşen adamların yanında duran iki kamyonun önüne yanaştı ve içinden bir polis indi. Viv rahat bir nefes aldı ve sonra polisin çok ufak tefek, çok zayıf olduğunu, saçlarının ensesinde toplandığını fark etti. Bu bir kadındı.

Daha yakından görebilmek için yürüyüş yoluna bir adım daha attı. Bir kadın polis mi? *Cagney ve Lacey* dışında hiç görmemişti.

Ama bu polis gerçektir. Cagney ve Lacey'nin aksine koyu mavi polyester bir üniforma giyiyordu ve başında bir şapka vardı. Silah kılıfı, copu ve telsiziyle ağır bir kemeri vardı ama kalçalarına tam oturuyordu ve güçlü ve kendinden emin görünen bir çalımla yürüyordu. Viv izlerken, doğruca kavga eden kamyonculara doğru yürüdü ve bir adamı diğerinin üzerinden çekerek onları ayırdı.

Kamyoncular itaat etti. Kızgın görünüyorlardı ve biri polisin ayaklarının dibinde yere tükürdü ama polis onlarla konuşurken kavga etmeyi bırakıp kıpırdamadan durdular. Viv onun bir defter ve kalem çıkarıp sanki her birinden en az elli kilo daha hafif değilmiş gibi bilgileri yazmaya başlamasını izledi.

Polis yazmayı bitirdiğinde kemerinden telsizi çıkardı ve telsizle konuştu. Her iki kamyoncu da kamyonlarına geri çekildi. Tüküren kişi dönüp ikinci bir tükürük daha savurdu ve polise çarpmadan topuğuna yakın bir yere isabet etmesini sağladı. Polis fark etmemiş ya da umursamamış gibi görünüyordu.

Döndü ve ofisin köşesinde duran Viv'i gördü. Aval aval bakarken yakalanan Viv utangaç bir selamla elini kaldırdı. Viv ofise geri dönerken polis başını salladı ve ona doğru ilerlemeye başladı.

"Çılgın bir gece," dedi polis Viv'i ofis kapısına kadar takip ederken. Viv yakından bakınca polisin otuzunu geçmediğini, koyu kahverengi saçlarının kasketinin altında düzgünce toplandığını gördü. Tam olarak güzel sayılmazdı ama yüksek elmacık kemikleri, koyu kahverengi gözleri ve yorgun bir özgüven havası vardı. Viv masanın arkasına çekilip dalgalı saçlarına dokundu, üçüncü kez giydiği beyaz bluzu ve çirkin üniforma yelegeyi yüzünden aniden utandı.

"Çılgınca," dedi Viv, "*Hiçbir fikrin yok. Hiçbir fikrin yok.* Titreyen ellerini birbirine bastırdı ve masanın altına sakladı. İki avucunun göğsünde bıraktığı izi hâlâ hissedebiliyor, onu geriye doğru itiyordu. Derin bir nefes almak için çok çabaladı.

Polis, eski ve solmuş turist broşürlerinin bulunduğu rafın yanındaki duvara dayalı sandalyeyi çekip oturdu ve not defterini çıkarıp bacak bacak üstüne attı. "Burada Vivian Delaney adında biri tarafından arandığı yazıyor. Siz misiniz?"

"Evet, hanımefendi," dedi Viv.

Polis ona eğlenen bir bakış attı. "Ben de senden daha fazla hanımefendi değilim, tatlım. Benim adım Alma Trent. Memur Trent. Tamam mı?"

"Evet, tamam Memur Trent," dedi Viv. Etrafta bir polisin olması neden bu kadar rahatlatıcıydı? Bu içgüdüsel bir şeydi. Viv kendine, *onun seni hayaletlerden koruyamayacağını* hatırlattı. *Kimse koruyamaz.*

Memur Trent başını bir derece eğerek Viv'i inceledi. "Kaç yaşındasın sen?"

"Yirmi."

"Hı-hı," dedi Alma Trent. Kemiksiz bir konuşma tarzı vardı, ama gözleri kaba değildi. Viv bunu yaptığının farkında olmadan ona baktı ve alyans takmadığını gördü. "Buralardan mısınız?" diye sordu polis.

"Ha?" Aptal, sesi çok aptalca geliyordu.

"İşte." Polis işaret parmağıyla bir daire çizdi. "Buralarda. Oradan mısınız?"

"Hayır, hanımefendi. Memur Trent. Ben Illinois'liyim." Viv gözlerini kapattı. "Sesim böyle çıktığı için özür dilerim. Uzun bir gece oldu. Daha önce bir polisle-kadınla- hiç konuşmamıştım."

Memur Trent, yine kırıcı olmayan bir ifadeyle, "Bu iyi bir insan türü," dedi. "Yani polisle hiç konuşmamış olanlardan bahsediyorum. Sen gece kızıydın, anladığım kadarıyla?"

Bu sefer sesi biraz daha az aptalca çıkıyordu.

"Evet." "Her gece vardiyada mısınız?"

"Evet, ama haftada bir gece izin alıyorum."

"Burada uzun süredir mi çalışıyorsun?" Sorular hızlıca soruluyordu, muhtemelen Viv'in düşüncelerini toparlamasına yardımcı olmak için. İşe yarıyordu.

"Dört hafta," dedi Viv ve sonra en son ne zaman bir takvime baktığını, hangi gün olduğunu not aldığını hatırlayamadığını fark etti. "Beş, belki."

"Bizi daha önce çağırdınız

mi?" "Hayır."

"İlk kez o zaman." Sohbet havasındaydı ama Memur Trent'in bakışları Viv'i terk etmedi. "Şimdiye kadar hiç rahatsızlık vermediniz mi?"

"Hayır." Tabii ışıkların sönmesini, hayaletlerin ortaya çıkmasını ve AMENITIES odasında gizlenen her neyse onu saymazsanız. *Kaçın.* Viv boğazını temizledi ve ürpermeye çalıştı. "Burası genellikle sessizdir."

"Evet, bahse girerim," dedi polis. "Bazen burada fahişeler ve torbacılar hakkında ihbarlar alıyoruz. Böyle bir şey gördünüz mü?"

İşverenini ispiyonlaması mı gerekiyordu? Ya kovulursa? Her gün fahişeler ve torbacılar görüyordu; Alma Trent bunu bilmiyorsa

çok iyi bir polis değildi. "Bilmiyorum," dedi Viv. "Bu beni ilgilendirmez gibi görünüyor."

"Anladığım kadarıyla bir filozof," dedi Memur Trent. "Sun Down'a tam uyum sağlayacaksınız." Viv'e bir gülümseme verdi ve sandalyesinde arkasına yaslandı. "Geceleri çalışıyorum, bu yüzden genellikle çağrılarını ben alıyorum. Uyuşturucu anlaşmaları, sarhoşluk ve düzensizlik, kavgalar, ev işleri, evden kaçan gençler. Burada bu tür şeyler oluyor. Beş haftadır buradaysanız, sanırım bir fikir edinmişsinizdir."

Viv sandalyesinde doğruldu. Bir an için hayaletler unutuldu. "Geceleri mi çalışıyorsun? Hoşuna gidiyor mu?"

Alma omuz silkti. "İstasyondaki tek kadın benim, bu yüzden beni geceleri işe alıyorlar ve çıkarmıyorlar," dedi kesin bir ifadeyle. "Muhtemelen istifa etmemi istiyorlar ama henüz etmedim. Gece vardiyasını sevdiğim ortaya çıktı. Doğruyu söylemek gerekirse, gündüzün neye benzediğini zar zor hatırlıyorum ve onu özlemiyorum."

"Artık neredeyse hiç yorgun değilim," dedi Viv.

Alma başını salladı. "Sizin için kötü olduğunu söylüyorlar, ama yine de her şey sizin için kötü. Soda, sigara, aklınıza ne gelirse. Eğer Olivia Newton-John'ununki gibi bir vücuda sahip değilseniz, bir şeyleri yanlış yapıyorsunuz demektir. Şahsen ben buna inanmıyorum. Arada bir gecenin bir yarısı uyanık olmanın öğretici olduğunu düşünüyorum. Genelde uyurken neler kaçırdığınızı gerçekten görmek için."

"Gördüğünüz her şey iyi değildir," dedi Viv.

"Hayır, kesinlikle değil." Alma gülümsedi. "İyi bir kıza benziyorsun. Sun Down senin için biraz zor, değil mi?"

"İnsanlar o kadar da kötü değil." *En azından yaşayanlar.* Kelimelerini dikkatle seçti. Memur Trent'i tanıımıyordu bile ama birkaç dakikalığına da olsa biriyle konuşmak iyi hissettiriyordu. "Evden ayrıldım. Sanırım bir süre yalnız kalmak istedim."

"Fell bunun için iyi bir yer." Alma ayağa kalktı.

Viv, "Havuzda kim öldü?" diye sorduğunda ofis kapısına kadar yürümüşü.

Alma durdu, döndü. Ağzı bir çizgi halindeydi. "Ne?"

Viv nefes aldı, yine duman kokusu aldı. *Tanrı aşkına, bir ambulans çağırın!* Ses tam burada, bu odadaydı, iki adım ötede değil. Alma Trent bilmek zorundaydı. "Havuzda biri öldü, değil mi? Bir çocuk."

"Bunu nereden duydun?" Alma'nın sesi keskin ve ihtiyatlıydı.

Viv omuz silkti. "Bir söylenti."

Alma ona bakarken uzun bir sessizlik oldu. Sonra dedi ki, "Duyduğun her söylentiye inanmamalısın. Ama evet, iki yıl önce havuzda bir ocuk öldü. Kafasını havuzun kenarına çarptı, bayıldı ve bir daha uyanamadı. Ama bunu nasıl duyduğunuzu bilmiyorum, çünkü Janice bu konuda hiç konuşmuyor ve Henry de size anlatmış olamaz."

"Henry?" Viv sordu.

"O sırada burada çalışan adam," dedi Alma. "Olayı ihbar eden oydu. Altı ay sonra kalp krizi geçirdi." Viv'i işaret etti. "Tam şu sandalyede oturuyordu."

Viv sessizdi. Hasta olabileceğini düşündü.

"Bir gün bana bunu nasıl bildiğini anlatacaksın," dedi Memur Trent. "Bunlar burada olan en kötü şeyler değil. Ama sanırım bunu siz de tahmin ettiniz." Kadın başını salladı. "İyi geceler Vivian Delaney. Bana tekrar ihtiyaın olursa ara."

Fell, New York Kasım 2017 CARLY

T Beni işe aldılar. Muhtemelen çok fazla başka aday yoktu; belki de hiç yoktu. Ama dört gün sonra kendimi gece saat on birde Sun Down'ın ofisinde otururken buldum.

Chris adında sefil bir adam, gece katipliği işini öğreniyordu. Chris elli yaşlarındaydı ve motelin ilk sahiplerinin oğlu olduğunu söylüyordu. Mavi ekoseli flanel gömlek ve yüksek belli kot pantolon giyiyordu ve lisedeyken bile tanıştığım herhangi bir erkek kadar mutsuzdu. Mutsuzluk ondan bir koku gibi yayılıyordu.

"Anahtarlar burada," dedi masanın çekmecesini açarak. "Elektronik kart sistemine hiç geçmedik, çünkü bu çok pahalıya mal oluyor. Zaten burada elektronik ile ilgili sorunlarımız var. Bir süre rezervasyon bilgisayarı denedik ama hiç çalışmadı ve sonunda açılmamaya başladı. Bu yüzden hâlâ defter kullanıyoruz." Masanın üzerinde duran ve konukların isimlerini yazdıkları büyük deri defteri işaret etti.

"Tamam," dedim. Barista olarak yaptığım iş bundan çok daha yüksek teknolojiliydi. "Sabit hat da var, ha?" Eski telefonu işaret ettim.

Chris şöyle bir baktı. "Telefonun çekerse burada kullanabilirsin. Hava uygun olduğunda yerel sinyallerden birini çalmadığınız sürece Wi-Fi'miz yok. Yine elektronik sorunu ve Wi-Fi paralı. Nancy her gün öğle vakti gelip kullanılan odaları hazırlıyor.

-Onu asla göremezsin. Kirli çamaşırlar arkadaki çöp kutusuna atılır. Çamaşırlar her hafta yine gün içinde alınır ve bırakılır. Onları da göremezsiniz."

Hâlâ internet olayına takılmıştım. "İnternet yok mu? Hiç mi yok?"

Bu bana küçümseyen bir bakış attı. "Sanırım bu senin yaşındaki biri için bir sorun, değil mi? Bahse girerim bütün gece ayakta kalıp Twitter yazmak için para almak istersin."

Ona en iyi poker suratımı takındım. "Evet," dedim. "Bir motel ofisinde oturup Twitter yazmak için asgari ücret kazanmak benim hayalim. Kesinlikle.

Daha da hırslandığımda Facebook'a giriyorum."

Chris, "Bu ülke el sepeti içinde boka gidiyor," dedi. "Aslında 'el sepeti içinde cehennem'. Deyim bu."

"Her neyse. Bunu giy." Bana göğsünde logosu olan lacivert bir yelek uzattı. "Dürüst olmak gerekirse, gerçekten giyip giymediğini bilmiyorum ama giymen gerekiyor. Onları güncelleyecektik ama-"

"Bu paraya mal olur," diye onun yerine söze girdim.

Ona gülümsedim ama o sadece üzgün görünüyordu. "Ailem burası için çok para ödedi," dedi. "Babam araziyi yaşlı bir çiftçiden satın aldı ve moteli ucuza inşa ettirdi. Asıl yatırımın arazi olması gerekiyordu, motel sadece vergileri ödemek için para kazanmanın bir yoluydu. Sanırım değeri yükseldiğinde satacaklardı." İç çekti. "Hiç yükselmedi, çünkü o lanet lunaparkı hiç inşa etmediler. Artık ailem öldü ve burası benim. 2000'lerde satmaya çalıştım ama alan olmadı. İşte buradayız. Yılda birkaç bin dolar kazanmak, satmak için bir acenteye para ödemekten daha ucuza geliyor."

Polyester yeleği aldım, kalın plastik dokusunu parmaklarımin arasında hissettim. "O zaman geçimini nasıl sağlıyorsun?" diye sordum.

"Araba sigortası satıyorum. Her zaman. Şehirdeki Stateline Oto. Sigortaya ihtiyacınız olursa beni arayın." Etrafına bakındı, gözleri yorulmuştu. "Açıkçası buradan nefret ediyorum. Buraya mümkün olduğunca az geliyorum. Burayla ilgili her anım kötü."

Bunun ne anlama geldiğini sormak istedim ama yüzündeki ifade donmuştu. Ben de "Madem tasarruf etmek istiyorsunuz, neden gece katibi tutuyorsunuz?" dedim.

"Doksanlarda bir tane olmadan devam etmeyi denedik ve açıkçası fahişeler devraldı. Bütün gece burada kaldılar, tamir etmem gereken hasarlar verdiler ve ödeme yapmadan çekip gittiler. İnanır mısınız, kârlar gerçekten *düştü*. Görünüşe göre burada birinin olması insanların biraz da olsa uslu durmasını sağlıyor." Masanın yanındaki duvarda asılı duran ve üzerinde bir not bulunan panoyu işaret etti. "Gerekirse polisi arayın. Çoğu insan, onlara kesmelerini söylediğinizde geri adım atan serserilerdir. Gece görevlisine şiddet uygulayan hiç kimse olmadı."

"Kayıp olan hariç," dedim. Chris bana göz kırptı.

"Ne?"

"1982'de kaybolan gece görevlisi." "Bunu nasıl duydu?"

"Gazetelerde vardı," dedim, ki bu yalan değildi.

"Tanrım," dedi elini seyrelmiş saçlarında gezdirerek. Dehşete düşmüş gibiydi. "Bu konuyu açma, tamam mı? Herkesin bunu unuttuğunu sanıyordum. O benim ailemin zamanındaydı. Sen daha doğmamıştın bile."

"Onu tanıyor muydun?" Ona sordum. "Çocuktum, yani hayır."

"Sence ona ne oldu?"

"Kim bilir? Bu eski bir tarih. Lütfen bu konuyu açmayın. Zaten sahip olduğumuzdan daha az müşteriye ihtiyacımız yok."

Chris'le teyzemin kayboluşu hakkında yaptığım röportajın sonu buydu. Nancy Drew için sıfır puan.

Chris gittiğinde mavi polyester yeleği bir sandalyenin üzerine bıraktım ve işe koyuldum. Masayla başladım, tüm çekmeceleri açtım ve karıştırdım. Her biri deri bir halkanın üzerinde duran ve üzerinde bir numara yazılı olan oda anahtarları dışında ilginç bir şey yoktu.

Sonra, masaüstüne geçtim. Üstü formika kaplı yontma ahşaptı. Bir kurutma kâğıdı, kurşun ve tükenmez kalem, farklı hatları açmak için alt kısmında büyük kare düğmeler bulunan eski bir telefon vardı. Şu anda düğmelerin hiçbirisi yanmıyordu. Köşede misafir defteri vardı, içinde sayfalar olan büyük bir deri cilt. Elimi ziyaretçi defterinin üzerinde gezdirdim, sonra durdum.

Çılgın bir dakika boyunca zaman sanki kendi üzerine katlanmış, 1982 ile bu an arasında hiçbir boşluk yokmuş gibi geldi. Viv Delaney'nin oturduğu masa buydu; kullandığı telefon da tam olarak buydu. Mavi polyester yelek belki de giydiği yelecti. Bu sandalyeye oturmuş, polis telefon numarasının ilişitirildiği bu panoya bakmıştı. *Hangi yıldayız?* diye sordu zihnimin arkasındaki bir ses. *1982 mi yoksa 2017 mi? Gerçekten biliyor musun?*

Misafir defterini aldım ve açtım. Bu gece dört oda doluydu: iki erkek, bir çift ve bir kadın. İsimlerden hiçbirini tanıımıyordum. Eski bir not defteri ve bir kalem buldum, onları karaladım ve telefonumu çıkardım. Burada telefonun çekmediğini zaten biliyordum ama paltomu giydim, ofisin kapısından çıktım ve önce yürüyüş yolunda, sonra da otoparkta dolaşp sinyal olup olmadığını görmek için ekrana baktım.

Neredeyse tabelanın yanında durduğumda (BOŞ. KABLOLU TV!) sinyal simgesi belirdi. Kağıdımdaki isimleri hızlıca Google'da aramaya çalıştım ama ilk arama bile yüklenmedi. Sinyal çok zayıftı.

Kağıdı cebime tıktırdım. Heather'a mesaj attım, uyanık olacağını biliyordum. Son iki gecedir uyanık kalmıştık, film izliyorduk ve

İş i aldığ ımı öğrendiğimde beni gece vardiyasına hazırlıyordu.

Dosya yok, bilgisayar yok, internet yok ve patronum ona Viv'i sormamamı söylüyor. Şu ana kadar bir şey çıkmadı. Ona mesaj attım.

Cevabı hemen geldi. *Carly, saat 11:30.*

Doğ ru. Buraya sadece birkaç vardiya çalışmak ve ayrılmadan önce ne bulabileceğimi öğrenmek için gelmiş tim. Gece daha çok zamanım vardı. *Devam ederek* mesaj attım ve sinyal tekrar kesilince telefonu cebime geri koydum.

Rüz gâr ense mi yardı ve tabela tepemde garip bir elektrik vızıltısı çıkardı. Tabeladan uzaklaş ıp otoparka doğru yürüdüm ve motele baktım. Lambaları yanan ve perdeleri çekilmiş iki oda dışında odalar karanlıktı. Motelin kendisi karanlıkta uyuyor gibi görünüyordu ama yine de buraya ilk geldiğimde hissettiğim o ürkütücü havaya sahipti. Ellerimi ovuşturdum ve önümüzdeki yedi buçuk saati burada nasıl geçireceğimi merak ettim. Ne halt ettiğimi sandığımı merak ettim.

İkinci katta, boş odalardan birinin kapısı aç ılarak içerideki karanlığı gösterdi.

Gözlerimi kısı tım. Odada kesinlikle kimse kalmıyordu, kapıda da kimse yoktu. Yine de kapı şimdi açıktı ve rüz gârda hafifçe çarpıyordu.

Kilit ya da kapı kolu kırılmış olmalıydı. Otoparkı geç ip merdivenleri tırmandım, paltoma daha sıkı sarıldım çünkü burası daha soğuk görünüyordu. New York'un taş rasında sonbaharın sonları şaka değildir. Kulaklarım yanıyor ve burnum akmaya başlıyordu.

Oda kapısının tokmağ ını tuttum - 218 numaralı odaydı - ve çekerek kapattım. Döğmeyi çevirmeyi denedim ve kilidin açık olduğunu fark ettim, anahtarım da yoktu. Kapıyı tekrar aç tım ve topuzun iç tarafında onu kilitleyen bir disk olduğunu gördüm. Diski çevirdim ve kapıyı tekrar kapattım.

İki kapı aşağıda, 216 numaralı oda aç ıldı.

Sadece kapının yumuşak gıcirtısı duyuldu, sonra hiçbir şey olmadı. Rüz gâr esti ve kapı gıcırdayarak sallandı.

İçimden bir ses "*Bu doğru değil*" diyordu.

Yine de kapıya doğru yürüdüm ve tokmağ ı tuttum, bu sefer karanlık odaya göz atmak için bir saniye ayırdım. Yatak, şifonyer, televizyon, banyo kapısı. Baş ka bir şey yoktu.

Diski çevirdim ve kapıyı sonuna kadar kapattığ ımdan emin olarak kapattım. Kapı kolu dönmemesine rağmen tekrar aç ıldı. Kapıyı tuttum ve bu sefer daha sert bir şekilde vurarak tekrar kapattım. Belki on saniye kadar kapalı kaldı, sonra gıcırdayarak tekrar aç ıldı.

Kapının arkasından sanki orada biri duruyormuş gibi hafif bir ses geldi. Bir kumaş hışırtısı. Yumuşak bir ayak sesi. Çiçekli bir parfüm kokusu aldım.

"Hey," dedim ve elimi uzattım. Ben kapıya dokunamadan kapı çarparak kapandı, o kadar sertti ki kapı çerçevesi neredeyse takırdıyordu.

Nefesim kesilmişti. Kolum hâlâ dışarıdaydı, elim yukarıda, parmaklarım soğuktu. Dondurucu bir hava yüzümden boynuma doğru akıyordu. Düşünemiyordum.

Ben donup kalmışken 210 numaralı kapı açıldı.

Göğsüm paltomun içinde sıkıştı. Ayaklarımı hareket ettirdim, parmaklıklara çarptım. Donuk bir acı omurgamda gümbürdedi. Beceriksizce bedenimi döndürmeye, geri çekilmeye çalışırken ellerim buz gibiydi. Ağır ayak sesleri vardı.

Bir adam 210 numaralı odadan çıktı ve koridora girdi. Benden birkaç yaş büyüktü, belki. Kahverengi saçları kısa kesilmişti. Yıpranmış kot pantolon ve eski koyu gri bir tişört. Çenesinde kirli sakal vardı. Lazer mavisii gözleri vardı. Saçları sanki uyuyormuş gibi yukarı kalkmıştı.

Şaşkınlıkla ona baktım. O gerçetti ama ziyaretçi defterine bakmıştım ve burada olmaması gerekiyordu. 210 numaralı oda boştu. Bu da onun kim olduğu hakkında hiçbir fikrim olmadığı anlamına geliyordu.

"Hey," dedi adam bana sanki buraya aitmiş gibi. "Sen de kimsin lan?"

- - -

Soğukta buharlaşan bir nefes verdim. Bir adım geri attım. "Um," dedim, "Ben-"

"Gecenin bir yarısı kapılar vuruluyor," diye bitirdi. "Burada uyumaya çalışıyorum."

O ben değildim. En azından ben öyle düşünmüyorum. "Burada olmamanız gerekiyor," dedim adama. Arkasındaki kapı aralığını işaret ettim. "Şu odada."

Bana kaşlarını çatı. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Polisleri arayacağım," dedim. Aklımı kaçırarak kadar korktuğumu düşününce sesimin nasıl çıktığından etkilendim. Heather'ın bana verdiği biber gazının çantamda, ofiste olduğunu çok geç hatırladım. Ayaklarımı tekrar geri çektim ve gitmek için döndüm.

"Bekle," dedi adam arkamdan. "Ben burada kalıyorum. Burası yasal. Anahtarım ve her şeyim var." Bir çınlama sesi duydum ve döndüğümde adamın elinde tanıdık deri bir çıkıntı ve ondan sarkan bir anahtar gördüm.

Durakladım. "Adın ne senin?"

"Nick Harkness."

"Ziyaretçi defterinde adın yok."

"Ziyaretçi defterini hiç imzalamadım. Bu yasal." Anahtarı yerine koydu ve arka cebine uzandı. "Beni kontrol etmek ister misin? Al." Cüzdanını çıkardı ve aramızdaki yere fırlattı, beton zeminde ağır bir ses çıkardı.

"Kimliğim, her şeyim," dedi. "Seni korkutmak istememiştim."

Durakladım. Eğilip cüzdanı almak bir hata mıydı?

Herkes bir seri katilin sizi savunmasız bir anınızda yakalayabileceğini bilir. Cüzdanı kendime doğru çektim ve olabildiğince hızlı bir şekilde aldım. Söylendiği gibi kimliği içindeydi. Altmış doları da vardı.

"Tamam," dedim, çoğunlukla kendi kendime. Gözlerimi kapattım ve gözlüklerimin altından burnumun köprüsüne masaj yaptım. "Doğru, tamam, iyi. Her şey kontrol altında."

Nick Harkness beni izledi ama bir şey yapmadı. "İyi misin?" diye sordu.

"Elbette, harikayım," dedim. "Harikayım işte. Ben gece katibiyim."

Nick buz mavisi gözlerini şaşkınlıkla kırıştırdı. Montumu giydiğimi ve mavi polyester yeleğimi giymediğimi hatırladım. "*Sen* gece tezgâhtarısın," dedi. Bu bir soru değildi.

"Evet, öyle. Gürültü için özür dilerim. Uyuduğunuzu fark etmemiştim."

"Sabahın köründe kapılara vurarak insanları uyandıracağını düşünmedin değil mi? gecenin."

Ses tonunda alaycılık vardı ve aptal cüzdanını kafasına fırlatmak istedim. *Bir şey kapıları açıp kapatıyordu, seni aptal ve ben boktan bir gece geçirdim.* Ama Kasım soğuşunda tişörtüyle orada duran ona tekrar baktığımda tam olarak sinirlenemedim. Yüzünde bir şey vardı. Yakışıklı bir yüzdü. Sanki o da benim kadar az uyumuş gibi yorgunluktan bitkin düşmüştü. "Pislik gibi davranmamaya çalışabilirsin," dedim ona. "Ben sadece işimi yapıyordum."

Çenesinde bir kas kasıldı ve başka tarafa baktı.

"Kapılar," dedim. "Onlarla ilgili herhangi bir sorun fark ettiniz mi?" Hala bir şey söylemeyince, "Açılıp kapanıyorlardı," dedim.

kapanıyordu ve sanırım ... Gerçekten çok garipti."

Şimdi sesim aynı anda hem aptalca hem de ezikçe çıkıyordu ama fark etmemiş gibi görünüyordu. Gözlerini kaçırdı ve dalgınca karnını kaşıdı. Bu hareket tişörtünün kalkmasına neden oldu. Tişörtünün altında karnı dümdüzdü. "Tanrım," dedi, neredeyse kendi kendine.

"Doğru," dedim. "Uyuyordun. İşte cüzdanını geri al. Ben gideyim."

"Burada yeni misin?" diye sordu. Uzattığım cüzdanı almak için uzanmadı. "Sayılır." Evet.

"Sen yenisin," dedi Nick Harkness. Elini karnından çekti ve ne yazık ki gömleğinin düşmesine neden oldu. "Tanrım, gerçekten birini işe alacaklarını düşünmemiştim. Son adam haftalar önce ayrıldı ve Chris buraya hiç gelmiyor bile. Vazgeçtiğini sanmıştım."

"Bu geçici bir durum. En azından ben öyle düşünüyorum. Sen . . . Haftalardır burada mısın?"

"Chris ve benim bir anlaşmamız var."

"Ne anlaşması?"

Nick bana bir kez daha ters ters baktı -bu konuda iyiydi- ve şöyle dedi: "Benim burada kalıp sorun çıkarsa polisi arayacağım, onun da beni rahat bırakacağı bir anlaşma. Bu senin için yeterli bir detay mı?"

Tanrım. Şimdi gerçekten de cüzdanı fırlattım ve onun bana yaptığı gibi yere düşürdüm. "Biri beni korkutmak yerine bana söyleyebilirdi," dedim. "İyi olurdu. Neden burada yalnız kaldığını anlayabiliyorum. İyi geceler."

Döndüm ama arkamdan seslendi. "Sana bir tavsiyede bulunayım, Yeni Gece Katibi. Eğer burada kapı sesi duyduğunu düşünüyorsan, gelip tamir etme. Ofiste kal ve dışarı çıkma. Aslında, hiçbir şey için ofisten çıkma. Sadece kapıyı kapat ve zamanın dolana kadar orada otur. Tamam mı?"

Ona kaba davrandığını, bunun yersiz olduğunu, insanlara bu şekilde davranmaması gerektiğini söylemek için geri döndüm. Ama bir an için onun odasını görebildim. Kelimeler boğazımda düğümlendi. Öylece bakakaldım.

Fark etmedi. "Tamam, git," dedi bana. "Git."

Döndüm ve merdivenlere doğru yürüdüm, uyuşmuş ellerim aşağı inerken tökezlememek için parmaklıkları kavradı. Gözlerim soğuktan sulanıyor, kanım damarlarımda hızla akıyordu.

Ofise doğru yürürken beynimde iki şey dolaşıp duruyordu.

Birincisi, kapıları biliyordu. Biliyordu.

İkincisi, onun yanından geçip odasına girdiğimde bir yatak, bir televizyon ve yanan bir lamba gördüm. Yatak yapılmıştı ama yastıkta bir girinti vardı, sanki orada yatıyormuş gibi.

Yatağın yanındaki komodinin üzerinde, lamba ışığında parıldayan bir silah vardı. Sanki biri onu yere bırakmış gibiydi. Sanki kapıyı açmadan önce elinde tutuyormuş gibi.

Fell, New York Kasım 2017 CARLY

W Bir dakika. Geri çekil," dedi Heather. "Son kısmı tekrar anlat." Fıstık ezmeli tostumdan bir ısırık daha aldım. Ertesi gündü, Sun Down'daki ilk vardiyamdan eve döndükten ve yatağa düştükten sonra dokuz saat boyunca uyuyakalmıştım. Şimdi üzerimde pijama pantolonum ve en sevdiğim tişörtüm vardı, önünde *KAHVALTIDA KEK YİYİN* yazan bebek mavisi bir tişört. Kahvaltıda pasta yemek isterdim ama sadece tostum vardı ve saat öğleden sonra beşti. "Biliyorum," dedim. "Belki de polis ya da onun gibi bir şeydi."

"Carly." Heather bana ters ters baktı, tıpkı Nick'in yaptığı gibi. Siyah pançosunu giymişti ve dairenin küçük mutfak masasında karşılıklı oturuyorduk, Heather dizüstü bilgisayarını önüne koymuş, altı gün sonra teslim etmesi gereken bir makale üzerinde çalışıyordu. "Hiçbir polis Sun Down Motel'de haftalarca kalmaz. Ölü kızlar, hatırladın mı? Amaç senin polis *olmaman*. Silahlı adamlar uzak durulması gereken ilk şeydir. Onu Mac'lemeliydin."

"Bana zarar vereceğini sanmıyorum," dedim. "Göz yaşartıcı spreye ihtiyacım yoktu. Ofise geri döndüm ve bana söylediği gibi orada oturdum."

"Bütün gece mi?"

Tostumun kabuğunu tabağıma bıraktım. O karşılaşmadan sonra ofisten dışarı çıkmaya cesaret edemeyecek kadar korktuğumu itiraf etmek istemiyordum. Kapılar, o kumaş hışırtısı ve parfüm kokusu, Nick Harkness... Her şey çok fazlaydı. Korku sisi içindeydim, belirsiz ve odaklanmamıştım, sanki bir şey olacağını biliyordum ama ne olduğunu bilmiyordum. Daha önce hiç yaşamadığım, delici ve yalnız bir duyguydu. "Ofisteki bir dolapta eski bir bilgisayar buldum," dedim Heather'a. "Birkaç saatimi onu açmaya çalışarak geçirdim."

ve çalışmasını sağla. Telefona üç kez cevap verdim. Biri yanlış numaraydı, diğer ikisi de ağır nefes alıyordu." Başımı kaldırıp ona baktım. "2017'de kim nefes nefese telefon görüşmesi yapar ki?"

Heather yüzünü buruşturdu. "Kimse iyi değil. Bilgisayarı çalıştırabildin mi?"

Başımı salladım ve kahvenden bir yudum aldım. Herkes akşam yemeği yerken kahvaltı etmek ilk başta garip gelmişti ama neredeyse hoşuma gitmişti. "Otel sahibi Chris, bir bilgisayar rezervasyon sistemi denediklerini ama motelde elektronik bir sorun olduğunu söyledi. Bir monitöre bağladım ama bir türlü açılmadı. Sonra bir rafın altında *Firestarter*'ın eski bir kopyasını buldum ve eve gitme vakti gelene kadar bir süre onu okudum."

"Hmm," dedi Heather dizüstü bilgisayarına tıklayarak. "Belki bu gece daha hareketli olur."

Masanın üzerinden ona baktım. "Kapıların kendiliğinden açıldığı kısmı kaçırdın mı? Birkaç tanesinin?"

"Sana motelin perili olduğunu söylemiştim," dedi kesin bir ifadeyle. "Sanırım söylentiler doğruymuş. Sence böyle bir yerde kaç kişi ölmüştür? Bir sürü olmalı. Havuzda ölen kişi gibi."

"Havuzda kimsenin öldüğüne dair kanıtımız yok." "Haklıyım. Göreceksiniz."

Gözlüklerimi çıkardım ve masanın üzerine koydum. Sonra parmak uçlarımı göz çukurlarıma bastırarak gözlerimi yavaşça ovuşturdum. Dünya hoş bir şekilde bulanıklaştı ve artık ayrıntıları görmek zorunda değildim.

Bu gece oraya geri dönmek zorundaydım. Açılan birkaç kapının beni yenmesine izin veremezdim. Viv'i düşünmeliydim, belki de otuz beş yıldır bir mezarda yatıyordu, mezar taşı yoktu ve kimse umursamıyordu. Bazı cevapları Sun Down'da bulabilirdim, bunu hissediyordum.

Hayır, ürkütücülük ve can sıkıntısı beni uzak tutmayacaktı. Biraz uyumuştum. Kazanacaktım.

"Eğer o adam polisse, belki bana yardım eder," dedim, Nick Harkness'ı düşünmekten kendimi alamıyordum. Buz mavisi gözler. Buz mavisi gözleri olan bir adamla hiç tanışmamıştım.

Heather, "O kesinlikle bir polis değil," dedi.

Ellerimi bıraktım ve ona baktım. Gözlüklerimi tekrar takana kadar sarışın bir bulanıklıktı. "Bunu nereden biliyorsun?"

"Onu Google'da arattım," dedi, dizüstü bilgisayarını ekranı görebileceğim şekilde çevirerek. "Fell'den. Ama artık burada yaşamıyor, çünkü on beş yıldır

Babası Nick'in kardeşini vurarak öldürdükten ve babası hapse girdikten sonra Nick kasabayı terk etti."

- - -

Saat on birde oraya gittiğimde motelin ofisinde kimse yoktu. Işıklar açıktı, kapı kilitli değildi ama masanın arkasında kimse yoktu. Çalışan her kimse az önce kapıdan çıkmış gibi görünüyordu, ama köşedeki kancada palto yoktu ve ofis kapısının önünde park etmiş bir araba olmadığını zaten biliyordum. Otoparkta benimki ve önceki geceden tanıdığım bir kamyon dışında hiç araba yoktu. Nick Harkness'in kamyoneti olduğunu tahmin ettim.

Postacı çantamı çıkardım ve ceketimi silktim. "Alo?" Sessizliğin içinde söyledim.

Cevap yok. Bir sigara dumanı kokusu aldım - belki de rahatlattığım kişi bir yerlerde sigara içiyordu. Ama dışarıda kimseyi görmemiştim.

Kafamı ofis kapısından çıkardım ve sağa sola bakındım. "Alo?"

Yine bir duman kokusu ve sonra hiçbir şey.

Ofise geri döndüm ve masaya doğru yürüdüm. Misafir kayıtlarını kontrol ettim; James March adında biri giriş yapmıştı. Dün geceden beri gelen tek yeni misafir oydu. Adının yanında 103 numaralı odada olduğu yazıyordu. Yani, koridorun hemen aşağısında. Belki de ofis kapısının üzerinde MOTELDE SİĞARA İÇİLMEZ yazan sararmış bir tabela olmasına rağmen sigara içen James March'tı.

Masaya oturdum ve çantamdan bir tomar çıktı çıkardım. İşe gelmeden önce Heather'ın küçük yazıcısındaki değerli toneri kullanarak internette birkaç saat geçirmiştim. Buraya gelmeden önce bulabildiğim Fell hakkındaki birkaç makaleyi koleksiyonuma ekledim. Nick Harkness hakkındaki makaleleri de ekledim. Onlardan çok vardı.

Makalelere göre Nick yirmi dokuz yaşındaydı. Annesi o küçükken bir yüzme kazasında ölmüştü ve babası ve ağabeyi Eli ile birlikte yaşıyordu. Babası Fell'de iyi tanınan bir avukattı.

Martin Harkness'in şirketteki ortağı daha sonra "Dengesizleşmişti," dedi. "Sinirliydi, bazen unutkan oluyordu. Ne olduğunu bilmiyorduk

ama kendinde değildi. Bunu nasıl durdurabilirdik bilmiyorum."

Bir gün Martin işten eve elinde bir tabancayla geldi. Eli oturma odasında ve on dört yaşındaki Nick de üst kattaki odasında video oyunları oynuyordu. Polisin bir araya getirebildiği kadarıyla Martin, Eli'yi göğsünden iki kez vurdu. Nick üst katta Juliet balkonunun kapısını açtı, yere doğru sallandı ve yardım almak için bir komşusuna koştu.

Neden kaçtığı sorulduğunda Nick, "Silah seslerini duydum, sonra Eli'nin çığlıklarını ve babamın merdivenlerden çıktığını duydum," diye cevap vermişti.

Polisler Harkness'ların evine geldiklerinde, on yedi yaşındaki Eli'yi oturma odasında yerde ölü, Martin'i ise mutfakta bir bardak su içerken, silahı da tezgahın üzerinde, yanında buldular. "Nick nerede?" dedi.

Martin şehirde iyi tanındığı için yerel medyada bir telaş vardı. *Tanınmış Avukat Öldü*, manşetlerdeydi. *NEDEN KENDİ OĞLUNU ÖLDÜRDÜ?* Kimsenin bir cevabı yoktu. Martin'in cinayetle ilgili yaptığı tek yorum "Bitmesi gerekiyordu" oldu. "Her şeyin bitmesi gerekiyordu." Suçunu kabul etti ve haber yapacak yeni bir şey bırakmadı. Birkaç hafta sonra gazeteler başka konulara geçtiler.

Sayfaları tekrar okudum, fotoğraflara baktım. Mavi gözleri ve elmacık kemikleriyle tanıdığım on dört yaşındaki Nick'in bir okul fotoğrafı vardı. *Ailenin hayatta kalan tek oğlu olduğu* yazıyordu. Birkaç yıl kasabadaki akrabalarının yanında yaşadktan sonra on sekiz yaşında ayrılmıştı. Nick'in Fell'de ne işi vardı, haftalarca Sun Down Motel'de tek başına mı kalmıştı? Neden buradaydı? Ne istiyordu?

Işıklar titredi, söndü, sonra tekrar yandı, tepedeki floresanlar zırlıtlı bir vızılta çıkarıyordu. Ayağa kalktım ve kapıya doğru yürüdüm, pencereden motel tabelasına baktım. Yanıyordu ve sonra titreyerek söndü, sonra tekrar yandı.

Kahretsin. Elektrik sorunu mu? Paltomu alıp tekrar giydim ve ofisin kapısını çekip açarak dışarı çıktım. Arkamda, hava soğuk ve durgun olmasına rağmen sanki bir fırtınanın ortasındaymışız gibi ışıklar tekrar titredi. Koridorun aşağısından ritmik bir gümbürtü, tam olarak çıkaramadığım metalik bir tıkırtı sesi geldi. Mekanik bir sestti, tiz, motorlu bir *vızılta* eşlik ediyordu. Dışarı çıktım ve üzerinde AMENITIES yazan bir kapının arkasından geldiğini fark ettim. Muhtemelen bir buz makinesiydi ve elektrik sorunu yüzünden arızalanmıştı.

Rüzgâr yüzüme tokat gibi çarptı ve paltomu kapattım. Bir sigara dumanı kokusu daha geldi ve yanımdan bir şey geçti - aslında bana *dokundu*, beni bir adım geriye attı. Esneyen, boş karanlıkta bir adamın sesi "Lanet olası kaltak" dedi.

Tökezleyerek bir adım daha geri attım. *Lanet olası sürtük*. Bunu duymuştum, gerçekten duymuştum. Boğazımdan boğuk bir ses çıktı ve dönüp motele baktım.

Işıklar sönüyordu. L'nin sonundan başlayarak koridor ışıkları domino taşları gibi yanıp sönüyordu. Karanlık gittikçe ağırlaşıyor, gittikçe daha fazla ağırlık kazanıyordu. Kendime *sigorta sorunu* olduğunu söylemeye çalıştım ama hayatımda hiç sigorta görmemiştim. Karanlık L'nin bir tarafından aşağıya, sonra diğer tarafından yukarıya doğru adım adım ilerledi ve ofiste son buldu. Kapının üzerindeki ışık yanıp söndü, sonra da tabela. Yalnızdım. Hiç ses yoktu.

İşte o zaman çocuğu gördüm.

Sekiz ya da dokuz yaşlarındaydı, ikinci kattaydı. Geçidin zemininde oturmuş, karanlıkta bağdaş kurmuş, korkuluğun altındaki panelin kafesli parmaklıklarının arasından solgun bir yüzle bana bakıyordu. Üzerinde şort ve sanki sahile gidiyormuş gibi parlak renklerle bezenmiş bir tişört vardı. Ben onu izlerken elini panonun üzerine koydu ve öne doğru eğildi.

"Hey!" diye bağırdım ona şaşkınlıkla. Ziyaretçi defterine göre burada hiç çocuk kalmıyordu, hele soğuğa karşı giysisiz olan hiç yoktu. Merdivenlere doğru bir adım attım. "Hey! Alo?"

Çocuk ayağa kalktı, döndü ve koridorda hafifçe koşarak benden uzaklaştı. Merdivenlerde onun küçük, düzgün ayak seslerini duydum. Dumanı, bedensiz küfürleri ve geri kalan her şeyi unuttum ve çocuğu aşağı inerken yakalamayı umarak motel boyunca koştum.

Çocuk en alt basamağa vurdu ve köşeyi dönerek karanlık ormanın hiçliğine doğru gözden kayboldu. "Hey!" diye tekrar bağırdım, sanki onu geri döndürebilecekmişim gibi. Sırtımda, ensemdede bir ürperti hissettim. *Bu gerçek miydi? Gerçek gibi görünüyordu. Ya gerçek bir çocuksa?*

Artık merdivenlerin dibindeydim ve yukarıdan tanıdık bir *tıkırtı* duydum. Dün gece kapılar açıldığında duyduğum klik sesinin aynısıydı. Geri adım attım, başımı geriye eğdim ve korkuluğun çitaları arasından yukarı baktım. Bu sefer tek bir *tıkırtı* vardı, ardından duyduğum diğer ses geldi

O gece kumaş hışırtısı. Bir ayak sesi duyuldu, bir kadının topuklu ayakkabısının çift *tıkırtısı*. Sonra bir tane daha.

Bir adım daha geri çekilip yukarı baktım. Oda 216'nın kapısının üstündeki ışık sönmüştü ama belli belirsiz görebiliyordum. Kapı dün gece olduğu gibi açıktı. Ben izlerken bir kadın koridora doğru yürüdü.

Gölgeler içindeydi ama yeterince görebiliyordum. Koyu renk, diz hizasında, uzun kollu bir elbise giymişti. Mor ya da belki mavi, çiçek desenli görünüyordu. Ayaklarında alçak topuklu, mütevazı kapalı parmaklar vardı. İncecikti, baldırları elbisenin eteklerinin altında inceydi, kolları solgun ve zarifti. Saçları kıvrıkcıktı ve omuzlarına dökülüyordu. Ellerini parmaklığın üzerine koyup bana baktı ve bir an için badem şeklindeki gözlerinin etrafındaki koyu renkli astarı, yüzünün soluk ovalini görebildim. Bir nesil önceki aile fotoğraflarında yer alan milyonlarca kadından herhangi birine benziyordu ama bana bakıyordu ve gerçek değildi.

Gözleri bembeyazdı, sert, kızgın ve inanılmaz derecede üzgündü. Bana bakıyordu ve *gerçek değildi*.

Konuşmak için ağzını açtı.

Boğazımdan dehşet dolu bir ses çıkardım ve sonra bir el kolumu kavradı - büyük, güçlü, *gerçek* bir el. Döndüm ve Nick Harkness'ın orada durup bana baktığını gördüm, mavi gözleri parlıyordu.

"Ne yaptığını sanıyorsun sen?" diye bağırdı.

Ona bakakaldım. "I-" Kafamı kaldırdım ama kadın gitmişti. Panik ve tarifsiz bir rahatlama hissettim. "Bunu gördün mü?" Nick'e söyledim.

Cevap vermedi. Eli hâlâ kolumdaydı. Başımın üstünden bir kapının açılma sesini duydum, sonra bir tane daha. Sonra bir başkası. Kapılar teker teker açılıyordu.

"Hadi," dedi Nick, beni otoparka doğru çekiştirerek. "Nereye gidiyoruz?" Başardım.

"Biz gidiyoruz. Neler olduğunu bilmiyorum ama bunun için burada kalmayacağım. Ya sen?"

Fell, New York Eylül 1982 VIV

S Telefon numarasını öğrendikten sonra insanların telefon konuşmalarını dinlememeye çalıştı ama bu çok zordu.

Örneğin Jamie Blaknik. Kot pantolon ve yıpranmış ince bir tişört giymiş, sigara içen, MOTELDE SİĞARA İÇİLMEZ tabelasını görmezden gelen ve her giriş yaptığında Viv'in sigara içen adamı tespit etme yeteneğini bozan genç bir adamdı. Adamın dumanlı ve tatlı kokusundan büyük ihtimalle bir esrar satıcısı olduğu anlaşılıyordu; daha önce hiç konuşmadığı türden bir adamdı bu; onu eve getirirse annesini öfke krizine sokacak türden bir adam. Sinir bozucu bir şekilde çekiciydi ve Viv'in boynu ve yanakları her zaman kontrol ettiğinde ve ona masanın karşısındaki o sırtışı verdiğinde ısınırdı. *İyi geceler*, derdi ve Viv aptal gibi başını sallardı, ta ki bir gece Viv içeri girdiğinde ona gülümseyene ve o da ona gülümseyene kadar.

"İyi geceler," dedi ve yırtık kot pantolonunun cebinden bir tomar banknot çıkarıp birkaç yirmilik açtı.

Viv onun karmakarışık kahverengi saçlarına, aslında oldukça hoş olan gri gözlerine ve omuzlarından kalçalarına doğru rahat bir çizgide ilerleyen, etkilenmemiş kamburuna baktı ve "Buraya çok sık geliyorsun," dedi.

"Bu seni rahatsız mı etti?" dedi rahat bir ses tonuyla, eline bir kalem alıp misafir defterine adını karalarken.

"Hayır," diye yanıtladı Viv. "Buranın nesi var peki? Manzarayı seviyor musun?"

Ziyaretçi defterinden ona baktı ve binlerce olası anlamı olan bir gülümseme verdi. Sadece hangisinin olduğunu bilmeyi diledi. "Evet," dedi sesinde bir parça mizahla. "Manzarayı seviyorum."

"Bu çok hoş," dedi bakışlarını onun üzerinde tutarak. "Seni rahatsız etmeyeceğim.

Bil diye söylüyorum. Ne yaptığınızın benim için bir önemi yok."

Jamie doğruldu. "Tamam," dedi ve anahtarını almak için elini uzattı. Bileğine deri bir bileklik takmıştı ve bu bileklik dokuma bir kumaşla sarılmıştı. "Bu benim işime yarar. Ben seni rahatsız etmem, sen de beni rahatsız etmezsin."

"Tamam." Ona bir anahtar almak için anahtar çekmecesini karıştırdı.

"Tabii parti yapmak istemiyorsan," diye ekledi. "Eğer istiyorsan, odama gel ve kapıyı çal."

Vay be! Bu, hazır olduğunun ötesinde bir adımdı. Ama Viv ona anahtarını uzattı ve şaka yaptığını anlaması için yeterince teatral bir şekilde kirpiklerini kırıştırdı. "Oh, bunu yapamam," dedi.

"Kovulabilirim."

Güldü ve gülüşü de en az geri kalanı kadar hoştu. "Nasıl istersen öyle olsun, Cici Kız," dedi. "Parti zaten olacak. İyi geceler."

Adam gitti ve birkaç dakika sonra telefonun ışığı fısıltılı *bir klik* sesiyle yanıp söndüğünde, kadın ahizeyi kaldırdı ve adamın sesinin alçak, hoş uğultusunu dinledi. *Hey, dostum, giriş yaptım. Yolda mısın?* Müşterilerle bir düzine telefon görüşmesi yaptı ve aldı ve Viv - bırakın bir tane tutmayı ya da denemeyi, gerçek hayatta bir esrar bile görmemişti - hepsini dinledi, ölçülen ot parçalarının dilini ve ne kadar tuttuğunu öğrendi, Jamie'nin işindeki komik mizah anlayışını takdir etti.

Başka bir gece, bir fahişe müşterilerini kabul ederken bebek bakıcısını aramış ve Viv dinlerken dört yaşındaki kızı Bridget'i kontrol etmiş. *Sütünü içtiğinden emin ol. Biraz patlamış mısır yesin ama çok fazla değil. Hemen uyudu mu yoksa kalktı mı? Bazen iki ya da üç kez tuvalete gitmesi gerekiyor. Seni sonra ararım, gitmem gerek.* Kadın saat beş buçukta çıktı, dar kot pantolonu ve parmak arası terlikleriyle arabasına doğru yürürken uzun saçlarını arkadan bağlıyordu. Hava hâlâ karanlıktı ama sabahın o saatindeki ışıktaki bir şey vardı, şafağın yakında sökeceğini haber veren bir şey. Gece yarısı karanlığından farklı bir karanlıktı bu. Beş buçuk karanlığında Bridget'in annesi neredeyse güzel görünüyordu, saçları parlak ve uzundu, omuzları gerideydi. Viv ofiste tek başına onun yürüyüşünü, kalçalarının zahmetsizce hareket edişini büyük bir kıskançlıkla izledi.

"Bu işte ürkütücü şeyler görmüyor musun?" Viv'in oda arkadaşı Jenny, bir gece ikisi de işe gitmek için hazırlanırken ona sordu. Viv mutfak tezgahının başında durmuş sucuklu sandviçini hazırlarken Jenny hastane önlüklerini giymiş yoğurt yiyordu. Televizyon açıktı ve sesi kısık bir şekilde saat on haberlerini gösteriyordu. Viv yüksek belli bir kot pantolon ve beyaz bir tişört giymişti.

bol kesilmiş, pantolonunun içine soktuğu yerden dalgalanıyordu. Kemer halkalarına güzel olduğunu düşündüğü ince kırmızı bir kemer eklemişti.

Oda arkadaşına baktı, irkilmişti. "Ürkütücü şeyler mi?"

Jenny omuz silkti. Permasını daha geçen hafta yenilemişti ve Viv onun saçlarındaki mükemmel bukleleri sessizce kıskanıyor, kendisinin de perma yaptırmak için bütçe ayırıp ayıramayacağını merak ediyordu. "Bilirsin, ürkütücü şeyler. Sapıklar. Homolar."

Viv, Sun Down'da geçirdiği yaklaşık iki ayın ardından artık daha dünyevi biriydi.

Homoların ne olduğunu biliyordu ama itiraf etmeliydi ki homoları nasıl tanıyacağını ve daha önce homo görüp görmediğini bilmiyordu. "Bir sürü fahişe görüyorum," dedi, *fahişe* gibi dünyevi bir kelime kullandığı için memnundu. "Homo yok ama."

Jenny bir kaşık yoğurt alarak başını salladı ve Viv bir sınavı geçmiş gibi hissetti. "Homolar muhtemelen parka gidiyordur. Yine de gece orada çalışmak ürkütücü olmalı."

Viv ona kaçmasını söyleyen hayalet kadını düşündü.

AMENITIES odası. "Bazen, evet."

"Dikkatli ol," dedi Jenny. "Sonun Cathy Caldwell gibi olur." Viv sandviçini yağlı kâğıda sardı. "Cathy Caldwell kim?"

Jenny kaşlarını dramatik bir şekilde salladı ve Vincent Price'ın sesini taklit etti. "Öldürüldü ve iki yıl önce bir üst geçidin altında bulundu. Bıçaklanarak öldürülmüş!" Dramatik sesini bıraktı ve normal, sıkılmış sesine geri döndü. "Ailemle aynı sokakta yaşıyordu. Annem beni her hafta arar. Geceleri çalıştığım için her an Cathy Caldwell olacağımı düşünüyor. Bana da bulaşmış olmalı."

"Gece vardiyasında mı çalışıyordu?" Viv sordu.

Jenny kaşığını yoğurda daldırarak, "Hayır, işten eve dönüyordu," dedi. Viv ekşi süt kokusunu alabiliyordu. "Bu annemi korkutuyor. Gece yarısı bir telefon alacağını düşünüyor: *Kızınız öldü!* Sakın koşuya da çıkma. *Bu* seni, öldürülüp şehrin kenarındaki koşu parkuruna atılan Victoria Lee'ye çevirir."

Viv ona baktı, sandviç unutulmuştu. Göğsünde bir şey sıkıştı, sanki bir çan çalıyordu. "Ne? Yani Fell'de bir katil mi var?"

"Hayır." Jenny bundan emin görünüyordu. "Victoria'nın erkek arkadaşı onunkini yaptı. Bu hepimizi koşu yapmaktan korkutuyor. Ama Cathy Caldwell ..." Gözlerini büyüttü ve kaşlarını tekrar salladı. "Belki de Michael Myers yapmıştır. Ya da bebek bakıcısıyla ilgili hikâyedeki gibi. *Katil evin içinde!*"

Viv güldü ama zoraki bir gülüştü bu. Otostop çekerken elini kalçasına koyan adamı hatırladı. Onu bir çukurda bırakabileceğini ve kimsenin bunu bilmeyeceğini nasıl da fark etmişti.

"Tamam, koşu yolu yok," dedi Viv Jenny'ye. "Ben zaten koşmam. Yine de motelde beni rahatsız eden kimse olmadı." Esrar satıcısı Jamie Blaknik bile kendi çapında iyiydi.

"Henüz kimse seni rahatsız etmedi," dedi Jenny o pratik, saçma olmayan tarzıyla. Viv'i bir aşağı bir yukarı süzdü. "Yani, çok güzelsin. Ve geceleri orada yalnızsın. Biz bekar kızlar dikkatli olmalıyız. Ben geceleri huzurevinden çıkmıyorum, sigara içmek için bile. Bir bıçak taşımalsın."

"Bıçak taşıyamam."

"Elbette yapabilirsin. Büyük bir paladan bahsetmiyorum. Küçük bir tane demek istiyorum, bilirsiniz, kızlar için. Ben de kendime bir tane almayı düşünüyordum. Sonra da iş yerimdeki o yaşlı adamlardan biri *ürkütücü* davranırsa, vay halime." Tezgâha bir bıçak saplama taklidi yaptı. Viv yine güldü. Jenny'nin huzurevinde gece vardiyasında hemşirelik yapmakla ilgili anlattığı tek hikâyeye sıkıcı olduğu ve yaşlı insanların tuhaf ve işe yaramaz olduğuydu. Jenny pek fazla insandan hoşlanıyor gibi görünmüyordu ama bu gece Viv onun gözüne girmişti.

Jenny işe gitmek üzere evden çıktı ve Viv de Sun Down'a gitmek için son birkaç eşyasını toplamak üzere apartmanda koşuşturmaya başladı. Televizyon hâlâ açıktı ve haber bülteninde esmer, güzel bir spikerin önündeki ekranda şu sözler yer alıyordu *GENÇLER İÇİN GÜVENLİK İPUÇLARI*. "Hava karardıktan sonra her zaman bir arkadaşınızla dışarı çıkın," diyordu güzel rujlu dudaklarından. "Arkadaşlık sistemi kullanın. Asla bir yabancıya aracına binmeyin. Bir düdük ya da el feneri taşımayı düşünün."

Viv televizyonu kapattı ve çalışmaya başladı.

- - -

Sun Down'daki masasında, mavi yeleşini giymiş, ıssız sessizlikte defterini çıkardı. Illinois'de birinci sınıftan beri öğrendiği titiz el yazısını kullanarak, harflerini kadınsı ilmeklerle dikkatlice döndürerek yazdı: *Cathy Caldwell*. *Sol alt geçit. Victoria Lee. Koşu yolu. Erkek arkadaşın mı?*

Kalemini bir dakikalığına ağzının köşesine sıkıştırdı, sonra yazdı: *Düdük mü alayım? El feneri? Bıçak mı?*

Dışarıda, bir arabanın otoparka girdiğini duydu. Bunu bekliyordu; Helen adlı kadınla aldatan kırk yaşlarındaki adam Robert White yarım saat önce giriş yapmıştı. Tek başına, bagajsız, daha önce olduğu gibi.

Merakla kalemmini ve not defterini bırakıp ofisin kapısından çıktı ve hızlıca AMENITIES odasına gitti. Helen'in Thunderbird'ü gelip Bay White'ın arabasının yanına park etti ve Viv, AMENITIES kapısındaki aralıktan izlerken Helen dışarı çıktı. Mücevher mavisi tek parça şal bir elbise giymişti ve kısa, şekillendirilmiş siyah saçlarını ortaya çıkarıyordu. Bu sefer Mr. Beyaz, o kapıyı çalamadan kapıyı açtı. Birbirlerine gülümsediler ve sonra Beyaz onu takip ederek odaya girdi ve kapıyı arkasından kapattı.

Viv ofise, masasına ve defterine geri dönmek üzereydi ki ikinci arabayı gördü.

Koyu yeşil bir sedan, Helen'in Thunderbird'ünün arkasındaki otoparka yanaştı. Viv bekledi ama kimse inmedi. Helen ve Bay White'ın arkasından kapılar kapanırken Viv ikinci arabanın yolcu camının açıldığını ve bir kamera lensinin arabanın içine doğru eğildiğini gördü.

Viv bakışlarını sedana sabitleyerek bekledi ama başka hiçbir şey olmadı. Kapı kapalı kaldı ve gizemli araba otoparkın arka tarafında park halinde durdu. Arabada her kim varsa izliyor, Helen'in tekrar dışarı çıkması ne kadar sürerse sürsün bekliyordu. Arabadaki kişi AMENITIES kapısını net bir şekilde görüyordu ve dışarı çıktığında onu görecekti.

Bütün gece burada saklanamazdı, o yüzden cebini karıştırdı ve yirmi sent çıkardı. Parayı şeker makinesine attı, bir Snickers çikolatası aldı ve AMENITIES odasından çıkıp kapıyı arkasından kapattı. Çikolatayı dış eliyle tuttu ve arabadaki kişinin Sun Down Motel yeleşini ve Snickers'ı net bir şekilde görebileceği şekilde - buna tiyatrodan *hile* yapmak deniyordu - kendini hafifçe eğdi. *Sadece şeker makinesine vuran masum bir çalışan*, diye düşündü. Ofise geri döndü ve kapıyı arkasından kapattı, sonra pencerenin kenarına yerleşip tekrar arabaya baktı. Belki hayal görmüştü ama yolcu camının arkasında bir hareket olduğunu düşündü. Bu hiç mantıklı değildi, çünkü birinin onun fotoğrafını çekmesi için hiçbir neden yoktu. Hem de hiç.

Garip bir şekilde yoğun bir geceydi. Bir kamyoncu durup yol sordu, Viv yardımcı olamayınca kâğıt haritasını çıkardı ve ikisi birlikte haritaya bakarak otoyola nasıl dönebileceğini bulmaya çalıştılar. Hattın diğer ucunda sadece nefes alan başka bir telefon görüşmesi vardı. Çamaşır şirketi motelin arkasına bir kutu temiz çarşaf bırakmıştı ve Viv'in UTILITIES kapısını nasıl açıp içeri iteceğini bulması gerekiyordu. Tüm bunlar olurken, dikkati otoparktaki sahneye geri döndü: kapalı motel kapısı, önüne park etmiş iki araba ve otoparkın arkasında durmuş onu izleyen üçüncü araba. Üçüncü arabadaki adamın bütün gece orada kalıp kalmayacağını merak etti. Sıkılıp sıkılmadığını merak etti. Onu görüp görmediğini merak etti.

Otoparka başka bir araba yanaştığında ve bir adam ofise girdiğinde saat gece ikiyi geçiyordu.

Yalnızdı. Takım elbise ve trençkot giymiş, bir evrak çantası ve bir bavul taşıyordu. Viv görgü kurallarını hatırladı ve bakışlarını onun yüzüne doğru kaldırıırken gülümsedi. Adam tuhaf bir şekilde tanıdık geldiği için duraksadı. Otuzlu yaşlarında, düzgün görümlü, sinekkaydı traşlı bir adamdı. Binlerce başka erkeğe benziyordu. Yine de gözlerinde daha önce gördüğü bir şey vardı.

"İyi akşamlar," dedi adam, gerçi artık gecenin bir yarısı olmuştu. Masaya yaklaştı ve bavuluyla evrak çantasını yere bıraktı. "Bir oda istiyorum, lütfen."

Viv yüzündeki gülümsemenin bir kısmını korudu. "Elbette," dedi. "Bir odanın geceliği otuz dolar."

"Biliyorum." Adam ona gülümsedi ve Viv bir şeylerin acele ettiğini hissetti -yine o aşinalık, garip bir şekilde korkuya benzer bir şeyle karıştı, sanki tam olarak anlayamadığı kötü bir rüyayı hatırlıyormuş gibi. *Bu adam asla gülümsememeli*, diye düşündü çılgınca, sonra bu düşünceyi bir kenara itti. Gülümsemesinde hiçbir sorun yoktu. Gayet iyi görünüyordu.

"Öyle mi?" diye sordu kibarca, adam ayrıntı vermeyince.

Duraksaması bir saniye kadar uzun sürdü, yüzündeki gülümseme hâlâ devam ediyordu. "Beni hatırlamıyor musun?" dedi. "Birkaç hafta önce burada kaldım. Ben seni hatırlıyorum. Sanırım o kadar unutulmazım."

Şimdi bir şey hafızasının arkasını tırmalıyordu. "Evet, hatırlıyorum," dedi. "Sen gezgin bir satıcısın."

"Öyleyim," dedi adam tekrar gülümseyerek. "Geçen sefer olduğu gibi bu gece de kalmam gerekiyor ama yarın patronlarımla konuştuktan sonra daha uzun kalmam gerekebilir. Bana nereye derlerse oraya giderim, anlarsınız ya."

Viv başıyla onayladı, ziyaretçi defterini çevirip ona doğru itti. "Sorun değil," dedi, omuriliğinin tabanında ondan kurtulmak, onu buradan çıkarmak için duyduğu dürtüyle savaşıarak. Kibar olması gerekiyordu; bu onun işiydi. "Sorun değil."

"Teşekkür ederim." Satıcı kalemi kadının elinden aldı -parmak ucu neredeyse kadınıninkine değiyordu ve kadın dişlerini sıktı- ve hızla adını yazdı. Sonra da otuz doları uzattı. "Eğer bir gece daha kalmam gerekirse yarın tekrar geleceğim."

Viv başıyla onayladı ve çekmecedan 210 numaralı odanın anahtarını aldı. "Al bakalım. İyi geceler."

"Teşekkür ederim. . ." Dramatik bir şekilde durakladı. "Adın ne senin?"

Köşeye sıkışmıştı. "Vivian," dedi, ondan kendisine Viv demesini istemiyordu.

"Vivian," dedi satıcı. Ona görünmez bir şapka çıkardı, sonra çantalarını topladı ve odadan çıktı.

Viv sessizlikte durdu, şakakları çarpıyordu. Adam gittiğinde ofisin penceresinden dışarı baktı ve onun üst kata çıkan merdivenleri tırmanışını izledi.

Helen'in arabası gitmişti, park yerinin arkasındaki araba da öyle. Kahretsin, kaçırmıştı. Gecenin geri kalanı için vaat edilen tek heyecan parçası.

Masaya geri döndü ve müşteri kayıt defterine baktı. Satıcı adını büyük, kalın harflerle yazmıştı: *JAMES MARCH*.

Duman ve seslerin olduğu o geceyi hatırlayarak kitabı tekrar karıştırdı. Aynı kalın, siyah el yazısını görene kadar sayfaları geriye ve geriye doğru çevirdi.

MICHAEL ENNIS, diye yazmıştı.

Burada kimse doğruyu söylemez, diye düşündü Viv. *Hiçbir zaman.*

Fell, New York Kasım 2017 CARLY

Nick'in siyah bir kamyoneti vardı, çok gürültü çıkaran ve biraz tıraş losyonu kokan büyük bir makine. Paniklemiş, yarı sayıklayan halimde bile, testosteron bir bong vuruşu gibiydi. Arabanın içinde çömelmiştim.

Altı Numaralı Yol'dan aşağı doğru kükrerken büyük deri döşemeli koltuk. Aynı anda hem rahatlatıcı hem de tedirgin ediciydi. Artık yalnız değildim. Artık işlerle ilgilenen bir adam vardı. Ve yine de.

Ve yine de.

Bütün gece açık olan bir Denny's'in otoparkına girdik. Ne yöne gittiğimiz ya da ne kadar yol aldığımız hakkında hiçbir fikrim yoktu. Aynı anda hem dakikalar hem de saatler geçmiş gibiydi. Nick, "Burada bekle," dedi ve arabadan indi.

Onun restorana doğru yürüyüşünü izledim. Ellerim titriyordu, sırtım yarı kurumuş terden üşüyordu. Midemi bulandıran ve aynı zamanda beni geren bir rahatlıkla hareket ediyordu. *Bu adamı tanımıyorsun*, dedi içgüdülerim bana. *Onu son gördüğünde elinde bir silah vardı. Babası bir katil. Gecenin bir yarısı onun arabasında yalnızsın.* Kurye çantamı motelde bırakmışım, içinde cep telefonum ve Heather'ın bana verdiği göz yaşartıcı sprey vardı. Elimi yolcu kapısının koluna koydum, deneysel olarak bastırdım. Tabii ki tuttu. İçeride kilitli değildim. Birini kamyonetine kilitlemek diye bir şey yoktu.

Yine de, ortadan kaybolan küçük çocuklar ya da 216'daki kadın diye bir şey yoktu.

Kamyonetin sessizliğinde nefes alıp veriyor, paniğin beni ele geçirmesine izin vermemeye çalışıyordum. Dışarı çıkabilir, restorana gidip yardım isteyebilirdim. Ama ne tür bir yardım istiyordum? Polis mi? Sadece buradan çıkmak mı istiyordum? Eve gitmek mi?

Evim neredeydi? O anda Illinois'i hayal bile edemiyordum. Neye benzediği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Hayal edebildiğim tek şey

Heather ve Sun Down Motel'in dairesi. Heather'ı aramalı mıyım? Ararsam panikler mi?

Şoför kapısı açıldı ve ben sıçradım. Nick'in geri döndüğünü bile görmemiştim. Kamyonetin içine girdi ama kontağa dokunmadı. Onun yerine bana bir paket servis bardağı verdi ve bir tanesini de kendine ayırdı.

İçime çektim. Sıcak çikolataydı. Kapaktaki boşluktan baktım ve içeceğin üstünde çırpılmış krema olduğunu gördüm. Bir saniye bakakaldım, o kadar şaşırmıştım ki yudumlamadım bile.

"Kahve sevip sevmediğini bilmiyordum," dedi Nick. Döndüğümde beni içkime bakarken izlediğini gördüm. "Sormayı unuttum. Çikolatanın güvenli bir seçenek olduğunu düşündüm."

"Teşekkür ederim," dedim, sesim paslanmıştı.

Uzun bir dakika daha bana baktı. Restorandan gelen sert ışık, mesafe ve kamyonun kabininin gölgeleri tarafından karartılmıştı. Bu da yüzünün yarı aydınlık, yarı karanlık görünmesine neden oluyordu. Gazete haberlerinden yaşını bilsem de bu ışıktaki kaç yaşında olduğunu anlamak zordu; yirmi dokuz yaşındaydı. Yakışıklı, bıkkın ve biraz da deli görünüyordu. Muhtemelen ben de deli gibi görünüyordum ve bahse girerim gözlüklerimden yansıyan ışık pek de iç açıcı değildi.

"Adın ne?" diye sordu, sesi sertti.

Gözlerimi kırptım, şaşırmıştım. Ona hiç söylemediğimi fark ettim. Eğer az önce hayalet görmüş kadınlar üzerinde uzmanlaşmış bir seri katil-karışık randevu-terapistiyse, artık çok geçti. Sıcak içeceğimi ona fırlatıp kaçacaktım. "Carly," dedim çikolatamı yudumlarken. Cennet gibiydi, çırpılmış krema sıcak içeceğin içinde eriyor ve onu dişleri sızlatacak kadar tatlı yapıyordu.

"Carly," dedi Nick, "benim gördüğümü gördüğünü söyle bana."

"Gördüm," dedim. "O küçük çocuğu gördüm. Ve o ... kadını gördüm." O bir kadındı ama değildi. Başka bir şeydi.

"Tanrım." Bir elini yüzüne götürdü ve sakalının törpülendiğini duydum. Tişörtünün üzerine lacivert ekose bir fanila giymişti ve yine ceketi yoktu. Kargaşa başladığında doğruca odasından çıkmış olması gerektiğini fark ettim.

"Haftalardır motelde kalıyorsun," dedim. "Daha önce böyle bir şey oldu mu?"

"Hayır." Elini bıraktı, ön camdan dışarı baktı. "Sesler var. Her zaman sesler, burası boş olsa bile. Garip kokular ve kapı olayı var. Kapıların ne yaptığını gördün. Bu çok sık olur."

Işıklar bir açılıp bir kapanıyor. Ve bir gece, o kadın yatağımdaydı. Yatağın ayak ucunda oturuyordu. Uyandığımda kadın oradaydı ve bana bakıyordu. Yatak sarkmamıştı, ağırlığı yoktu. Oradaydı, sonra gözümü kırptım ve gitmişti. Parfümünün ve kötü bir şeyin kokusunu alabiliyordum. Bakırımsı, kan gibi. Bu yaklaşık iki hafta önceydi."

Dinlerken kalbim yine güm güm atıyordu. O kadına, o her neyse ona bu kadar yakın olmayı hayal bile edemiyordum. "Ve sen kaldın?"

İnanamayarak sordum. "Bunu gördükten sonra yine de kaldın mı?"

"Biliyorum. Ama kendimce sebeplerim var."

"Sebepleriniz her ne olursa olsun çılgınca," dedim.

Ama o başını salladı. "Değiller." Sesinde hafif bir tedirginlik vardı - bunu ancak dikkatle dinlerseniz duyabilirdiniz. Sebepleri ne olursa olsun, onlara inanıyordu. "Delilik hakkında konuşmamalısın," dedi. "Bu içkiyi bitirir bitirmez oraya geri döneceğimizi çok iyi biliyorsun."

Ağzımı açtım, kelimeler hazırды. *Hayatta olmaz. Oraya bir daha asla dönmeyeceğim. Cüzdanımı ve tüm eşyalarımı unut, işi de unut. Viv'i unut. Hayatta olmaz.*

Ama hiçbirini söylemedim, çünkü haklıydı. Sun Down'da her ne olduysa, tam ortasında kaçıp gitmiştik. Ve lanet olsun, nasıl bittiğini bilmek istiyordum.

Sun Down'ın şu anda neye benzediğini bilmek istiyordum. Hayaletler gitmiş miydi?

Fincanımı eğdim ve biraz sıcak çikolata yuttum. Krem şanti boğazımda yumuşak, tatlı bir teselli gibiydi. Yanımdaki adamı krem şantiyle bağdaştırıyordum. Ağzımı sildim ve "Seni Google'da arattım." dedim.

Konuşmadı ama aramızdaki havada gerildiğini hissettim.

"Mecburum," dedim. "Çalıştığım motelde kalıyorsun. Geceleri. Kayıtlardan uzak duruyorsun. Ve yatağının başucunda bir silah vardı."

"Onu korunmak için saklıyorum." Boştaki elini açtı. "İyi de oldu. Odadan çıkarken bile almadım. Şu anda yanımda değil." Bana baktı. "Gideli uzun zaman oldu. Geçmişinde çözülmemiş şeylerin olmasının nasıl bir şey olduğunu bilmiyorsun, seni ağırlaştıran ve belli bir yere geri çeken şeylerin."

Oh, yanıliyordu. Çok yanılmış.

"Biliyorum," diye devam etti. "Sanırım bana ne olduğunu biliyorsunuz. Bazı insanlar böyle bir şeyi atlatıp hayatlarına devam edebilirler. Ben asla atlatamadım. Bunca yıldır açık bir yaraydım. Uyuşturucu, alkol, hiçbir şey yardımcı olmadı. Ben de geri dönüp burayı yetişkin bir adam olarak göreceğimi düşündüm. Geçmişimle yüzleştım. Bir geceliğine Sun Down'a yerleştım. Bir geceliğine. Ve ne oldu biliyor musunuz?"

"Ne?"

"Uyudum." Bana yarım bir gülümseme verdi ve bir an için gazete haberlerinde gördüğüm o liseli, yakışıklı, terbiyeli ve hayata atılmaya hazır çocuğu görebildim. "Yani, gerçekten *uyudum*. Bu olay olalı yıllar oldu. Ben gece insanıyım. O kadar uzun zamandır uykusuzluk çekiyorum ki ne zaman başladığını bile hatırlamıyorum. Sun Down'a yerleştım ve aralıksız on bir saat uyudum. Aynen böyle." Parmaklarını şıklattı, ses kamyonun içinde yankılandı.

"Fell'de mi?" Ben sordum. "Her şeyin olduğu yerde mi? Uyuyabildiğin tek yer orası mı?"

"Ben de açıklayamıyorum." Pencereden dışarı baktı. "Eli burada gömülü. Annem burada gömülü. Başka hiçbir yerde evim olmadığına eminim. Belki de bu boktan yer evime en çok yaklaşabileceğim yerdir."

Sessizdim, Heather'ın "*Bazılarımız karanlığı sever*" dediğini düşünüyordum. *Bildiğimiz şey bu*.

"Ben de kaldım," dedi Nick. "Chris'e bir yığın para ödedim ve uyuşturucu satmadığımı ya da başka bir bok yapmadığımı görünce beni yalnız bıraktı. Sadece uyuyordum. Ne zaman oraya uzansam, gece ya da gündüz, uyuyakalıyorum. Geçen ayın çoğunda ne yaptığımı bilmek ister misin? On yıllık uykuyu yakalamak."

"Ve bir gece uyandıığında kadın yatağındaydı." "Öyleydi," diye kabul etti Nick. "Ve ondan sonra tekrar uykuya daldım. Garip bir şey. Yapılacak bir şey değildi ama yaptım. O yer bana bunu yapıyor ve ben de bunu kabul ediyorum. Sesler, kokular ya da yabancı kadınlar umurunda değil. Bu gece Sun Down'a geri döneceğim, çünkü dünyada uyuyabileceğim tek yer orası."

Dudağımı ısırdım. Baş aşağı duran gece dünyasında, bu çılgınca bir anlam ifade ediyordu. "Ben de gitmiyorum," dedim. "Geçmişimde beni buraya getiren bir şeyler var. Teyzem 1982'de Sun Down'da kayboldu ve kimse cesedini bulamadı. Ona ne olduğunu bilmek istiyorum. Bu yüzden oradayım."

Nick'in hiç etkilenmemiş görünmesi gecenin tuhaflığının bir göstergesiydi. "Kaybolduğunda orada mı çalışıyordu? Senin gibi mi?"

"Evet. Fell'e ona ne olduğunu öğrenmek için geldim, çünkü görünüşe göre başka kimse bunu yapmaya zahmet etmemiş. Ve motelde boş bir iş vardı. Ben de kabul ettim."

Sanki bu garip değilmiş gibi başını salladı. "Bu o muydu? Elbisenin içindeki?"

Başımı salladım. Yüzde doksan dokuz emindim ama her şey çok hızlı olmuştu. "Hiç sanmıyorum. Kıyafetleri tamamen yanlıştı, saçları da yanlıştır renk ve tarzdaydı. Viv'in yaptığını sanmıyorum."

"Odamdayken elbiseyi gördüm," dedi Nick. "1970'lerden kalma bir şey gibi. En azından bana öyle göründü. Bu onu teyzen olamayacak kadar yaşlı yapıyor." Çenesindeki bir kas seğirdi. "Ama o önemli biri. Bu kadarından eminim. Önemli *biri*."

Ön camdan önümdeki çirkin otoparka baktım. Bu gece tanıdığım herkesin imkânsız olduğunu söyleyeceği şeyler görmüştüm. Ama bu kamyonun karanlık kabininde, onlar gerçektir. Sadece gerçek değil, aynı zamanda anlaşılabilir. Muhtemelen çözülebilir bile. Gözlerim yanıyor ve göğsüm sıkışıyor. Gecenin yeterince uzun olmayacağını, yeterli saatim olmayacağını hissediyordum. Kesinlikle uyuyamayacağımı. Bir daha asla yorulmayacakmışım gibi hissediyordum.

O birisi.

"Elbiseyle başlayabiliriz," dedim. "Bunun gibi elbiselerin hangi döneme ait olduğunu bulabiliriz. Yerel gazete arşivlerine bakabiliriz. O öldü, o kadarını biliyoruz. Değil mi? Yaşayan insanların hayaletleri yoktur." Ona baktım.

Nick beni izliyordu. Kahvesinden bir yudum aldı ve omuz silkti. "Hiçbir fikrim yok ama tahminimce hayır."

"Yetmişli yıllarda ölmüş olabilir. Motelde. Haberlere çıkmıştır. Eğer buralıysa, ailesi hala burada olabilir. Onlarla konuşabiliriz." Ona tekrar baktım. "İstemiyorsan onlarla konuşabilirim."

Çocuk da motelde ölmüş olmalı. Ne giydiğini görmedim ama Sun Down'da bir çocuk öldüyse haberlerde yer almış olmalı."

"Teyzeni aramak istediğini sanıyordum." Nick'in sesi neredeyse nazikti.

Asit boğazımı yaktı. "Biliyorum," dedim. "İşte bu yüzden. Onu arıyorum. Çünkü sanırım ..." Bir nefes aldım. "Bence kadını ve çocuğu kaçıran her neyse, 1982'de o gece Viv'i de kaçırmış olabilir. Yani Viv de onlarla birlikte orada olabilir." Arkama yaslandım

yolcu koltuğu. Gözlerim hâlâ yanıyordu ama kuruydu. "Bir dahaki sefere onu görebilirim," dedim. Bundan kaçış yoktu ama düşünmesi bile zordu: Gazete kupürlerindeki yüzü, o güzel gözleri ve geniş gülümsemeyi Sun Down'daki kapılardan birinden çıkarken görmek. Viv'in adımlarını, kadıninkileri duyduğum gibi duymak. Onu bir yatağın ucunda otururken görmek.

Düşüncesi bile korkutucuydu. Ama yine de. Ve yine de.

Bunun için buradaydım, değil mi?

O birisi.

Doğru yerdeydim. Ve şimdi ona geri dönme zamanıydı.

- - -

Otoparka girene kadar motelin diğer misafirini hatırlamamıştım. Adı misafir defterinde yazılı olan James March.

Sun Down'daki ışıklar, Altı Numaralı Yol'a mesajını gönderen tabela da dahil olmak üzere tekrar yanmıştı. Koridor ışıkları tekrar yanmıştı, karanlıkta zayıf ve soluktu. Telefonum saatin 01:23 olduğunu söylüyordu.

Nick ve ben kamyonetten indik ve park yerinde durduk. Sun Down normal bir motel gibi görünüyordu ama ikimiz de öyle olmadığını biliyorduk. Sadece ... uyuyordu, belki. Uyukluyordu. *İçeri gelin*, der gibiydi bina pürüzlü inişli çıkışlı ışıkları, mavi ve sarı neon neşesiyle. *Biraz uyu. Güneş tekrar doğana kadar sakın ol. Ve yatağınızın ucunda oturan birini görürseniz, ona aldırmayın. Bu benim sırlarımdan sadece biri. Ve söylemeyeceğim.*

Odaların hepsi karanlıktı. Ofis kapısının üzerindeki tabela yanıyordu ve içerideki ışık tekrar yanmıştı ama binadaki tek ışık buydu.

Nick'e, "Oda bir-oh-üç," dedim.

Kamyonun yanına geldi, pazen gömleğinin içinde biraz kambur duruyordu. Paltosunun olmadığını tekrar hatırladım. "Ne?" dedi bana.

"Bir-oh-üç numaralı odada bir misafir var," dedim ona. "Bir erkek. Ya da en azından tüm bu kargaşa başlamadan önce vardı."

Nick bakışlarımı diğerleri gibi karanlık olan 103 numaralı odaya doğru takip etti. "Hmm," dedi ve otoparkın karşısındaki kapıya doğru yürüdü.

"Gecenin bir yarısı onu rahatsız etmemeliyiz," dedim ve aceleyle onu takip ettim.

Nick, "Bu saçmalıklardan herhangi birini daha önce duyduysa, çoktan rahatsız olmuştur," diye cevap verdi.

"Sence uyudu mu?" diye sordum. "Hiçbir fikrim yok," dedi Nick. "Ona sorarım."

Ama odanın kapısı çalındığında cevap veren olmadı. Işık da yanmıyordu. Bunun yerine Nick kapıya daha sert vurduğunda, kapı sanki zorlukla kapatılmış gibi sürüklenerek açıldı.

Karanlık, açık kapı aralığında dururken Nick'e baktım. Bana kaşlarını çattı, "Burada kal," dedi ve yavaşça içeri girdi. "Alo?" Seslendiğini duydum.

Bir dakika sonra tekrar dışarı çıktı. "İçeride kimse yok. Kimse girmiş gibi de görünmüyor. Yatağa dokunulmamış, başka bir şey de yok."

"Adı kayıtlarda var," dedim. "Belki de gitmiştir."

Nick koridora çıktı ve sadece benim arabamla onun kamyonetinin bulunduğu park yerine baktı. "Hangi arabayı kullanıyordu?"

Geçmişini düşündüm. Bir araba vardı. Bir araba olmalıydı. Ama motelin ofisine geldiğimde, ışıkları yanan ofisi boş bulduğumu hatırladım. O zaman bunun garip olduğunu düşünmüştüm. Park yerine baktığımda kendi arabamı ve Nick'in kamyonetini görmüştüm. Tıpkı şu anda gördüğüm gibi.

Döndüm ve koridorda motelin ofisine doğru yürüdüm. Kapı kilitli değildi, ışıklar açıktı. İçeride ofis bıraktığım gibi görünüyordu, postacı çantam masanın yanında yerde duruyordu. Odaya girdiğimde nefes aldım, sigara dumanı kokusu aradım. Ama yoktu.

Masaya doğru yürürken Nick'in ayak sesleri arkamdan geldi. Ziyaretçi defterini açtım ve bu gecenin sayfasını çevirdim. İsim oradaydı: James March, oda 103. El yazısı karanlık ve cılızdı, tanıyamadım. Masanın etrafında yürüdüm ve anahtar çekmecesini açtım. Anahtarları karıştırdım ve Nick'in 210 numaralı odanın anahtarı dışında hepsi oradaydı. 103 numaralı odanın anahtarı çekmecenin içindeydi.

Deri tırnağından tutup Nick'in görmesi için uzattım.

"Geri verebilirdi," dedi Nick. "Ofisin kapısı kilitli değildi, o çekmece de öyle."

"Araba yoktu," dedim.

"Neye benziyordu? Onu kontrol ettiniz mi?"

"Hiçbir fikrim yok ve hayır."

"O zaman kim giriş yaptı?" Nick sordu.

"Bu gece buraya geldiğimde ofiste kimse yoktu," diye cevap verdim. "Açıktı, ışıklar yanıyordu ve bu isim ziyaretçi defterindeydi. Tek bildiğim bu."

Nick konuk defterini kendisine doğru çekti ve sayfada yazılı olan isme baktı. "James March," dedi. "Eğer burada değilse, nerede o zaman?"

Fell, New York Ekim 1982 VIV

T Kuzey Kenarı Yolu'nun bir bölümünde, eyaletler arası yolun sapağına yakın bir yerde Turnabout adında bir lokanta vardı. Gece şoförlerinin ve kamyoncuların bölgesine girdiğinizde burası dış mahallelerdeydi, gece yarısına kadar açık olan bir yer bulabilirsiniz.

Turnabout lüks bir yer değildi ve kahvesi de pek iyi değildi, ama Viv buna aldırmadığını fark etti. Üç dolara yemek yiyebiliyordu ve burada insanlar vardı - birbirini tanıyan, bazen oturup konuşan gerçek insanlar. Sadece oradan geçip gitmeyen insanların etrafında olmanın nasıl bir şey olduğunu unutmuştu.

Bu gece bir kabine oturdu ve kıpır kıpır ve sabırsız bir şekilde bekledi. Yanında defteri, kalemi ve kâğıtlarla dolu bir klasör vardı. Her şeyi toplamak için bir hafta harcamıştı ve bu gece zamanını boşa harcayıp harcamadığını öğrenecekti.

*Bunu
yapamazsın.
Evet,
yapabilirsin.*

Bunun bir tavşan deliği olduğunu söylemek hafif kalırdı. Oda arkadaşı Jenny, Cathy Caldwell ve Victoria Lee hakkında o yorumları yaptığından beri Viv rahatsız edici bir kaşıntı, bir bilme ihtiyacı hissetmişti. Merakla karışık korkunç ve gizemli bir şey gibi geliyordu ama Viv bundan daha derin olduğunu biliyordu. Neredeyse bir amaç gibi hissediyordu. Bulması gereken bir şey.

Her gün erkenden evden çıkıp Fell Merkez Kütüphanesi'ne gidiyor ve eski gazeteleri karıştırıyordu. Cathy ve Victoria hakkında yazı bulmak zor değildi; cinayetleri haberlere çıkmıştı. Bir hafta sonra her iki kız da *Fell Daily*'nin ön sayfasından düşmüştü ve sonra arka sayfalarda manşetlerle güncellemeleri bulmak zorundaydınız - ne kadar az varsa

POLİS HALA İLERLEME SAĞLAYAMADI ve SORULAR HALA DEVAM EDİYOR gibi.

Garson Viv'e bir kahve daha doldurdu ve Viv endişeyle kapıya baktı. Çünkü Alma Trent geleceğini söylemişti.

Geldi. Beş dakika sonra üniformasını giymiş ve garsona kibarca başını sallayarak kapıdan içeri girdi. "Nasılsın Laura?"

"O kadar da kötü değil," dedi garson kız. "Bir köpek yaşımdan beri buraya gelmediniz." "Beni aramak zorunda kalmadınız," dedi Alma pratik bir şekilde. "Ama kesinlikle bir bir fincan kahve." Viv'in karşısındaki kabine kayd. "Merhaba, Vivian."

Viv başıyla onayladı. Avuçları terliyordu ama Alma'nın daha önce karşılaştığı gibi suskun bir aptal olmamaya kararlıydı. "Geldiğiniz için teşekkürler," dedi.

"Benim için ilginç bir şeyin olduğunu söylemiştin." Alma saatine baktı. "Kırk beş dakika sonra vardiyam başlayacak, yanılmıyorsam sen de öyle."

Viv omuzlarını geriye attı. Bu gece çiçekli bir bluz giymişti ve üzerine sarı bir kazak giymişti. Kendini daha ciddi göstermek için daha koyu renkler giymeyi düşünmüştü ama sarıyı daha çok sevmişi. "Seninle bir şey hakkında konuşmak istiyorum. Sana yardımcı olabileceğini düşündüğüm bir şey."

Alma kibarca, "Tamam," dedi ve garsondan bir fincan kahve alıp içine biraz şeker karıştırdı.

"Cathy Caldwell ve Victoria Lee hakkında." Alma kıpırdamadan durdu.

Viv dosyasını açtı. "Bu sadece onlarla ilgili değil. Sadece dinle, tamam mı?"

"Vivian." Alma'nın sesi neredeyse nazikti. "Ben sadece gece vardiyası nöbetçi memuruyum. Cinayet davalarında çalışmıyorum."

Viv tekrar, "Sadece dinle," dedi ve sesinde acil, neredeyse endişe verici bir şey olmalıydı, çünkü Alma ağzını kapatıp başını salladı.

"Cathy Caldwell 1980 yılının Aralık ayında öldürüldü," dedi Viv. "Yirmi bir yaşındaydı. Bir dişçi muayenehanesinde resepsiyonist olarak çalışıyordu. Evliydi ve altı aylık bir oğlu vardı. Kocas. orduda görevliydi."

Bunların hepsini biliyordu. Bunları kendi hayatının gerçekleriymiş gibi anlatıyordu. Alma başını salladı. "Hatırlıyorum."

"Bir gün işe gitti ve oğlunu bir bakıcıya bıraktı. Saat beşte bakıcıyı aradı ve marketten alışveriş yapacağını söyledi."

on beş dakika gecikeceğini söyledi. Saat altı buçukta bakıcı annesini aradı ve Cathy henüz eve gelmediği için ne yapması gerektiğini sordu. Annesi bir saat daha beklemesini, sonra polisi aramasını söyledi. Böylece yedi buçukta bakıcı polisi aramış." Alma'ya baktı, sonra devam etti. "Polis üç gün boyunca onu aradı. Cesedini bir üst geçidin altında buldular. Çıplaktı ve boynunun yan tarafından üç kez bıçaklanmıştı. Bıçaklar derinmiş. Atardamarını çıkarmaya çalıştığını düşünüyorlar. Bunu da yapmış."

"Vivian, tatlım," dedi Alma. "Belki de yapmamalısın-"

"Sadece *dinle*." Bunu dile getirmesi gerekiyordu. Defterine düşünceler karalarken günlerdir zihninde kaynayıp duruyordu. Alma sustu ve Viv dosya klasöründen elle çizilmiş bir harita çıkardı.

"Makalede Cathy'nin her zamanki bakkalının burası olduğu yazıyordu." Haritada Cathy'nin iş yeriyle evini gösteren X işaretinin ortasındaki bir noktayı işaret etti. "O gece kimse onu orada görmemiş. Arabası şehrin biraz dışında, alışveriş merkezinde park halinde bulundu, bu yüzden alışverişe gitmiş olabileceği düşünülüyor. Ama bu Cathy'nin yapacağı bir şey değildi. Ve görüyorsunuz, bu mantıklı. Çünkü onu buradaki üst geçitte bırakmış" - bir X işareti daha yaptı- "ve sonra arabasını on dakika uzaklıktaki alışveriş merkezine götürmüş. Arabasının orada olması, orada olduğu anlamına gelmez."

"Anladım," dedi Alma. "Amatör dedektifçilik oynuyordun."

Kelimeler canımı yaktı. *Amatör dedektifçilik oynamak*. Hiç de öyle hissettirmiyordu. Viv, "Bir noktaya geliyorum," dedi ama Alma konuşmaya devam etti.

"Bazen böyle insanlar oluyor," dedi Alma. "Teorileriyle karakolu arıyorlar. Özellikle de Cathy söz konusu olduğunda. İnsanlar olayın çözülmemiş olmasından hoşlanmıyorlar. Katilinin dışarıda bir yerlerde olduğunu düşünüyorlar."

"Çünkü öyle," dedi Viv.

Alma başını salladı. "O davada ben çalışmadım ama olay olduğunda polis teşkilatındaydım. Hepimiz bilgilendirildik. İpuçlarının hepsi takip edildi."

Viv Alma'yı kaybediyordu, bunu anlayabiliyordu. "Sadece bu seferlik beni dinle," dedi. "Sadece vardiyaya gitmen gerekene kadar. Sonra benden bir daha haber alamayacaksın."

Alma iç çekti. "Umarım senden tekrar haber alırım, çünkü senden hoşlanıyorum," dedi. "Zeki bir kıza benziyorsun. Pekala, kahvemi içip dinleyeceğim. Devam et."

Viv nefes aldı. "Cathy hakkında bir teori vardı. Lastiklerinden birinde onarılmış bir patlak olduğunu buldular. Yani adam Cathy'nin lastiğini patlatmış, sonra da ona yardım etmek için kenara çektiğinde onu kaçırmış olabilir. Ama makalede patlağın ne zaman onarıldığının tespit edilemediği yazıyordu." Bir sayfayı çevirerek özenle yazılmış bir dizi nota ulaştı. "Fell'in sarı sayfalarını kullandım ve bütün oto tamirhanelerini aradım. Hepsi de Cathy'nin lastiğini tamir ettiklerine dair bir kayıtları olmadığını söylediler. Ama bu iki yıl önceydi, yani Cathy gelmiş ve kayıtlar çoktan silinmiş olabilir."

Bir sessizlik oldu ve Viv başını kaldırıp Alma'nın kendisine baktığını gördü. "Oto tamirhanelerini aradın," dedi Alma. Bu bir soru olarak söylenmemiştir.

Viv önemli bir şey değilmiş gibi omuz silkti. Telefonun üç kez yüzüne kapandığını itiraf edecek değildi. "Sadece birkaç soru sordum. Diğer bir şey de Cathy boynundan bıçaklandıysa çok kan kaybetmiş olması gerekirdi. Galonlarca. Ve makalelerde üst geçidin altında galonlarca kan olduğu yazmıyordu."

Alma'nın kaşları kalktı. "Yani onun başka bir yerde öldürüldüğünü tahmin ediyorsunuz."

Viv, Alma'nın kuru ses tonuna aldırmadan, "Hava durumu kayıtlarına baktım," dedi. "Cathy'nin kaybolduğu günün ertesinde şiddetli yağmurlu bir fırtına olmuş. Yani onu dışarıda bir yerde öldürmüş ve yağmur kanı temizlemiş olabilir." Bir elini yeni kısalttığı saçlarında gezdirdi. "Çok kanlı birini öldürecek olsaydınız, bunu nerede yapardınız? Kesinlikle üst geçitte değil. Oradan arabalar geçiyor. Benim tahminim dere." Elindeki haritada dereyi, üst geçitten iki yüz metre ötedeki kıyıyı işaret etti. "Makalelerin hiçbirini dereyi kontrol edip etmediklerini söylemiyor. Ya da Cathy'nin üzerinde çamur olup olmadığını. Eminim bu polis kayıtlarında vardır. Cathy çamurluysa."

"Hava durumu kayıtlarına da mı baktın?"

"Elbette," dedi Viv. "Hemen şurada, kütüphanedeler." Defterindeki başka bir sayfayı çevirdi. "Şahsen ben lastiğin patlamasının bir tesadüf olduğunu düşünüyorum. Eğer onu yolun kenarında ya da markette bulmadıysa, geriye tek bir yer kalıyor." Haritadaki bir X işaretini gösterdi. "Cathy'nin işi. Cathy arabasına bindiğinde onu yakalamış."

Alma kahvesini yudumladı. Artık işin içine girmiş gibi görünüyordu. "Bu bir teori, elbette. Ama şu ana kadar bana zaten bilmediğim ya da iş yerinde araştıramayacağım bir şey söylemiyorsun."

"Victoria Lee," dedi Viv onu görmezden gelerek ve başka bir sayfayı çevirip elle çizilmiş başka bir harita çıkararak. "On sekiz yaşındaydı. Makalede 'çok sayıda erkek arkadaşı' olduğu yazıyordu. Yani herkes onun bir sürtük olduğunu düşünüyordu, değil mi?"

Alma dudaklarını birbirine bastırdı ve hiçbir şey söylemedi.

"Öyle," dedi Viv. "Victoria'nın bir dargın bir barışık bir erkek arkadaşı vardı. Sürekli kavga ederlerdi. Ailesiyle, öğretmenleriyle kavga ederdi. Evden kaçan ve bir daha geri dönmeyen bir erkek kardeşi vardı." Victoria hakkında neredeyse tüm bildiği buydu. Güzel, namuslu genç anne Cathy'nin yanında onun hakkında gazetelerde çok daha az haber çıkmıştı. Ne de olsa Victoria'nın katili tutuklanmıştı. Cathy'nin yanında Victoria bunu hak eden bir kızıdı.

Alma, Viv'in düşüncelerini bölerek, "1981 Ağustos'u," dedi. "O günü çok iyi hatırlıyorum."

Viv ona baktı ve başını salladı. "Victoria koşu yapmayı severdi. Evden burada ayrıldı" -haritada bir X işareti- "ve buradaki koşu parkuruna gitti." Bir X daha. "Eve dönmedi. Ailesi ertesi gün öğleden sonraya kadar haber vermemiş. Victoria'nın onlara haber vermeden çok sık dışarı çıktığını söylediler. Bazı arkadaşlarını bulduğunu düşünmüşler."

Alma, "Bir süre çarklarımız döndü," diye itiraf etti. "Ailesi bir gece önce partiye gittiğinden o kadar emindi ki. Biz de oradan başladık, tüm arkadaşlarını sorguladık, hangi partide olduğunu bulmaya çalıştık. Ailesinin öyle sandığını ve Victoria'nın partide olmadığını anlamamız tam bir gün sürdü. Onu en son ne zaman gördüklerine kadar geri gitmek zorunda kaldık, o zaman da koşu parkuruna gidiyordu."

Viv öne doğru eğildi. Bunların hiçbirisi gazetelerde yoktu, hiçbirisi. "Makalede iz takip köpekleri kullandıkları yazıyordu."

"Bulduk. Onlara onun bir gömleğini verdik ve onu bulduk. Koşu yolunun yirmi metre uzağında, çalılıkların arasındaydı." Alma gözlerini kırıştırdı ve başka tarafa baktı, elleri kahve fincanını sıkıyordu. "Adli tabip neredeyse tüm zaman boyunca ölü olduğunu söyledi. Koşu parkuruna varmış ve adam onu hemen öldürüp atmış. Herkes etrafta dolanırken o orada öylece yatıyormuş."

Bir dakika boyunca sessiz kaldılar.

"Gerçekten erkek arkadaşı mıydı?" Viv sordu.

"Elbette," dedi Alma. "Büyük bir kavga etmişlerdi. Kadın adamın başının etini yiyor, adam da ona kaltak diyordu. Bir düzine tanık vardı. Sonra Victoria eve gitti."

ve ailesiyle de kavga etmiş. Erkek arkadaşı Charlie'nin mazereti yoktu. Kavgadan sonra eve gittiğini söyledi ama annesi eve iddia ettiğinden bir saat sonra geldiğini söyledi. Victoria'yı öldürmek için bolca zaman. Nerede olduğunu söyleyemedi. Sonunda o saati başka bir kızla geçirdiğini iddia etmeye çalıştı ama gerçek kızı gösteremedi ya da adını veremedi. Her şey berbattı ve suçlu bulundu." Kaşlarını çattı. "Victoria'yla neden ilgileniyorsun? Cathy gibi değil. Çözüldü."

Viv parmaklarını defterine vurdu. Gerçekten bir şey söyleyemiyordu. Gazeteler bunu açık ve kapalı bir dava olarak göstermişti. Ama Jenny'nin söylediği o sözlerdi: *Koşu parkuruna gitme*. Bir kızdan diğerine bilgece sözler. Sanki tekrar olabilirmiş gibi.

"Birbirlerine çok yakındılar," dedi Alma'ya. "Cathy 1980'in Aralık ayında, Victoria 1981'in Ağustos ayında. Bir yıldan kısa bir süre içinde Fell'de iki kız öldürüldü. Belki de erkek arkadaşı değildi."

Bu ona nazik ama yine de küçümseyici bir gülümseme kazandırdı. "Tatlım, buna polis ve mahkeme karar verir. Onlar zaten işlerini yaptılar."

Mahkeme. Duruşma tutanağı var mıydı? Viv merak etti. Nasıl bulabilirdi ki? "Bitmiş gibi gelmiyor," dedi, ama yüksek sesle söyleyince kulağa saçma geldiğini biliyordu. "Neden koşu parkuru? O kadar yer varken neden orası? Onu tanıyordu. Onu herhangi bir yerde öldürebilirdi. Onu arayıp özel bir yere çekebilir, özür dilemek istediğini falan söyleyebilirdi. O da giderdi. Bunun yerine onu herkesin geçebileceği bir yerde öldürdü."

"Kim bilir neden?" Alma söyledi. "Orası uğrak bir yerdi ama o gün yağmur yağıyordu. Öfkeli ve mantıksızdı. Onu çabucak öldürdü, çalıların arasına attı ve evine gitti. Gençsin Vivian ama bu eski bir hikaye. Güven bana." Alma boş kahve fincanını masaya koydu ve sesini yumuşattı. "Sen iyi bir kızsın ama bu tür şeyler için eğitilmemişsin. Neden Cathy'yle bağlantılı olduğunu düşündüğünü anlamıyorum. Bunu mu demek istiyorsun?"

Söyleyemezdi. Çünkü ikisi de ibretlik hikâyelerdi belki de. *Onun gibi olma. Sonun onun gibi olmasın*. İçgüdüsel bir histi. Bu aptalcaydı, çünkü o sadece bilgisiz bir kızdı, bir polis ya da yargıç değildi. Uzmanlık alanı yoktu.

Potansiyel bir kurban olmak dışında. Bu onun uzmanlık alanıydı. "İki cinayet yoktu," dedi Viv. "Üç cinayet vardı."

Dosyasından bir gazete kupürü çıkardı ve Alma'nın önüne koydu. Manşette "*Yerel aile hâlâ kızlarının katilini arıyor*" yazıyordu.

"Betty Graham da öldürüldü," dedi Viv.

Alma makaleye baktı ve ilk kez yüz ifadesi sertleşti. "Betty Graham hakkında konuşmayacağım," dedi. "Seninle hiç konuşmamalıyım."

Tüm bu araştırmayı bu yüzden yapmıştı. Önemli olan buydu. Viv için her şey çiçekli elbiseli kadınla ilgiliydi. Artık onun Betty Graham olduğunu biliyordu.

Viv onu iterek, "Betty çözölememişti," dedi. "Cathy'den önce. Kasım 1978'de."

Alma'nın yüzü artık tamamen kapanmıştı. Başını iki yana salladı. "Bütün mesele bu, değil mi? Şimdi anlıyorum. Betty'yi ve cesedinin nereye atıldığını duydun. Bütün bunları başlatan şey bu."

"Bir öğretmen," dedi Viv. "Öldürülmüş ve atılmış. Makalelerde cesedinin 'tecavüze uğradığı' yazıyor. Bu ne anlama geliyor? Tecavüz anlamına mı geliyor? Cathy'nin tecavüze uğradığını söylemediler."

"Vivian, bu sağlıklı değil. Bu tür konular normal değil. Senin gibi hoş bir kızın düşünmesi gereken şey-"

"Partiler mi? Erkekler? Filmler? Cathy ve Victoria eminim bu tür şeylere önem veriyordu. Betty de belki." Aralarında duran makaleye dokundu.

"Cesedi Sun Down Motel'e atılmış."

Alma'nın sesi gergindi. "Sun Down Moteli değildi. O zaman değildi."

"Hayır, bir inşaat alanıydı. Onu öldürdü ve cesedini bir inşaat alanına attı.

bir inşaat alanındaki toprak yığını." "Yıllar önceydi."

Belki, ama Betty hala orada. Hala Sun Down'da. Onu gördüm, çünkü hiç ayrılmadı.

Hâlâ orada ve bana kaçmamı söylüyor.

Betty yirmi dört yaşındaydı. Evlenmemişti, erkek arkadaşı yoktu, düşmanı yoktu, vahşi alışkanlıkları yoktu. Bir Cumartesi gününün ortasında kendi evinden gitmiş ve bir daha canlı olarak görülmemişti. Betty'nin ailesi hâlâ yas tutuyor, hâlâ arıyordu. Makalede Betty'nin babasının "Böyle bir şeyi kimin yaptığını bilmek istiyoruz," dediği aktarılıyordu. "Bunu anlayamıyoruz. Sanırım sonunda bir faydası olmayacak. Ama sadece bilmek istiyoruz."

Betty'nin fotoğrafı Sun Down'da gördüğü kadına aitti. Saçları arkadan bağlanmıştı ve yüzünde kameraya karşı bir gülümseme vardı ama bu oydu.

"'İhlal edilmek' ne demek?" Viv tekrar sordu.

Alma başını salladı. "Bunu bırakmalısın tatlım. Bunlar karanlık şeyler. Senin için iyi değiller."

"Karanlık şeyler *gerçek* şeylerdir," dedi Viv. Fell kütüphanesinde oturmuş makaleler okuyordu, midesi bulanıyordu. Eve gidip yatağında sessizce ağladı, hıçkırıkları boğucu nefesler halinde geliyordu, çiçekli elbiseli kadını, cesedinin atıldığı yerde hâlâ nasıl durduğunu, sanki oradan ayrılamıyormuş gibi düşündü. Alma'ya bir kez daha "Dinle," dedi. İkisinin de on dakika içinde vardiyası başlayacaktı. "Betty'yi canlı gören son kişi, Betty'nin kapısını çalan kişinin gezgin bir satıcı olduğunu düşünen bir komşusuydu. Kapıyı açmış ve onu içeri almış." Kanı şakaklarında o kadar sert çarpıyordu ki kendi sesini bir yankı gibi duydu. "Motele gelen bir seyyar satıcı var. Her giriş yaptığında sahte isimler kullanıyor."

Bu Alma'nın bir an için durup düşünmesine neden oldu ama sadece bir an için. "Yani gezgin bir satıcı gördün ve onun Betty'nin katili olabileceğini mi düşünüyorsun?"

"Cesedinin bırakıldığı Sun Down'a gelen gezgin bir satıcı. Ve kim olduğunu söylemiyor."

"Tamam." Alma saatine baktı. "Bak, sana ne diyeceğim: Bana bir şey getir, bakabileceğim herhangi bir şey, ben de senin için bakayım. Zaten vardiyamda ne yaptığım kimsenin umurunda değil. Bir dahaki sefere bu adam geldiğinde bana bir şey getir. Adını, arabasının marka ve modelini, plakasını, çalıştığı şirketi, her şeyi öğrenmeye çalış. Onunla biraz sohbet et. Kibar ol, ama dikkatli ol. Sen yakışıklı bir kızsın ve herkes senin kadar iyi değildir."

"Biliyorum." Bunu artık biliyordu.

"Tamam o zaman, anlaştık. Şimdi işe gitmem gerekiyor. Sonra görüşürüz, Vivian. Ve eğer bundan bir şey çıkmazsa lütfen bırak. Kendin için değilse bile, benim için."

Viv başını salladı, ama bunu asla bırakmayacağını biliyordu. Bu artık onun kanında vardı. Kağıtlarını ve defterini topladı ve işe koyuldu.

Işıklar açık ve kapı kilitli olmamasına rağmen ofiste yine kimse yoktu. Üniformasının yeleğini giydi ve masaya oturdu.

Bir dahaki sefere bu adam geldiğinde bana bir şeyler getir.

Alma'ya hayaletlerden bahsetmemişti. Çiçekli elbiseli kadından. Gezin satıcı her giriş yaptığında motelin uyandığını ve bir tür uyanık kâbusa dönüştüğünü.

Sanki Sun Down onu hiç sevmemiş gibi.

Bir dahaki sefere bu adam geldiğinde bana bir şey getir. Koş.

Belki de hiçbir şeydi. Muhtemelen hiçbir şeydi ve o sadece neden bahsettiğini bilmeyen aptal bir kızdı.

"Betty?" dedi sessizliğin içinde yüksek sesle.

Cevap gelmedi. Ama nefes aldığı anda, Viv taze sigara dumanının belli belirsiz bir izini yakaladı.

"İhlal" ne anlama geliyor?

Arabadaki adam, eli onun kalçasında.

"İhlal" ne demek? Bana bir

şey getir.

Betty, sonra Cathy, sonra Victoria. Son birkaç yılda Fell'de üç kadın öldürüldü. Cesetleri çöp gibi atılmıştı. Bunlardan biri çözülmüş olsa bile, geriye katili hâlâ dışarıda olan iki kadın kalıyordu. Satıcı aklına gelen tek ipucuydu, başlayabileceği tek yerdi.

Bir sorunu vardı: Satıcının bir daha ne zaman geleceğini bilmiyordu. Adam gelmeyi seçene kadar, ne kadar süreliğine olursa olsun sıkışıp kalmıştı. Tabii bir daha gelmeyi seçerse.

Daha önce buraya geldiğinde, kim olduğuna dair hiçbir iz bırakmamıştı. Ama . . . dışında. Viv bunu düşündü ve kendi kendine gülümsedi.

Belki de o kadar sıkışıp kalmamıştı.

Fell, New York Kasım 2017 CARLY

L Kütüphaneler benim yerimdi. *Hobbit* ve *Karatavuk Gölünün Cadısı* ile başlayıp oradan devam ederek her hafta kütüphane kartının limitini dolduran o kızdım. Dolaşarak bir saatimi öldürebilirdim. Dewey Onlu Sisteminin bilmediğim bir bölümüne girip kontrol etmek. Bilgisayarlar, kart katalogları, mikrofişler, hepsinde gezinebilirdim.

Bu yüzden Fell Merkez Kütüphanesi hemen tanıdık geldi. Şehir merkezinin ortasında, büyükçe bir binada yer alıyordu ve sahte mermer ve sütunlarına bakılırsa prestijli olması gerekiyordu. İçerisi küflü ve kutu gibiydi, yüksek pencereleri ve üst kata çıkan açık merdivenleri olan kocaman bir küptü. Ana kattaki dolaşım masasını atladım ve medya arşiv odasının nerede olduğunu tahmin ederek binanın arka tarafına yöneldim. Birkaç emeklinin, bir sınava hararetle çalıştığı belli olan otuz yaşında bir kadının ve muhtemelen Fell'in küçük kolejine giden benim yaşlarımda bir avuç öğrencinin yanından geçtim. Kot pantolon, bağcıklı botlarım ve belime kadar uzanan ceketimin altına bir kazak giydiğim, saçlarımı her zamanki gibi at kuyruğu yaptığım için muhtemelen beni de onlardan biri sanmışlardı.

Çantamı elime aldım ve kitapların arasında dolaşmaya başladım. Kütüphanenin arka tarafı hoş bir şekilde tozlu ve loştu, pencerelerden uzaktı ve boş köşelerle doluydu. Öğleden sonra saat dört olduğu için yorgunluğuma uygun bir yerdi, benim için gecenin ortasıydı. Hala açıkken kütüphaneye gitmek için yatağımdan kalkmak zorunda kalmıştım. Heather çok nadir uyuduğu ve hâlâ dairemizde uyuduğu için onu uyandırmaya ve yanımda götürmeye cesaret edememiştim.

İstediğim şeyi bulmak için üst kata çıkmam gerekti ama gerçekten de kütüphanenin arka tarafındaydı: üzerinde FELL ARŞİV ODASI yazan cam bir kapı.

Odanın içinde her yer bana kalmıştı; sadece ben, birkaç bilgisayar

terminaller, birkaç uzun masa ve birkaç kitap ve dergi rafı. Bir kütüphaneciye sorma zahmetine bile girmedim; sadece oturdum.

Yirmi dakika sonra arşiv sistemini çözmüştüm. Fell'i öğrenmenin zamanı gelmişti.

Bariz aramalarla başladım: *Viv Delaney, Viv Delaney kayıp, Sun Down Motel*. Elimde sadece annemin eşyaları arasında bulduğum iki makale vardı, o iki gazete kağıdı parçası, ama Fell'in veritabanında zaten sahip olduğum bilgileri çoğunlukla tekrarlayan bir makale daha vardı, ayrıca *VIVIAN DELANEY KİMDİ?*

Yerel bir kızın kaybolması ardında soru işaretleri bıraktı. Kredi kartı numaramı girdim ve yazdır tuşuna bastım.

Sun Down Motel araması bana farklı sonuçlar verdi. Arama parametrelerini 1980-1983 olarak daralttım ve çok fazla sonuç alamadım, bu yüzden yılları genişlettim ve ardından parametreleri tamamen sildim. Elde ettiğim sonuç, Sun Down Motel'in kronolojik bir tarihçesiydi.

Cotton's Land adı verilen bir arsa üzerine 1978 yılında inşa edilmiştir çünkü bu arsa satılmadan önce Cotton adında bir çiftçiye aitti. Açılışı 1979 yılının başlarında - henüz soğuk mevsimde, turizm sezonu başlamadan önce - yapıldı. Altı Numaralı Yol'un kenarındaki tabelanın hemen yanından çekilmiş bir motel fotoğrafı dışında açılışıyla ilgili fazla bir tantana yoktu. Motelin önünde bir kadın, bir erkek ve elleri omuzlarında genç bir çocuk duruyordu. Alt yazıda şöyle yazıyordu: *Janice ve Carl McNamara, oğulları Christopher ile birlikte Sun Down adını verdikleri yeni motellerinin önünde. Artık işletmeye açık olan motelde havuz, kablolu TV ve geceliği yirmi dolar olan odalar bulunuyor.*

Küçük çocuğa daha yakından baktım ve beni işe alan depresif adam Chris'i tanıdım. *Açıkçası buradan nefret ediyorum. Buraya mümkün olduğunca az geliyorum. Burayla ilgili hatırladığım her şey kötü.*

Fotoğrafa bir dakika daha baktım. Sun Down, 1979'un başlarında o gün, dün gece orada çalıştığım zamanki gibi görünüyordu - aynı kapılar, aynı demirbaşlar, aynı tabela. Carl'ın büyük yakası, Chris'in pötikareli gömleği ve Janice'in ultra yüksek belli pantolonu dışında -ki bunlar zaten yeniden moda olmaya başlamıştı- ben bu resimde yaşıyordum. Carl'ın omzunun arkasındaki motel ofisi tabelası bile her gece gördüğümün aynısıydı. Otopark boştu, arka plandaki ağaçlar uzun ve karanlıktı. Bu aşinalıkta hem ürpertici hem de rahatlatıcı bir şey vardı; sanki Carl ve Janice hiç ölmemişlerdi, sanki Chris mutsuz bir şekilde büyümemişti ve

motel hiç var olmamıştı. Sanki çiçekli elbiseli kadın odanın kapılarından birini açıp parmaklıklara çıkarak kibarca havuzun ne zaman açılacağını sorabilirmiş gibi.

Fotoğrafın çıktısını aldım ve bir sonraki bahse geçtim. Sun Down'da işler ilk günden beri iyi gitmemişti - Aralık 1979'da bir marihuana baskını olmuş ve Şubat 1980'de erkek arkadaşıyla birlikte evden kaçan bir kız bulunmuştu.

Temmuz 1980'deki bir makaleye geldim ve donup kaldım.

ÇOCUK TRAJİK HAVUZ KAZASINDA ÖLDÜ, diye yazıyordu manşet. Haber 13 Temmuz 1980 tarihli gazetenin arka sayfasında, "Yerel Haberler" bölümünde iki paragraf halinde yer alıyordu. Billy olarak bilinen William Dandridge, dokuz yaşında, ailesiyle birlikte Sun Down'da kalıyordu - Florida'ya gidiyorlardı - başını havuzun kenarına çarpmıştı. Dört gün boyunca hastanede kalmış, beyni yavaş yavaş şişmiş ve ölmüştü. Ailesi basına konuşmayı reddetti. Janice McNamara, motelin bir cankurtaran tutup tutmayacağı sorulduğunda sadece "Hayır, sanırım havuzu kapatacağız" demekle yetindi.

Ekranı baktım, gözlüklerimin arkasındaki gözlerim kurumuştur. O çocuk -Onu görmüştüm. Motelin ikinci katında oturuyordu, öne doğru eğilirken elini panele dayamıştı. Kaçışını izlemiştim.

Bu oydu. Ve şimdi onun kim olduğunu biliyordum.

"Affedersiniz," dedi omzumdan bir ses. "Bu sizin mi?"

Döndüğümde bir adamın bana bir yığın kâğıt uzattığını gördüm. Benim yaşlarımdaydı, yumuşak altın sarısı saçları biraz uzundu ve kahverengi gözleri vardı. Siyah bir kazak ve kot pantolon giymişti ve arkasında bir masanın üzerinde bir ceket ve sırt çantası görebiliyordum. İçeri girdiğini bile duymamıştım.

Kâğıtlara baktım. Çıktısını aldığım makaleler yığınıydı - muhtemelen odanın diğer tarafındaki yazıcıda duruyorlardı. En üstteki makalenin başlığında *VIVIAN DELANEY KİMDİ?* yazıyordu.

"Teşekkürler," dedim ve sayfaları ondan aldım.

"Anladın mı?" diye sordu. Sesi alçaktı ama tam bir fısıltı değildi. Burası bir kütüphaneydi ama şu ana kadar bu odada yalnızdık.

"Neyi anlamaya?" Ona sordum.

Başlığı işaret etti. "Vivian Delaney kimdi?" dedi. "İtiraf etmeliyim ki bilmek istiyorum."

Tekrar ona baktım. Artık erkekleri gün ışığında görmeye alışık olmadığımı fark ettim. Ben ya da o olmayan insanların nasıl

Heather gün ortasında birbiriyle konuştu. "1982'de kayboldu," dedim adama. "Onu hiç kimse bulamadı."

"Yok artık," dedi adam. "Fell'den mi kayboldu?"

"Sun Down Motel'den. Orada gece vardiyasında çalışıyordu."

"Orayı biliyorum." Bir sandalye çekti ve yanıma oturdu, sonra kendini hatırlar gibi oldu. "Ben Callum MacRae, bu arada," dedi elini uzatarak.

"Carly," dedim elini sıkarak. Şimdi onunla aynı seviyede olduğum için düzgün yüz hatlarına sahip olduğunu görebiliyordum; simetrik kaşların altında koyu kahverengi gözler, mükemmel bir burun ve elmacık kemikleri, iyi bir çene. Onda klas bir şeyler vardı - belki de şimdi ucuz olmaktan çok uzak olduğunu ve her dikişine kadar ona uyduğunu görebildiğim kazağı. Ya da sanki bu onun hakkıymış gibi kolayca kontrolü ele alması ve eğilmesi. Ya da sanki bir iki gün önce pahalı bir kolonya sürmüş gibi keskin kokuyordu, kokunun tonu zar zor seçilebiliyordu. Güzel bir paketti ve bana gülümsedi ama ben yine de gardımı düşürmedim. Üniversitede zaman geçirmiştım ve o benim alanıma bir santim fazla girmişti. Eğer bu adam sürüngen olsaydı, olay çıkarmaktan çekinmezdim.

"Özür dilerim," dedi Callum ama ses tonundan pek de öyle olmadığı anlaşılıyordu. "Sizi bölüyorum. Ama konu Fell'in tarihi olduğunda tam bir ineğimdir. FCCE'de misin? Bir proje mi yapıyorsun?"

Bir an için yorulmuş ve aptallaşmışım. "FCCE nedir?"

Tekrar gülümsedi, daha geniş bir şekilde. "Sanırım öğrenci değilsiniz. Burası Fell Klasik Eğitim Koleji."

Oh. Doğru. "Hayır, ben oraya gitmiyorum. Sen gidiyor musun?"

"Pek sayılmaz," dedi Callum. "Sayılır. Annem oradaki profesörlerden biri, yani teknik olarak ücretsiz gidebiliyorum. Profesörlerine sağladıkları bir ayrıcalık bu. Gitmeye çalışıyorum ama dürüst olmak gerekirse oraya pek sık gidemiyorum." Omuz silkti. "Sıkıcı, en azından benim için. Bunu daha ilginç buluyorum." Sayfalarına dokundu. "Sanırım bir proje yapıyorsan bunu sormak aptalca bir soru, çünkü Chaucer ya da başka bir şey değil, 1982'den Fell gazetelerine bakıyorsun. Sadece burada birini gördüğüme şaşırdım. Bu odada takılan tek kişi benim."

Etrafıma bakındım. "Fell Kütüphanesi'nin arşiv odasında mı

takılıyorsun?" "Kulağa garip geliyor, biliyorum. Ama *Fell Daily*'yi henüz dijital ortama aktarmadılar.

2014'ten önce. Sanırım burada olduğunuza göre bunu biliyorsunuz. Eski sayılara internetten ulaşamazsınız."

"Biliyorum." Aslında tüm bu maceranın nedeninin büyük bir kısmı buydu. Bir asır önce, garip bir okuma hobisi ve aile dolabında bir iskeleti olan yarı normal bir Illinois kıızıyken arşivleri okumak için Fell'e gelmek istemiştim.

"İki tane daha Fell kâğıdı vardı," diye devam etti Callum. Yüzü aydınlanmıştı ve bu her neyse, onun işi olduğunu biliyordum. "*Fell Gazette* ve *Upstate New York Journal*. *Gazette* günlük, *Journal* ise haftalık. *Gazette* 1980'de, *Journal* ise 1994'te kapandı. İkisi de dijital ortama aktarılmadı ve inanılmaz şeylerle doluydular. Bu ikisinin çoğu buradaki mikrofişlerde bile yok. İnanır mısınız, hepsi yığınlar halinde kağıtta duruyor. Seni tamamen sıktığımı biliyorum, ama bununla bir yere varacağım, söz veriyorum." Tekrar gülümsedi ve ben de gülümsediğimi hissettim. "Kütüphanenin dijitalleştirme projesi için bütçesi yok. Bunu duyduğumda kendim yapmaya karar verdim. Gönüllü olarak."

Kaşları kalktı. "Vay canına. Her gün buraya gelip kağıtları mı dijitalleştiriyorsun? Bedavaya mı?"

"Evet, iznim var. Aldıkları tarayıcı ve kullanmama izin verdikleri bilgisayar dışında kütüphaneye hiçbir maliyeti yok. Kütüphanecilerin hepsi annemi tanıyor çünkü o bir FCCE profesörü. Bunu yapmak istediğimi biliyorlar. İşte buradayım."

"Ama neden?" Ona sordum. "Senin okulda falan olman gerekmiyor mu?" İçten içe ürperdim, çünkü sesim tıpkı annem gibi çıkıyordu. "Öyle demek istemedim. Eğer bu tür şeyleri gerçekten seviyorsan gazetecilik okuluna gidebilirsin demek istedim. Ya da bir gazetede staj yapabilirsin."

"Bunu yapabilirdim," diye itiraf etti Callum, "ama o zaman benim istediklerimi değil, bana verdikleri görevleri yazmak zorunda kalırdım."

İçimi çektim ve burnumun üstündeki gözlüğümü düzelttim. "Bunu anlıyorum aslında."

"Ben de öyle düşünmüştüm, çünkü sen de buradasın. Arşiv odasında tek başına oturuyorsun, tıpkı benim gibi." Öne doğru eğildi. "Bu Fell. Meller Caddesi'ndeki Sav-Mart'ın otoparkını yapmak için kazdıklarında altı ceset bulduklarını biliyor muydunuz? Hepsi çocuk, hepsi 200 yaşında. Bu 1991 yılında oldu. Mezarlık değildi, sadece içinde altı çocuğun bulunduğu bir çukur vardı, hepsi de tifodan ölmüştü. Tabut bile yoktu. Biri sadece bir çukur kazmış ve onları içine koymuş."

"Vay anasını," dedim. "Kardeşler miydi?"

Callum bir parmağını kaldırdı. "Hayır," dedi, o anın tadını çıkararak. "Kardeş değiller. Onlar da Avrupalıydı. Peki ne oldu? Eğer bir salgın olduysa bile, buna dair bir kayıt yok. Fell'de 1756'dan kalma ve içinde Avrupalı yerleşimcilerin bulunduğu bir mezarlık var. Peki bu çocuklar neden orada değildi? Kim onları bir çukura atıp kaçtı? Kimse bilmiyor. Geçen hafta dijital ortama aktarırken *Journal*'daki hikayeyi buldum. Bir hikaye yazmışlar, o kadar. Bu en çılgınca şey. Biri altı çocuğun cesedini bulmuş, kimse neden orada olduklarını bilmiyor. Ayrıca bu hafta sonu yağmur yağacak. Fell hakkında demek istediğim bu."

"Evet, anlıyorum," dedim.

"Buralı değilsin, bunu söyleyebilirim." Callum sandalyesinde arkasına yaslandı. "Fell tuhaf tipleri kendine çeker. Biraz hastalıklı insanlar. Alınma ama."

"Alınmadı." Aramızdaki masanın üzerinde duran makaleyi işaret ettim. "Viv Delaney benim teyzemdi. Annem onun tek kardeşi idi ve şu anda ölü. Ne olduğunu öğrenmek istiyorum, çünkü bir tür adaleti hak ediyor. Ama hiçbir şey düşündüğüm gibi gitmiyor."

Bunun ne anlama geldiğini sormadı. Sadece başını salladı. "Tamam o zaman. Bu mikrofışte hikâyenin tamamını bulamazsınız. 1982'den bazı belgeleri bulalım."

- - -

Üç saat sonra, Heather ve ben dairemizde oturuyorduk, ben kanepede, o da yerde bağdaş kurmuştu. Sehpa çıktılar ve fotokopilerle kaplıydı, spiral defterim açık ve karalanmış bir şekilde duruyordu ve her ikimizin de dizüstü bilgisayarları açıktı.

"Bu bir ganimet," dedi. "Gerçek suçları hep internetten takip etmişimdir. Sanırım Fell'in arşiv odası olması gereken yer."

"Biliyorum." Kucağıma bir battaniye sardım. Çıkardığım makalelerin hepsi Viv hakkında değildi; aslında çok azı öyleydi. Onun ortadan kaybolması Fell'in hayatında bir kırılmaydı, 1982'de olan başka bir şeydi. "İşte anlamadığım şey bu," dedim bir makaleyi elime alarak. Viv'in fotoğrafı sayfadan bana bakıyordu, daha önce görmediğim bir fotoğraf. Yalnızdı. Omuzları kameraya dönüktü ama sanki biri ona seslenmiş gibi arkasına bakıyordu, çenesi aşağı eğikti. Fotoğraf biraz bulanıktı, sanki uzaktan çekilmiş gibiydi ama yine de o olduğu belliydi. Diğer fotoğraflarda Viv gülümserken poz vermişti ama bu fotoğrafta

İfadesi ciddi, ağzı sert bir çizgi halindeydi, kaşları ölümcül bir yoğunlukla bir şeye odaklanmış olan gözlerinin üzerinde eğikti. Mavi bir kazak giymiş, omzunda bir el çantası vardı ve perçemleri bir saç maşasıyla savrulmuştu, saçları omuzlarının hemen üzerinde kesilmişti. Fotoğraf ne kadar bulanık ya da saç modeli ne kadar eski olursa olsun, Viv genç ve güzel bir kadındı. "Makalelerde onun arandığından bahsedilmiyor. Gerçekten hiçbir şey yok. Görünüşe göre polisler etrafa sormuş, gazeteye birkaç haber koymuş ve başka bir şey yapmamışlar."

"Belki de polislerle konuşmalıyız," dedi Heather. Elinde bir kâğıt parçası tutuyordu. "Bu makalede Fell Polis Departmanı'nın şefi Edward Parey'den bahsediliyor. Bakalım hâlâ hayatta mı?"

"Sence bizimle konuşur mu?" Ona sordum.

Heather yazarken omuz silkti. "Neden olmasın? Biz zararsızız. Ne yapacağımızı sanıyor ki?"

"Hâlâ hayattaysa, muhtemelen emekli olmuştur. Belki de eski davalar hakkında konuşmak istemiyordur."

"Belki de öyledir. Eğer polis şefi olsaydım ve emekli olsaydım, çok sıkılırdım." Birkaç sayfayı karıştırdı. "Ölmüş gibi görünmüyor. Yine de onu tanıyan birini tanısaydık yardımı olurdu."

"Belki Callum yardım edebilir."

Heather bana boş boş baktı.

"Bugün arşiv odasında bana yardım eden adam. Sana söylemiştim." "Oh, doğru. Adamlarınızdan biri daha."

Kendimi tutamadım; güldüm.

"Sende onlardan çok var," diye belirtti Heather.

Bu beni daha çok güldürdü. "Ne kadar zavallı olduğumu bilmemen hoşuma gidiyor," dedim ona. "Üniversitede gerçek anlamda bir erkekle konuştuğumu sanmıyorum. Onlardan biri bir partide benimle konuşmuş olabilir ve neredeyse içkimi boğazıma tıkiyordum. Sonra eve gidip *Ölüm Yadigarları'nı* tekrar okudum ki kendime bu yüzden ağladığımı söyleyebileyim."

"Tanrım, biz gerçekten ruh kardeşiyiz," dedi Heather. "Erkekler benim görev alanım değil." Yüzümdeki dikkatle boş ifadeye karşılık, "Rahatla. Erkekler *teoride* benim *ilgi* alanım. Ben sadece ... sevmiyorum" dedi. Ellerini hareket ettirerek bir baloncuğu taklit etti. "Kimsenin bana dokunmasından hoşlanmıyorum. Hiçbir yerde, hiçbir zaman."

"Anlıyorum," dedim.

"Carly, bunu *kimse* anlamıyor. Ne ailem, ne erkekler, ne de psikiyatristler. Hiç kimse."

Banyo tezgâhımızdaki ilaçları bir kez daha düşündüm ve "İstiyorum. Birinin sana dokunmasını istememek. Anlıyorum."

Uzun bir an boyunca yavaş bir ciddiyet dalgası vardı. Bana baktı ve önemli bir şey söylemek istediğini görebiliyordum. Ama sonunda söyleyemedi ve küçük bir iç çekişle gözlerini kaçırdı.

Ve yalan söylemiyordum. Anlamıştım. Callum MacRae'yi düşündüm, her ne kadar hoş biri olsa da, anladım. Sonra Nick Harkness'ı düşündüm ve ilk aklıma gelen onun ellerini üzerimde istediğimi hayal edebildiğimdi. Asla yapmayacak olsa bile bunu kolayca hayal edebiliyordum.

Fotokopisini çektiğim sayfayı kucağında düzelttim ve Viv'e tekrar baktım. Bu fotoğrafta ne kadar canlı ve provasızdı, sanki bir kameraya poz vermek yerine sadece işine devam ediyordu. Sonra aklıma geldi ki belki de bu fotoğrafın çekildiğinin farkında bile değildi. Sanki biri çekmiş de o görmemiş gibi.

Resmin altına baktım ve okudum: *Fotoğraf Marnie Mahoney tarafından çekilmiştir.*

Fell, New York Ekim 1982 VIV

Helen ve Robert yine Sun Down'daydı. Onları takip eden yeşil sedan da öyle. Sabahın yedisinde hâlâ oradaydı; bütün gece oradaydı. Yağmur yağıyordu ve güneş sadece bir

Suyun dökülmesiyle soluk grimsi bir renk almıştı. Viv, yeşil sedandaki adamın bu ışıktaki nasıl iyi fotoğraflar çekebildiğini merak etti.

Vardiyası bitmişti, bu yüzden polyester yeleğini çıkarıp montunu giydi. Janice bazen saat yedide nöbetini devralmaya geliyor, bazen de gelmiyordu. Viv her iki durumda da giderdi. Sun Down'da gerçek bir kural yoktu.

Janice'ten iz yoktu, bu yüzden Viv ofisin kapısını kilitledi ama neon tabelayı açık bıraktı. Yağmurdan korunmak için kapüşonunu yukarı kaldırdı ve otoparktan uzaklaşarak havuza doğru ilerledi. Motel arazisinin kenarından dolaştı, spor ayakkabılarının içindeki ayakları soğuk su birikintilerinde sıçradı. Altı Numaralı Yol'u çevreleyen ince ağaç şeridi boyunca tırıs gitti ve otoparkın arkasına doğru ilerledi. Motelin diğer tarafındaki yeşil sedana yaklaştığında ayakları sırlıslıkladı ve boynundan aşağı yağmur akıyordu.

Araba otoparkın arka tarafına, daha önce olduğu gibi aynı yere park edilmişti, sağ tekerlekleri betonun kirli çakılla buluştuğu çizgideydi. İçerisi karanlıktı ve yağmurda Viv pencerelerden içeriye göremiyordu. Ön yolcu tarafına doğru yürüdü ve cama vurdu.

Arabanın içinde bir gölge hareket etti ama başka bir şey olmadı. Belli ki onun gitmesini istiyordu, bu yüzden Viv belinden eğildi ve cama yüksek sesle, "On dakika içinde çıkacaklar. Şu anda gitmeye hazırlanıyorlar."

Bir saniye daha hiçbir şey olmadı, sonra gölge tekrar hareket etti ve pencere açılmaya başladı. Viv şaşırtıcı derecede güzel, temiz bir parfüm gibi bir koku aldı. Bir kadın sesi, "Sen neden bahsediyorsun?" dedi.

Viv şaşkınlıktan donakaldı ama kendini çabuk toparladı. "Bir-o-dokuz numaralı odadaki çift," dedi. "Beklediğiniz kişi o, değil mi? Fotoğraf çekmek için bekliyorsunuz. Bütün gece buradaydınız."

Arabadan gelen sessizliğin ardından Viv'in yağmurdan duyabildiği bir "Kahretsın" sesi duyuldu.

"Genelde bu kadar uzun kalmazlar," diye devam etti Viv. "Dört gibi ayrılırlar, gerçi sen bunu zaten biliyorsun. Adam az önce karısını arayıp eve doğru yola çıktığını söyledi. Her an çıkabilir. Her zaman önce o gider."

"Kahretsın." Bu seferki daha yüksek sesliydi. "Tanrı aşkına arka koltuğa geç. Burada hayatımı kazanmaya çalışıyorum."

Viv arka kapıyı açtı ve arabanın içine girdi. Kapüşonunu geriye doğru itti, pleather üzerine damladı ve ön koltuktaki kadına baktı.

Kadın sürücü koltuğunda döndü ve ona baktı. Diğer kadın siyah, ince yapılı ve kısa Afro saçlıydı. Yirmili yaşlarının sonlarında görünüyordu. Sade çiçek desenli bir bluz ve düzgün bir kot pantolon giymişti. Makyajsızdı ve kulaklarında altın küpeler vardı. Bütün gece uyanık kaldıktan sonra yorgun düşüyse de yüzünden hiçbir belirti yoktu.

Viv siyah bir kadın beklemiyordu. Bir erkek bekliyordu, TV dizilerinden birinden bir dedektif tipi. Dedektifler siyah kadın değildi, *Cagney & Lacey*'de bile. O halde neden olmasındı? Fell sürprizlerle doluydu. Viv artık buna neredeyse alışmıştı.

Ön yolcu koltuğundaki kadının yanında bir çanta dolusu kamera ekipmanı ve içinde akşam yemeği olduğu belli olan bir öğle yemeği çantası vardı. Kadının koyu kahverengi gözleri doğrudan Viv'in gözlerine bakıyordu ve Viv sert, temkinli ve biraz da sinirli birini gördü, çünkü Viv'in ne düşündüğünü çok iyi biliyordu.

Kadının gözleri tanıyarak kısıldı. "Sen ofisteki kızsın." "Evet," dedi Viv. "Ve Helen'i aldatırken takip eden de sensin. kocasına."

"Bu seni rahatsız mı etti? Bu konuda patronunuzu arayacak mısınız?"

"Hayır," dedi Viv. "Bu beni hiç rahatsız etmiyor. Patronumun nerede olduğunu da bilmiyorum."

Kadının yüzü daha da sertleşti. "Yani arabama tam olarak neden geldin? Yapacak daha iyi bir şeyin olmadığı için mi?"

Viv onun bakışlarını tuttu. "Hayır. Bir iyiliğe ihtiyacım olduğu için geldim."

"Bir iyilik mi?" Kadın neredeyse gülerek başını salladı. "Bok ve çift bok," dedi. "Bu gece benim gecem değil. Beni senin yarattığını bilmiyordum, ofis kızı. Belli ki daha ihtiyatlı olmam gerekiyor."

"Burada olduğunuzdan haberleri yok," diye önerdi Viv. "Bundan eminim."

"Uh-huh. Romeo'nun telefon görüşmelerinde ne söylediğini nereden biliyorsun?" Viv, "Telefon hattında bir sorun var," diye cevap verdi.

"Ne zaman

Biri telefon açtığında ahizeyi kaldırıp ofiste dinleyebiliyorum. Bunu her zaman yapıyorum."

Kadının gözleri kısa bir an için büyüdü. "Huh. Bu kullanışlı."

Viv omuz silkti. "Bu ne duymak istediğinize bağlı. Ama bana yapacağın bir iyilik karşılığında bir şey istiyorsan, Sun Down'da ikisinin de telefonda söylediği her şeyi sana anlatabilirim."

Kadın bunu düşünürken bir an sessizlik oldu. Sessizlik arabanın her tarafına yayıldı. Viv kartlarını yanlış oynayıp oynamadığını merak etti. Belki de oynamıştı. İstediklerini elde etmek için Helen ve Robert'ı satmayı planlamamıştı ama yapman gerekeni yapman gerektiğini öğrenmeye başlamıştı.

"Tamam, ısırırım," dedi kadın sonunda. Elini uzattı. "Benim adım Marnie."

Viv onu salladı. "Viv. Sanırım bu-"

"Şşş." Marnie elini bıraktı ve fotoğraf makinesini aldı. "Koltuğa otur, olur mu? Gözden uzak bir yere."

Viv 109 numaralı odanın kapısının açıldığını ve Helen'in dışarı çıktığını gördü. Yine kot pantolon giymiş, ceketinin altına da uzun belli siyah beyaz bir gömlek giymişti. Başının üzerine bir kâğıt parçası koydu -Viv her odada komodinin üzerinde bulunan sararmış *Sun Down'a Hoş Geldiniz!* kartını tanıdı- ve yağmurun altında aceleyle arabasına doğru yürüdü.

Helen'i izlemek Viv'e ailesini düşündürdü. Boşandıktan sonra babası bir yıldan kısa bir süre içinde yeniden evlenmişti. Aldatmış mıydı? Annesi hiçbir şey söylememişti. Yine de annesi o kadar aşağılanmıştı ki gerçeği söylemektense ölmeyi tercih ederdi. Tüm boşanma süreci taş gibi bir sessizlik içinde geçmişti; babası oradaydı ve sonra gitmişti. Tartışma yoktu, babasının yokluğu ve annesinin paniklemesinden başka bir şey yoktu.

Sanki mükemmel olmak tüm sorunları ortadan kaldıracakmış gibi, her iki kızından da mükemmellik konusunda ısrar ediyor.

Eğer ortada bir aldatma varsa, iki ebeveyn de bunu ona asla söylemeyecekti. Artık bir yetişkin olmasına rağmen. Gerçeği asla öğrenemeyecekti.

Marnie kamerasını doğrultup tekrar tekrar tıklarken Viv arka koltuğa kaydı. Helen'in arabasına binip uzaklaşmasını görüntüledi. Sonra kamerayı yere bıraktı. "Kahretsin, bu kadın çok soğuk," diye yorum yaptı.

"Seni kim tuttu?" Viv koltuğunda tekrar doğrulup sordu. "Karısı mı, kocası mı?"

Marnie ona baktı. "Söylememem gerekiyor. Ama bütün gece bu arabada oturdum, çok kötü oldu. Beni bir avukat tuttu. Kocasını temsil ediyor. Adam bir şeyler döndüğünü düşünüyor."

"Şimdiye kadar elinizde bir sürü kanıt olması gerekirdi."

"Evet. Ama avukata bir rulo film veriyorum ve o benden bir tane daha istiyor.

Kesin olarak istiyor, öyle diyor. Bana o kaltak kışına tekmeyi yiyecekmiş gibi geldi. Peki ne için? Bay White'la geçireceği birkaç gece için mi? Beni yanlış anlama, adam çirkin olmaktan çok uzak. Ama bir kız haftanın her günü çirkin olmayan bir adam bulabilir, hem de bekar birini. Yatakta bir çeşit Süpermen olmalı."

Viv yağmura baktı ve Helen hakkında düşündü. "Onun romantizm aradığını sanmıyorum. Ne aradığını bilmiyorum ama aradığı bu değil."

"Ne aradığı umurumda bile değil," dedi Marnie kamera ekipmanını çantasına geri koyarken. "Şahsen ben bir çek arıyorum. Ve az önce bir tane kazandım. Şimdi bir sonraki konserimden önce uyuyabilirim."

"Her zaman yaptığın şey bu mu? Her gün mü?" Viv sordu. "Tehlikeli görünüyor. Yani bir kadın için. Senin bir erkek olduğunu sanıyordum."

"Öyle mi? Bazen hepimiz hayal kırıklığına uğrarız. Sen de benim beyaz olacağımı düşünmüştün, değil mi? Söyleyebilirsin."

Viv omuz silkti. Öyleydi.

"Bunu her zaman yapmıyorum," dedi Marnie, otoparkı ve moteli göstererek. "Başka işler de yapıyorum. Cazibeli çekimler yapıyorum ve bazen okul fotoğraf günlerinde çalışıyorum. Emlakçıların reklamını yaptıkları evlerin fotoğraflarına ihtiyaçları oluyor. Durgun günlerde tanesi dört dolardan beş ya da altı ev çekebiliyorum. Yaratıcı değil ama iş."

Viv bunları geçimini sağlamak için yapan birini hiç duymamıştı. Görünüşe göre Sun Down Motel'de geçirdiği zaman birbiri ardına öğrendiği deneyimlerden ibaretti. "Motelde çektiğiniz fotoğraflar. Hâlâ sende mi?"

"Onları geliştirdikten sonra her birinin bir kopyasını saklarım. Saklamamam gerekenleri bile. Neyin işe yarayacağını asla bilemezsiniz. Neden sordunuz?"

Kahretsin, işte geliyor. Yere yat. Seni görmesini istemiyorum."

Viv dışarı baktığında Bay White'ın odasından çıktığını ve kapıyı arkasından kilitlediğini gördü. Zayıf, fit ve dinçti; sol elinde açıkça görülen bir alyans vardı. Koyu renk bir takım elbise ve açık renk bir gömlek giymişti, kravatı düğümlüydü, tuzlu ve biberli saçları alnından geriye doğru taranmıştı. Bir şemsiye açtı ve Viv bir anlık panikle çıkış yapması gerektiğini fark etti. "Ofiste kimse yok," dedi. "Vardiyam bitti ve Janice henüz gelmedi. Kapı kilitli."

Marnie yine çantasından fotoğraf makinesini çıkarıyordu. "Önden ödeme yaptı mı?"

"Evet."

"O zaman endişelenmeyin." Kamerayı doğrulttu ve ofise doğru yürüyen Bay White'ın birkaç fotoğrafını çekti. Sıradan bir günde işe giden sıradan bir adam gibi görünüyordu, karısı olmayan bir kadınla geçirdiğı gecenin ardından sabahın yedisinde bir motelden ayrılıyor olması dışında.

"Onun fotoğraflarına gerçekten ihtiyacım yok," dedi Marnie kamera tıklarken. "Sadece onun. Ama işte burada, o yüzden ben de çekebilirim. Her koyun kendi bacağından asılır. Beyaz erkekler bana göre değıl."

Kelimeleri o kadar kolay savurdu ki Viv göğsünde utancın acısını hissetti. Annesi onu bir suçlu olarak görse de, gerçek şu ki yirmi yaşındaydı ve bakireydi. Ne tür bir erkeğın "ona göre" olduğı hakkında hiçbir fikri yoktu. Bunu bilmek için en azından birkaç erkeğı denemiş olmak gerekirdi. Marnie, Helen ya da hatta her şeyi biliyor gibi görünen Alma Trent kadar dünyevi olup olamayacağını merak ediyordu. Yine de, "O da benim tipim değıl," diyerek denedi.

Bay White kilitli ofis kapısını denerken Marnie fotoğraf makinesini tıkladı ve sonra vazgeçti. Yumuşak bir şekilde güldü, kaba bir şekilde değıl. "Sen tatlı bir kızsın," dedi objektifiyle adamı takip ederken. Yürüme yolundan geri döndü, anahtarı motel odasına geri attı, kapıyı kapattı ve koşarak arabasına gitti. "Bu yağımurda arabamda ne aradığını söyle bana," dedi Marnie.

Hala arka koltukta kaykılmış, paltosu kulaklarına dolanmış olan Viv, *bu aptalca* kelimelerin aklından geçmesine izin verdi.

Ama içten içe bunların yalan olduğunu biliyordu. Cathy ve Victoria'nın ilişkilerini ilk öğrendiğinde göğsünde başlayan yanma

cinayetler, Betty Graham'ın cesedinin gelecekteki Sun Down'a atılması, yatışmamıştı. Hatta daha da kötüleşmişti. Gün boyunca uyumuyor, bunun yerine zamanını Fell Merkez Kütüphanesi'nde geçiriyor, gittikçe daha fazla eski gazeteyi karıştırıyor, bir şeyler, herhangi bir şey arıyordu. Ama bir çıkmaz sokağa girmişti. Bu gece Helen ve Bay White'ın ortaya çıkması, yeşil sedanın da ona sadık bir şekilde eşlik etmesi, moralini yükselten bir nimet olmuştu. Beklediği şey buydu.

Bir dahaki sefere bu adam geldiğinde bana bir şeyler getir.

Bu aptalca değildi. Hem de hiç.

"Betty Graham'ı duydun mu?" diye sordu Marnie'ye.

Ön koltuktaki kadın bir an için hareketsiz kaldı. "Betty Graham hakkında ne biliyorsunuz?" diye sordu ve sesinde kuşkulu bir ton vardı. "Ve neden soruyorsunuz?"

"Cesedi buraya atılmış," dedi Viv. "Sun Down'da, inşa edilmeden önce. Bunu biliyor muydun?"

"Evet, bunu biliyordum." Bay White uzaklaşırken Marnie fotoğraf makinesini indirdi. "Pek çok insan bunu biliyor. Olay olduğunda büyük bir olaydı. Benim sorum, bunu neden biliyorsunuz?"

Çünkü onu gördüm, diye düşündü Viv. Çiçekli elbiseli kadını üç gece önce yine görmüştü. Ofisin kapısının önünde topuklu ayakkabıların yumuşak tıkırtısını duymuş ve kapıya gidip açtığına hafif bir parfüm kokusu almıştı. Çiçekli elbiseli kadın yirmi adım ötede duruyordu, sırtı Viv'e dönüktü, elbisesinin etekleri rüzgârda dalgalanıyordu, güzel saçları ensesinden havalanmıştı. Arkasını dönmemişti.

Viv cesaretini topladı ve "*Betty*?" dedi.

Kadın cevap vermedi. Ve sonra gitmişti.

Viv, Marnie'nin sesindeki şüpheci tonu yatıştırmak için, "İlgimi çekti," dedi. "Burada çalışıyorum ve Fell'deki şu ünlü cinayeti duydum. Ceset benim çalıştığım yere atılmış. O yüzden ilgileniyorum."

"Uh-huh." Marnie'nin ses tonundan her zamanki gibi alaycı olduğu anlaşılıyordu. "Peki bunun benimle ne ilgisi var?"

Viv, "Betty Graham'ı canlı gören son kişi onu bir seyyar satıcıyla görmüş," dedi. "Adam kapısını çalmış ve kadın da onu içeri almış. İkisini de ayrılırken gören olmamış. Onu öldürüp öldürmediğini ya da kim olduğunu kimse bilmiyor."

Marnie koltuğunda döndü ve Viv'e baktı. "Devam et."

"Motele gelen gezici bir satıcı var," dedi Viv. Pencereden dışarıyı, yağmurla kaplanmış Güneş'i gösterdi. "Burayı kontrol ediyor. Buraya. Tekrar tekrar. Ve her seferinde sahte bir isim kullanıyor."

Alma'yla olduğu gibi değildi. Marnie Viv'e, sanki Viv hiç duymayı düşünmediği bir kitaptan bir sayfayı yüksek sesle okuyormuş gibi baktı. "Benimle dalga geçiyorsun," dedi, sesi neredeyse bir fısıltı gibiydi. "Küçük kız, benimle dalga geçiyorsun."

"Helen en son buradayken o da buradaydı," dedi Viv. "*Sen* en son buradayken. Fotoğraf çekerken. O yüzden fotoğraflarınızdan birinde olup olmadığını bilmek istiyorum. Yüzü, herhangi bir şey. Ve arabasının fotoğraflarınızda olup olmadığını bilmek istiyorum. Çünkü plakasını bulabilirsem, kim olduğunu öğrenebilirim. Gerçekte kim olduğunu."

Marnie'nin söylediği sözler alaycıydı ama sesi son derece ciddiydi. "Yaptığın şey bu mu yani? Nancy Drew'u oynayıp gecenin bir yarısı cinayeti mi çözüyorsun?"

Viv diğer kadının gözlerini tuttu ve başka tarafa bakmadı. Cevabı basitti. "Biri yapmak zorunda."

Marnie bir şeyler düşünüyor gibiydi. "Tamam," dedi, "çekimlerime bir göz atabilirim. Hepsi geliştirildi."

"Kendim bakabilir miyim?"

"Sende bir omurga var, bunu biliyor musun? Ama anlıyorum. Betty Graham'ın başına gelenler kimsenin başına gelmemeli ve bunu her kim yaptıysa hâlâ ortalıkta dolaşıyor. Eğer bu adamın o olma ihtimali varsa, o zaman sanırım seninle bazı fotoğrafları inceleyebilirim."

"Sadece Betty değil," dedi Viv. "Başkaları da var."

Marnie dudaklarını birbirine bastırarak başını salladı. "Üst geçidin altında kalan kızı kastediyorsun. Hani şu bebekli olan."

Viv'in ensesinde, çok sıkı çevrilmiş ve sonunda gevşeyen bir musluk gibi bir his vardı. Çok uzun zamandır, belki de sonsuza dek kapalı kalmış bir şey nihayet akmaya başlamıştı. Marnie *biliyordu*. Fell'deki her kadın için ortak bir bilgiymiş gibi. Sanki buradaki tüm kadınlar aynı dili konuşuyormuş gibi. "O ve bir başkası. Victoria."

"Koşu parkurundaki kız." Marnie Viv'i bir aşağı bir yukarı süzdü. "Polis misin, değil misin? Sun Down'da çalıştığını söylüyorsun ama hiç polise benzemiyorsun."

"Ben polis değilim. Sadece kütüphanede ölü kızlara bakarak biraz zaman geçirdim. Sanırım Fell'de onlardan çok var."

"Fell'de onlardan çok olduğunu düşünüyorsun." Marnie kelimeleri tekrarladı. "Sence mi? Hayatım boyunca burada yaşadım. Betty Graham öldüğünde her kadın korkmuştu. Her biri. Kapılarımızı kilitledik ve geceleri dışarı çıkmadık. Annelerimiz bizi günde on kez aradı. Benim annem bile, Betty beyazdı. Çünkü hepimiz Betty'ydik. En azından birkaç haftalığına. Anlıyor musunuz?"

Viv yutkundu ve başını salladı. "Hepimiz hâlâ Betty'yiz," dedi. "En azından ben öyleyim."

Marnie tekrar başını salladı. "Tuhaf bir kızsın ama senden hoşlanıyorum. Ön koltuğa geç."

Viv arka koltuktan indi ve Marnie'nin fotoğraf ekipmanlarından arındırdığı ön koltuğa bindi. "Bir yere mi gidiyoruz?"

"Sana fotoğraflarını getireceğim," dedi Marnie, anahtarı kontağa sokup arabayı çalıştırırken. "Ama madem ölü kızlarla bu kadar ilgileniyorsun, hadi küçük bir tur atalım."

Fell, New York Kasım 2017 CARLY

Viv'in kaybolduğunu fark etmeleri bile dört günlerini aldı," dedim.

"*Dört gün.* Buna inanabiliyor musunuz?"

Nick'le birlikte AMENITIES odasıındaydım. Saat sabahın ikisiydi. Şeker makinesi çalışmıyordu, bu yüzden Nick ona bir göz atmayı kabul etmişti. Motelin bakım odasına girmiş -öyle bir oda olduğunu bile bilmiyordum- ve bir alet çantasıyla çıkmıştı. Şimdi ben buz makinesinin üzerinde otururken o da dolap büyüklüğündeki küçük odada şeker makinesini kurcalıyordu. Eski bir tuğla bulmuş ve kapıyı onunla destekleyerek açmıştı, çünkü kapı kendi kendine kapanmaya çalışıyordu.

"Ne demek istiyorsun?" Nick söyledi. "Kimse polisi aramadı mı?"

"Hayır. Gazeteler *muhtemelen* yirmi dokuz Kasım'daki vardiyası sırasında kaybolduğunu söyledi. Kendisinden önceki vardiyada çalışan adamla konuşmuş ve onu son gören de o olmuş. Dört gün sonra polisler onu aramaya başladığında, eşyalarını Sun Down ofisinde buldular."

Nick bir şeyin vidasını açtı ve şeker makinesinin önü açıldı. "Personelin pek dikkatli olmadığını söyleyebilirim ama yine de haftalardır buradayım. Neredeyse hiç personel yok."

"Biliyorum. Çoğu zaman sabahın yedisinde kimse nöbetimi devralmıyor. Vardiyam sırasında ortadan kaybolsam kimsenin haberi olmaz diye düşünüyorum."

"Ben bilirdim," dedi Nick.

Yanaklarım kızardı. Söyleyecek bir şey bulamadım.

Şeker makinesine bakıyordu ve fark etmedi. "Oda arkadaşı var sanıyordum," dedi.

"Oda arkadaşının adı Jenny Summers'dı." Nick şeker makinesine odaklandığında, o fark etmeden profiline bakabiliyordum. Yakından baktığınızda profili oldukça mükemmeldi. Mavi gözleri

özellikle de konsantre olduğu zamanlarda, kaşları çatıktı. Burnu tam kıvamındaydı. Birkaç gündür tıraş olmamıştı ve çenesi boyunca ve elmacık kemiklerinin altında koyu kahverengi bir sakal gölgesi vardı. Tornaavidayı çevirdiğinde ön kollarındaki kaslarda ve tendonlarda gizemli ve şaşırtıcı şeyler oluyor, pazuları tişörtünün kolunun altında esniyordu. Artık 210 numaralı odanın gizemli sakinine aşık olduğumu itiraf etmenin zamanı gelmişti.

Nick durakladı ve ben de onu süzmek için konuşmayı kestiğimi fark ettim. Kendime geldim ve ne söylediğimi hatırladım. "Bugün Jenny Summers'ı araştırdım," dedim. Nick'in kaşları biraz gevşedi ve işine geri döndü. "Adı hâlâ Jenny Summers, değiştirmemiş. Ve şunu dinle: Fell'in telefon rehberinde adı var. Çünkü Fell'in gerçek, fiziksel bir telefon rehberi var."

"Biliyorum," dedi Nick, tornaavidasını tekrar eline aldı ve şeker makinesinin içindeki bir düğmeyi çevirdi. Hiçbir şey olmadı. "Motelin ofisinde de bir tane var."

"Var," dedim, bana bakmamasına rağmen onu tebrik ederek işaret ettim. "Masanın çekmecesinde buldum. Kütüphanede de bir kopyası var. Sanki burada internet hiç olmamış gibi."

"Buna alışmak zorundasın," dedi Nick.

Alet kutusundan başka bir tornavida almak için çömeldi ve bu poz gömleğinin sırtının alt kısmından birkaç santim yukarı çıkmasına neden oldu. Sabit bir şekilde o deri parçasına baktım ve "Her neyse, Jenny Summers orada listelenmiş. Onu aradım ve Viv'in yeğeni olduğumu söyleyerek bir mesaj bıraktım. Ayrıca davada çalışan polise de ulaşmaya çalıştım. Neden kimsenin onun dört gün boyunca ortadan kaybolduğunu bilmediğini öğrenmek istiyorum."

"Arkadaşları ya da erkek arkadaşı yoktu," dedi Nick. "Tek başınayken böyle şeyler olabilir."

"Bu da diğer şey," dedim. Altımdaki buz makinesi geçirir gibi rastgele bir gümbürtü çıkardı ve iç işleyişi tıkırdadı. Kimsenin ihtiyacı olmadığı halde bu makinenin her yıl buz yaptığını düşünmek tuhaftı. Devam etmeden önce kibarca bitmesini bekledim. "Haberlerin hepsi Viv'i güzel ve popüler olarak tanımlıyordu. Ve gerçekten de güzeldi. Ama popüler olan hiç kimse kimse fark etmeden dört gün boyunca ortadan kaybolmaz. Yani, ben popüler bile değilim ama en azından oda arkadaşına bir süreliğine üniversiteden ayrıldığımı söylemek zorundaydım. Eve gelmeseydim *Kuzuların Sessizliği'ndeki* adam tarafından kaçırıldığımı düşünürdü."

"O Şimdi," diye belirtti Nick. "1982'den bahsediyoruz. O zamanlar her Şey farklıydı."

"Belki de. Ama kimse kaybolduğunu bile fark etmemiŐken bir kızı neden popöler olarak tanımlayalım? Bu bana pek popöler gelmiyor."

Nick bir elini saçlarının arasında gezdirdi. "Bilemiyorum. Belki de haberi yazan muhabir onun popöler olduğunu düşünmüŐtür."

"Güzel olduğu için mi? Yakışıklı bir kızın fotoğrafına bakıp popöler olması gerektiğine mi karar verdiler? Sanki güzel bir kadının sorunları olamazmıŐ gibi. Derinliği olamaz. Mükemmel bir hayat dışında başka bir hayatı olamaz."

Nick eğlenerek bana baktı. "Güzel laf kalabalığı ama makaleyi ben yazmadım."

Onun kulağını çınlatıyordum, biliyordum ama elimde değildi. Viv konusunda çenemi kapatmalıydım ama takıntılıydım, Heather'a her Şeyi anlatmıŐtım ve Nick'le konuŐtukça ona daha uzun süre bakabiliyordum. "Gerçekten Şeker makinesini tamir edebileceğini düşünüyor musun?" diye sordum.

Nick dürüŐtçe, "Hayır," dedi ve tekrar ayağa kalktı. Derisindeki kesik kayboldu ama kolunu kaldırıp makinenin üzerine bıraktığı ilk tornavidayı aldığında başka bir kesik belirdi. Karnı gerçekten o kadar düz müydü? "Nasıl çalıştığını bile anlayamıyorum. Birkaç on yıllık olmalı. Bu Şeyden hiç gerçekten Şeker aldın mı?"

"Hayır. Buraya çikolata almaya geldim, çünkü makine yirmi sent olduğunu söylüyor, ki bu çok saçma. İki tane on sent koydum ama paramı yedi ve garip sesler çıkardı. Ben de bozuk olduğunu düşündüm."

"Bir süredir bozuktu. Bu M&M'lerin üzerinde toz var. Bu Snickers o kadar da kötü görünmüyor." Bana uzattı, ben de aldım ve tekrar makineye döndü, tornavidayı kullanarak yan taraftaki bir paneli açtı. "Acaba sıkışmış mıdır?"

"Neyle sıkışmış?"

"Senin tahminin de benimki kadar iyi. Orada bir Şey göremiyorum. Ama bu makine kesinlikle Şeker dağıtmıyor. İçeri girmek tek seçeneğiniz."

İçimi çektim. "Bu kadar uğraŐtım ve elime geçen tek Şey tozlu bir Snickers bar oldu." "ŐaŐırma," dedi Nick. Az önce açtığı paneli inceledi.

"Evet, bu kesinlikle bozuk. Bu Şeyin fiŐe takılı olmasına Şaşırdım."

Snickers barını yırtıp açtım. Çünkü neden olmasın? *O kadar* da eski değildi, yani onlarca yıllık değildi. Belki bir ya da iki yıl. "Tahminimce bir tamir

kişi paraya mal olur. Sun Down'da para harcamıyoruz. Ne yeni telefonlara, ne elektronik anahtarlara, hiçbir şeye."

"Odam müze gibi," diye onayladı Nick, paneli makinenin yanına geri koyarken. "Abajurlar sigara reğinde ve yatak örtüsünde o kumaştan düğmeler var. Umurumda değil, çünkü gençliğimden beri ilk kez uyuyorum. Kahretsin, bir şeyler oluyor."

Yeniden monte edilen şeker makinesi vınlama sesi çıkardı. İki on sentim mekanizmanın derinliklerinde bir yerde şıngırdadı. Bir gümbürtü duyuldu ve alttaki boşlukta ikinci bir Snickers çubuğu belirdi.

İkimiz de bir an şaşkınlıkla bakakaldık.

"Um, tebrikler?" Dedim. "Görünüşe göre tamir etmişsin."

Nick de en az benim kadar şaşırmış görünüyordu. "Öyle görünüyor." Snickers barını eline aldı. "Hangi polisi aradın?"

"Ne?"

"Teyzenizin kayboluşuyla ilgilenen polisi aradığınızı söylemiştiniz. Hangisi?" Bana baktı. "Carly, Fell'deki her polisi tanırım."

Haklısın. Çünkü kardeşi öldürölmüştü ve kendisi de neredeyse öldürölüyordu. "Edward Parey," dedim. "Polis şefiydi."

Nick başını salladı. "Sana yardım etmez. Kardeşim öldüğünde Parey şefti ve o zaman da pisliğin tekiydi. Düzeldiğinden şüpheliyim."

Kardeşim öldüğünde. Sanki kardeşi doğal bir şekilde vefat etmiş gibi söyledi. Yüz ifadesinden hiçbir şey anlaşılmıyordu.

"Tamam o zaman," dedim. "O muhtemelen çıkmaz sokak. Ben başka birini bulurum."

"Arayabileceğın birkaç isim biliyorum." Nick ensesini kaşıdı, düşünüyordu. "Yine de benim adımdan bahsetme. Gençken başım çok belaya girdi ve hiçbirini benim hayranım değil."

"Ne yaptın sen?"

"Bir şeyler çaldı, kavgalara karıştı. Çok sarhoş oldum. Cinayetten sonra raydan çıktım, kötü bir çocuk oldum. Muhtemelen benimle ilişki kurmamalısın, gerçekten."

"Özür dilerim," dedim, çünkü bunu ona hiç söylemediğimi fark ettim. Yeterli değildi ama yine de bir şeydi.

Sanki tuhaf bir şey söylemişim gibi bana meraklı bir bakış attı. Sonra dedi ki, "Alma Trent'i aradın mı?"

Başımı salladım. "Alma Trent kim?"

"Eskiden gece vardiyasında çalışan polis. Yıllarca çalıştı.

-Onlarca yıl. şimdiye kadar emekli olmuştur. O bir devriye polisiydi, ama

geceleeri çalışsaydı Viv'le tanışabilirdi."

"Alma Trent senden nefret ediyor mu?" Ona sordum.

Bu onu biraz gülümsetti. "Bir ya da iki partide beni yerden yere vurdu, ama bu konuda sorun çıkarmadı. Hayatımın boşa gitmesine izin verdiğim için birkaç nasihat aldım. Alma hiçbir şeye katlanmadı." Gülümsemesi soldu. "Tanrım, şimdi fark ettim ki Fell'e döneli bir ay olmuş ve ben bu motelden neredeyse hiç ayrılmamışım. Tanıdığım bu insanlardan herhangi birinin hâlâ buralarda olup olmadığını bilmiyorum."

Snickers barımı dürterek bakışlarımı kaçırdım. "Benimle gel," dedim. "Bu insanlardan bazılarıyla konuştuğumda."

Sessizdi ve mavi gözlerinin sertleştiğini görmek için başımı kaldırdım. "Bu iyi bir fikir değil," dedi yavaşça.

"Şeytanlarınla yüzleşmek için geri döndüğünü söylemiştin, değil mi? Geçmişe aşmak için. Bunu motelde kalarak yapamazsın. Belki dışarı çıkmak yardımcı olur."

"O kadar kolay değil," dedi Nick. Makineye döndü ve tornavidayı tekrar eline alarak önünü kapattı. "Senin için belki, çünkü sen bir yabancısın. Ama benim için değil. Bu insanları tanıyorum. Birçoğu babamı tanıyordu, Eli'ı tanıyordu. Hazır olduğumda onlarla yüzleşeceğim, ama daha önce değil."

- - -

Sabah on bir buçukta cep telefonum çaldı. Karanlıkta yorganımın altında derin uykudaydım ve rüya görüyordum; bir yol, bir göl ve suyun durgunluğu hakkında bir şeyler. Yüzlemek istemiyordum. Telefonun sesiyle yorganımdan sıyrıldım, tenimde serin bir ter parıltısı vardı.

Komidinden telefonu aldım. "Alo?" "Carly Kirk'le mi görüşüyorum?" diye sordu bir kadın.

Kaşlarımı çattım, hâlâ sisin içindeydim. "Evet."

"Ben Marnie Clark, telefonunuza cevap veriyorum."

Marnie Clark, eski adıyla Marnie Mahoney. Gazetede gördüğüm Viv'in fotoğrafını çeken fotoğrafçı. Bir fotoğrafını çekip Google'da arattım. 1983'te evlenmişti ama hâlâ Fell'deydi, tıpkı Viv'in eski oda arkadaşı Jenny Summers gibi. Görünüşe göre kimse Fell'den ayrılmamıştı. Ya da Nick gibi ayrılabilirler bile eninde sonunda geri dönüyorlardı.

"Merhaba," dedim Marnie'ye, yatakta doğrulup otururken. Odamın dışında Heather'ın mutfaktaki gürültülerini duyabiliyordum. "Beni aradığın için teşekkür ederim."

"Bana teþekkür etmeyin," dedi kadın. Sesi kızgın değildi ama sertti.
"Vivian Delaney hakkında size söyleyecek bir şeyim yok."

"Gazetede bir fotoğraf gördüm," dedim. "Üzerinde adın yazıyordu."

"Bu sadece bir fotoğraf, tatlım. O günlerde serbest fotoğrafçıydım.
Bir sürü fotoğraf çektim. Gazeteler bazılarını satın aldı. Başkaları da satın
aldı. Geçimimi bu şekilde sağlıyordum."

"Samimi bir fotoğraf gibi görünüyordu," dedim.

"Evet, muhtemelen öyleydi. Benim için bir portreye oturmadıysa, bu
bir samimi fotoğraf olabilir. Ama hatırlamıyorum. Ben de onu
hatırlamıyorum."

Bir elimi saçlarımın arasında gezdirdim. "Belki de anlamıyorsun. Viv
benim teyzemdi. 1982'de ortadan kayboldu. Onu hiç kimse bulamadı ve-"

"Ne olduğunu biliyorum," dedi Marnie. "Kaybolduğunu biliyorum.
Gazetelerde gördüm ve elimde bir fotoğrafı vardı ve bunu onlara satışa
sundum.

Satın aldılar. Ben de çeki bozdurdum. Söyleyeceklerim bu
kadar." "Sadece düşündüm ki-"

"Yanlış yoldasın tatlım," dedi kadın. "Her ne olacağını düşünüyorsan,
öyle olmayacak. Bunu kabul etmek zorundasın."

"Ne?"

"Sana sadece bir tavsiyede bulunuyorum. Otuz beş yıl oldu. Hayatım
boyunca bu kasabada yaşadım. Giden gitmiştir. Beni anlıyor musun?
Kabullenmesi zor ama bazen giden gitmiştir. Vivian Delaney ya da
herhangi biri hakkında söyleyeceklerim bu kadar."

"Dinle," dedim. "Belki kahve içmek için falan buluşabiliriz. Sadece
konuşmak istiyorum."

Ama hattın diğer ucunda kimse yoktu. Marnie Clark telefonu kapatmıştı.

Fell, New York Ekim 1982 VIV

Marnie onları kasabanın içinden geçirirken yağmurun hâlâ yağıyor olması uygun görünüyordu. Fell şehir merkezinin sokaklarından geçerek, iki katlı küçük evlerin daraldığı diğer tarafa doğru ilerledi. Tarım arazileri ve çalılıklar, depolarla ve hiç açık değilmiş gibi görünen harap oto kaportacılarla doluydu. Bir üst geçidin yanına yanaştı ve çakılların üzerine park etti, ön cam yağmurdaki karanlık tünele bakıyordu.

Marnie, "Burası Cathy Caldwell'in bulunduğu yer," dedi.

Viv kapüşonunu başına kadar çekti ve arabadan indi, spor ayakkabıları ıslak zeminde gıcırdıyordu. Tepesindeki otoyoldan arabalar geçiyordu, kilometrelerce ötedeki eyaletler arası yola bağlanan iki şeritli küçük bir yoldu bu. Bunun dışında, yağmurun şırıltısı dışında dünya sessizdi. Etrafta kimse yoktu, bu yolda başka araba yoktu, görünürde bina da yoktu.

Viv üst geçide, altındaki gölgeli beton yere baktı. Bu sadece bir üst geçitti, binlerce üst geçitten biriydi, sanki Fell'in gençleri ne kadar sıkılırlarsa sıkılınsınlar buraya sık sık gelmeye zahmet edemezlermiş gibi, spreyl boyalı grafitilerin birkaç tembel dalgasıyla sıçramış çirkin bir beton parçasıydı. Gri gökyüzünün altında üst geçidin ağzı karanlık görünüyordu, sanki avını yutmayı bekliyordu. Ötesindeki yol puslu ışıktaki suyla kayganlaşmıştı.

Viv üst geçidin kenarının altından geçti ve yağmur kapüşonuna vurmaya bıraktı. Kaputu geriye itti ve etrafına bakındı. Yolun her iki tarafında da beton bir banket vardı ve ayaklarının altındaki zemin çöpler, kırık bir bira şişesi ve sigara izmaritleriyle doluydu. Şokla prezervatif olduğunu fark ettiği sönmüş bir lastik parçası vardı - kullanılmış bir tane. Gözlerini kırıştırarak ve eski idrar kokusunu alarak başka tarafa baktı.

Cathy'nin katili cesedini buraya atmıştı. Buraya, her yere. Burası. Viv tiksintisini, çıplak ve ölü bir halde burada bırakılma düşüncesine duyduğu öfkeyi bastırdı ve düşünmeye çalıştı. Neden burası?

Her şeyden önce: Görecek kimse yoktu. Bu çok açıktı. Marnie arabayı park ettiğinden beri kimse buradan geçmemişti. Tek potansiyel tanık tepelerinden geçen arabalardı ve o sürücülerin de görebilmeleri için camlarından dışarı eğilmeleri gerekirdi. Bir cesedi atmak ne kadar sürerdi? Bir dakika mı, iki mi? Zaten burada bundan daha uzun süre durmuştu.

İkincisi: Üst geçit gölgelerle doluydu. Bir ceset uyuyan bir sarhoş ya da bağımlı ile karıştırılabilirdi. Bir hendeğe ya da açık bir alana kıyasla, cesedin bulunması için daha uzun bir süre geçme ihtimali vardı. Yine de ceset bulunacaktı - bu da açıktı.

Üçüncüsü: Burası nerede olduğunu bilen insanlar için bir yerdi. Sarhoşlar, gençler, prezervatif kullananlar. Burası birinin gezinirken rastgele bulacağı bir yer değildi. Cesedi buraya attı çünkü daha önce buradan geçmişti. Muhtemelen birçok kez. Bir yöne ya da diğerine -bu onun kullandığı bir yoldu.

Cathy, işten eve gitmek için arabasına bindiği sırada kaçırıldı. Kocasının uzakta olduğu bir zamanda. Cesedi buraya atılmış.

Viv arabaya doğru yürüdü ve bindi. Marnie sürücü koltuğunda oturuyordu ve Viv başından beri onu izlediğini fark etti.

"Eee?" dedi diğer kadın.

Viv bir elini saçlarında gezdirdi, şimdi ıslak olan özenli bukleleri, uzun zaman önce silinmiş olan güzel makyajı. "Onu seçti," dedi. "Onu takip etti. Nerede çalıştığını biliyordu, kocasının uzakta olduğunu biliyordu. Ve onu öldürdükten sonra burayı seçti. Bunu planladı ve buralı."

"Vay canına. Bütün bunlar orada beş dakika durmakla mı oldu?" Marnie bunu düşünmüş gibiydi. Parçaları birleştirerek, "Buralı çünkü burayı biliyor," dedi. "Bir yabancı bilemez."

Viv üst geçidi işaret etti. "Bu yol ne?" "Şehrin dışına çıkıyor, güneşe, New York'a gidiyor."

New York'a. Viv oraya gitmek istediğini, tam da bu yolda olmak istediğini hatırlıyordu. Fell'den geçmeyi ve tam da bu rotayı kullanmayı planlıyordu. Bunu hâlâ yapabilirdi. Hâlâ gidebilirdi.

Fell'den gelip giden biri bu yolu kullanırdı. Mesela gezgin bir satıcı gibi.

Marnie'ye döndü. "Bir sonraki yere gidelim."

- - -

Marnie onu Fell'in banliyölerinden sayılan, yirmi yıllık bungalovlardan oluşan bir mahallenin kenarındaki ağaçlıklı bir sokağa götürdü. Viv, babası daha iyi bir iş bulup Grisham'da yeni kazılmış çimler ve yeni dikilmiş ağaçlarla çevrili yepyeni bir eve taşınmadan önce böyle bir evde doğmuştu. Bu sokak bakımlı ve gösterişsizdi ve muhtemelen bir yaz gününde güzeldi, ancak şimdi sabahın erken saatlerinde yağan yağmurda sıırılsıklam ve karanlıktı.

Marnie arabayı kaldırıma çekti ve motoru kapattı. "Burası neresi?" Viv ona sordu.

"Betty Graham'ı sormuştunuz," dedi Marnie. "Bir Cumartesi öğleden sonra gezgin bir satıcının evine girmesine izin verdi." Eliyle işaret etti. "Bu Betty'nin evi."

Yağmur arabaya yağarken Viv ön camdan dışarı baktı. Ev küçük ve düzenliydi, önündeki yürüyüş yolu ve pencerelerin altındaki bahçede bakımlı çalılar vardı. Saat sabahın sekizini geçiyordu ve onlar izlerken ön kapıdan bir adam çıktı. Ekose bir palto ve ona uygun kahverengi bir şapka giymişti ve ellili yaşlarının sonlarında görünüyordu. Saatini kontrol etti, sonra arabasına bindi ve uzaklaştı. Yakınlarda bir yerde bir köpek havladı.

Marnie, "Belli ki burayı satmışlar," dedi. "Satarken sorun yaşayacaklarını düşünürsünüz ama yaşamadılar. Belki de Betty evde öldürülmediği içindir."

"Öyle değil miydi?"

Marnie başını salladı. "Oturma odasında kırık bir lamba vardı. Orada bir şey olduğuna dair tek işaret buydu. Kan yok, hiçbir şey yok. Onu bir şekilde oradan çıkarmış." Sokağın karşısındaki evi işaret etti. "Satıcıyı gören komşu bu. Onu eve girerken görmüş. Kimse çıktığını görmemiş."

"Bu nasıl mümkün olabilir?"

Marnie omuzlarını silkti, ama bu hareketi yaparken omuzları gergindi. "Bunu ona sormanız gerekir. Herkesin bildiği tek şey Betty'nin ortadan kaybolduğu ve cesedinin Sun Down Moteli'nin bulunduğu inşaat yığnında ortaya çıktığı."

Çiçekli elbiseli kadın. Burada yaşıyordu ama buraya musallat olmamıştı. Onun yerine motele dadanmış.

"Tüm bunlar hakkında nasıl bu kadar çok şey biliyorsun?" Viv ona sordu. "Fell Polis Departmanı beni bazen suç mahallerinin fotoğraflarını çekmem için tutuyor.

Genellikle hırsızlık sahneleri - kırılmış camlar, kırılmış kilitler, yağmalanmış odalar, bahçede ayak izleri. Polis departmanı o kadar küçük ki fotoğraf çekecek tam zamanlı bir elemanları yok ve aynı anda iki sahne için yeterli ekipmanları da yok. İşte ben burada devreye giriyorum. Serbest çalışıyorum tabii ki." Arabayı tekrar çalıştırdı. "Hiç ceset çekmedim ama polislerle çalıştım. Ne konuştuklarını, kendi aralarında neler konuştuklarını dinledim. Polisler de herkes gibi dedikodu yapar. Ve eğer dikkatlerini size vermiyorlarsa, dinleyebilirsiniz."

Viv, "Bunları aynı adamın yaptığını düşünmüyorlar," dedi. Bu bir soru değildi.

"Yakın bile değil. Burası küçük bir polis departmanı. Filmlerdeki gibi, bu işlere bakan bir dedektif kadrosu yok. Betty ve Cathy aynı çevrelerde dolaşmıyor ya da aynı adamları tanımıyorlardı. Ve Victoria'nın erkek arkadaşı cinayetten hüküm giydi, bu yüzden onu hiç dahil etmiyorlar."

Kaldırıma yanaştı ve silecekleri yağmurda çalışarak arabayı yavaşça ileri sürdü. "Ya haklılarsa?" Viv ona sordu. "Ya bu kızların hepsi farklı erkekler tarafından farklı nedenlerle öldürüldüyse?"

"O zaman Fell'de bir katilimiz yok," dedi Marnie. "Birden fazla katilimiz var. Hangisi sana en iyi şans veriyor tatlım?"

- - -

Victoria Lee'nin öldürüldüğü koşu yolu yağmur altında neredeyse karanlıktı, ağaçlardan son ölü yapraklar ıslak bir şekilde sarkıyordu, zemin ıslanmış malçla kaplıydı. Giriş bir yan sokaktan sağlanıyordu ve herkesin üzerinden geçtiği belli olan küçük bir korkulukla kapatılmıştı. Hiçbir işaret yoktu.

"Victoria'nın evi şu tarafta," dedi Marnie, bir sıra çitin arkasındaki yükselti üzerinde görünen evlerin arka sıralarını işaret ederek. "Yolun sonundan dolanıp sokağın yukarısına, patıkaya doğru gelmiş olmalı."

Viv etrafına bakınarak, "Burası ardına kadar açık," diye yorumladı. "Herkes buradan geçebilirdi."

"O gün değil," dedi Marnie. "Yağmur yağıyordu, tıpkı bugün olduğu gibi. Aslında bir fırtına. Yağmurda kimse yolu kullanmaz."

Viv bacağını korkulukların üzerinden salladı ve koşu yoluna doğru yürüdü, kapüşonu yukarıdaydı, yağmur kumaşı ıslatıyordu. "Yağmurda koşmaya gitti."

"Bir tartışmadan sonra." Marnie, Viv'i korkulukların üzerinden takip etti. Bir kapüşon uydurmakla uğraşmadı; sadece ıslandı, suyun giydiği ceketten aşağı akmasına izin verdi. "Çok uzağa gitmemiş. Cesedi yolun yaklaşık otuz metre aşağısında bulundu."

Yağmurun sesi ağaçların altında daha sessizdi, patika boyunca uzanan çalılıkların arasında boğuklaşıyordu. Viv'in alnına su damladı ve damladı ve ayakkabıları çamurda gıcırdadı. Başlığını geriye itti ve etrafına bakındı. Burası bir katedral gibiydi, karanlık, sessiz ve ürkütücüydü. Çok uzakta olmamasına rağmen ağaçların kesildiği yeri ve ötesindeki bahçeleri ve evleri göremiyordunuz. Burada durmak sanki kilometrelerce uzanan bir ormandaymışsınız gibi hissettiriyordu. "Yol nereye çıkıyor?" diye sordu Marnie'ye.

"Bir milden biraz fazla uzanıyor. Hiçbir zaman inşa edilmeyen bir demiryolu için kullanılması gereken eski şehir arazisi. Bu muhtemelen bir asır önceydi. Şehir bu arazi üzerinde tartışırken arazi uzun süre öylece durdu ve sonunda öylece bıraktılar çünkü arazi uzun ve dar, başka bir şey için kullanamazlar. Bu arada burada yaşayan insanlar bir yol yaptılar. Yol, Doğu Yolu üzerindeki Bank and Trust binasının hemen arkasında bitiyor."

Viv patikada biraz daha yürüdü. "Gazeteler Victoria'nın bir atlet olduğunu söylemedi," dedi. Sadece Victoria'nın okulda başının çok derde girdiğini yazmışlardı, sanki erkek arkadaşının onu yakalayıp boğmasının nedeni bu olabilirmiş gibi. Sanki bir şekilde bunu hak etmiş gibi. Bunu açıkça söylememişlerdi ama Viv satır aralarından bunu okuyabiliyordu -her kız okuyabilirdi. *Eğer kötüyseniz, eğer sürtükseniz, bu sizin de başınıza gelebilirdi.* Evli, aziz Cathy Caldwell hakkındaki makalelerde bile katilinin gizli bir erkek arkadaşı olabileceğine dair spekülasyonlar vardı. *Kocanızın arkasından iş çevirirseniz, bu sizin de başınıza gelebilir.* Viv, aldatan eş Helen ölürse gazetelerin ne yazacağını merak ediyordu.

"O bir koşucu değildi," dedi Marnie. "Sadece zayıf kalmaya çalışıyordu. Bilirsin, sözde çıktığı tüm o adamlar için."

Kimsenin gerçekten sevmediği bir kız, kızgın olduğu ve hareket etmesi gerektiği için yağmurda koşarak bu patikadan aşağı inmişti. Viv patikayı terk etti ve ıslak olan ve kot pantolonunun dizlerini karartan çalılarının arasında mücadele ederek ilerledi. Ayakkabıları artık umutsuzca ıslanmış, çorapları sıırılsıklam olmuştu.

Çabuk yaptı, diye düşündü. Victoria koşuyordu, öfkeliydi. Tatlı ya da uysal değildi. Ona fiziksel olarak saldırmalı, yakalamalı, durdurmalıydı. Al

Onu yere yatır. Onu susturmak için. Eli ağzının üzerinde, boğazında. Belki bıçağı ya da silahı vardı.

Victoria savaşırmıydı? En azından çığlık atmayı deneyebilirdi - çok uzakta olmayan evler vardı, kendi evi de dahil. Duyma menziline insanlar olma ihtimali yüksekti. Tek bir çığlık yeterdi.

Ama onu yakalayan adam erkek arkadaşı ya da tanıdık biri olsaydı, çığlık atar mıydı?

Viv bir daire çizerek döndü, düşünceler kaçınılmaz bir şekilde zihninden geçiyordu: *Ben olsam ne yapardım?* Çünkü on sekiz yaşında annesiyle kavga ettikten sonra evden fırlayıp giden kişi kendisi de olabilirdi. Ya da işten ayrılırdı. Kadınların her gün yaptığı şeyi yapıyordu.

Şu an hala o olabilir. Yarın da o olabilir, öbür gün de, bir sonraki gün de. Marnie olabilir, Helen olabilir. Viv'in Illinois'deki kız kardeşi olabilirdi. Gerçek buydu: Sadece bu kızlar değildi. Her zaman, her zaman o ya da tanıdığı biri olabilirdi.

Tekrar yola baktı. *Çığlık atacak mıydım?* Hiç sanmıyordu. O kadar dehşete düşerdi ki, o kadar korkardı ki, adam ne derse yapardı. *Konuşma. Ses çıkarma. Buraya gel. Yere yat.* Ve birinin geldiğini duyup ellerini boynuna koyduğunda her şey bitmiş olacaktı.

"Erkek arkadaşının yapmadığını mı düşünüyorsun?" Marnie patikadan ona seslendi.

Viv dürüstçe, "Bilmiyorum," diye cevap verdi. "Senin de dediğin gibi. Eğer o yaptıysa, Fell'de birden fazla katil var demektir."

"Betty Graham ve Cathy Caldwell'i onun öldürmüş olma ihtimalini göz ardı ediyorsunuz. Belki de seri katil Victoria'nın erkek arkadaşıdır."

Viv, ağaçların arasından su damlarken gözlerini kapattı. Kabul etmek zorundaydı, bu mümkündü. Zaman çizelgesi işe yaramıştı. "Yani yabancı kadınlarla başladı, sonra kız arkadaşını öldürdü."

"Ve o zamandan beri kimseyi öldürmedi. Çünkü polisler doğru adamı yakaladı."

Yağmur Viv'in teninde soğuktu ama o bunu memnuniyetle karşıladı. Sıcak hissediyordu, kanı sertçe pompalanıyordu. "Victoria öldürüldüğünde on sekiz yaşındaydı. Erkek arkadaşı daha yaşlı mıydı?"

"Yirmi yaşındaydı."

"Yine de, Betty öldürüldüğünde lisede olduğunu gösteriyor. Satıcı kılığına girmek zorunda kalmış olabilir."

"Eğer satıcı gerçekten yaptıysa. Ki bunu kimse bilmiyor."

Bu mümkündü. Victoria'nın erkek arkadaşı yıllarını gizlice bir canavar olarak geçirmiş, yirmi yaşına gelmeden bir öğretmeni ve genç bir anneyi öldürmüş olabilirdi. Viv gözlerini kapalı tuttu. "Bunun doğru olduğunu düşünmüyorsun," dedi Marnie'ye. "Öyle düşünseydin beni bu yerlere getirmezdin. Hâlâ serbest dolaşan bir katil olduğunu düşünüyorsun."

Marnie bir dakika sessiz kaldı. "Tek bildiğim bu lanet koşu yolundan ayrılmak istediğim. Beni ürpertiyor."

Viv gözlerini tekrar açtı ve çalıların arasında daha da ilerledi. Bu doğrudu.

-Bu muhtemelen aptalca bir işti. Victoria'nın katili hapisteydi. Burada bir gizem yoktu. Ama vardı. Victoria'nın erkek arkadaşı onun nerede olduğunu nereden biliyordu? O bir atlet değildi, hatta sürekli koşan biri bile değildi. Buraya neden gelmişti? Yolun başında ona atladıysa, onu mu bekliyordu? Eğer öyleyse, onun nereye gideceğini nereden biliyordu?

Ağaçların kenarına gelene kadar yürümeye devam etti. Çitlerin ve ötesindeki evlerin bulunduğu, yağmurdan ıslanmış çalılık bir alana baktı. Bunlar Marnie'nin Victoria'nın sokağı olarak işaret ettiği evlerin aynısıydı.

Yağmurun içinden baktı. Arka bahçenin çitleriyle çevrili alan tek bir yerden kırılmıştı: dar bir yol, sokaktan kestirme bir yol, böylece insanlar istemedikleri takdirde sokağın sonuna kadar yürümek zorunda kalmıyordu. Viv ilerledi, ağaçlardan ayrılıp koridora yöneldi.

Arkasında ayak sesleri duydu, Marnie'nin sesi. "Hey! Nereye gidiyorsun? Burası ıslak."

Yol, iki avlu arasında uzanan toprak bir patikaydı. Otlı ama iyi kullanılmış. Yerlilerin koşu yoluna gelmek istediklerinde kullandıkları kestirme bir yol.

Ve oradan, görüş alanının dışında dururken, sokağı görebiliyordu. Kısa bir banliyö sokağı, belki on beş ev arka arkaya dizilmişti.

Marnie ona yetişip omzunda durduğunda Viv hâlâ sokağa bakıyordu. "Bu da ne böyle?" dedi.

"Bak," dedi Viv.

Marnie sessizdi.

"Victoria'nın evi hangisi?" Viv ona sordu.

"Bilmiyorum."

"Bahse girerim bunlardan biriydi," dedi Viv, görüş alanındaki sıra evleri işaret ederek. "Bahse girerim evden çıktığında nereye gittiğini bu şekilde biliyordu. Tam şu anda bulunduğumuz yerde duruyordu. Ve eğer kız sokağın sonundan dolaşıp geri döndüyse..."

Marnie, "O zaman bu kestirme yolu kullanabilir ve onu orada yenebilir," dedi.

Belki. Belki. Çok fazla belki. Ama Victoria'nın erkek arkadaşı onu öldürdüyse, koşu yolunda onu durdurmanın bir yolunu bulmuş olmalı.

Erkek arkadaşı burada durup evi izleyebiliyorsa, bir yabancı da izleyebilirdi.

Viv cebinden defterini çıkardı ve harfler ıslanmasın diye sayfanın üzerine eğilerek notlar aldı. Adresleri, isimleri yazdı. Bir harita yaptı. Bundan sonra ne yapması gerektiğinin bir listesini yaptı, çünkü biliyordu. Marnie bekledi, artık yağmurdan şikayet etmiyordu.

Bitirdiğinde Viv defteri kaldırdı ve tekrar Marnie'ye döndü. "Tamam, bitirdim. Artık resimlerine bakabilir miyiz?"

Fell, New York Kasım 2017 CARLY

J 1982'de Viv teyzemin oda arkadaşı olan Jenny Summers, Fell şehir merkezindeki bir huzurevinde çalışıyordu. Yanmış kırmızı tuğladan yapılmış kare şeklinde düz bir binaydı, etrafı alçak yaprak dökmeyen çalılarla çevriliydi.

ön bahçeye gömülü metal tabela: KEENAN EMEKLİLİK KONUTU. Jenny telefonda konuşmayı reddetti ama molasında konuşabilmek için iş yerine gelmemi istedi. Uyuyor olmam gerekirken uyanık kaldım ve evet dedim.

Heather benimle geldi, panço ve parkasını kapitone bir montla değiştirdi çünkü gün her zamankinden biraz daha sıcaktı. Saçlarını her zamanki gibi alnından geriye doğru tutturmuş ve montunu tamamlayan güvercin grisi eldivenler giymişti. Ayak bileklerine kadar inen siyah bir etek ve siyah botlar giymişti.

Arabadan inerken "İyi Polis ve Kötü Polis miyiz?" diye sordu. "Ben kötü polis olabilir miyim?"

"Artık kimsenin buna kanacağını sanmıyorum," dedim ve ceketimin fermuarını çekip ön kapıya doğru ilerledim. Gün ortasında trafik yok denecek kadar azdı ve esinti üşütmüş olsa da neredeyse güzel kokuyordu. Gökyüzünde siyah kuşlar dönüyor, birbirlerine sesleniyorlardı.

"Muhtemelen haklısın," diye itiraf etti Heather. "Ayrıca, benim yerime adamlarından birini getirsen daha iyi olur."

Kapıyı açarken yüzümü ona döndüm. "Çocuklar olmaz. Callum sinir bozucu ve Nick hayatta olduğumu bilmiyor."

Kaşlarını bana doğru salladı, Heather'ın deyimiyle "beni kızdırmaya" çalışıyordu. Belirli bir ruh halinde olduğumda bu konuda iyiydi. "Callum senden hoşlanıyor," dedi. "Seni sürekli arıyor ve mesaj atıyor. Nick'e Callum'dan bahset bakalım kıskanacak mı?"

"Kaç yaşındayız? Ve erkekler senin görev alanın değil, unuttun mu?"

Sadece gülümsedi ve ben de arkamı döndüm. Callum'la kütüphanede tanıştıktan sonra ona numaramı vermiştim -karşılaştığı diğer makaleleri bana göndermek istediğini söylemişti- ve o da numaramı sık sık kullanıyordu. Mesela *1982 Greyhound otobüs tarifesini buldum* diye mesaj attı. *Ya Vivian otobüse şehir dışından bindiyse? Ya da adliyede motelin mülkiyet kayıtlarını buldum. Al bakalım.* Callum gibi çekici bir adamın benimle bu kadar ilgilenmesi açıkçası biraz garipti. Bu özgüvenle ilgili bir şey *değildi*, gerçekten tuhaftı. Bunu tamamen entelektüel bir ilgi olarak düşünmeyi tercih ettim, bir inekten diğerine.

Resepsiyona Jenny Summers'ı sorduk ve birkaç dakika sonra bir kadın bizi almaya geldi. Ellili yaşlarının sonlarındaydı, kırbaç gibi inceydi, sarı saçları şık bir şekilde kısa kesilmişti. Bordo önlükler, Crocs ayakkabılar giymiş ve çok az makyaj yapmıştı. Belli ki her zaman güzel olmuş bir kadındı ve yaş sadece yüz hatlarını keskinleştirmiş ve ona daha sert, umurumda değil ifadesi vermişti. "Benimle gel," dedi.

Bizi bir koridordan geçirerek kapısında ÖZEL MOLA ODASI yazan bir odaya götürdü. İçeride küçük bir buzdolabı, bir kahve makinesi, birkaç sandalye ve iki kanepeli vardı. Kanepelerin üzerinde katlanmış battaniyeler, üstlerinde yastıklar vardı. Belli ki vardiyalı çalışanlardan bazıları için uyku odası olarak kullanılıyordu.

Jenny bize hızlıca oturmamızı işaret etti, sonra kahve makinesine gitti. "Hanginiz Carly?" diye sordu.

Elimi kaldırdım. "Ben. Bu arkadaşım Heather."

Jenny başını salladı. "Tahmin edebilirdim. Biraz Vivian'a benziyorsun. Demek onun yeğenisin, ha?"

Kanımda Alka-Seltzer gibi bir heyecan köpüğü hissettim. Bu kadın, tam burada, Vivian'ı tanıyordu. Onunla konuşmuştu. Heather ve benim şu anda paylaştığımız dairede yaşıyordu. Sanki 1982'ye açılan bir kapı aralanıp içeri bakmama izin vermişti. "Annem Vivian'ın kız kardeşiydi," dedim.

"Abla!" Jenny kahvesini doldururken kalçasını tezgâha yasladı. Fincanına bakarak başını salladı. "Bir kız kardeşten hiç bahsetmedi. Yine de çok uzun zaman önceydi." Bize döndü. "Size yardım edemeyeceğimi biliyorsunuz, değil mi? Otuz beş yıl oldu."

"Hatırlayabildiğin her şeyi," dedim. "Bilmek istiyorum."

Jenny kahvesini aldı ve karşıma oturup bir bacağı diğerinin üzerine attı. "O kaybolduğunda sen doğmamıştın bile, değil mi? Yani onu hiç tanımadın. Tanrım, ben yaşıyım."

"Nasıl biriydi?" Ben sordum.

Düşünceli görünüyordu. "Viv huysuzdu. Sessizdi. Yalnızdı, diye düşündüm." "Gazeteler ona hayat dolu diyordu."

Jenny başını salladı. "Benim tanıdığım Viv değil. Belki Illinois'deki evinde hayat doluydu, bilemem. Ama burada, Fell'de içine kapanıktı. Bana ailesinin boşandığını ve annesinin evinden çıkmak istediğini söylemişti. Bildiğim kadarıyla annesiyle sadece bir ya da iki kez konuşmuştu ve bu konuda mutlu görünmüyordu. Geceleri motelde çalışıyordu. Erkek yok, parti yok. Geceleri çalıştığım için aynı programda çalışıyorduk, bu yüzden onun sosyal hayatını biliyordum. Randevulara gitmezdi. Gerçi son haftalarda gündüzleri çok sık gidiyordu. Uyumakta zorlandığını, bu yüzden kütüphaneye gittiğini söylerdi."

Heather'a baktım. "Kütüphanede ne istiyordu? Çok okuyan biri miydi?"

"Hiçbir şeyi ödünç almamıştı. O zamanlar polisler tüm bunları anlattığımı hatırlıyorum ve bir kütüphane kartı bile bulamadılar. Yine de kütüphanecilerden birkaçı onu gördüğünü hatırlıyordu, yani yalan söylemiyordu. Arşiv odasında kitap okumayı sevdiğini söylediler."

Belki de tam olarak Viv'in oturduğu yerde oturuyordum. Nedense bu beni artık şaşırtmıyordu. "Kütüphaneden başka bir yere gitti mi?"

"Bilmiyorum. Yani, hatırladığım kadarıyla sonlara doğru epeyce gitmişti. Yine de emin olamıyorum, çünkü gündüzleri uyuyordum. İlk bakımevi işimi o zaman almıştım ve ertesi yıla kadar geceleri çalışmadım." Mola odasında etrafına bakındı. "Bunun biraz para kazanmak için geçici bir iş olduğunu sanıyordum. Ne kadar çok şey bildiğimi gösteriyor. Gelecek yıl emekli oluyorum."

Belki Viv yaşasaydı yakında emekli olacaktı. Birini kaybetmek, tanımasanız bile hayatının kısa kesildiğini hissetmek çok garipti. Viv sadece benim şu an olduğum yaştaydı. "Yine de garip, değil mi? Viv'in son haftalarında pek evde olmaması? Biriyle tanışmış olabilir."

"Sanırım olabilirdi." Jenny omuz silkti. "O zamanlar polisler de böyle düşünüyordu ama Viv'in tanıdığı birini asla bulamadılar. Bana sürekli bir adamla tanışmış olup olamayacağını sordular, sanki bu her şeyi çözecekmiş gibi. Onlara sürekli hayır diyordum ve bundan nefret ediyorlardı. Ama Viv'in kendi kafasının içinde ne kadar derin olduğunu bilmiyorlardı. Yeni bir erkekle tanışan bir kızın nasıl görüldüğünü bilirim. Ben *de* o kız *oldum*. O Viv değildi. Son birkaç haftadır mutlu görünmüyordu, belki kararlı görünüyordu. Acımasız. Bunu polisler söyledi ama pek umursamadılar. Viv yirmi yaşındaydı ve yakışıklıydı."

Bay Doğru ya da Bay Yanlış'la kaçmış olabileceğini düşündüler. Dava kapanmıştır."

Heather sandalyesini benimkinin yanına çekti. "Onu nasıl aradılar?"

"Bildiğim kadarıyla etrafa sordular," diye yanıtladı Jenny kahvesini yudumlarken.

"Motelin etrafında bir arama yaptılar ama bu sadece birkaç saat sürdü. Ailesiyle konuştular. Arabasını aradılar ve telefon kayıtlarımızı aldılar."

"Telefon kayıtları mı?" Ben sordum.

Jenny bana baktı. "Bana kızımı hatırlatıyorsun. Siz çocuklar hiçbir şey bilmiyorsunuz. O zamanlar sadece sabit hattımız vardı. Kayıtlar Ma Bell tarafından tutulurdu ve polisler büyük bir çıktı alırdı. Sizin deyiminizle eski usul."

O telefon kaydının nerede olduğunu ve onu ele geçirip geçiremeyeceğimi merak ediyordum. "Sana başka kimseden bahsetmedi mi?" Ona sordum. "Bir erkek olması şart değil, ama herhangi biri? Bir hobi? Bir ilgi alanı? Herhangi bir şey?"

Jenny öne doğru eğildi ve yüz ifadesinde otuz beş yılını insanlarla ilgilenerek geçirmiş bir kadının yorgun bakışını görebiliyordum. "Tatlım, biz gerçekten arkadaş değildik. Oda arkadaşımızdık. Sırlarımızı paylaşmazdık ya da çifte randevulara çıkmazdık. Sadece zaman zaman işe gitmek için hazırlanırken sohbet ederdik, hepsi bu."

Gözlerinin içine baktım. Kendine ne isterse söyleyebilirdi ama gerçek gerçektir. "Biri polisi aramadan önce Viv dört gün ortalıkta yoktu," dedim, kelimelerimin altında öfkem uğulduyordu. "Dört gün."

Jenny gözlerini kısa süreliğine kapattı ve omuzları çöktü. "Biliyorum. Birkaç günlüğüne ailemi görmeye gittim. Döndüğümde, belki ziyaret için eve gitmiştir diye düşündüm. Nerede olduğu onu ilgilendirir diye düşündüm. Kendi saçmalıklarına ve dramalarına gömülmüştüm ve düşünmedim. Otuz buçuk yıl boyunca beni rahatsız etti ama yaptığım buydu." Sandalyesine geri oturdu. "Kendi kendime düşünüyorum, ya eve geldiğim ilk gece polisi arasaydım? Hayatta olur muydu? Bunu asla bilemeyeceğim. Ama onları arayan bendim, her ne kadar çok geç kalmış olsam da. Bu yüzden diğer geceler uyanık yatıp düşünüyorum, ya polisi hiç aramasaydım? Birinin Viv'in gittiğini fark etmesi ne kadar zaman alırdı?" Bir elini kısa saçlarında gezdirdi. "Bir hafta mı? İki hafta mı? Eşyaları motelin ofisindeki masanın çekmecesindeydi ve orada çalışan hiç kimsenin umurunda değildi. Viv'in çantasının orada durması ve onun ortalıkta görünmemesi kimsenin umurunda değildi. Bu daha kötü, biliyor musun? Çok daha kötü. Zavallı Vivian."

Artık burada olmak istemiyordum. Bu yerde, bu iç karartıcı dinlenme odasında olmak, bu iç karartıcı kokuları koklamak istemiyordum. Jenny bu işi otuz beş yıl boyunca nasıl yapabilmişti, hiçbir fikrim yoktu. "Sence ona bir şey mi oldu?" dedim. "Kaçıp gittiğini düşünmüyorsun değil mi?"

"Ona bir şey olduğunu *biliyorum*," dedi Jenny. "Polis kendini daha iyi hissetmek için ne isterse söyleyebilir ama ben *biliyorum*." Heather'ı işaret etti. "Heather dört günlüğüne gezegenden ayrılmış olsaydı, ne düşünürdün? Ne *bilirdin*?"

Omurgamdan aşağı bir ürperti inerken dişlerimi birbirine kenetledim. Cevap vermedim.

"Biz geceleri çalışan bekar kızlardık," dedi Jenny. "O zamanlar bile tehlikelerin farkında olmadığımızı mı sanıyorsun? Tanrım, bazen Viv ölmeden birkaç hafta önce Cathy Caldwell hakkında konuştuğumuz gerçeği düşünüyorum. Kahrolası Cathy Caldwell. Nasıl bu kadar aptal olabildim?"

"Cathy Caldwell kim?" Ben sordum.

Yanımda Heather'ın dik oturduğunu hissettim, dar vücudu bir yay kirişi gibi gergindi. "Öldürüldü," dedi soruma cevap verirken. "Yetmişli yılların sonunda bir üst geçidin altına atılmış." Jenny'ye baktı. "Onu tanıyor muydun?"

"Hayır," dedi Jenny. "Annemlerin sokağında oturuyordu ve ben taşınıp geceleri çalışmaya başladıktan sonra annemin en sevdiği öcüydü. 'Dikkatli ol yoksa sonun Cathy Caldwell gibi olur!' 'Otobüste yabancı erkeklerle konuşma yoksa sonun Cathy Caldwell gibi olur! Bu tür şeyler. Cathy annemin zihninde büyük bir yer kaplıyordu - o zamanlar daha basitti, biliyor musunuz?"

Victoria Lee'yi de çok severdi."

"Burnese Yolu'ndaki koşu parkurunda öldürüldü," dedi Heather.

"Koşuya çıkma, Jenny! Sonun o kız gibi olacak!" Jenny başını salladı. "Zavallı annem. Bu tür şeylerin yaşanmadığı zamanlarda büyüdü ya da öyle sanıyordu. Dünyanın ne hale geldiğini hiç anlayamadı. Ama yanılmıyordu. Ben her zaman dikkatliydim, Viv de öyle. Kaybolmadan kısa bir süre önce bir gece bu konu hakkında konuşmuştuk. Sanırım Viv'in mantıklı bir yere gittiğini düşünmemin bir nedeni de buydu. Viv gece çalışmanın tehlikelerini biliyordu. Dikkatliydi. Ve kesinlikle aptal değildi."

Kardeşim Graham'ın çocukken bana eli kancalı adamla ilgili anlattığı hikâyeler geldi aklıma. Öcü hikâyeleri. Jenny'nin hikâyeleri

farklıydı. On yaşında ilk yasak MySpace hesabımı açtığımdan beri sapıklarla uğraşıyordum - yabancılar, başka insanlar gibi davranan insanlar, bir şey satın almanızı, bir dilekçeyi imzalamanızı ya da onlara bir fotoğraf göndermenizi isteyen insanlar. Annem beni yakaladığında ne yapacağını, nasıl cezalandıracağını ya da cezalandırması gerekip gerekmediğini bile bilmiyordu. Tamamen kaybolmuştu. Viv, kendi tarzında, tehlike hakkında onlarca yıl sonra kız kardeşinin bildiğinden daha çok şey biliyordu.

Heather'a baktım. Canlanmıştı, yüzü gergin ve ciddiye. Onunla ilk tanıştığımda "*onlardan çok var*" demişti ve ne demek istediğini sorduğumda "*ölü kızlar*" demişti.

"Bana söyleyebileceğin başka bir şey var mı?" Jenny'ye sordum, çünkü molasının bitmek üzere olduğunu ve zamanımızın dolmak üzere olduğunu hissediyordum. "Herhangi bir şey?"

Jenny düşünceli görünüyordu ve bir an için onu otuz beş yıl önce, yüksek belli kot pantolon ve kabarık bir bluz giymiş, saçları dağılmış bir halde hayal ettim. "Viv çok güzeldi," dedi sonunda, beni şaşırtarak. "Oyunculukla ilgili bir şeyler söylediğini hatırlıyorum. Aslında New York'a gidecekti ama bu konuda ciddi değildi. Sadece uzaklaşmak istiyordu. Mankenlerin sahip olduğu o çılgın güzelliğe sahip değildi. Ona ne kadar çok bakarsan o kadar güzel olan kızlardan biriydi, eğer bu bir anlam ifade ediyorsa."

"Evet," dedim.

"Yüzünde bir şey vardı, durgunluğu," dedi Jenny. "Üzgündü - en azından benim tanıdığım Viv üzgündü. Bugünlerde muhtemelen terapi için mükemmel bir aday olurdu ama o zamanlar böyle bir seçeneğimiz yoktu. Ayrıca öfkeliydi, özellikle de sonlara doğru. Sanırım bir şeyler saklıyordu ama sanırım artık ne olduğunu asla bilemeyeceğim. Bir şey daha var." Kahve fincanını itti ve bana baktı, gözleri sertti. "Telefon kayıtlarımızı falan aldıklarına göre, polisin bana neden telefon görüşmelerini hiç sormadığını hep merak etmişimdir."

Fell, New York Ekim 1982 VIV

Jenny izin günlerini asla evde geçirmezdi. Televizyonun karşısında oturup şeker yemenin mükemmel bir izin günü olduğundan çok bahsederdi ama o gün geldiğinde bunu asla yapmazdı. Onun yerine izin günlerini alışveriş merkezinde geçirirdi,

Küçük maaşını plaklara, makyaja ya da yeni ayakkabılara harcıyordu; parlak kırmızı ya da parlak sarı gibi gökkuşağı renklerinde mokasen ya da alçak, sivri topuklu ayakkabılar, bakımevinde çalışırken giyemediği ama "partiye gitmek" için sahip olmak istediği ayakkabılar. Viv, Jenny'nin bir partiye gittiğini hiç görmemişti ama yine de onunla o kadar uzun süredir birlikte yaşamıyordu.

Bugün yine alışveriş merkezindeydi, muhtemelen bir film izleyecek, Orange Julius içecek ya da Viv'in altı ay önce Illinois'de alışveriş merkezinde yapacağı şeylerden herhangi birini yapacaktı. Viv evde yalnız olduğu zamanı uyumak yerine gezgin satıcıyı bulmak için kullandı.

Telefonu mutfak masasına çekti, Jenny'nin aynı anda hem dolaşıp hem de konuşabilmek için sahip olduğu ekstra uzun kablosunu kullandı. Telefonun yanına Fell'in telefon defterini ve bir kalemle defterini bıraktı. Sonra, hâlâ bornozunun içinde olan Viv mutfağa gitti, bir kutu Ritz krakeri ve bir kavanoz Velveeta peyniri ile bir bıçak çıkardı ve çalışmaya koyuldu.

Defterinin arkasını çevirdi ve Marnie Mahoney'nin ona verdiği fotoğrafları çıkardı. İçinde istediği şeyi barındıran sadece üç tane vardı ama üç tanesi de yeterliydi. Hepsi de Sun Down Motel'i gece vakti gösteriyordu, koridorlardaki ışıklar karanlıkla tezat oluşturunuyordu. Bir tanesi Bay White'ın anahtarla odasının kapısını açtığını gösteriyordu. İkincisinde Helen aynı odaya girerken görülüyordu. Üçüncüsü ise Viv'i elinde bir çikolatayla AMENITIES odasından çıkıp ofise doğru yürürken gösteriyordu.

Viv fotoğraftaki kendisine, kendisi olduğuna inanmadığı kıza baktı. Güzel bir profili, berrak soluk bir teni vardı, saçları yüzünden geriye doğru taranmış ve tokayla tutturulmuştu. Herkes onun yeterince hoş bir kız olduğunu düşünebilirdi, biraz üzgün olsa da güzel bir kız. Viv, "*Ben kimim?*" diye düşündü.

Ama fotoğrafı değerli kılan şey kız değildi. Her üç fotoğraf da otoparkta bir araba yakalamıştı, arabanın arka tarafı çerçeve tarafından kesilmişti. Birinci ve üçüncü fotoğrafları bir araya getirirseniz plaka numarasını bulabilirdiniz. İkinci fotoğraf, doğru çerçevelenmiş, her şeyi yakalamıştı.

Gezgin satıcının arabası.

Viv telefona baktı. Alma Trent'i aramalıydı; arayacağına söz vermişti. Alma ona *bir şey* bulmasını, *ne olursa* olsun, motele giriş yapan adamın kimliğini tespit etmesine yardım edeceğini söylemişti. Ama Alma da Viv'e inanmamıştı. Her şeyin delice olduğunu düşünmüştü.

Viv bir krakerin üzerine biraz peynir sürdü ve Fell telefon rehberini karıştırdı. Gözlerini kapadı ve liseden sonra aldığı oyunculuk derslerini hatırladı. Oyunculukta iyiydi, başka biri olmakta iyiydi. Bir süreliğine başka biri olmak onu daha iyi hissettiren birkaç şeyden biriydi.

Karaktere büründü. Sonra DMV'yi aradı.

"Merhaba," dedi hatta biri olduğunda. "Az önce sigorta şirketimden kocamın kaydıyla ilgili bir sorun olduğuna dair bir telefon aldım. Lütfen bana yardımcı olabilir misiniz?"

"Hanımefendi, ben-"

"Yolda," dedi Viv. "Kocam. İş için seyahat ediyor ve eve döndüğünde sigortamızın iptal edildiğini görürse çok kızacak. Çok kızar." *Who's Afraid of Virginia Woolf*'taki Honey'i canlandırmaya çalıştı - çaresiz, tatlı, biraz da acınası. "Ne yapacağımı bilmiyorum. Sorunun ne olduğunu bile bilmiyorum. Lütfen kontrol eder misiniz?"

"Öyle değil-"

Viv, fotoğraftan aldığı plakayı, marka ve modeli söyleyerek araya girdi. "İşte bu. Yıllardır bizdeydi. *Yıllardır*. Birdenbire nasıl bir sorun çıktığını anlamıyorum. Kocam diyor ki-"

"Lütfen bekleyin hanımefendi."

Bir klik sesi ve sessizlik oldu. Viv ahizeyi tutuyordu, elleri terden kayganlaşmıştı.

Bir tık sesi daha geldi. "Hanımefendi, bu kayıтта bir sorun görmüyorum."
"Emin misin?"

"Hiçbir sorun yok. Hiçbir değişiklik olmadan Bay Hess adına kayıtlı."

Bay Hess. Viv başının döndüğünü hissetti ama kendini sakın olmaya ve karakterine sadık kalmaya zorladı. "Oh, Tanrı'ya şükür," dedi. "Adresin doğru olduğuna emin misiniz?"

"Hâlâ Fairview Caddesi'nde misiniz?" dedi kadın.

"Evet. Evet, oradayız."

"Bana her şey yolunda görünüyor."

Viv kadına teşekkür etti ve sigorta şirketini arayarak sorunu çözeceğini söyledi. Sonra telefonu kapattı. Bornozunun altından, omuzlarının arasından soğuk terler akıyordu. Ağzı kuru ve sıcaktı.

Bir kraker daha yedi ve biraz süt içti, sonra derin nefes alarak telefon rehberini tekrar karıştırdı. Honey'nin gitmesine izin verdi ve yeni bir karakter düşünerek zihninin seyahat etmesine izin verdi.

Telefon rehberinde sadece iki Hesse vardı ve sadece biri Fairview Caddesi'nde görünüyordu. Viv tekrar karaktere büründü -bu sefer daha sert, daha küstahtı- ve numarayı aradı.

Bir kadın sesi cevap verdi. "Alo?"

"Bayan Hess?"

"Evet."

"Burası kocanızın randevu servisi." Viv ofisteki bir sekreter gibi hızlı ve profesyonel konuşmaya çalıştı. "Burada bir hata yapıp yapmadığımızdan emin değiliz. Kocanızın bugün New York'a gidip gitmeyeceğini biliyor musunuz?"

"New York mu? Hiç sanmıyorum. Bana iki gün önce Buffalo'ya gideceğini söylemişti. Ama belki de planları değişmiştir." Kadın güldü. "Sanırım bunu benden daha iyi biliyorsunuz, değil mi?"

"Dediğim gibi Bayan Hess, bir karışıklık olmuş olabilir. Bay Hess'in gelmesini bekliyoruz ama arayıp soralım dedik."

"Sorun değil. Westlake'in programlama servisi genellikle bu kadar ilgili değildir."

Westlake. Viv telefon rehberini çılgınca karıştırdı. "Saticılarımızı düzenli tutmaya çalışıyoruz. Bazen bazı şeyler gözden kaçabiliyor."

"Bugün Simon'la konuşmadım. Eğer ararsa ona mutlaka haber vereceğim."

"Buna minnettarız hanımefendi. Bay Hess her zaman dakiktir. Eminim yakında kendisinden haber alırsınız."

Viv kadına veda etti ve telefonu kapattı. Bir kraker daha yedi. Defterini açtı ve kalemini eline aldı. Boş bir sayfaya dönerek yazdı:

Bay Simon Hess

373 Fairview Avenue

Westlake Kilit Sistemleri Satıcısı

Ev telefon numarasını, Westlake'in telefon numarasını, plakasını ve arabasını ekledi.

Ve bunun altında, yazmaktan başka bir şey yapamadı:

Bu kolay oldu.

Bir dakika boyunca kelimelere baktı. Tekrar telefon rehberine baktı ve sayfaları çevirerek *W* bölümünü buldu. Babasını, boşanmayı düşünüyordu. Avukatlarla yaptığı öfkeli toplantıları, annesinin eve gelip eşyaları fırlatmasını, Viv'e yeterince iyi olmadığını söylemesini.

Bunu yapmamalısın, dedi kafasının içindeki bir ses. Ve sonra, başka bir ses: *Gerçekten umurumda değil.*

Aradığı ismi bulana kadar parmağını *W* harflerinin üzerinde gezdirdi. *White*. Fell'de bir düzine Beyaz vardı ama sadece bir tanesi *R. White* olarak listelenmişti.

Yine, kolay.

Numarayı çevirdi. Bu sefer karaktere bürünme zahmetine girmedi. Yine bir kadın açtı. "Alo?"

"Bayan White?"

"Evet."

Viv, "Kocan seni aldatıyor," dedi ve telefonu kapattı.

- - -

Cavalier'sini sürerek Fairview Bulvarı'na vardığında Viv'in başı zonkluyordu. Şu anda uyuyor olması gerekiyordu; bu sabah sadece saat sekizde kısa bir uyku çekmişti. Şu anda saat öğleden sonra ikiydi ve bir daha asla uyuyamayacakmış gibi hissediyordu.

Fairview Caddesi güzeldi, en azından Fell için: çimenli bungalovlar, yazın yapraklanacak ağaçlar. Viv sokakta yavaşça ilerledi, Ekim ayının kasvetli öğleden sonra ışığında ev numaralarına baktı. 373 numaranın önünde bir araba vardı: Volvo, karısının arabası.

İşte tam burada, bundan sonra tam olarak ne yapacağını bilmediğini itiraf etmek zorunda kaldı. Gezgin satıcının Buffalo'da olması gerekiyordu; elinde onun bir fotoğrafı yoktu ya da nerede yaşadığı dışında onun hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Sun Down'a neden sahte isimlerle giriş yaptığına ya da Fell'de zaten bir evi varken orada ne aradığına dair hiçbir cevabı yoktu. Nereden geldiğini ya da arkadaşlarının kim olduğunu bilmiyordu. Çocukları olup olmadığını bilmiyordu.

Adamın Betty, Cathy ya da Victoria ile bir ilgisi olup olmadığını bilmiyordu. Elindeki tek şey bir adamın adı ve adresiydi.

Muhtemelen vazgeçmeliydi. Bunun yerine köşedeki küçük parkın yanına park etti. Penceresinden Hess'in evinin araba yolunu görebiliyordu. Arabayı durdurdu ve yüzünü ovuşturdu. *Defterimi çıkarıp bundan sonra ne yapacağına dair bazı notlar almalıyım*, diye düşündü.

Sürücü koltuğunda arkasına yaslandı ve düşüncesini tamamlayamadan uyuyakaldı.

- - -

Uyandığında hava karanlıktı. Gecenin bir yarısı olduğunu ve Sun Down'da olması gerektiğini düşündüğü kısa, şaşkın bir an yaşadı. Saatine baktı ve saatin sadece altı olduğunu gördü, yıl sonunun erken karanlığı. Titriyordu ve soğuk bir rüzgâr arabayı savuruyordu.

Doğrulup saçlarını düzeltti ve sonra hareketsiz kaldı.

Hess'in garaj yolunda ikinci bir araba vardı. Gezgin satıcının arabası.

Hiç düşünmeden sürücü kapısını açtı ve dışarı çıktı. Tereddüt ederse, asla yapamazdı. *Git, sadece git*. Köşeyi dönüp Hess'lerin evine doğru yürüdü, sessiz sokakta bir araba yanından geçerken irkilmemeye çalıştı, işten eve dönen iyi bir adamdı. Arka lambalar uzaklaşana kadar bekledi ve sonra Hess evinin yan tarafına doğru eğildi, bahçenin gölgelerine çömeldi.

Bu çılgınlık.

Umurumda değil.

Bu umursamamak özgürleştiriciydi. Her şeyden kopmuştu: ailesinden, arkadaşlarından, evinden, gerçek hayatından. Sun Down'da çalışmaya başladığından beri zamanın bile bir anlamı kalmamıştı, günler ve geceler eski Sanskritçe kadar anlaşılabilir uzun bir zaman dilimine karışmıştı. Zamana bağlı insanlara -sabah kalkmak, gece uyumak, işten eve saat altıda gelmek- kibarca dünyayı paylaştığı ama anlamadığı insanlar olarak bakıyordu. İnsanlar neden zahmet ederdi ki? Geceler artık çok uzundu; sabah da geceydi, şimdi de gece. Bulanık gri ışığın kısa süreliğine böldüğü bir karanlıktı her şey. Şu anda bile seyyar satıcının bahçesinde otururken saat sabahın üçü olabilirdi. Öyle olmadığını kim söyleyebilirdi ki?

Birkaç metre ötedeki pencereden bir ışık yandı. Viv ona doğru yaklaşıp dinledi. Çocuk sesi duymadı. Çocukların gezgin satıcıyla birlikte yaşadığını bilmek, yürümeye başlayan bir çocuğun boş bir yolda yürüdüğünü görmek gibi işleri daha da kötüleştirecekti. *Yürü, yürü, koş!* Eğer satıcı düşündüğü kişiye, karısıyla yalnız yaşamalıydı -Viv'in gözünde solgun, hayattan çoktan ümidini kesmiş bir kadın canlandı- ve başka kimse olmamalıydı. Uyuyordu.

Viv çömelerek aydınlık pencereye doğru yürüdü, sonra dikkatlice kalkıp köşeden içeri baktı. Burası mutfaktı ve bir kadın lavabonun başında duruyordu, sırtı Viv'e dönüktü, bulaşıkları yıkarken su akıyordu. Belden lastikli bir pantolon ve bol bir tişört giymişti. Viv, tiyatrocı bir kızın tecrübeli gözleriyle kadının giysilerinin dikiş makinesinde el yapımı olduğunu fark etti.

Mutfağa bir adam girdi. Orta boylu, orta yapılı, kısa saçları alnından geriye doğru taranmış, temiz traşlı bir adamdı. Elbise pantolonu ve kolları kıvrılmış, kravatsız bir gömlek giymişti. Yüzü kare şeklindeydi, gözleri küçük ve belirsizdi. Onu son gördüğünde, yüzüne uymayan ve midesini bulandıran bir gülümsemeyle ona gülümsemişti. *Sanırım o kadar akılda kalıcıyım*, demişti. Tek kelime etmeden kadının yanındaki tezgâha bir tabak koydu ve tekrar odadan çıktı.

Merhaba, Simon Hess, diye düşündü Viv.

Kadın, kocasına bugün aldığı garip telefonda bahsedeceğini biliyordu. New York'ta olduğunu sanan planlama servisi. Seyahat eden satıcı şaşkın şaşkın bakacak ve karısına şöyle diyecekti: *"Elbette nerede olduğumu biliyorlardı. Neden arasınlar ki?"* Belki de bu küçük alışverişi zaten yapmışlardı; şirketine basit bir telefon

tanımadığı birinin onu aradığını ihbar etti. Viv hızlı hareket etmeliydi.

Tekrar pencereden eğildi ve çömelerek arka bahçeye doğru yürüdü, arka bahçe kapısının mandalını açtı ve içeri baktı. Karanlıkta bir verandası ve çimenliği olan, çitlerle çevrili bir banliyö arka bahçesiydi. Çocuk oyuncaklarından hâlâ iz yoktu. Viv kapıyı tekrar kapattı ve geri çekildi.

Ne aradığına dair hiçbir fikri yoktu, sadece *bir şey*. Kendisini ona yaklaştıracak, onun hakkında bir şeyler ortaya çıkaracak bir şey. Tekrar evin önüne doğru yürüdü ve satıcının arabasını garaj yolunda gördü.

Çömeldi ve ona doğru ilerledi. Pencerelelere baktı. Araba temizdi, sanki dün satın almış gibiydi. Döşemede yırtık yoktu. Ambalaj ya da ıvır zıvır yoktu. Bir adamın bu arabayla Buffalo'ya gidip geldiğini, bir adamın bu arabayla her zaman seyahat ettiğini gösteren hiçbir şey yoktu.

Arabanın etrafında döndü. Şu anda biri gelirse, göz önünde olacaktı. Sokağın karşısındaki komşusu penceresinden bakıyorsa muhtemelen onu görebilirdi. Sokağın karşısındaki ev karanlıktı ve garaj yolunda araba yoktu. Yine de hızlı olmalıydı.

Yolcu koltuğunun üzerinde birkaç parça kâğıt vardı. Viv yolcu kapısını denedi ve kilitlenmeden açıldığında kanı damarlarında dolaşmaya başladı. İçeri uzandı ve kâğıtları aldı.

Bir programdı, daktiloyle yazılmış ve bir daktilo makinesinden geçirilmişti. Mürekkep okul gibi kokuyordu ve Viv'in bir an için sınıf anılarıyla başı döndü. Sonra okuduğu şeye odaklandı. Bu bir programdı, kelimeler düzgünce yazılmıştı.

Pazartesi: Bay Alan Leckie, 52 Farnham Rd., Poughkeepsie.

Çarşamba: Terra Systems, Bank Street, Rochester.

Perşembe günü: Merkez ofiste aylık toplantı.

Viv neredeyse gülecekti. Bu, birkaç saat önce öyleymiş gibi davrandığı satıcının gerçek programlama departmanından geliyordu. Geri döndü ve bir önceki haftanın ve ondan önceki haftanın programını gördü. Kayıtları ne kadar süre tutuyorlardı? Merak etti.

Program sayfalarında antetli kâğıt, bir kişi adı ve bir telefon numarası vardı. Viv en alttaki sayfayı yığından ayırdı -belki en alttaki sayfanın gittiğini fark etmezdi- ve katlayarak cebine koydu. Tam kapıyı iterek kapatıyordu ki başını kaldırdı ve oturma odasının penceresindeki yüzü gördü.

On yaşlarında, uzun, düz saçları kulaklarının arkasına toplanmış bir kızdı. Yüzünde hiçbir ifade olmadan Viv'i izliyordu.

Viv başladı. Hiçbir yerde çocuklardan iz yoktu. Kaçması gerekiyordu ama bunun yerine bir dürtüyü takip etti ve pencereden kızın gözleriyle karşılaştı. Parmağını dudaklarına götürdü. *Sessiz ol, tamam mı?*

Kız kabul edip etmediğine dair hiçbir işaret vermedi. Bunun yerine bir elini kaldırdı ve sessizce ön kapının olduğu yönü işaret etti. *Geliyor.*

Adrenalin Viv'in vücudundan fırlayarak ensesine ve oradan da midesine indi. Garaj yolundan aşağı eğildi ve arabasına doğru koştu, *bakan* olursa diye rahat görünmeye çalışıyordu: Ben *buraya aitim! Bu caddeden aşağıya doğru koşuyorum, sorun yok!* Arabasına bindi ve satıcının evinin ön kapısı açılırken sürücü koltuğuna kaydı. Arabayı boş göstermeye çalışarak kendini koltuğa bıraktı.

Birkaç saniye sonra pencereden bakmaya cesaret etti. Satıcı -Simon Hess- az önce bulunduğu garaj yolunda durmuş, sokağın yukarısına doğru bir ileri bir geri bakıyordu. Üzerinde hâlâ mutfakta giydiği pantolon ve kıvrılmış elbise gömleği vardı. Bakışları onun arabasına takıldı ve boş olduğunu görerek üzerinden geçti. Viv nefesini tuttu.

Kendi arabasına döndü, daireler çizdi. Yolcu camından baktı ve yolcu kapısını açtı. Kağıt yığını aldı.

Onları doğru yere koydum mu? Koydum mu?

Uzun bir süre yığına baktı. Çok uzun bir süre. Düşünüyordu, Viv biliyordu. Neyin doğru olmadığını bulmaya çalışıyordu. Garaj yolundaki arabasında kimin olduğunu düşünmeye çalışıyordu -yolcu kapısı Viv kapattığında *güm* diye kapanmıştı, bunu biliyordu ve şimdi onun da bunu duyduğunu biliyordu. Bunu garip telefon konuşmasıyla birleştirmeye çalışıyordu. Kim olabileceğini düşünmeye çalışıyordu.

Kağıtları yavaşça arabaya geri koydu ve kapıyı tekrar kapattı. Döndü ve evin yan tarafına doğru yürüyüp gözden kayboldu.

Viv hızla doğruldu, arabasını çalıştırdı ve uzaklaştı. Elleri direksiyonun üzerinde kaygan ve buz gibiydi.

Zihni hızla çalıştı. Satıcı evin yan tarafındaki bahçenin yumuşak toprağında onun ayak izlerini görecek: ince tenis ayakkabısı izleri. Evini gözetleyenin iri yarı bir adam değil, ya bir oğlan ya da bir kız olduğunu anlayacaktı. Bir genç olduğunu tahmin ederdi. Viv'in ayakkabıları beyaz unisex tenis ayakkabılarıydı ve teknik olarak genç bir çocuğa ait olabilirlerdi. Satıcının bir kızdan ziyade bir erkek çocuğa inanması daha olasıydı.

Bu onun yararına olacaktı - eğer kızı onu ele vermezse. Kızının onu ele vereceğini düşünmüyordu.

Yine de telefon bir kadından gelmişti. Şüphelenecekti, tetikte olacaktı. Birinin ondan ne istediğini merak ederdi. Çünkü artık birinin bir şey istediğini biliyordu.

Ben avcıyı avlıyorum ve o da bundan

şüpheleniyor. Oyun başladı.

Korkuyordu. Aslında dehşete düşmüştü. Ama daha yeni başlıyordu. Şimdi bir sonraki hamlesine ihtiyacı vardı.

Fell, New York Kasım 2017 CARLY

Tnternet Cathy Caldwell hakkında altın değerinde bir bilgi madeniydi. Viv halam hakkında bulabildiğim birkaç paragrafla aylarca idare ederken, Cathy Caldwell bambaşka bir toptu.

Oyun. Cathy Caldwell ünlüydü.

Her zaman ünlü değildi. Adını ilk aramamda son birkaç yıla ait makalelerin bir listesi çıktı -gerçek suç blogları, bir podcast ve düzinelerce gönderi içeren bir Reddit başlığı. Google bana bir fotoğraf gösterdi, 1970'lerde çekilmiş renkli bir fotoğraf, kumral saçlı güzel bir kadın güneşli bir arka bahçede durmuş, kalçasında küçük bir bebekle gülümsüyordu. Kısa bir şort ve turkuaz bir askılı bluz giymişti; yüzü, manuel odaklamalı filmli fotoğraf makinelerinin kullanıldığı günlerden kalma eski enstantanelerde olduğu gibi biraz bulanıktı. Resim, her sayfasını düzleştirdiğiniz plastik filmli eski fotoğraf albümlerine yapıştırılmış gibi görünüyordu.

"Bana Cathy Caldwell'den bahsetmediğine inanamıyorum," dedim Heather'a. Jenny Summers'la konuştuktan sonra dizüstü bilgisayarına yapışıp kalmıştım.

Yarı şaka yapıyordum ama Heather bana ciddi bir şekilde cevap verdi. "Sana Fell'de çok fazla ölü kız olduğunu söylemiştim."

"Şaka yapmıyormuşsun. Söylediği diğer isim neydi? Victoria falan mı?"

"Lee." Heather mutfakta duruyordu, sanki bir şey almak için içeri girmiş ve sonra ne olduğunu unutmuş gibiydi. Sanki üşüyormuş gibi fermuarlı kapüşonunun yakasını boynuna kadar kapatmıştı. Buzdolabının kapalı kapağına boş gözlerle baktı. "Bu çözülmüştü ama sonra çözülmedi."

Bana bakmıyor olmasına rağmen kaşlarımı çattım. "Bu ne anlama geliyor?"

"Erkek arkadaşı mahkum edildi ve birkaç yıl sonra karar bozuldu. Masum olduğu kanıtlandı."

"Gerçekten mi?" Yeni bir sekme açtım ve yeni bir arama başlattım. "Bu inanılmaz."

Heather dönüp bana baktı, yüzü hâlâ ciddi çizgilerle kaplıydı. "Bu konu hakkında daha fazla konuşamam."

Ellerimi dizüstü bilgisayarımın tuşlarından çektim. "Ne?"

"Ölü kızlar. Birkaç yıl önce onlar hakkında okuyarak çok fazla zaman geçirdim. Bu beni kötü bir duruma soktu. Artık onlar hakkında okumamam gerekiyor, biliyorsun değil mi?"

"Depresyon mu?" Ona sordum. "Anksiyete?"

"Bir karışım." Omuz silkti. "Birlikte giderler. Uykusuzluk getiriyorlar. Geçirdiğim bisiklet kazası da travma yarattı." Fermuarını çektiği kapüşonuna baktı. "Başka sorunlarım da var, sanırım tahmin etmişsinizdir. Terapistim bunun üzerinde çalışmam gerektiğini söylüyor ama yapamıyorum.

...olumsuz şeylere takılıyorum." Bana baktı. "Sanırım düşündüğüm kadar yardımcı olamadım. Özür dilerim."

"Hayır, özür dilerim," dedim. "Hayatına girdim ve sorunlarımı getirdim. Bu benim hatam."

Gözlerini devirdi ve elini salladı. "Sorun değil. Sadece aramaları kendin yap. Ben ders çalışmaya gidiyorum. Belki biraz kestirim." Hâlâ eşofmanının içinde kambur durarak yatak odasına doğru yürüdü. O kadar büyüktü ve o kadar küçüktü ki, içinde genç bir kız gibi görünüyordu. Yatak odasının kapısına geldi, sonra elini çerçeveye koydu ve omzunun üzerinden bana baktı. "Betty Graham'a bak," dedi. "İşin bitince de ilaçlarımı al." Sonra odaya girdi ve kapıyı arkasından kapattı.

- - -

Cathy Caldwell. Genç, evli, bir bebek annesi, kocası görevde. Bir gün işten ayrılmış ve bir daha eve dönmemiş; cesedi bir üst geçidin altında boynundaki bıçak yaralarından ölmüş halde bulunmuş.

1980'de oldu. Yerel gazetelerde bir süre sansasyon yarattı ve ardından dava buz gibi soğuyunca ilgi azaldı. Birkaç yıl içinde Cathy unutuldu - ta ki 2016'da popüler bir gerçek suç podcast'i hikayeyi yeniden canlandırana kadar. Sonra tekrar ilgi artmaya başladı, yeni bir

bulmacanın parçalarını bir araya getirmeye çalışan amatör dedektifler kuşağı. Cathy'nin artık büyümüş olan küçük oğlu röportajlar yaptı, fotoğraflar verdi. Bir canavarın annesini öldürdüğünü bilerek, o canavar her kimse hâlâ serbestçe dolaştığını bilerek büyümenin eşsiz acısından bahsetti.

Ancak internetin tüm ilgisine rağmen dava hala çözülememişti. DNA vardı ama hiçbir sistemde eşleşme yoktu. Geri dönecek başka bir şey yoktu, yeni teknolojinin sihirli bir şekilde kullanabileceği başka bir ipucu yoktu. Hafızalar paslanmıştı. Cathy'nin kocası gibi giderek artan sayıda insan ölmüştü. Sıfır kanıtla desteklenen tek kâğıt inceliğindeki teori, kocanın hayat sigortası parası için bunu yapması için birini tuttuğuydu. Yoksa, hiçbir şey.

Victoria Lee hakkında daha az şey vardı. Victoria 1981'de boğularak öldürülmüş ve bir koşu parkurundan aşağı atılmıştı; erkek arkadaşı kısa sürede tutuklanmış ve suçlu bulunmuştu. Güzel, tatlı Cathy'ye yazılan uzun methiyelerin aksine, Victoria'nın ne kadar harika olduğundan bahseden kimse yoktu. Bunun yerine yüzünün bir grup fotoğrafından kesildiği belli olan kırılmış, bulanık bir fotoğrafı ve *Cinayet kurbanı Victoria Lee* yazısı vardı. Cathy bir eş, bir anne, sevilen, nazik ve masum biriydi. Victoria sadece bir cinayet kurbanıydı.

1988 yılında Victoria'nın erkek arkadaşı yeni bir hukuk ekibi kurdu ve ilk duruşmadaki teknik bir hataya dayanarak ikinci bir duruşma kazandı. Yeni duruşmada, Victoria'nın boğulduğu sırada boynunda ince bir altın zincir takılı olduğu ortaya çıktı. Zincir boynundaki ete gömülmüştü ve onu boğan kişinin ellerinde izler olmalıydı. Victoria'nın erkek arkadaşının ellerinde hiçbir iz yoktu. Mahkumiyeti bozuldu ve serbest bırakıldı.

Bu da Victoria'nın başlangıçta çözülmüş olan cinayetinin tekrar çözülemediği anlamına geliyordu.

Bunu neden okuduğumu bilmiyordum. Viv halamla ne ilgisi olduğunu da bilmiyordum. Ama duramadım.

Sırada Betty Graham vardı. 1978'de öldürülmüş ve bir inşaat alanına atılmıştı. Betty kocası ve çocukları olmayan bir öğretmendi ve içine kapanıktı. Bir komşusu gezgin bir satıcının Betty'nin kapısını çaldığını ve içeri alındığını görmüştü. Onu bir daha kimse canlı görmemiş.

Cathy'ninki kadar büyük olmasa da, Betty'nin internette kendine ait küçük bir canlanması olmuştu. Birkaç koltuk hafiyesi onun hakkında yazılar yazmıştı, bunların arasında gerçek suçlarla ilgili bir internet sitesinde iyi araştırılmış uzun bir makale de vardı. Cinayetin ayrıntıları çok azdı ama beni üşütmüştü.

Betty kavgaya etmişti.

O zaman açıklanmamıştı ama makalenin yazarı yıllar sonra adli tabibin raporundan bunu çıkarmıştı. Betty'nin vücudunun kollarında, sırtında ve omuzlarında çürükler vardı. Tırnakları yırtılmış ve kanlıydı. Dizleri şişmiş ve hasar görmüştü. Bacağında ve kalçasında sanki sürüklenmiş gibi sıyrıklar vardı. Parmak eklemleri kanlıydı -kendi kanı- ve dört parmağı kırılmıştı. İki dişi eksikti. Adli tabip, bir yere, muhtemelen bir arabanın bagajına konulduğunu ve yol boyunca mücadele ettiğini öne sürdü. Sonra çıkmak için mücadele etmiş. Sonra katili ona tecavüz etmeden önce biraz daha dövüşmüş, sonra göğsünden beş kez bıçaklamış ve sonunda onu öldürmüş.

Sonra cesedi bir inşaat alanındaki bir yığının üzerine atmış - gelecekteki Sun Down Motel'in yeri.

Başım hafifledi. Sun Down. Sun Down'a bir kadın cesedi atılmıştı.

Makalede gezindim ve Betty Graham'ın bir fotoğrafını buldum. Saçlarını muhafazakâr bir şekilde kestirmiş ve yüksek yakalı bir bluz giymişti ama güzel bir kadın olduğunu saklamıyordu. Muhtemelen çalıştığı okul için resmi bir portre fotoğrafı için oturuyordu, başı eski okul fotoğraflarında her zaman kullanılan o özel açıyla eğikti, ellerini önünde ağırbaşlı bir şekilde kavuşturmuştu, yüzünde kibar bir gülümseme vardı. Güzeldi ama içine kapanıktı, gözleri ve tavırları *yaklaşmayın* diyordu. Yıllarca size karşı kibar ve hoş davranabilecek türden bir kadına benziyordu ve onlarca yıl sonra onun hakkında tek bir kişisel şey bilmediğinizi fark ediyorsunuz çünkü size hiç anlatmamıştı.

Eğer yüzüne baksaydınız, son nefesine kadar savaştık ve kan kaybedecek bir kadın görmezsiniz. Ömrünün sonuna kadar sıkıcı bir evde kalmışlık yaşayacak bir kadın görürdünüz, ölmek için tırnaklarını söken ve dizlerinin üzerinde sürünen birini değil. Yaşamayı bu kadar çok, her şeyi yapabilecek kadar umutsuzca isteyen birini görmezsiniz.

Sonra tekrar, belki olabilir.

Belki de ölmekten o kadar nefret eden bir kadın gördünüz ki, bunu sonuna kadar yapmayı reddetti. Belki de Sun Down Motel'deki çiçekli elbiseli kadını gördünüz. Çünkü ben gördüm. Kesinlikle oydu.

Ve eğer ben Betty'yi gördüysem, Viv'in de onu görmüş olması mümkündü.

Beş dakika sonra banyodaydım, terliyordum ve bayılmamayı umarak buz gibi ellerle tezgahı kavırıyordum.

Viv ölmeden birkaç hafta önce Cathy Caldwell hakkında bir konuşma yapmıştık.

Çiçekli elbiseli kadın, üst kattan bana bakıyordu.

Betty Graham, savaşıyor, ölüyor ve şimdi çalıştığım yere atılıyordu. Viv'in çalıştığı yere.

Geceleri çalışan bekar kızlardık. O zamanlar bile tehlikelerin farkında olmadığımızı mı sanıyorsunuz?

Kahrolası Cathy Caldwell. Nasıl bu kadar aptal olabildim?

Lavabonun üzerine eğildim ve soğuk suyu açtım. Elimi suyun altına soktum, yüzüme sıçratmak istiyordum ama bunu tam olarak yapamadım. Orada öylece durup giderden akan suya baktım.

Bağlantı buydu. Olmak zorundaydı. Viv 1982'de Cathy Caldwell'den haberdardı; oda arkadaşıyla onun hakkında konuşmuştu. Eğer Viv Cathy'yi biliyorsa, Betty Graham'ı da biliyor olması mümkündü. Özellikle de Betty'nin cesedi Sun Down inşaat alanına atıldığından beri. Bir yerde bir süre çalıştığınızda duyabileceğiniz şeylerden biriydi.

Çiçekli elbiseli kadın Betty'yse -ki öyleydi- Viv onu görmüştü. Kim olduğunu biliyordu. O da benim gibi bunu anlayabilirdi.

Ve onun kayboluşuyla bir ilgisi vardı. Olmak zorundaydı.

Birkaç yıl önce ölü kızlar hakkında okuyarak çok fazla zaman geçirdim. Bu beni kötü bir duruma soktu.

Viv üzgündü. Aynı zamanda biraz da kızgındı, özellikle de sonlara doğru.

Viv son zamanlarda çok fazla dışarıdaydı. Erkek olmayan bir şeyin peşindeydi. Onu kızdıran bir şeyin.

Su hâlâ akarken bakışlarımı ecza dolabının yanındaki rafa kaldırdım. Heather'ın sıraya dizilmiş ilaçlarına baktım.

Betty, Cathy, Victoria. Onlar karanlık şeylerdi ve onları takip etmek karanlık bir yere götürüyordu. O kapıdan nasıl girip bir daha çıkamayacağınızı çok kolay görebiliyordum. Ölü kızlar hakkında bir şeyler okumanın nasıl sürekli onları düşünmeye, onları takıntı haline getirmeye yol açacağını. Çünkü bunca zaman sonra, onlarca yıl sonra, mahkumiyet kararları bozulduktan ve internette yığınla spekülasyon yapıldıktan sonra, kimse onları kimin öldürdüğünü bilmiyordu. Hem de hiç kimse.

Eğer bu işi çözeceksem, kapıdan geçmem gerekecekti. Ben de gittim.

Fell, New York Kasım 2017 CARLY

T İki gün sonra Fell kütüphanesindeki arşiv odasına geri döndüm ve yine eski gazeteleri inceledim. Bu kez mikrofişi atlardım ve doğrudan kağıt arşivlerine gittim.

1978'de Betty Graham'ın cesedinin bulunmasıyla ilgili her makaleyi okudum. Cinayet o yıl Fell'in en önemli haberi idi, o zamana kadar masum olduğunu düşünen bir kasabada dehşet verici bir gizemdi. Polisin elinde yeni bir şey olmadığına dair endişeli güncellemeler vardı ve Editöre Mektuplar sütunları *geceleri kapılarımızı kilitlemeli miyiz?* ve *Sokaklarımız artık güvenli mi?* gibi mektuplarla doluydu. "Kızımın paten pistine gitmesine bile izin vermek istemiyorum," diye yakınıyordu bir kadın - kendisini keskin bir pantolon takımının içinde, tüylü saçlarıyla, makrome çiçekliğini dikkatle asarken hayal ettim-. Bir adam "Karımın evde yalnız kalmasına izin vermeyeceğim" diye yazdı. Karısının Valium aldığını ve "*Lütfen beni evde yalnız bırak*" diye düşündüğünü hayal ettim. *Sadece on dakikalığına*. Başka bir adam, elbette bunun siyahlarla ilgili bir şey olması gerektiğini yazdı, çünkü başka kim olabilirdi ki?

Betty'nin yaraları hakkında hiçbir yerde bir şey yoktu. Polis bu bilgiyi yayınlamamıştı. 1978'de halk için fazla mı açıktı? Yoksa sadece katilin bilebileceği bir şey olduğu için mi saklamışlardı? Muhtemelen ikisi de.

1980'e kadar ilerledim. O yıl Cathy Caldwell'in öldürüldüğü yıldır ve ilk kez aynı katilin her ikisini de yapmış olup olamayacağını merak ettim. Görünüşte öyle görünmüyordu: Cathy ve Betty farklı şekilde kaçırılmış, farklı şekilde öldürülmüşlerdi. Cathy'nin Betty gibi yaraları yoktu. Ama ikisi de güzeldi; ikisi de tecavüze uğramış, bıçaklanmış ve terk edilmişti; ve Fell gibi küçük bir yerde *iki* acımasız katilin olması çok büyük bir tesadüftü. Reddit'teki koltuk hafiyelerinin bu konudaki spekülasyonlarını görmüştüm ama Fell

Polisin söyleyecek bir şeyi yoktu. Ayrıca, iki cinayeti de aynı adam işlediye, Cathy'den sonra ya durmuş ya da uzaklaşmıştı. Ya da ölmüştü.

Ya da kaldı ve 1982'de Viv'i öldürdü.

"Hey," dedi omzumdan bir ses. "Yine sensin."

Sıçradım ve kafamı kaldırdım. Bu Callum MacRae'ydi, tüm zamanını arşiv odasında her şeyi dijital ortama aktararak geçiren adam. "Merhaba," dedim.

"Saat neredeyse altı," dedi bana gülümseyerek. "Kütüphane kapanmak üzere."

Bir dakika içinde bir duyuru yapacaklar."

"Ah, doğru." Etrafıma bakındım. "Gitsem iyi olacak."

"Nasıl gidiyor?" diye sordu ben ayağa kalkarken. "Teyzeni arama işi yani."

Bugün kot pantolon ve fermuarlı bir kapüşonlu sweatshirt giyiyordu, ikisi de yeni görünümlüydü ve ucuz değildi. Sosyal hayatı eksik gibi görünse de nasıl giyineceğini biliyordu. "Onu henüz bulamadım," dedim. "Yaklaşamadım bile."

"Bu çok kötü. Yardım edebileceğim bir şey var mı?"

Arkamdaki arşivleri işaret ettim. "Mikrofişlere güvenmek yerine eski belgeleri nasıl inceleyeceğimi göstererek bana zaten yardımcı oldunuz. Bunun için teşekkür ederim. Başka türlü bulamayacağım şeyler buldum."

"Gerçekten mi?" Kaşları yukarı kalktı. "Ne gibi?"

Neden tedirgin olduğumu söyleyemem ama öyleydim. İyi giyimli, projemle ilgilenen hoş bir adamdı ama yine de içimden kaçmak geliyordu. "Buranın tarihi sanırım," dedim. "Burada çok fazla cinayet işlenmiş gibi görünüyor."

"Ah." Callum yine gülümsedi. "Seni bu konuda uyarmıştım. Sanırım ne demek istediğimi anladın."

"Evet, sanırım öyle. Dijitalleştirme nasıl gidiyor?"

Callum boş olduklarını göstermek istercesine ellerini iki yana açtı.

"Bugünlük işim bitti. Burası da kapanmak üzere. Şu anda ne yapıyorsun?"

Ona bön bön baktım çünkü aptalın tekiydim. "Ne?"

Neden?" "Akşam yemeği yiyebiliriz."

"Yapamam." Bu bir yalandı ama cebimden telefonumu çıkardım ve sessizdeyken bir arama geldiğini gördüm. Numarayı tanıdım: Alma Trent, Nick Harkness'ın irtibata geçmemi önerdiği emekli polis. Birkaç saat önce ona bir mesaj bırakmıştım. "Bir randevum var," dedim Callum'a, bunun doğru olmasını umarak.

"Gerçekten mi? Nerede?"

Ona göz kırptım ama sanki kabalığın sınırında olduğunun farkında değilmiş gibi cevap bekledi. Bir ömür boyu aldığım eğitim *-kibar ol!*" dedim ve "Sanırım teyzem kaybolduğunda polis memuru olan Alma Trent ile konuşacağım."

Kütüphaneci kütüphanenin kapanış anonsunu yaptı ve ben de kapıya doğru yöneldim. Callum da peşimden geldi.

"Kulağa ilginç geliyor," dedi inanılmaz bir şekilde. "Ben de gelebilir miyim?"

"Bu iyi bir fikir değil," dedim, el yordamıyla kapıları iterken. "Yalnız gideceğime söz verdim."

Sesi bir kademe daha koyulaştı. "Polis sana bu sözü mü verdirdi?"

Şimdi kütüphanenin dışındaydık ve arabamın kaldırımındaki ödeme noktasına park ettiğini görebiliyordum. "Evet," dedim. "Yine de teklifin için teşekkürler. Yakında konuşuruz, tamam mı?" Ona sahte bir el salladım ve arabama bindim.

Anahtarı çevirmeden önce telefonumu çıkardım ve Alma'nın bıraktığı mesajı dinledim.

Bana emekli olduğunu söyledi - bunu Google'da aratarak biliyordum, tıpkı numarasını eski güzel Fell telefon rehberinden bildiğim gibi - ama benimle konuşmaktan mutluluk duyacağını söyledi. Hoş, saçma olmayan bir sesi, sade bir konuşma tarzı vardı. Bana sadece ne zaman ziyaret edebileceğimi bildirmemi ve kahve hazırlayacağını söyledi.

Onu geri aradım ve geleceğimi söyledim, o da bana adresini verdi. Telefonu kapattığımda dürtülerime yenik düşüp Nick Harkness'a mesaj attım. *Uyanık mısın?* Yazdım, çünkü Nick'in ne zaman uyuduğundan asla emin olamıyordum.

Cevap gelmedi. Bir dakika telefonuma baktım ve sonra ekledim: *Bana bahsettiğin polis Alma Trent'i görmeye gidiyorum.*

Her ihtimale karşı durakladım. Hala bir şey yok.

Şimdi kendimi ezik hissediyordum ama bitirdim: *Bu gece sana anlatırım.*

Umursadığından değil elbette. Neden umursasın ki? Uyumak dışında ne yaptığını bile bilmiyordum. Numarasının bende olmasının tek nedeni, dün gece pizzası geldiğinde ona mesaj atmamı istemesiydi.

Alma Trent'i yalnız görmek istemediğim dışında ona neden mesaj attığımı bilmiyordum. Heather'a da sormak istemiyordum çünkü şu anda her konuda kırılıyordu. İhtiyacım olan son şey Heather'ın akıl sağlığına zarar verdiğim konusunda endişelenmekti.

Hala cevap yok. İçimi çektim ve telefonumu yere bıraktım. Yalnız gidecektim.

Pencereden dışarı baktım. Callum hâlâ kütüphanenin önünde duruyordu, elleri kapüşonunun cebindeydi. Beni izliyordu. Ona baktığımda ağzında yavaş bir gülümseme belirdi ve bana el salladı.

Arabayı çalıştırdım ve sürdüm.

- - -

Alma, Fell'in dışında, Sun Down'un karşı tarafında, bakımlı eski bir çiftlik evine giden iki şeritli bir yolda yaşıyordu. Hava tamamen kararmıştı ama evin beyaz fıçı tahtası olduğunu, panjurlarının koyu yeşile boyandığını görebiliyordum. Ön verandada artık ölü bitkilerle dolu saksılar sıralanmıştı ve ben kapıya yaklaşırken bir köpek havlamaya başladı. Paravan kapıyı çaldım, çünkü köpek belli ki beni ele vermişti.

İçeriden Alma Trent'in sesi geldi: "Bekle," dedi. Sonra, daha alçak bir sesle: "Kes şunu, seni çılgın şey. Tanrı şahidim olsun, sen bir aptalsın."

Köpek havlamaya devam etti ve bir dakika sonra ön kapı açıldı. Alma ellili yaşlarının sonlarındaydı, kırılmış kahverengi saçlarını at kuyruğu şeklinde arkadan bağlamıştı ve hoş yüzünde hiç makyaj yoktu. Biraz bollaşmış eski bir kot pantolon ve kahverengi bir hırkanın altına ekose pazen bir gömlek giymişti. Hâlâ formdaydı ve güçlü görünüyordu ve bana nazik bir gülümseme verdi. "Carly?" dedi.

"Merhaba." Elimi uzattım. "Sizinle tanıştığıma memnun oldum. Zaman ayırdığınız için teşekkürler."

Tokalaştık, eli benimkinde rahattı ama istese beni ezebileceğini söyleyebilirdim. "İçeri gel," dedi. "Dediğim gibi kahveyi koydum. Kahve için geç olduğunu biliyorum ama ben bir gece kuşuyum. Onca yıl gece vardiyasında çalışmaktan geliyor."

"Tamam," dedim ve onu ön koridordan takip ederek eski ama bakımlı mutfağına girdim. Küçük bir köpek, bir tür terrier, bana otoritesini göstererek havladı ve sonra neşeyle kot pantolonumun paçalarını koklayarak ayakkabılarımın etrafında dans etti. "Kahve içmek isterim. Ben de gece insanıyım."

"Adımına dikkat et. Köpeğim tam bir aptaldır." Beni sıcacık evin içinden geçirerek küçük mutfağına götürdü ve bir sandalye çekmemi işaret etti. Durakladı, ışıktaki bana daha yakından baktı. "Ona çok benziyorsun," dedi.

Kim olduğunu sormama gerek yoktu. Tekrar heyecanlandığımı hissettim. Viv'i görmüş, onu tanıyan birinin huzurundaydım.

Bir soru sormak için ağzımı açtım ama önce Alma başladı. "Bana bir şey söyleyebilir misin? Seni buraya getiren, sen doğmadan önce ölmüş bir teyzeyi aramana neden olan şey nedir?"

"Teknik olarak ölmemiş olabilir," dedim.

Alma'nın kaşları kibarca havaya kalktı.

"Tamam."

"Yani, öyle," dedim. "Muhtemelen öyledir. Ama hiç ceset bulamadılar. Gerçi cüzdanını ve arabasını falan geride bırakmış." Sözümü kestim. Aptal gibi konuştum.

Alma kabul ettiyse de söylemedi. Dolabı açtı ve iki fincan çıkardı. "Korkunç bir geceydi," dedi. "Çok iyi hatırlıyorum. Kayıp olduğunu öğrendiğim geceyi tabii ki. O zamana kadar dört gündür ortalıkta yoktu." Kahve fincanının yanında durakladı, düşüncelere dalmıştı. "Bu olmamalıydı, o gecikme. Ama oldu."

"Nasıl?" diye sordum. Sanki aklımı okuyor gibiydi.

"Kimse dikkatini vermiyordu, işte böyle," dedi Alma. "Vivian sessizdi ve içine kapanıktı. Dikkat çekmek istemezdi. Hatırladığım kadarıyla oda arkadaşı uzaktaydı. Ama onu önemseyen herkesten uzaktaydı. İşe gelmediğinde motelin sahipleri bunu fark etmemişti bile. Merak etmemeyi sanat haline getiren insanlarla tanışmak istiyorsanız, Sun Down Motel'e gidin."

İki fincana kahve doldururken onu izledim. Onda bir sakinlik vardı, telaşsız ve kararsız olmayan bir nitelik. Ne bekleyeceğimi bilmiyordum ama bu kadının bir partide sarhoş, ergenlik çağındaki Nick Harkness'ı tartakladığını hayal edebiliyordum. Ona bir ders verip yoluna gönderdiğini. Polis olarak geçirdiği on yıllar boyunca çok daha kötülerini görmüş olmalıydı. "Viv'i nereden tanıyorsun?" Ona sordum.

Bana baktı, kaşları yine kalkmıştı. "Kahvenizi nasıl alırsınız?" Krema istediğimde tekrar fincanlara döndü. "Otuz yıl boyunca Fell'in gece vardiyası nöbetçisiydim. Zaman zaman Sun Down'a çağırıldım. Viv beni bir ya da iki kez çağırdı - sanırım ilki otoparkta tartışan kamyonculardı. Sun Down'da böyle ufak tefek karışıklıklar olurdu. O tür bir yerdi. Hâlâ da öyle."

"Biliyorum," dedim kupamı önüme koyarken. "Ben orada çalışıyorum."

İlk defa onu şaşırttım. Durakladı, eli hâlâ kahve fincanımın üzerindeydi. "Affedersiniz?"

"Resepsiyonda çalışıyorum," dedim. "Geceleri, tıpkı Viv'in yaptığı gibi. Birkaç soru sormak için oraya gittim ve orada bir Yardım Aranıyor ilanı vardı ve ben de ..." I

bir sandalye çekip oturmasını izledi. "Ne?"

Alma başını salladı. "Sun Down çalışmak için güvenli bir yer değil, hepsi bu. Hiçbir zaman da olmadı. Vivian'ın geceleri orada tek başına çalışmasından endişeleniyordum. Şimdi de senin için endişeleneceğim gibi görünüyor."

Hayaletleri biliyor, diye düşündüm ama yüzüne baktığımda emin olamadım. Harika bir poker oyuncusu olabilirdi. Ve benim gördüklerimi görmüş olan Nick dışında kimseye hayaletlerden söz etmeyecektim. "Sanırım Sun Down'ın şansı hep kötü gitmiş," dedim. "Yani, motel inşa edilirken Betty Graham'ın cesedi orada bulundu. Ve havuzda ölen bir çocuk vardı."

Alma kahvesini yudumladı ve sanki yeniden değerlendiriyormuş gibi bana baktı.

Belki de Twitter'dan hoşlanan yirmi yaşında bir ahmak bekliyordu. Kim bilebilirdi ki? Çoğu insan bunu beklerdi. "Bunu nereden biliyorsun?" diye sordu.

"Fell kütüphanesi arşivleri."

Kupasını yere bıraktı, ifadesi sakindi. "Pekâlâ. Benden ne öğrenmek istiyorsun?"

Kendi kupamı kendime doğru çektim. Henüz yudumlamamıştım ama bugün neredeyse hiç uyumamıştım ve kafeine ihtiyacım vardı. "Viv'in dava dosyası hakkında bana bir şey söyleyebilir misin? İçinde ne vardı?"

"Ben sadece gece vardiyası nöbetçi memuruydum, dedektif değil. Kayıp kişi davalarında çalışmadım."

"Ama dosyayı gördün," diye ısrar ettim.

İçini çekti ve elini köpek sahiplerinin yaptığı gibi sandalyesinin koltuğunun altına indirdi. Köpeği burnunu avucunun içine soktu. "Dosyayı okudum," diye itiraf etti. "Vivian'ı tanıyordum. Kaybolması beni rahatsız etti. Vahşi değildi ve uyuşturucu kullanmıyordu. Aptal da değildi." Köpeğin başını kaşıdı. "Gazetelerin söylediği gibiydi sanırım. Görünüşe göre işe gitmiş, çünkü arabası ve çantası moteldeymiş ve kendisinden önce vardiyada olan adamla konuşmuş. Ama vardiyası sırasında bir ara her şeyi geride bırakarak ortadan kaybolmuş."

"Oda arkadaşı Viv'in son haftalarında gün içinde çok fazla dışarıda olduğunu söylüyor. Morali bozuk ya da bir şeye kızmış gibi görünüyordu. Ayrıca Viv kaybolduktan sonra telefon faturasını aldığı anda, faturada Viv'in yapmadığı telefon görüşmeleri olduğunu söyledi. Telefon faturasını polislere verdiğini ama onlardan bir daha haber alamadığını söylüyor. Sanki takip bile etmemişler gibiydi."

Alma başını salladı. "Bunu hatırlamıyorum."

"Jenny bir erkek arkadaşı olduğunu düşünmediğini ama bir şeyler olduğunu söylüyor."

"Jenny onu çok iyi tanımıyordu." Alma'nın sesi hafifçe kısılmıştı. "İki gün boyunca boş bir dairede oturduğunu ve oda arkadaşının nereye gittiğini merak etmediğini düşünürsek. İyi olup olmadığını bile."

"Tamam," dedim. "Gazetelerin hepsi Viv'i güzel ve dışa dönük olarak tanımlıyordu, ama Jenny onun hiç de dışa dönük olmadığını söylüyor."

"Güzeldi, evet," dedi Alma. "Gerçekten öyleydi. Her gece Sun Down'da tek başına çalışmasından endişe etmemin nedenlerinden biri de buydu. Ama hayır, dışa dönük biri değildi. Sessizdi, biraz gergindi. İlgilendiği bir şey hakkında konuşurken parlayabilirdi. Ama hiç arkadaşı olduğunu duymadım."

"Neyle ilgileniyordu?"

"Anlayamadım?"

"İlgilendiği bir şey hakkında konuştuğunda parladığını söylemiştin. Bunun ne olduğunu merak ettim."

Alma durakladı, hâlâ köpeğini okşuyordu. "Biliyor musun, hatırlamıyorum. Bir film ya da televizyon programı olabilir. Zamanımızı sohbet ederek geçirdik. Dediğim gibi, onun için endişeleniyordum."

"Motelde onu tanıyan kimse yok muydu?"

"Kim gibi?" Alma dedi ki. "Gece vardiyasında etrafta kimse yok. Jamie Blaknik'in oranın müdavimlerinden biri olduğunu biliyordum ve kesinlikle onunla tanışmıştı, ama ondan öğrenebildiğim tek şey buydu."

"Jamie Blaknik?" Ben sordum.

"O günlerde esrar satıcısıydı. Bulabildiği zaman uyuşturucu da satardı. Daha sert uyuşturucular gelmeye başlamadan önce, 1982'de bu büyük bir olay gibi görünüyordu. İşinin bir kısmını Sun Down'da yapıyordu, bu da en azından Vivian'la konuşmuş olabileceği anlamına geliyordu. Viv'in kaybolduğu gece moteldeydi."

"Öyle miydi?"

"Evet. Onu kendim sorguladım. Bana sadece birkaç saatliğine motelde olduğunu, iş yaptığını ve sonra ayrıldığını söyledi. Birden fazla mazereti de vardı. Görünüşe göre on bir ile on iki arasında müşterileri varmış ve ayrıldıktan sonra daha fazla müşterisi olmuş ve bir bara gitmiş. Viv'i öldürdüyse, bunu bir müşteriyle diğeri arasındaki on dakikalık sürede yapmış olması gerekirdi. Polis bunu asla onun üzerine yıkamazdı. Kırılmazdı."

"Onu sorguladınız," dedim. "Dedektif olmadığınızı sanıyordum."

Yüz ifadesi savunmaya geçti. Elini köpeğinin başından çekti ve tekrar kucağına koydu. "Etrafa sordum. Bu aynı şey değil. Gece vardiyasında sarhoş ve düzensiz biri olmadığı sürece yapacak pek bir şey yoktu. Ve gündüz vardiyasındakilerden farklı bir grup insan tanıyordum. Zaten hiçbirini beni dinlemek istemiyordu."

"Çünkü sen sadece nöbetçi subaydın."

Bana arkasında okuyamadığım bir karmaşıklık katmanı olan bir gülümseme verdi. "Çünkü Fell Polis Departmanı'nın tek kadın memuruydum," dedi. "Otuz yıl boyunca geceleri çalışmayı isteyerek mi yaptığımı sanıyorsunuz? Bana verdikleri tek vardiya buydu. Ya kabul edecektim ya da işi bırakacaktım. Ve istifa etmek yerine o vardiyada çalıştığımda çok kızdılar."

"Bu çılgınlık. Bu yasadışı falan değil mi?"

Güldü, karnından gelen gerçek bir kahkaha. "Akıllı bir kızsın ama çok gençsin," dedi. "1979'da Fell PD'de çalışmaya başladım. O günlerde kocam olmadan kredi kartı alabildiğim için şanslıydım. İş arkadaşlarım bana ismim yerine 'Dyke' derlerdi, hem de yüzüme karşı. Robert Redford'la çıksam bile bana böyle derlerdi. Eğer evlenir ve çocuk sahibi olursam, zayıf biri olurum. Bekâr kalırsam lezbiyen olurum. Gece vardiyasını takdir etmeyi öğrendim çünkü am yeme şakalarını dinlemek zorunda kalmıyordum. Eğer şikayet etseydim, alay konusu olurum ve muhtemelen kovulurdum." Omuz silkti. "O günlerde işler böyleydi. Polis olmak istiyordum ve Fell'de olmak istiyordum. Burası benim kasabam. Bu yüzden gece vardiyasını aldım ve kimse bakmazken işleri kendi bildiğim gibi yaptım. Buna Viv kaybolduktan sonra etrafı soruşturmak da dahildi."

Sandalyemde arkama yaslandım. "Eğer bir zaman makinem olursa, yetmişli yıllara geri dönmemem gerektiğini hatırlat bana."

"O kadar da kötü değildi," dedi Alma. "Burt Reynolds vardı, internet ve AIDS yoktu. Seksenli yıllar gelip de her şey kuruyana kadar ne kadar eğlendiğimizi bilmiyorduk." Kahvesini yudumladı. "Jamie, Viv'in yaşlarındaydı ve fena görünmüyordu. Vivian kadar güzel bir kızı fark ederdi. Ama onu hayatı boyunca tanıdım ve şiddet yanlısı bir tip değildi."

Bir kalem çıkardım. Viv'le tanışan herkes hâlâ listemdeydi. "Onu nerede bulabileceğimi biliyor musun?"

"Öldü," dedi açık açık. "Arabasını yoldan çıkarmış ve bir ağaca sarmış. Tanrım, ne zamandı bu? Doksanların başında."

"Tamam." Kalemi tıkladım. "Başka kimden şüphelendiniz? Başka kimlerle konuştunuz?"

"Çok fazla seçenek yoktu. Mekanın sahibi olan ve Viv'i işe alan Janice McNamara ile konuştum."

Aklıma 1979 yılında gazetede gördüğüm, kocası ve oğluyla birlikte yepyeni Sun Down Motel'in önünde duran kadının resmi geldi. "Oğlu Chris için çalışıyorum," dedim. "Elinden gelse motelde hiç vakit geçirmeyeceğini söylüyor."

Alma bana neredeyse spekülatif bir bakış attı ve bir an için hayalet konusunu açıp açmayacağını merak ettim. "Janice de aynıydı," dedi. "Açıldıktan kısa bir süre sonra motelde bir kaza oldu."

"Havuzdaki çocuk."

"Doğru. Çocuk havuzda öldü ve kazayı ihbar eden motel çalışanı Henry de altı ay sonra ofisinde kalp krizinden öldü. Janice ve Carl aslında hiçbir zaman motel işine girmek istememişlerdi - buraya gelmesi beklenen lunaparkla birlikte kolay para kazanacaklarını ve arazinin değerleneceğini düşünmüşlerdi.

Park işi suya düşünce ve ölümler yaşanınca ikisi de hızını kaybetti. Carl hastalandı ve çalışamaz hale geldi. Janice resepsiyonda çalışıyordu ama pek umurunda değildi. Viv'in kaybolduğu gece orada olmadığından emindi. İkisi de öldükten sonra Chris devraldı ama o da istemiyor." Başını iki yana salladı. "Burası en başından beri hiç istenmemiş bir yer, anlıyor musun? Betty Graham'ın cesedi inşaat alanında bulunduğundan beri. Lanetlere inanmam ama Sun Down da o sevilmeyen yerlerden biri."

Midem bulanıyordu ve başım dönüyordu. "*Ofiste* biri mi öldü?"

"Evet. Tanrım, özür dilerim." Alma başını salladı. "Polis olarak çok uzun yıllar geçirdim ve bu konular hakkında konuşuyoruz. Senin o ofiste çalıştığını unutmuşum. Evet, Henry kalp krizinden öldü. O çocuk öldükten sonra stres altındaydı. Sanırım bu onu yakaladı."

Sigara içiyor muydu? Çılgınca düşündüm. Çünkü bence hala öyle.

Ben konuşmayınca Alma, "Büyük bir kayıp değildi," dedi. "Henry, yani. Dürüst olmak gerekirse biraz pislik biriydi. Öldükten sonra eski karısını aradığımda - hala en yakın akrabası olarak görünüyordu - cehennemde çürüyebileceğini söyledi ve telefonu yüzüme kapattı. Yıllar boyunca onu tehdit ettiğine dair şikayetler almıştık ama hiçbir sonuç çıkmamıştı. Her zaman suçlamaları düşürdü. Henry

pek de çekici değildi." Fincanını aldı ve kahvesini yudumladı. "Kulağını çınlatıyorum. İyi bir dinleyicisin."

"Sorun değil," dedim. "Teşekkür ederim." Not almam gereken kâğıda baktım, üzerinde sadece *Jamie Blaknik*'in adı yazıyordu. "Viv'in kaybolduğu gece Sun Down'da başka kim kalıyordu?"

"Sadece Brenda Bailey," dedi Alma. "O bir alkolikti. Kocasını onu alkolü bırakması için ikna etmeye çalışırdı, o da gizli gizli içmek için motele yerleşirdi. O gece odasındaydı, sızmıştı. Dedektifler onu sorguladı, sonra ben de kayıt dışı olarak sorguladım. Hiçbir şey görmemiş ya da duymamış." Kâğıdına doğru başını salladı. "Brenda da öldü. 87 yılında vefat etti. Tanrım, çok fazla ölü insan tanıyor gibiyim, değil mi? Fell'de hâlâ hayatta olan birkaç kişi olduğuna söz veriyorum."

Brenda Bailey'i yazdım, çünkü yazmalıymışım gibi görünüyordu. "Peki ya Viv'den önceki vardiyada çalışan adam? Onu canlı gören son kişi o olabilir."

"Johnny mi? Elbette, istersen onunla konuşabilirsin. Yetmişli yaşlarında. New Jersey'de bir huzurevinde yaşıyor, yakın olabilmek için yeğeni onu oraya yerleştirmiş. O gece hakkında Viv'in gelmesi ve eve gitmesi dışında bir şey söylemedi. Annesi on bir on beşte evde olduğunu doğruladı."

Bu umutsuz bir durumdu. Hiçbir yere varamıyordum, ben de konuyu değiştirdim. "Cathy Caldwell davasında çalıştın mı?"

Başımı kaldırdım ve Alma'nın yüzünün sanki biri ona kötü bir haber vermiş gibi şok olmuş göründüğünü gördüm. "Vivian'ın kaybolmasıyla Cathy Caldwell davası arasında hiçbir bağlantı yok." Kelimeler, Sun Down'ın yarı işlevsel şeker makinesindeki Snickers çubukları gibi otomatik olarak ağzından çıkmıştı.

"Ama bunu bilmiyoruz," dedim. "Aynı zaman dilimindeydiler. Cathy'nin cinayeti çözülemedi. Betty Graham'ınki de öyle. Bir de herkesin çözüldüğünü sandığı ama çözülmediği ortaya çıkan Victoria Lee vardı. Yani üçü de açık dava."

Alma'nın sesi sertti. "Dediğim gibi, hiçbir bağlantı yok."

"Bu tesadüf için çok fazla değil mi?" Israr ettim. "Bütün bu kızlar Viv'den hemen önce mi öldü? Ve sonra durdu mu?"

Ben konuşurken Alma başını salladı. "Lanet olsun internete, gerçekten. Carly, tatlım. Bunun cazip olduğunu biliyorum. Ama o davalarda çalışan dedektiflerimiz vardı, iyi dedektifler. O cinayetleri çözmek istiyorlardı."

Vivian'ın kayboluşuyla bir bağlantısı olsaydı, üzerine atarlardı. Ama bu bağlantıyı bulamadılar. Ceset olmadan devam edecek bir şey yok."

Sesi çok sert ve kendinden emin geliyordu. Ve o polis sesine sahipti, *ne yaptığımı bildiğimi* söyleyen, *bu yüzden sadece dediğimi yap*. Ama yine de. Tüm bu kadınlar, aynı zamanda öldürülmüş ve faili meçhul. Hepsinin farklı katiller olma ihtimali neydi? Ve Viv'in başka bir katille yolunun kesişmiş olma ihtimali? Burası *Murder, She Wrote*'daki kasabadan daha kötü olabilirdi. Polisler bunu görmedi mi? Bunu ilk görenlerin onlar olması gerekmez miydi?

Ama Alma'nın yüz ifadesinden taşlı bir zemini kazmaya çalıştığımı anladım. "Tamam," dedim. "Sadece bir düşünceydi." Not defterimi kapattım. "Zaman ayırdığınız için teşekkürler."

"Özür dilerim," dedi Alma. "Sadece bu davalar bana çok yakın. Ben dedektif değilim ama Betty ve Cathy'den sonra hepimiz elimizi taşın altına koyduk. İnsanlar korkmuştu. Zor bir dönemdi." Dudaklarını birbirine bastırdı. "Yetmişli yılların sonu, seksenli yılların başında garip ölümler yaşadık, bunu kabul ediyorum. Ama sonra durdu ve Fell uzun bir süre sessiz kaldı. Harkness cinayetine kadar manşetlere taşınan başka bir davamız olmadı."

Nick'i. Babası kardeşini vuruyor, sonra Nick pencereden atlarken merdivenlerden yukarı çıkıyor.

"Nick'e selamını söylerim," dedim.

Alma'nın kaşları havaya kalktı. "Nick şehre geri mi döndü?"

Oh, kahretsin. Bunun bir sır olması mı gerekiyordu? *Adımı anma*, demişti Nick. Tam bir aptaldım. "Sanırım öyle," diye geçiştirdim. "Onunla Sun Down'da tanıştım." Not defterimi kucağıma koydum.

"Nick Harkness Sun Down'da mı kalıyor?"

"Sadece kısa bir süre için, sanırım." Neden çenemi kapalı tutmamıştım ki? Nick mahremiyet istiyordu. Belki de geri döndüğünün Fell'in her yerinde duyulmasını istemiyordu. "Bana adını veren ve seninle konuşmamı öneren oydu."

"Evet, beni hatırlardı," dedi Alma. "Yeterince kez uyuması için onu sarhoş tankına attım." Sandalyesini geriye itti. "O çok yakınlaşmak isteyeceğin biri değil, Carly. Bunu benden duy."

Nick'i o kadar iyi tanımasam da, "Artık büyüdü," dedim. "Artık başını belaya sokmuyor."

"Ya da o öyle diyor." Alma düşünceli bir ifadeyle bana baktı. "Biliyorsun, hiçbir şeyi kanıtlayamayız ama Nick'in gerçekten de söylediği gibi yukarıda, odasında olup olmadığını hep merak etmişimdir. Ona selam söyle."

Fell, New York Kasım 1982 VIV

WUykusuz geçen geceler uzundu. Viv sanki sonsuz bir karanlıkta yaşıyormuş gibi hissediyordu, sadece kısa süreli gün ışığında uyukluyordu, gözleri kapalı kapaklarının ardında huzursuzdu. Bu gece Sun Down'daydı ve ofiste tek başına oturuyordu. Bacakları ağrıyordu ve gözleri yarı kapalıydı. Masanın üzerinde üzerinde *Maaş Çeki* yazan tek bir beyaz zarf bulmak için gelmişti - *Janice*'in çalışanıyla tek etkileşimi.

Ya hiç ortaya çıkmasaydım? Viv kendi kendine merak etti. Kimse fark eder miydi? Johnny kimseye söyler miydi? Biri nerede olduğumu merak etmeden önce kaç gece işe gelmeyebilirdim?

Bu yalnız bir düşünceydi ve bir an için bu düşüncenin onu yumuşattığını ve yaraladığını hissetti. Belki bir ara annesini aramalıydı. Kız kardeşini. Hatta oda arkadaşı Jenny ile tekrar konuşmayı denemeliydi. Biriyle konuşmayalı ne kadar uzun zaman olmuştu? Gözlerini ovuşturdu ve sıkışık bacaklarını masanın altına doğru uzattı.

Bu gece motelde kimse yoktu. Kelimenin tam anlamıyla hiç kimse. Viv bu işe başladığından beri ilk kez kendini bu kadar boş ve acı verecek kadar yalnız hissediyordu. Karmakarışık saçları ve tuhaf gülümsemesiyle Jamie Blaknik'in ortaya çıkmasını diledi. Herhangi birinin ortaya çıkmasını diledi.

Telefon çaldı, sesi sessizliğin içinde yüksekti. Viv telefonu açtı. "Sun Down Motel, yardımcı olabilir miyim?"

"Viv, ben Marnie."

Tanıdık bir ses duyunca Viv'in gözlerinin arkası yaşlarla doldu. Kendini toparlaması gerekiyordu. "Marnie," diye başardı.

"Evet. Bakın, başka bir iş için dışarıdaydım ve şüphelinizin evinin önünden geçtim. Arabası garaj yolunda ve camlar karanlıktı. Görünüşe göre mışıl mışıl uyuyor."

Viv daha dik oturdu, yalnızlığı dağılıyordu. Marnie bazen bunu onun için yapardı - Viv yapamadığında gezgin satıcıyı takip ederdi. "Teşekkürler."

"Fell Polis Departmanı'ndan tanıdığım bir polisle de konuştum. Ona bir kızla tanıştığımı söyledim.

Betty Graham'ın kuzeni olabileceğini düşündü. Ona polislerin Betty ve Cathy Caldwell'in aynı adam tarafından öldürülmüş olabileceğini düşünüp düşünmediklerini sordum."

"Ve?" Viv sordu.

"Pek bir şey söylemedi," dedi Marnie. "Bu konuda ağzı sıkı davrandı. Olayı incelediklerini ve herhangi bir kanıt bulamadıklarını söyledi. Dürüst olmak zorundayım Viv. Bu işin içine girdikçe teorinin yanlış olduğunu daha çok düşünüyorum. O kadınlar birbirlerini tanımıyorlardı, aynı çevrelerde dolaşmıyorlardı.

Betty evde kalmış bir öğretmen, Cathy ise evli bir anneydi. Bağlantım benimle Victoria Lee hakkında konuşmadı bile, çünkü onun dosyası kapanmıştı. Cathy'nin yaraları Betty'ninkilerden farklıydı. Çok farklıydı."

"Bana Betty'nin yaralarının ne olduğunu söyle," dedi Viv. "Bildiğini biliyorum. Gazeteler yazmıyor."

Marnie'nin iç çektiğini duydu. "Bu sadece polis konuşması. Ama Betty'nin bir sürü çürüğü vardı. Sanki çok dövülmüş gibi. Ve tecavüze uğramış."

Viv *ihlal* edildiğini düşündü.

"Cathy de tecavüze uğradı ama Victoria uğramadı," dedi Marnie. "Ne demek istediğimi anlıyorsun. Bu çok rastgele. Ve bu satıcının işe gidip gelmekten başka bir şey yaptığını hiç görmedim. Yanlış ağaca havlıyorsun, tatlım."

"Hepsini farklı şekilde avlayabilir," dedi Viv. "Bu onun çalışma şekli. Bundan hoşlanıyor. Ama haklısın, onları bir şekilde buluyor. Bir bağlantı olmalı."

"Tanrım, kafayı takmışsın," dedi Marnie. "Senin için endişeleniyorum. Geceleri yalnız başına çok fazla zaman geçiriyorsun. Bir erkek arkadaşına fena halde ihtiyacın var."

Viv güldü. "Sende var mı?"

"Her zaman. Bir erkeğe ihtiyacım yok ama hoşuma gidiyor. Bazen işe yarıyorlar. Sen de denemelisin. Tüm bu karanlık ve ölüm saçmalıklarını geride bırak. Senin için iyi değil. Kendini öldürtebileceğin gerçeğini boş

ver."

"Dikkatli olacağım," dedi Viv.

"Öyle olsa iyi olur," dedi Marnie. "Eğer sana bir şey olursa, bunu yapan kişi benimle hesaplaşmak zorunda kalacak."

- - -

Sigara dumanı bu gece çok keskindi. Viv telefonu kapattıktan sonra avucunu ofisin kapısına dayadı, nefes alırken gözleri kapalıydı. Bu kesinlikle sigara içen adamdı, hayaletlerin geldiği ilk gece arkasından yürüyen adam, ayak sesleri açık bir kapıdan geçiyormuş gibi arkasından geçiyordu. Yolda bir ayak sesi daha duyuldu ve Viv nefesini içine çekerek kapı kolunu çevirdi ve kapıyı iterek açtı.

Orada kimse yoktu, sadece buz gibi soğuk karanlık ve kar gibi kokmaya başlayan hava vardı. Rüzgâr, motelin ötesindeki çıplak ağaçlarda sustu ve uzaktaki bir caddede bir siren sesi yükseldi.

Kaybolabilirim. Ölebilirim. Beni kim arar ki?

Victoria'nın kendi ailesi onu aramayı düşünmemişti çünkü bir partide olduğunu varsaymışlardı. İşe gelmeyene kadar kimse Betty'nin kayıp olduğunu bilmiyordu.

Bir bağlantı olmalı.

Otoparkta belirgin bir çakıl çatırtısı duyuldu ve Viv bir kapının açılma sesini *işitti*. Sonra bir tane daha ve bir tane daha.

Betty uyanıktı.

Viv bu şekilde düşünmeye başlamıştı. Betty uyurdu, motel de uyurdu; ama bazen Betty uyanık olurdu, bu da motelin uyanık olduğu anlamına gelirdi. Genellikle gezgin satıcı otele giriş yaptığında uyanırdı ama o bu gece burada değildi. Bu gece burada Viv'den başka kimse yoktu.

Burada Betty ve benden başka kimse yok.

Viv yürüme yoluna çıktı, AMENITIES odasını geçti. Önünde, L kıvrımının etrafında kapılar birer birer açılıyor, sondan başlayıp ona doğru ilerliyordu. Üst kattakilerin de sesini duyabiliyordu: *Snick. Snick. Snick.*

"Betty?" Viv söyledi.

Tabela titredi ama açık kaldı, cafcacılı neon renkleri karanlıkta garip bir şekilde rahatlatıcıydı.

Yakasını boynuna kadar çekti, rüzgârın saçlarını kaldırmasına izin verdi ve yürüyüş yolundan otoparka doğru adım attı. Altındaki çakıllar çıkırdıyordu.

spor ayakkabılarını. *Ortadan kaybolabilirim*, diye düşündü. *Buradaki hayaletlerden biri olurum. Kimsenin haberi olmazdı.* Belki gelecekteki bir kız ön büroda çalışacak ve önce sigara dumanı kokusunu alacak, sonra buz makinesinin gürültüsünü duyacak ve her şey yeniden başlayacaktı. Bir yıl sonra mı? Beş mi? O kız neye benzeyecekti? Viv'in hayaletini otoparkta çakıl taşlarını sürterek yürürken gördüğünde ne düşünecekti?

L'den, açılan kapılardan uzaklaştı ve ofise doğru yürüdü ama içeri girmedi. O kapı da açıktı ama arkasından kapatıp kapatmadığını hatırlayamıyordu. İçeride, az önce ayrıldığı masada bir adamın oturduğunu görünce neredeyse hiç şaşırmadı. Adam yaşlıydı, zayıftı ve masanın üzerine çökmüş, başını ellerinin arasına almıştı.

Viv kapı aralığında durdu, düşmemek için elini pervaza dayadı. Nefesi boğazında donmuş gibi hissediyordu. Hava sigara dumanı kokusuyla doluydu.

Kadın izlerken adam başını kaldırıp ona baktı. Gözleri siyahtı ve alev alev yanıyordu.

"Lanet olası sürtük," dedi.

Viv geri çekildi ve titreyen bacaklarıyla köşeyi dönüp boş havuza doğru yürüdü. Burası neredeyse zifiri karanlıktı, yolun ve tabelanın ışıklarından uzaktaydı ve Viv çitin siyah şeklini, yapraklar ve çöplerle dolu mürekkepli havuzu seçebiliyordu. Tenis ayakkabıları kırık betona gürültüyle sürtünüyordu. Tepede, neredeyse hiç ışık vermeyen bir ay parçası vardı.

Ciğerlerine derin bir nefes çekerek soğğun göğsünü yakmasına izin verdi. Başını arkaya yatırdı ve gökyüzüne baktı. Yorgunluk onu terk etmişti ve sadece damarlarındaki kanın pompalanışını, kendi teninin uğultusunu hissediyordu. Gözlerini kapattı, sonra başını aşağı eğdi ve tekrar açtı.

Çitin önünde bir çocuk yerde oturuyordu, dizleri yukarıda, sırtı çite dönüktü. Teni solgundu ve buz gibi soğukta üzerinde bir tişört ve şort vardı. Kafasını çarpıp ölen çocuk oydu. O da başını kaldırıp Viv'e baktı ama yüz ifadesi kızgın değil çaresizdi.

"Kendimi iyi hissetmiyorum," dedi, sesi tizdi ve gecenin soğuk havasında belli belirsizdi.

"Yardım edemem," dedi Viv ona. "Özür dilerim."

Ama çocuk hâlâ onu izliyordu, kıpırdamadan bekliyordu ve Viv ona daha fazla bakamayarak bir adım geri çekildi. "Özür dilerim," dedi tekrar.

Başını çevirip içerideki adama bakmamaya dikkat ederek ofisin önünden geri döndüğünde adam hâlâ onu izliyordu. Köşeyi döndüğünde motelin kapılarının açık olduğunu gördü; her iki kattaki tüm kapılar, sanki biri onları kilitlemeyi unutmuş gibi aralıktı. Sıranın sonundaki ışıklar yanıp söndü, sonra bir sonrakiler, sonra bir sonrakiler. İkinci katta, çiçekli elbiseli bir kadın oda kapılarından birinde belirdi, sonra tekrar arkasını döndü.

"Betty," dedi Viv ve bu kez bir soru değildi.

Arkasında motelin tabelası söndü. Artık sadece karanlık vardı, moteldeki her ışık söndükçe daha da büyüyordu. *Karanlıkta yalnızım*, diye düşündü Viv. *Burada sadece ben varım*. Ama bu tam olarak doğru değildi. Ve bu sefer korkmuyordu.

Merdivenlere doğru yürüdü ve tırmandı, elleri korkuluklarda soğuktan uyuşmuştu. Yanakları hissizleşmeye ve burnu akmaya başlamıştı. Ama yürümeye devam etti. Kadını gördüğü kapıya ulaştı ve kısa bir tereddütten sonra içeri adım attı.

Burası karanlıktı ve havasız bir kokusu vardı. Viv'in tenis ayakkabıları eski halının üzerinde sessizce yürüyordu. Rüzgâr açık kapıdan içeri süzülüyordu ama artık soğuk değildi. Bunun yerine burası havasızdı, başka birinin yeni oturduğu bir sandalye gibi rahatsız edici derecede sıcaktı, koku bir yabancının koltuk altı gibi biraz mide bulandırıcıydı. Viv bir yatak, ucuz bir komodin ve bir ayna seçti. Ve kadını.

O ilk geceki kadındı bu, Viv arabasının önünde durup içine sinmişti. *Kaç*, demişti o zaman ve Viv dehşet içinde bakakalmış, başka hiçbir duyguyu algılayamamıştı. Şimdi kadın aynı elbiseyi giymiş, sırtı ona dönük bir şekilde duruyordu ve Viv'in tek hissedebildiği acı ve korkunç bir acıma duygusuydu.

Onu öylece bırakamam, diye düşündü.

"Betty," dedi, sözcük kuru boğazından törpülenerek çıkıyordu.

Kadın yavaşça döndü. Viv'in gözleri karanlığa alışmıştı -ya da belki de düşündüğü kadar karanlık değildi- çünkü kadını çok net görebiliyordu, boynunun çizgisini ve teninin beyazlığını. Omuzlarının hemen arkasına düşen koyu bal kahverengisi saçları dikkatle taranmış ve yüzünden geriye doğru tutturulmuştu. Viv şimdi, Betty'nin o son gün yanlış adama kapıyı açmadan önce saçlarını geriye doğru tutturduğunu biliyordu.

Midesi bulandı çünkü garip ışıkta Betty'nin çiziklerini de görebiliyordu. Elmacık kemiklerindeki çürükler ve sıyrıklar. Boynundaki derin izler. Elllerine, parmaklarına ve avuçlarına bulaşan kan, tırnaklarını mahvetmişti. Betty'nin dudağı yarılmış ve sol gözü şişerek kapanmıştı. Elbisesinin eteklerinin altında, dizlerinden inciklerine doğru kan akıyordu.

Deşet Viv'in üzerine çöktü, öyle ki sırtına tırmanan ve midesine inen bir his dalgası gibiydi, sanki boynunda soğuk eller ve boğazında pamuk vardı. Betty ellerini açıp onlara bakarken yüzünde soğuk gözyaşlarıyla baktı.

Ve sonra konuştu, tıpkı adamın konuştuğu gibi, tıpkı çocuk gibi. Sesi rüzgarda uzaklardan gelen bir saz sesiydi. Aynı anda hem bir yerden hem de hiçbir yerden geliyordu.

"Bu nasıl oldu?" dedi.

Viv elini yanağına götürdü, gözyaşlarından birini buz gibi parmaklarıyla sildi. "Betty," dedi fısıltıyla.

Betty yüzünü kaldırıp Viv'e baktı, yüzünde şaşkınlık ve yakıcı bir öfke vardı. "Bu nasıl oldu?" diye tekrar sordu.

"Bilmiyorum," dedi Viv ve Betty'nin onu duyup duymadığına dair hiçbir fikri yoktu, çünkü kanlı ellerini uzatmış, kıpırdamadan duruyordu. "Kimdi o? Söyle bana."

Betty alev alev yanan gözlerle ona baktı ve Viv dehşet içinde bir adım öne çıkıp yaklaşmak istedi. Ayakları hareket etmiyordu. Havada beyaz bir tüy yükseldi ve Viv bunun aniden donan havadaki nefesi olduğunu fark etti.

Betty'nin ağızı hareket etti. Sesi daha zayıftı. "Bu nasıl oldu?" "Anlat bana!" Viv bağırdı. "Bunu düzeltebilirim! Lütfen!"

Otoparktan bir korna sesi geldi ve Viv boğazından gelen bir çığlıkla sıçradı. Pencereden ve yarı açık kapıdan kırmızı ve mavi ışıklar kısa süreliğine parladı ve bir siren sesi duyuldu.

Viv dikkati dağılmış bir halde başını çevirdi ve geri döndüğünde Betty gitmişti.

Titrek bacakları üzerinde kapıya doğru yürüdü. Altındaki park yerinde, boş alanın ortasına çaprazlamasına park etmiş bir polis aracı vardı. Sürücü kapısının yanında, elinde fenerle Alma Trent duruyordu.

Başını kaldırdı ve Viv'i gördü. "Tanrım, bana kalp krizi geçirttin!" dedi, sesi gece havasında net bir şekilde cınlıyordu. "Ofisin kapısı ardına kadar açık.

Açık ve içeride kimse yok. Seni hiçbir yerde bulamadım. Bir serserinin seni bagajına doldurup gittiğini düşündüm."

Viv durmuş, aşağıya bakıyordu. Sırtından, tişörtünün ve eşofmanının altından soğuk ter damlıyordu.

"Üşümüyor musun?" Alma sordu. "Elektrikler neden kesik? Kimsenin elektrik kesintisi çağrısı yaptığını duymadım." El fenerini açtı ve Viv'in yüzüne tuttu. "Sen iyi misin? Neden bütün kapılar açık?"

Viv bir şey söylemek için ağzını açtı -ne söyleyeceği hakkında hiçbir fikri yoktu- ve öfkeli bir vızıltıyla neon tabela aniden açıldı, sarı ve mavi karanlıkta parlıyordu. Sonra L'nin sonundan başlayıp yukarı doğru ilerleyen ışıklar yandı. Kapılar teker teker kapandı.

Sessiz bir şekilde dakikalarca sürdü. Bittiğinde Viv hâlâ fenerini indirmiş olan Alma'ya bakıyordu. İki kadın uzun bir dakika boyunca bakışlarını kilitledi.

"Vivian," dedi Alma sonunda. "Aşağı gel de konuşalım."

Fell, New York Kasım 2017 CARLY

Sun Down'da bir saattir vardiyadaydım. Saat gece yarısıydı ve ben ofiste bulduğum *Firestarter*'ın eski bir kopyasını okuyordum. Drew Barrymore'un bebek yüzü kapaktaydı, saçları arkasındaki alev duvarı. Andy ve Charlie az önce CIA tarafından yakalanmıştı ve işler *gerçekten kötüye* gitmek üzereydi. Sonra ofisin kapısı açıldı ve Nick içeri girdi.

Kot pantolon ve siyah fermuarlı bir kapüşonlu sweatshirt giyiyordu. Saçları biraz dağınıktı ve sakalı daha gürdü. Yeni uyanmış gibi görünüyordu. Elinde altılı bir bira paketi vardı ve onu önümdeki masanın üzerine koydu.

"Hey," dedi.

"Bu da ne?" Kitabımın üstünden sordum. "Bira."

"Daha yirmi yaşındayım."

Kaşları yukarı kalktı. "Ciddi misin sen?"

Kitabımı yere bıraktım, ayraç olarak kullanmak için bir Post-it not buldum, çünkü bir sayfanın köşesini katlamak -otuz yıllık bir kitapta bile- saygısızlıktır. "Tamam," dedim. "Çok içen biri değilim ama. Bu ne için ki?"

Nick odanın köşesine doğru yürüdü, tahta bir sandalyenin üzerindeki eski turist broşürlerini itti ve masanın üzerine çekti. "Çünkü daha önce mesajlarına cevap vermedim." Oturdu ve paketten bir kutu çıkardı.

"Uyuyordun," dedim.

"Hayır, götlük yapıyordum." Birayı açtı ve bana uzattı. Yüzümdeki ifadeye bakarak, "Benim işim bu." dedi.

"Tamam," dedim yavaşça, birayı ondan alırken.

Kendi birasını aldı ve tahta sandalyede arkasına yaslandı, büyük omuzları sandalyenin arkasını gölgede bırakıyordu. "Bu bir alışkanlık," dedi. "Uzun zamandır pisliğin tekiyim."

Biramı kibarca yudumladım ve kitabıma baktım, sanki ona geri dönmek için can atıyordum.

"İnsanların bana iyi davranmasına alışık değilim," dedi.

"Um."

Bir süre bekledi. "O yüzden özür dilerim," dedi. "Özür dilerim."

Gözlüklerimi kaldırdım ve burnumun kenarını kaşıdım, sonra tekrar indirdim. "Tamam, kabul ediyorum."

Neredeyse rahatlamış gibi bir nefes verdi. Bu doğru olamazdı ama bir kız hayal kurabilir. "Peki Alma'yla ne oldu?" dedi. "Mesajında bana anlatacağını yazmışsın."

Biramı tekrar yudumladım, ensemden sıkı bir düğüm oluştu. Bunu söylemişim ama şimdi Alma'yla olan her şeyi ona anlatmak istemiyordum. Çünkü ona Nick'in burada olduğunu söylemişim, ki şimdi bunu yapmamam gerektiğinden emindim. O da bana Nick'in söylediği gibi üst katta olmayabileceğini söylemişti.

Bu garipti.

Ben de konuyu değiştirdim. Onun yerine "Bir şey buldum," dedim. "Buraya dadanan kadının adı Betty Graham'mış."

Nick gözlerini kırıpıştırdı. "Yatağıma oturan kadın mı?"

"Evet, şu. 1978'de öldürülmüş ve cesedi bu motele atılmış. O zamanlar burası bir inşaat alanıydı. Yalnız yaşayan bir öğretmendi. Olayı asla çözemediler."

İşte bu yüzden Nick Harkness'a kızgın kalamazdım: Bütün parçaları hemen bir araya getirdi. "Teyzen sadece birkaç yıl sonra aynı yerde kayboldu. İki farklı adam olma ihtimali nedir?"

"Aynen öyle." Neredeyse bağıracaktım ama son anda sesimi sakın tuttum. "Başkaları da var. Cathy Caldwell."

Nick kaşlarını çatı, sonra kısa bir süre gözlerini kapadı ve hatırladı. "Bir üst geçidin altında kalan kız mı?"

"Bu iki yıl sonraydı, Nick. Betty ve Viv'in arasında. Ve o da çözülememişti."

"Tanrım, bu kasaba berbat," dedi, bir elini saçlarında gezdirip daha da yukarı kalkmasını sağlarken, nedense yine de aptalca görünmüyordu.

"İnanın bana, eğer bir pislik insanları öldürmeye karar verirse, geleceği yer Fell'dir."

"Birini öldürmek için güzel bir yere benziyor," dedim kibarca.

"Hiç ipucu yok muydu? Hiçbir şey mi?"

"Gazetelere yansıyan bir şey yok. Çok sinir bozucu. Alma Trent'in bana biraz bilgi verebileceğini düşünmüştüm ama Cathy ve Betty'den söz eder etmez sustu ve beni susturdu." *Sonra da seninle konuşmamamı söyledi.* Dudağımı ısırdım.

"Ne?" Nick yüzüme bakarak söyledi.

Biramı tekrar yudumladım.

"Ne?" diye tekrarladı. Sonra kaşlarını çatı, ne olduğunu anlamaya çalışıyordu. "Benim hakkımda bir şey söyledi," dedi yavaşça, sanki alnıma yazılmış kelimeleri okuyormuş gibi. "Kötü bir şey."

"Pek sayılmaz."

"Carly."

"Burada olduğunuzu ağzından kaçırdım," diye itiraf ettim. "Çok arkadaş canlısı görünüyordu. Özür dilerim."

Nick sanki bunu hesaplıyormuş gibi yavaşça kaşlarını çatı. "Alma burada olduğumu biliyor mu? Sun Down'da mı?"

"Sayılır. Evet."

"Kahretsin," dedi usulca. "Beni ziyarete gelecekler.

Muhtemelen yakında." "Özür dilerim."

"Sorun değil." Başını iki yana salladı. "Sonsuza kadar bir sır olarak kalmayacaktı. Yani, planım neydi? Altmış yaşına kadar Sun Down'da mı kalacaktım? Noel'den önce delireceğim."

"Senin hayranın değil. Dediğin gibi." Biramı yere bıraktım. "Kardeşin öldürüldüğünde senin odanda olmadığına dair bir teori olduğunu söylüyor."

Nick çok ama çok hareketsiz kaldı. Uzun bir süre bana baktı, ifadesi silinmekte olan bir kara tahta kadar sessiz ve boştu.

Gergin hissetmek istemedim ama hissettim. Gerginlik boğazımı kurutuyor, sırtımı geriyor, tişörtümün altında soğuk terler oluşmasına neden oluyordu. "Nick," dedim sonunda, sessizliğe dayanamayarak.

"Evet," dedi sanki hiç duraklamamış gibi. "Bu bir teoriydi. Hatırlıyorum." Yutkundum. "Buna inandığımı söylemedim."

"Hayır, yapmadın." Birasını yudumladı, sonra kutuyu yere bıraktı. Bir an için gideceğini, her şeyin bittiğini söyleyeceğini sandım. Ama o

Hatta sandalyesinde öne doğru eğildi. Sonra dedi ki, "Kim bu çocuk? Etrafta şortla koştururken gördüğüm çocuk mu?"

Hayaleti kastettiğini anlamam bir saniye sürdü. "Kafasını havuzun kenarına çarptı ve öldü," dedim. "Motelin açıldığı yıl."

Nick, sanki mantıklı bir şeymiş gibi başını salladı. "Peki ya sigaralı sıska yaşlı adam?"

Şok olmuş bir şekilde başladım. "Onu gördün mü? Sigara içen adamı mı?"

"Otoparkta. Orada durup odama bakıyor, sigara içiyor. Sonra da gitti."

"Çocuk için ambulans çağıran oydu. Altı ay sonra öldü. Bu ofiste." Şimdi hatırlayarak kendi biramı yudumladım.

Nick'in kaşları havaya kalktı. "Bu harika bir şey," dedi kısa ve öz bir şekilde. "Peki şimdi ne yapacağız?"

Biz mi? *Biz* diye bir şey var mıydı? Bana bu konuda yardım ettiğini bilmiyordum. Cevap vermek için ağzımı açmışım ki -ne cevap vereceğim hakkında hiçbir fikrim yoktu- ofisin kapısı açıldı ve Heather içeri girdi.

- - -

"Merhaba" dedi. Sonra Nick'i gördü ve "Oh." dedi.

Dar kot pantolon, Uggs ve büyük parkasını giymişti. Saçları her zamanki gibi tokalı, yanakları soğuktan kıpkırmızıydı. Gözleri onu tanıdığım ilk günkü gibi parlaktı ve kapıdan içeri soğuk gece havasını da beraberinde getirmişti. Kolunun altında içi kâğıtlarla dolu düz bir dosya taşıyordu. Kısa bir süre durdu ve bize baktı.

Nick sandalyesinde dönüp ona bakarken, "Heather," dedim. "Sen Nick'sin," dedi Heather, bakışlarıyla onu sabitleyerek. "Sen oda arkadaşısın," dedi Nick.

Heather başıyla onayladı. Gözleri hafifçe irileşmişti, bu onun kim olduğunu bildiğini gösteren tek işaretti. Sadece onu benim gibi tanıyan biri bunu görebilirdi. Nick'e başka bir şey söylemeden bana döndü. "Uyuyamadım ve burada telefon çekmiyor. Senin için bir sürü şeyim var."

"Sen iyi misin?" Ona sordum. "Bunu yapman gerektiğinden emin misin?" "Şimdi iyiyim, söz veriyorum." Dosya klasörünü önündeki masanın üzerine koydu.

Ben, altılı paketin yanında.

"Bira ister misin?" Nick ona sordu.

Heather başını salladı ve parmağıyla şakağını işaret etti. "İlaçları karıştırıyor," dedi ve sonra bana döndü. "Saatlerdir internetteyim. Eski dosyalarımın bazılarına ve bildiğim mesaj panolarına girdim. Bakın ne buldum."

Klasörü açtım. Kağıtlar web sitelerinden çıktılardı: fotoğraflar, makaleler, mesaj panolarındaki sohbet konuları. Betty Graham'ın resmi portresini gördüm, sevimli ve çekingen yüzü kameraya doğru eğilmişti. Cathy Caldwell bir Noel partisinde. Victoria Lee'nin lise son sınıf fotoğrafı. Ve tanımadığım bir yüz daha. "Kim bu?"

"Bu büyük bir keşif," dedi Heather. "Bu benim bile bilmediğim bir şey." Fotoğrafi çıkardı. Kız belli ki genç bir kızdı ve okul fotoğrafı için kameraya kocaman gülümsüyordu. Kalbimin göğsümde güm güm attığını ve midemin bulandığını hissettim. Bir genç kız.

"Bu Tracy Waters," dedi Heather. "İki ilçe ötede yaşıyordu. O 27 Kasım 1982'de kayboldu. Cesedi iki gün sonra bir çukurda bulundu." Fotoğrafi masanın ortasına itti, böylece hepimiz görebilecektik. Baktıkça dehşetin görüş alanımın sınırlarına doğru ilerlediğini hissettim.

"29 Kasım," dedi Nick.

"Aynen öyle," dedi Heather. "Tracy'nin cesedi Vivian Delaney'nin kaybolduğu gece bulundu."

Fell, New York Kasım 1982 VIV

TGezgin satıcının sorunu bir rutini olmamasıydı. Arabasında gördüğü tek sayfalık program dışında -Bay Alan Leckie, 52 Farnham Rd., Poughkeepsie; merkez ofiste toplantı - nereye ya da ne zaman gittiği hakkında hiçbir fikri yoktu. Diğer çalışan erkekler gibi evden sekizde çıkıp altıda dönmediği kesindi. Bu onu takip etmeyi zorlaştırıyordu.

Viv uyandığında -günün hangi saati olursa olsun- giyinmeyi, saçını taramayı ve satıcının evine gitmeyi alışkanlık haline getirmişti. Önce arabasının garaj yolunda olup olmadığına bakmak için normal hızda ilerliyordu. Eğer oradaysa, parkın yanındaki köşeye park eder, koltuğuna gömülür ve onun gitmesini beklerdi. Eğer değilse, arabasının otoparkta olup olmadığına bakmak için şehrin diğer tarafındaki Westlake Kilit Sistemleri'ne giderdi. Eğer orada da yoksa, yolda olduğunu biliyordu.

Yaptığı üç şey bunlardı: eve gitmek, Westlake'e gitmek ve yola çıkmak. Hiç boş günü olmazdı, ayak işlerini yaptığı bir Cumartesi günü bile. Viv bunu biliyordu çünkü bir gününü takip etmesi çok daha kolay olan Bayan Simon Hess'i gözlemleyerek geçirmişti. Bayan Hess kızlarını okula götürüyor, sonra ailenin tüm alışveriş ve ayak işlerini yapıyor, ardından kızlarını tekrar alıyordu. Bu kısım basitti: Bay Hess çalışıp eve para getiriyor, geri kalan her şeyi Bayan Hess yapıyordu.

Adamın şehirde olmadığı iki sonuçsuz günün ardından nihayet bir fırsat yakalamıştı. Arabasını Westlake Kilit Sistemleri'nin otoparkında buldu ve otoparkın arka tarafındaki koltuğunda alçak bir şekilde otururken onun binadan çıktığını gördü. Takım elbise, lacivert bir palto ve parlatılmış ayakkabılar giymişti. Elinde bir evrak çantası vardı. Gezgin bir satıcının mükemmel bir figürüydü.

Sanırım o kadar akılda kalıcıyım, demişti ve sonra kızın adını sormuştu.

Normal davranıyor ve rutinini değiştirmiyordu ama Viv daha iyisini biliyordu. Bir avcının, bir yırtıcının izini sürüyordu. Artık aklında yanılıyor olabileceği, en azından Betty Graham'ı ve muhtemelen daha sonra başkalarını öldüren adamın bu olmayabileceği düşüncesi yoktu. Simon Hess'in sadece işine giden suçsuz bir adam olduğuna dair hiçbir düşünce yoktu. Deli olabileceği düşüncesi yoktu.

Hess arabasının yanında durdu ve cebinden arabasının anahtarlarını çıkardı. Bunu yaparken başını yavaş ve metodik bir şekilde çevirerek otoparkın her köşesini inceledi. O anda gözleri bir köpekbaliğının gibi karanlık ve ölü görünüyordu. Bu, onu neredeyse garaj yolunda yakaladıktan sonra yaptığı bakışın aynısıydı. Bir şey arıyordu. Onu arıyordu.

Viv koltuğunda daha da alçaldı ve başını yana eğdi, böylece gösterge panelinin üzerinden başının üst kısmını göremedi. Hatta sanki işe yarayacakmış gibi gözlerini kapadı ve nefesini tuttu.

Uzun bir duraklama oldu, otuz ya da belki altmış saniye. Sonra bir arabanın kapısının kapanma sesini ve motorun dönüşünü duydu. Gösterge panelinin üzerinden bakarak Hess'in otoparktan usulca çıkışını izledi.

Dikkatli olmalıyım, diye düşündü ve altmışa kadar saydı. Sonra arabasını çalıştırdı ve onu takip etti.

- - -

Fell'den ayrılıp otoyola çıktı ve bir saat sonra Plainsview adlı bir kasabaya geldi. Kadın onu bir banliyö caddesinde takip etti ve adam kenara çekince onu geçip hızlanarak uzaklaştı. Yan sokakta bir yer bulup park edene kadar daireler çizdi. Çantasından bir şapka çıkardı.

-Jenny'nin dolabında bulduğu lacivert bir örgü şapka. Onu taktı, arabadan indi, çantasını omzuna koydu ve kaldırımında yürüyen herhangi bir kız gibi yürüdü.

Bir portre stüdyosu, bir kuaför salonu ve kapalı bir dişçi muayenhanesi bulunan bir alışveriş merkezinin küçük otoparkına park etmiş olan arabasını gördü. Rüzgâra karşı paltosunun fermuarını çekti, ellerini ceplerine soktu ve yürümeye devam etti, gözleri ilerideydi ve sanki çok uzaklarda bir şey düşünüyormuş gibi yüzünde küçük bir kaş çatma vardı.

Onu göremiyordu; nereye gittiğini bilmiyordu. Sonra, neredeyse onu ürküten bir sarsıntıyla, onu sadece yirmi metre ötede, önünden geçtiği evin ziline çalarken gördü. Çit onu görüş alanından gizlemişti. Sırtı ona dönüktü ve yürürken bir an için ona bakmaktan kendini alamadı. Adamın bedeni dönünce, kapının camındaki yansımasını görebildiğini fark etti. Başını eğdi ve adam dönüp onu tam olarak göremeden hızla yanından geçti.

Çok yakındı. Hızla bir köşeyi döndü, sonra bir başkasını. Otobüs durağında bir bank ve bekleyen üç kişi vardı. Viv şapkasını alnına çekti, banka oturdu, çantasından not defterini çıkardı, ortasındaki boş sayfalara kadar açtı ve okur gibi baktı. Gözünün ucuyla köşeden gelen seyyar satıcıyı gördüğünde bile yüzünü rahat tuttu.

Sokağın başında durdu ve orada durup otobüs durağına baktı. Ona baktı. Yanından geçip giderken neden ona şaşkınlıkla baktığını, kim olduğunu bilmek istiyordu. Viv başını kaldırmadı ve adam onu izlerken gerilmedi. Yüzü boş bir şekilde defterine odaklanmıştı ve nefes alıp veriyordu. Adamın tereddüt ettiğini, günün ortasında kalabalık bir otobüs durağında ona yaklaşmak istediğinden emin olmadığını biliyordu.

Otobüs durduğunda hâlâ kararsızdı. Yüzü hâlâ sıkıntıdan bomboş olan Viv defterini kapattı, diğerleriyle birlikte sıraya girdi ve otobüse bindi. Çeyreklik ücretini ödedi ve otobüs kaldırımdan uzaklaşırken yerine oturdu. Pencereden ona bakma riskini göze almadı.

Özensiz. Bunun için fazla zeki. Bir dahaki sefere daha dikkatli ol.

İki durak bekledi -biri riskli görünüyordu- ve indi, onu gördüğü yere yürüyerek geri döndü. Bu kez doğrudan caddeden yürümedi, bir sıra evin arkasından dolaşarak bir yürüyüş yolu buldu. Yolun kenarında durdu, not defterini çıkardı - her türlü şey için faydalıydı, ortaya çıktı - ve çantasından bir kalem çıkardı. Durdu ve ağaçlara baktı, kalem sayfasının üzerinde hareket ediyordu, böylece yürüyüşe çıkan herkes bir doğa manzarası çizen güzel bir kız görecekti.

Ama iki ev arasındaki boşlukta onu görebiliyordu. Adam sokağın diğer tarafındaydı, verandanın önünde durmuş, kapıyı açan kadınla konuşuyordu. Konuşmaları hızlı ve olaysızdı. Kadın kapıyı kapattı ve Simon Hess cebinden katlanmış bir kâğıt çıkardı. Bir kalem çıkardı - aslında

Şimdi Vivian'ın kendi pozu Vivian'ın gözünden kaçmamıştı -ve bir not aldı, sonra dikkatle sayfaya baktı. Sayfayı bir yana bir geriye çevirdi ve Viv onun bir haritaya baktığını fark etti. Elinde mahallenin bir haritası vardı ve her eve girdiğinden emin olmak istiyordu.

Adamın başka bir kapıya, sonra bir başkasına yönelmesini izledi. Gezici bir satıcı, yapmak için işe alındığı şeyi yapıyor, bir mahalleyi dolaşıp kapıları çalıyordu. Her kapıdan sonra haritasını ve kalemını çıkarıp bir işaret daha yapıyordu. Viv, elinde kendi kâğıdı ve kalemiyle yürüyüş yolunda ilerliyor ve onu gözünün önünden ayırmıyordu. Dikkatli davranmıyordu. İzlenip izlenmediğini görmek için etrafına bakmıyordu. Onun otobüse bindiğini görmüştü ve avcıcıyı nadir bir hata yaparken yakaladığını biliyordu. Gardını indirmişti. Otobüsü bekleyen kız haftalar önce bahçesindeki ayak izleriyle eşleştirmemişti. Kız onu görünmeden izliyordu.

İşe gidip gelmekten başka bir şey yaptığını görmedim. Yanlış ağaca havlıyorsun, tatlım.

Bir yanı, herkesin onun deli olduğunu düşüneceğini biliyordu. *O sadece işini yapan bir satıcıydı!* Ama değildi. Bunu biliyordu.

Başını çevirdi ve Viv bir adım geri çekilerek görüş alanından çıktı. Tasmalı köpeği olan bir adam yanından geçerken Viv kalemını kâğıda götürdü ve ağaçları çizmeye başladı. Adam yanından geçerken ona gülümsedi. "Güzel bir gün," dedi.

Viv gülümseyerek karşılık verdi. "Evet, öyle."

Bu onu daha çok gülümsetti - erkekler bir kızın onlara gülümseyerek karşılık vermesine, söyledikleri her şey en harika şeymiş gibi cevap vermesine bayılırdı. Adamın durup onunla konuşmayı düşünürken adımlarının yavaşladığını bile gördü.

Devam et, diye düşündü. *Devam et.*

Satıcı uzaklaşıyor olabilir. Mahalle değiştiriyor olabilir.

Ya da arabasına geri binmek.

Adamın ayağı durakladı ve ardından köpek tasmaını çekerek bir sincaba havladı. An bozuldu.

"Çiziminde iyi şanslar," dedi adam ve köpeği takip ederek uzaklaştı.

"Teşekkür ederim!" Viv neşeyle, sanki böyle söylemesinden memnun olmuş gibi konuştu. Adam güvenli bir mesafe uzaklaştığında tekrar pozisyon aldı ve satıcıyı aramaya başladı.

Kaldırımında ilerlemişti ve yine elinde harita ve kalemle duruyordu. Ama haritaya bakmıyordu. Kıpırdamadan duruyordu,

Çenesini ileriye bakacak kadar kaldırmıştı. Bakışları bir şeye sabitlenmişti, kımıldamıyordu.

Viv tekrar pozisyon değiştirerek onun neye baktığını görmeye çalıştı. Tipik, sessiz bir banliyö sokağıydı; bir yönden bir araba geçti, sonra diğer yönden bir başkası. Bir kadın araba yolunda durmuş, kışlık paltosunu giymiş, yürümeye başlayan çocuğunun üç tekerlekli bisiklete binmesine yardım ediyordu. Kolunun altında bir gazete olan yaşlı bir adam sokağın sonunda karşıdan karşıya geçti.

Gezgin satıcı kıpırdamıyordu ve bakışlarında sert, soğuk bir şey vardı. Viv tekrar hareket ederek görmeye çalıştı.

Birkaç ev ileride, sokağın kıvrıldığı yerde, bisikletinin gidonunu tutan bir kız kaldırımda duruyordu. On altı yaşlarında, uzun boylu ve zayıf görünüyordu, koyu renk kot pantolon ve bel hizasında, fermuarlı, kapüşonlu bir mont giymişti. Koyu sarı saçlarını dikkatsizce at kuyruğu yapmış ve çikolata kahvesi eldivenler giymişti. Kendisine bakan adamın farkında değildi. Viv onu izlerken, kız bir bacağına bisikletin selesinin üzerine attı ve ayağını pedala koydu. Dengesini ayarladı ve zarif bir hareketle itti, diğer ayağını da pedala koyup güç verdi. Bacakları pompalanarak, vücudu ileri doğru itilerek bisikletle uzaklaştı. Birkaç dakika sonra gitmişti.

Simon Hess elinde haritasıyla kaldırımda durmuş onu izliyordu. Soğuk rüzgârda hafifçe sallanıyordu. Uzun yün paltosunun etekleri de savruldu, Kasım rüzgârı caddeyi ve kaldırımları yalayıp geçti.

Sonunda, sanki ağır çekimdeymiş gibi, haritayı katladı ve kalemle birlikte cebine koydu. Uyanır gibi gözlerini kırıştırdı. Sonra döndü ve arabasına doğru yürüdü.

Avlanıyor, diye düşündü Viv.

Onu takip etmek için arabasına koştu.

- - -

Bir saat sonra çaresizlik içinde pes etti. Satıcının arabasını ya da bisikletli kızını bulamamıştı. Onları gördüğü yöne doğru gitmeyi denedi ama olmadı. Ara sokakları da denedi ama nafiye. Sonunda Plainsview şehir merkezinde, bir bakkal, bir lokanta, bir hırdavatçı ve yıkık dökük bir atari salonunun bulunduğu bir ana caddede buldu kendini. Simon Hess ve arabası ortalıkta görünmüyordu, kız da öyle.

Bugün bir şey yapmazdı. Yapar mıydı?

Paniğe kapılan Viv, kızı ilk gördüğü sokağa geri döndü ve daha önce park ettiği yere park etti. Dışarı çıktı ve kızın bisikletine bindiği evin önünden geçti. Burada mı yaşıyordu? Burayı ziyaret mi ediyordu? Yoksa başka bir yerden bisikletiyle buraya gelirken sadece kısa bir süreliğine mi durmuştu?

Viv adresi defterine yazdıktan sonra arabasına doğru yürüdü ve beklemeye başladı. Saat neredeyse öğleden sonra dörde geliyordu; çok yorgun olmalıydı. Ama tamamen uyanıktı, kanı damarlarında hızla çarpıyordu.

Gezgin satıcı bir sonraki kurbanını takip ediyordu. Bundan emindi. Asıl soru, ne yapacaktı?

Fell, New York Kasım 2017 CARLY

T German Sokağı'ndaki ev en az altmış yaşındaydı; beyaz ahşap dış cephe kaplaması ve koyu yeşil kiremitli çatısıyla İkinci Dünya Savaşı sonrası bir bungalovdu. Burası Fell şehir merkezindeki bir yerleşim sokağıydı, birkaç blok ötede

Bir yönde Fell College, diğer yönde ise devasa Duane Reade. Bu küçük sokak düğümünde, her şey bir noktada denenmişti: az katlı kiralık apartmanlar, köşe dükkanları, çamaşırhaneler, fizyoterapist ve masaj reklamı yapan küçük bir tıbbi bina. Bunların arasında bunun gibi küçük evler, on yıllar boyunca parçalanmış orijinal mahallenin kalıntıları vardı. Bu ev oldukça bakımlıydı, ön cephesi boyunca ve büyük ağaçların altındaki gölgede hostaslar dikilmişti, kapısına da sonbaharda dallardan örülmüş bir çelenk asılmıştı.

Garaj yolunda bir araba vardı. Bu iyiye işaretti, çünkü Heather ve ben beklenmedik bir şekilde uğrayacaktık.

"Buna var mısın?" Heather'a üçüncü kez sordum. Bana başparmağıyla onay verdi ve arabadan indik.

Kapı zilinin sesini kapıdan duyabiliyorduk. Bir dakika sonra kapı açıldı ve bir kadın görüldü. Zenciydi, ellili yaşlarındaydı, gri saçları kafasına yakın kesilmişti. Siyah bir kazak, siyah tozluk ve beyaz terlikler giymişti.

Gözlerini şüpheyle bize dikti. "Yardım etmek mi?"

"Bayan Clark?" Dedim. "Ben Carly Kirk. Telefonda konuşmuştuk."

"Bana fotoğrafı soran kız," dedi Marnie. "Sana söyleyecek bir şeyim olmadığını zaten söyledim."

"Bu arkadaşım Heather," dedim. "Sadece birkaç sorumuz var. Çabuk olacağız, söz veriyorum."

Marnie kapının çerçevesine yaslandı, hâlâ kenara çekilmiyordu.
"Israrcısın."

"Vivian benim teyzemdi," dedim. "Cesedini hiç bulamadılar."

Marnie başka tarafa baktı. Sonra benden Heather'a ve tekrar bana baktı.
"İyi. Nasıl yardımcı olabilirim bilmiyorum ama birkaç dakikan var. Kocam yarım saat içinde evde olacak."

Bizi bir kanepede, rahat bir koltuk ve büyük bir televizyonun bulunduğu, iyi yaşanmış bir alan olan ön oturma odasına götürdü. Bir raf dolusu fotoğraf Marnie'yi, kocasını ve ikisi de büyümüş olan biri kız biri erkek iki çocuğunu gösteriyordu. Heather ve ben kanepeye oturduk, Marnie de koltuğa geçti. Bize içki ikram etmedi.

"Dinle," dedi. "Sana o fotoğrafın sadece para karşılığı çektiğim bir şey olduğunu söyledim. Teyzenin yıllar önce ortadan kaybolması hakkında hiçbir şey bilmiyorum."

Heather cebinden Vivian'la ilgili makalenin çıktısını çıkardı ve açtı. Marnie'nin fotoğrafı vardı, Vivian güzel yüzü ve kıvrılmış saçlarıyla, başı dönük ve ciddi bir ifadeyle. "Bunu çektiğini hatırlıyor musun?" Heather ona sordu.

Marnie ona baktı ve başını salladı. "O günlerde serbest çalışan bir fotoğrafçıydım. Para getiren her şeyi çektim. Emlakçılar için evlerin fotoğraflarını çektim. Portreler çektim. Birkaç kez polisler için çalıştım, hırsızlık sahnelerinin fotoğraflarını çektim." Ellerini koltuğun kollarına koydu. "Kocamla tanıştığımda, okul yönetim kurulu için çalışan bir stüdyoda işe başladım. Sınıf fotoğrafları çektim. Çok para kazandırmıyordu ama çalışma saatleri kolaydı ve oğlum doğmak üzereydi. Artık her saat fotoğraf çekmek için koşturamazdım."

"Telefonda tüm hayatın boyunca Fell'de yaşadığını söylemiştin," dedim. "Bu doğru."

"Sun Down Motel'i biliyor musun?"

Marnie omuz silkti. "Sanırım."

"Olay şu," dedi Heather. "Bu fotoğrafı çektim ve büyüttüm. Şurada köşede görüyorsunuz." Vivian'ın fotoğrafının köşesini işaret etti. "Resim büyütüldüğünde, bu bir sayı - aslında iki sayı, bir ve bir sıfır. Bir motel odasının kapısının önündeki numaralar gibi." Telefonunu çıkardı. "Ben de Sun Down'a gittim ve oda numaralarına baktım. Alt kattaki odaların hepsi birle, üst kattaki odaların hepsi ikiyle başlıyor. Kapı numaraları da tıpkı senin resmindeki numaralara benziyor."

Marnie kıpırdamadan durmuş, bakışları donuklaşmıştı. "Tam olarak ne diyorsun?" "Sun Down açıldığından beri kapı numaralarını değiştirmede,"

dedi. "Bu fotoğraf" -Viv'in fotoğrafını gösterdim- "senin çektiğin, Sun Down Motel'de çekilmişti. Orada neden fotoğraf çektiğini hatırlıyor musun?"

Marnie fotoğrafa zar zor baktı. Başını iki yana salladı. "Sence bundan ne çıkacak?" diye sordu, bir bana bir Heather'a bakarak. "Nancy Drew Bir ve Nancy Drew İki. Bir katili yakalayacağınızı mı sanıyorsunuz? Biriniz 911'i ararken diğeriniz onu yere yatırıp ellerini mi bağlayacak? Otuz beş yıllık bir gazeteden alınmış bir fotoğrafın delil olacağını mı sanıyorsunuz? Gerçek hayat bu şekilde işlemez. Bunu bilecek kadar çok şey gördüm. Gitti gitti, telefonda söylediğim gibi. İkinize bakıyorum ve sizin kadar genç olup olmadığımı merak ediyorum. Ve biliyor musunuz, hiç genç olduğumu sanmıyorum."

Koyu kahverengi gözleri benimkilere baktı ve ben de bakışlarını tuttum. Uzun bir saniye boyunca birbirimize kilitlendik.

"1982'de Sun Down'da fotoğraf çekmişsiniz," dedim. "Bana nedenini söyle."

Hâlâ bakışlarımı üzerinde tutuyordu ve sonra iç çekti. Omuzları biraz çöktü. "Bir avukat için ek iş aldım. Müvekkilinin karısını takip ediyordum. Onu takip ettim ve kanıt olarak fotoğraflarını çektim. Kadın onu aldatıyordu, tıpkı adamın düşündüğü gibi ve Sun Down'da diğer adamla tanıştı. Yani çektiğim fotoğraflar tam olarak kamu kullanımı için değildi." Sandalyesinde arkasına yaslandı. "O iş bana yüz yetmiş beş dolar kazandırdı ve bununla neredeyse bir yıl boyunca elektrik faturasını ödedim. O zamanlar tek başımaydım ve kendi masraflarımı karşılıyordum. Paraya ihtiyacım vardı."

Zihnimin arkasında bir heyecan kıpırtısı hissettim. "Müşterinin adı neydi?" diye sordum.

"Bannister, ama bu otuz beş yıl önceydi. Bildiğim kadarıyla ikisi de şimdiye kadar ölmüş olabilir."

"Demek Vivian oradayken Sun Down'da fotoğraf çekiyordunuz. Onunla hiç konuştun mu?" Ben sordum.

"Onunla konuşmak için hiçbir nedenim yoktu," diye cevap verdi.

"Otoparkta arabamın içindeydim. Kendimi tanıtıyordum."

Bu bir cevap değildi. "Yani onunla tanışmadın mı?"

"Birini takip ederken içeri girip gece vardiyası memuruna kendimi tanıttım mı? Hayır."

"Neye benzediğini biliyordun," diye araya girdi Heather. "Ortadan kaybolduğunda, elinde bir fotoğrafı olduğunu biliyordun ve bunu gazetelere verdin."

"Neye benzediğini biliyordum çünkü gazetelerde zaten resmi vardı," diye düzeltti Marnie onu. "Yüzünü gördüğümde tanıdık geldi. Makalelerde Sun Down yazıyordu, ben de fotoğraflarımı kontrol ettim ve aynı yüzü gördüm."

"O fotoğraflar şimdi nerede?" Ona sordum.

Marnie bana baktı. "1982'den fotoğraflar sakladığımı mı düşünüyorsun?"

Oda arkadaşşıma baktım. "Heather, sence 1982'den kalma fotoğrafları saklamış mıdır?"

"Bir bakalım," dedi Heather. "Bir boşanma davası, şantaj olarak kullanılabilecek değerli resimler. Ben olsam onları saklardım."

"Ben de, özellikle de içinde bilinen bir cinayet kurbanı varsa. Eğer cesedi bulunursa resimleri tekrar satabilirsiniz."

"Parayı iki katına çıkar," diye kabul etti Heather.

"Siz ikiniz tam bir baş belasısınız," dedi Marnie. "İkinizin de kafasına bir şaplak atmalıyım." Kendini sandalyeden kaldırdı ve odadan çıktı.

Sessizce bekledik. Heather'a bakmadım. Sesleri duyduğumda Marnie yan odadaki dolabı karıştırırken gülümsememeye çalıştım.

Elinde lastik bir bantla birbirine bağlanmış bir yığın resimle geri geldi. Yığını kucağıma fırlattı. "Keyfinize bakın," dedi. "Bunlara en son 1982'de bakmıştım ve o zamanlar pek ilginç değillerdi. Şimdi de daha ilginç olduklarından şüpheliyim. Teyzenizin katilinin orada olduğunu düşünüyorsanız, işi kendiniz yapabilirsiniz."

Yığını elime aldım. Yüz kadar fotoğrafa benziyordu. "Bunları başka gören var mı?"

"O zamanlar çalıştığım avukat kopyaları aldı. Her ihtimale karşı, sigorta için kendi kopyamı sakladım. Negatifleri bile sakladım, onları da alabilirsin." Fotoğrafların üzerine bir zarf bıraktı. "Dediğiniz gibi. Vivian'ın fotoğrafını gazetelere sattığımda polisler beni aramadı bile. Kapıma gelip o desteyi istemediler. Yani hayır, onları başka kimse görmedi."

Ona teşekkür ettik ve ayrıldık. Arabaya binip kapıları kapattığımızda Heather'a "Tamam, sence kaç yalan söyledi?" diye sordum. "Üç büyük ve bir sürü küçük yalan," dedi hiç duraksamadan.

Tekrar düşündüm. "Birkaçını kaçırdım. Bana bildiklerini anlat."

İşaret parmağını kaldırdı. "Bir, fotoğrafları kesinlikle başka biri gördü. Bunlar kayıp bir kişinin bilinen son fotoğraflarıydı. Polisler en azından onlara bakmış olmalı, yine de neden yalan söylediğini bilmiyorum."

Başımı salladım.

"İki" -Heather ikinci bir parmak kaldırdı- "eski müşterisi Bannister kesinlikle ölmemiş. Bizi onu bulmaktan vazgeçirmeye çalışıyordu."

"Bunu ben yakaladım," dedim.

"Ve üç ..." Heather gazete kupürlerinden oluşan dosyasını açtı. "Bütün gazetelerde Vivian'ın kayboluşundan bahsedildiğini gördüm. İlk gün ilk bahsedilen şey bir paragraflık bir metindi." *Fell Daily*'deki birkaç cümleyi işaret etti. "Sadece yerel kız Vivian Delaney'nin kaybolduğunun düşünüldüğü yazıyor, falan filan. Bir şey biliyorsanız polisi arayın. Fotoğraf yok. Ama ertesi gün, Marnie'nin fotoğrafı gazetede yayınlanıyor. Bu da Marnie'nin Sun Down'daki kızın adını ve fotoğrafını eşleştirmede anlamına geliyor. Fotoğrafını gazetelere sattığında Vivian'ın adını ve yüzünü biliyordu."

"Yani otoparkta öylece oturmadı," dedim.

"Hayır." Heather dosyasını kapattı. "Vivian'ı tanıyordu ve bunu kabul etmiyor. Bilmek istediğim şey neden olduğu."

Fell, New York Kasım 1982 VIV

Viv yine telefon ve telefon rehberiyle birlikte mutfak masasına oturdu. Yanında -Ritz kraker kutusu ve peynir kavanozunun yanında- not defteri duruyordu. Defterin sayfaları açıktı. Dün gece planladığı bilgiler. Uzun ve karanlık vardiyası için Sun Down'daki ofisinde oturmuş ve tarihlerin bir listesini yapmıştı.

Betty Graham: Kasım 1978.

Cathy Caldwell: Aralık 1980.

Victoria Lee: Ağustos 1981.

Viv kaleminin ucunu masaya vurdu ve listeyi tekrar gözden geçirdi. Eğer bu cinayetlerin hepsini Simon Hess işlediyse -ve Vivian bundan şahsen emindi- o zaman boşluklar vardı. Betty ile Cathy arasında. Victoria ile şimdi arasında. Tabii bilmediği başka ölü kızlar yoksa.

Simon Hess'in program ofisinden arabasından çaldığı kâğıdı çıkardı. Derin bir nefes aldı, karakterine büründü ve en üstteki numarayı çevirdi.

"Westlake Scheduling," diye bir kadın cevap verdi.

"İyi günler," dedi Viv, sesini doğru tona alçaltarak ve kelimelerin yuvarlanmasına izin vererek. "Fell Polis Departmanı'ndan arıyorum."

Kadın inanmayan bir kahkaha attı. "Bana sahip oluyorsun, değil mi? Hiç kadın polis yok."

"Sizi temin ederim hanımefendi, var," dedi Viv. "En azından bir tane var ve o da benim. Benim adım Memur Alma Trent ve ben gerçekten bir polis memuruyum."

Şimdiye kadar yaptığı en iyi taklitti. Sesi yetkin ve yaşından büyük çıkıyordu. Boğazından gelen sesi daha derin ve yuvarlak hale getirmek için omuzlarını geriye attı ve çenesini yukarı kaldırdı.

"Oh, şey," dedi hattın diğer ucundaki kadın, "hiçbir fikrim yoktu. Daha önce hiç bir polis memuru tarafından aranmamıştım."

"Sorun değil hanımefendi. Bunu her zaman duyuyorum. Burada, istasyonda küçük bir meseleyi araştırıyorum ve bana yardımcı olup olamayacağınızı merak ediyorum."

"Elbette, memur bey."

Bunun üzerine küçük bir tekme hissetti. Bazen Alma olmak eğlenceli olmalı. Viv, Victoria Lee'nin oturduğu sokağın adını vererek, "Peacemaker Caddesi'nde birkaç hırsızlık olayı oldu," dedi. "Çok kötü bir şey değil, sadece camları kıran ve kilitleri kurcalayan insanlar. Biraz para almaya çalışıyorlar. Mesele şu ki, bu hırsızlıkların bazıları gün içinde oldu ve bir kişi sizin satıcılarınızdan birini kendi sokağında gördüğünü söyledi."

"Oh." Kadın gergin ve savunmacı bir şekilde titredi. "Adamlarımızdan birinin bunu yapacağını düşünmüyorsunuz, değil mi? Biz profesyonelleri işe alırız."

Viv, Alma'nın kelimelere yüklediği ciddiyetle, "Hayır hanımefendi, öyle düşünmüyorum," dedi. "Ama adamlarınızdan biri o bölgedeyseniz, gördüğünü hatırladığı bir şey olup olmadığını bilmek isterim. Etrafta dolaşan yabancılar ya da şüpheli kişiler, ne demek istediğimi anlıyorsunuzdur."

"Tabii, anladım." Viv kâğıtların hışırtısını duydu. "Peacemaker Bulvarı mı dediniz? Hangi satıcının hangi bölgeyi kapsadığına dair kayıtlar tutuyoruz. Birbirleriyle çakışmamaları ve komisyonların doğru ödenmesi için bunu düzgün tutmak önemli."

"İyi kayıt tuttuğunuzdan eminim hanımefendi ve bana söyleyebileceğiniz her şey için minnettarım."

Daha fazla kâğıt hışırtısı, programlanmış bir kitapta dönen sayfaların sesi vardı. "İşte burada. Birinin orada satış elemanlarımızdan birini gördüğünü mü söylüyorsunuz?"

"Evet, hanımefendi."

"Ne hakkında konuştuklarını bilmiyorum. Geçen yılın Ağustos ayından bu yana Peacemaker Avenue'da hiç satış elemanımız olmadı."

Viv sessizdi, kanı kulaklarında çınlıyordu, başı aydınlıktı. Peacemaker Caddesi'nde yaşayan Victoria Lee 81 yılının Ağustos ayında öldürülmüştü.

Gezgin satıcıyı, erkek arkadaşı cinayetten hapiste olan Victoria Lee ile ilişkilendirmişti.

"Alo?" dedi diğer uçtaki kadın. "Hâlâ orada mısınız?"

Düşün, Viv. "Evet, üzgünüm," dedi Alma'yı tekrar kanalize ederek. "Bana hangi satıcınız olduğunu söyleyebilir misiniz? Hâlâ onunla konuşmak istiyorum."

Belki de bölgeye geri dönmüştür ve programında yoktur."

"Doğru," dedi kadın Viv'i rahatlatmak için. "Daha sonra bir arama yapmış olabilir. Bu defterde yazmazdı." Bir duraklama oldu. "Kahretsin. Programı kurşun kalemle yapıyoruz çünkü çok fazla değişiklik oluyor ama biri gidip defterden ismi silmiş."

"Gerçekten mi?" *Şah mat, Simon Hess*, diye düşündü. "Bu çok garip." "Kesinlikle öyle. Belki de iki adamımız takas yapacaktı ve yeni isimler yazılmadı."

Viv kadına teşekkür etti ve telefonu kapattı. Yani Simon Hess izini kaybettiriyordu. Ama bir şey vardı. Yaklaşıyordu. Victoria'nın adının yanına bir onay işareti koydu.

Telefon rehberinden çıkardığı başka bir telefon numarasını çevirdi. Simon Hess ve Cathy Caldwell'i bir araya getirmenin zamanı gelmişti.

Viv numarayı çevirdiğinde yaşlı bir kadın sesi "Alo?" dedi.

Bu sefer Alma'nın sesini kullanmadı. Onun yerine, Westlake Kilit Sistemleri'nde az önce duyduğu sesi kullandı. "Alo, Bayan Caldwell ile mi görüşüyorum?"

"Hayır, ben Bayan Caldwell değilim. Ben onun annesiyim. Bayan Caldwell öldü."

Viv'in boğazı kapandı. *Aptalca, çok aptalca*. Cathy'nin annesinin de Bayan Caldwell olduğunu sanmıştı, oysa Caldwell elbette Cathy'nin evlilik soyadıydı. "Hanımefendi, çok özür dilerim," demeyi başardı.

Kadın yorgun bir şekilde iç çekti. "Ne satıyorsunuz?"

"Ben-" Kendini tutması gerekiyordu. "Ben Westlake Kilit Sistemleri'nden arıyorum. İki yıl önce aldığınız kilitlerden memnun olup olmadığınızı öğrenmek istiyorum."

Zor bir ihtimaldi. Ama kadının tek söylemesi gereken, *neden bahsettiğinizi bilmediği*ydi ve konuşma bitecekti. *Keşke gerçekten bir polis memuru olsaydım*, diye düşündü. *İnsanların sorulara cevap vermesini sağlamak çok daha kolay olurdu*.

Ama kadın şöyle cevap verdi: "Sanırım iyiler. Andrew ve Cathy'nin onları aldığı zamanı hatırlıyorum. Para harcamak istemediler ama satıcınız onları ikna etti. Andrew çok sık gittiği için Cathy'nin daha güvende olacağını düşündüler. İşe yaramadı."

Cathy'nin adının yanına bir onay işareti koyarken Viv'in eli titriyordu. "Hanımefendi, sanırım-"

"Sen de o hortlaklardan birisin, değil mi?" dedi kadın. "Kilit şirketinden falan değilsin. Cathy'nin taktığı kilitleri nereden bildiğinizi merak ediyorum. Muhtemelen bana söylemeyeceksiniz. Onun yerine ben size bir şey söyleyeyim."

"Hanımefendi?" Viv söyledi.

"Bu evde düzinelerce telefon görüşmesi yapmadığınızı mı sanıyorsunuz? Yüzlerce mi? Cathy öldükten sonra buraya taşındım çünkü torunum annesiz kalmıştı. Andrew yine görevde, bu yüzden sadece oğlum ve ben varız. Ve o lanet telefonlara cevap veren de benim. Son iki yıldır azaldılar ama hala geliyorlar. Telefona cevap verdiğim ilk dakikadan itibaren bir hortlağı anlayabiliyorum."

Viv sessizdi.

Kadının cevap vermesine gerek yoktu. "Her şeyi duydum," diye devam etti. "Cathy bir sürtüktü, Cathy bir azizeydi. Cathy komünistler ya da satanistler tarafından hedef alındı. Cathy siyah bir adam ya da bir Meksikalı tarafından öldürüldü. Cathy lezbiyen bir ilişki yaşıyordu. Cathy hak ettiğini buldu çünkü Tanrı'nın yolundan ayrılmıştı. Andrew'a numarayı listeden çıkarmasını söyledim ama yapmıyor. Siz hortlaklar bütün cevaplara sahipsiniz, biri hariç: Kızımı kimin öldürdüğünü bana söyleyemezsiniz."

Kadının sesi acı ve öfke doluydu. Telefon hattından bir sis bulutu gibi geliyordu. Viv hâlâ konuşamıyordu.

"Bu asla olmayacak," dedi kadın. "Onu bulmak. Onu tutuklamak. Kızarmasını izlememe izin vermek. Uzun süre bu şansı elde edebileceğimi düşündüm. Ama iki yıl oldu ve hala kızımı kimin kaçırdığını bilmiyorlar. Onu kimin soyduğunu, bıçakladığını ve terk ettiğini. Bir sonraki maaşını kazanmak ve bebeğini büyütme isteyen tatlı bir kızdı. Onu kimin öldürdüğünü biliyor musun? Buna benim için bir son verebilir misin?"

Kelimeler tam oradaydı. Boğazına oturmuştu. *Adı Simon Hess*. Ama bir şey onu durdurdu; belki de bunu söylemenin bu kadının acısını dindirmeyeceğini bilmesiydi. "I-"

"Tabii ki bilmiyorsun," dedi Cathy'nin annesi. Sesi kızgın ve yorgun geliyordu, çok yorgun. "Hiçbiriniz asla bilemezsiniz."

"Sonsuza dek kaçamayacak." Viv'in sesi kendi duygularıyla boğuklaşmıştı -öfke ve farklı türden bir yorgunluk. Cathy'nin annesinin ne kadar yorgun olabileceğini hayal bile edemese de o da yorgundu. "Yapamaz. Bir hata yapar. Gün ışığına çıkacak. Adalet yerini bulacak, yemin ederim."

"Hayır," dedi Cathy'nin annesi. "Olmayacak. Bebeğimi kimin öldürdüğünü bilmeden öleceğim. O özgürce dolaşacak."

Telefonu kapatırken bir klik sesi duyuldu.

Viv telefonu kapattıktan sonra uzun bir süre sessiz kaldı. Gözyaşlarını yanaklarından sildi. Sonra giyinmek için ayağa kalktı.

- - -

Ertesi gün Fell şehir merkezindeki parkta bir bankta otururlarken Marnie Viv'e, "Benimle buluştuğun için teşekkür ederim," dedi. "Hem de gündüz vakti."

Viv buraya gelirken bir fast-food tezgahından aldığı patates kızartmasını eline aldı. Hayal meyal, artık gerçek öğünler yemediğini fark etti; gündüzleri kraker ve kahve atıştırıyor, geceleri de sucuklu sandviç yiyordu. En son ne zaman sekiz saat uyuduğunu hatırlamıyordu.

Marnie onun aklından geçenleri okuyarak, "Berbat görünüyorsun," dedi.

Viv omuz silkti. "Kendimi iyi hissediyorum." Gerçek buydu. Bir süre önce yorgunluğu geride bırakmıştı ve şimdi onu gün boyunca yüzdüren bir yorgunluk düzleminde var oluyordu.

Marnie berbat görünmüyordu. Harika görünüyordu. Beli pileli haki bir pantolon ve yün pardösüsünün altına lacivert bir bluz giymişti; başında da ona uygun lacivert bir örgü şapka vardı. Öğleden sonra saat dörttü ve parktan geçen birkaç kişi birlikte oturan siyah kadın ve beyaz kadına iki kez baktı.

"Tamam, sana iki şey söylemeye geldim," dedi Marnie, Viv'in yanındaki bankta arkasına yaslanarak. "Birincisi, bugün biraz boş vaktim vardı, bu yüzden satıcınızı takip ettim. Yine Plainsview'de."

Viv doğruldu. Plainsview, onun kızı izlediğini gördüğü yer. "Şu anda mı?"

"Evet, hemen şimdi. Onu çıkışa kadar takip ettim ve sonra yoluma devam ettim.

Çünkü onu çok yakından ve çok sık takip edersem beni görecektir. Bu da beni söylemek istediğim diğer şeye götürüyor. İstifa ediyorum."

"İstifa ettim de ne demek?"

"Bütün bunlar," dedi Marnie, ikisinin arasında el sallayarak.

"Yaşadığımız entrikalar. Ben bırakıyorum. Benden bu kadar. Artık bu adamı takip etmeyeceğim. Onun bir katil olduğundan bile emin değilim."

Viv ona göz kırptı. "Öldürüldüğü ay Victoria Lee'nin sokağında Westlake Kilit Sistemleri'nden bir satıcı kapı kapı dolaşıyordu. Cathy Caldwell ve kocası da öldürülmeden önce bir Westlake satıcısından kilit almışlar."

Marnie'nin dudakları aralandı. Biri ona tokat atmış gibi görünüyordu. "Tatlım," dedi sert bir sesle ve Viv, "*Sen delisin ya da bu hiçbir şeyi kanıtlamaz,*" diyeceğini sandı ama onun yerine, "Kendini öldürtmeden önce durmalısın," dedi.

Viv, "Onu araştırdığımı bilmiyor," dedi.

"Cehenneme gitmez. Bir adam böyle suçlar işliyorsa, omzunun üzerinden bakıyordur. İzlerini kapatır. Birinin arkasından gelmesini bekler."

Viv, Westlake program defterinden silinen ismi düşündü ve cevap vermedi.

"Yaralanacaksın," dedi Marnie. "İncinmeyeceğini düşündüğünü biliyorum ama incineceksin. Eğer o kızlara zarar verebiliyorsa, sana da verebilir. Polisle konuşmalı ve onlara ne bulduğunu anlatmalısın."

Viv kurumuş, çatlamış dudaklarını yaladı ve soğuk bir patates kızartması yedi.

"Bana söz ver," dedi Marnie. "Bana borçlusun Vivian. Polisle konuşacağına söz ver. Deneyeceğine."

Viv kelimeleri zorla çıkardı. "Söz veriyorum." İstemiyordu ama ciddiydi. Marnie'ye söz vermişti ve bunu yapacaktı. "Lütfen bırakma."

Marnie başını salladı. "Üzgünüm ama öyleyim. Artık bunu yapmak istemiyorum. Bu çok tehlikeli. Görüştüğüm bir adam var ve benimle evlenmek istediğini söylüyor. Bunu yapmak yerine evlenebilir ve bir aile kurabilirim. Benden bu kadar."

"Ama bana her şeyi gösteren sendin," dedi Viv. "Fotoğrafları çeken ve beni cinayet mahallerine götüren sendin."

"Sana yardım etmeye çalışıyordum, çünkü gecenin bir yarısı çalışan cahil bir kızdın. Sana dışarıda yırtıcı hayvanlar olduğunu göstermeye çalışıyordum. Dikkatli olman gerektiğini." Mizahsız bir kahkaha attı. "Görünüşe göre geri tepti. Avcıyı avlamaya başlayacağını nereden bilebilirdim ki?"

"Belki yardım etmeye çalışıyordun ama cinayetler hakkında her şeyi biliyordun. Bu senin de ilgini çekti."

"Olabilir. Evet, tamam. Ama senin şu anda ilgilendiğin gibi ilgilenmiyordum." Marnie öne doğru eğildi, dirseğini dizine dayadı ve Viv'in gözlerinin içine baktı. "Ben tamamen hayatta kalmakla ilgiliyim. Ben böyle çalışırım. Bu kasabada öldürülen kızlardan haberdar olmak da hayatta kalmanın bir parçasıydı. Bir katili takip etmek değil." Dudaklarını birbirine bastırdı ve iç çekti. "Senden hoşlanıyorum. Hoşlanıyorum. Ama benim senden daha fazla kaybedecek şeyim var. Sahip olduğum her şeyi tehlikeye atmıyorum."

Kimsenin inanmayacağı, kanıtlamayacağım bir şey için *hayatım* boyunca çalıştım. Bunu yapmaya istekli değilim ve hiçbir zaman da olmadım. Beni anlıyor musun?"

Viv bakışlarını patates kızartmasına çevirdi ve başını salladı.

Bir saniye sessizlik oldu. "Plainsview'e gidiyorsun, değil mi?" Marnie söyledi.

Viv başını salladı, hâlâ patates kızartmasına bakıyordu.

"Seni durduramayacağımı biliyorum ve sende ciddi bir omurga var. Ama Tanrı aşkına dikkatli ol. En azından kendini savunmaya hazır ol. Onunla yalnız kalma. Tamam mı?"

"Dikkatli olacağım."

"Kahretsin," dedi Marnie. "Eğer gazetelerde seninle ilgili haberleri okursam, kendime çok kızacağım."

Ama yine de banktan kalktı, çantasını aldı ve uzaklaştı.

- - -

Plainsview'de izler kaybolmuştu. Viv sokakları dolaşarak Hess'in arabasını aradı. Onu en son gördüğü mahalleden başladı, sonra bir sonraki ve bir sonraki mahalleye doğru genişledi. Plainsview çok büyük bir yer değildi ve çok geçmeden her yeri baştan sona taramıştı.

Sonunda kasabanın tek lisesi olan Plainsview Lisesi'ne gitti. Yeni bir binaydı ve akşam yemeği vakti olmasına rağmen otopark arabalarla doluydu, tüm pencerelerin ışıkları yanıyordu. Viv el yapımı bir tabela gördü,

BU GECE KORO GECESİ!!

Sokağa park etti ve görüş alanındaki arabaları taradı. Bisikletinde gördüğü kız lise çağındaydı, bu da onun burada olabileceği ya da avcısının buraya gelebileceği anlamına geliyordu. Bir dakika sonra arabadan indi ve cadde boyunca bir aşağı bir yukarı baktı. Otoparka değil ama yakınlarla park edecekti. O da öyle yapacaktı.

Ellerini paltosunun ceplerine soktu ve okula doğru yürüdü. Hiçbir şey kımıldamıyordu; koro gecesi hâlâ devam ediyordu. Ama okulun beton asfaltının kenarına adımını attığında okulun kapıları açıldı ve velilerle öğrenciler dışarı çıkmaya başladı. Gösteri bitmişti.

Bir motor sesi duyuldu ve bir araba Viv'in görüş alanının kenarından uzaklaştı. Döndü ve gözlerini kıstı. Hess'in arabasıyla aynı marka ve modeldi ama bu açıdan sürücüyü göremiyordu. Bir adım attı.

Araba uzaklaştıkça öne doğru ilerleyerek plakayı okumaya çalıştı ama araba gözden kaybolmadan önce sadece bir dokuz ve bir yediği yakalayabildi.

Simon Hess'in plakasında bir dokuz ve bir yedi vardı.

Küçük kalabalığın arasından yürüdü. Birinin ablası ya da belki de son sınıf öğrencisi gibi görünüyordu, bu yüzden aralarına karıştı. Ayrılan insanların akışına karşı hareket ederek okulun açık kapılarından içeri girdi. Katlanır bir masanın üzerinde gecenin programı duruyordu, artık bitmişti. Onu eline aldı.

Ön yüzünde bu akşamki gösteride yer alacak şarkıların listesi vardı. Arkada ise Plainsview Lisesi Korosu üyelerinin listesi vardı. On beş kız vardı.

Sayfayı katlayıp cebine koydu ve koridorda ilerledi, öğretmenlerin ve velilerin yanından geçerek sohbet etmeye başladı. Okul küçüktü ve kalabalık hızla dağılıyordu. Burada başka şeylerin reklamını yapan başka katlanır masalar da vardı: futbol takımı, bilim fuarı. Masalardan birinde el yapımı bir tabela vardı ve üzerinde 1982-83 YILLIĞINIZI ŞİMDİ SİPARİŞ EDİN yazıyordu! Yanında da 1981-82 yıllığının bir kopyası sergileniyordu.

Bu çok kolay, diye düşündü Viv yıllığı alıp paltosuna yerleştirirken ve kalabalığın geri kalanıyla birlikte kapıdan çıkarken.

- - -

Plainsview şehir merkezi kapanıyordu ama bir hırdavat dükkânı hâlâ açıktı.

Viv içeri girdi, bu gece uzaklaşan arabayı düşünüyordu. Marnie'nin tavsiyesini düşündü: *En azından kendini savunmaya hazır ol.* Ve gençler için güvenlik ipuçları hakkındaki o aptal haberi: *Arkadaşlık sistemi kullanın. Asla bir yabancıya aracına binmeyin. Düdük ya da el feneri taşımayı düşünün.*

Viv küçük dükkânın bir koridorunda yürüdükten sonra diğer koridoruna geçti. Etrafta kilometrelerce kimsenin olmadığı Sun Down'da düdük pek işe yaramıyordu. Eğer onu kullanırsa, rüzgâra karşı ıslık çalmış olacaktı. El fenerine gelince, bir tanesini seyyar satıcının yüzüne tuttuğunu hayal etti. Bu da pek işe yaramazdı.

"Affedersiniz, bayan?"

Viv döndüğünde koridorun sonunda duran on sekiz yaşlarında bir çocuk gördü. Yanaklarında sivilceler vardı ve üzerinde kırmızı bir önlük vardı. Ona dostça ve biraz da mahcup bir gülümseme verdi. "Şimdi kapatıyoruz," dedi.

"Ah," dedi Viv, etrafına bakınarak. "Ben sadece-

" "Bulmanıza yardım edebileceğim bir şey var mı?"

"Belki." Ona gülümseyerek karşılık verdi. "Sadece kendimi savunmak için bir şeyler taşımam gerektiğini düşünüyordum. Çünkü geceleri çalışıyorum."

"Tanrım, elbette," dedi adam. "Gerçi biz Mace taşımıyoruz. Bizden ne kadar sık istendiğini bilerseniz şaşarsınız."

"Doğru." Viv aslında kendini nasıl savunacağını hiç düşünmemişti. Birini yumruklayabilir, tekmeleyebilir miydi? Grisham banliyösünde büyüdüğü için bu fikir saçmaydı. Şimdi dışarıda kararan pencerelere bakıyor ve tam olarak ne yapacağını merak ediyordu.

Gerçek bir bela görürsen ne yaparsın?" diye sormuştu annesi. Hırdavatçı ona, "Taşıyabileceğin bir sopa var," demişti. "Bu Sanırım iyi bir vuruş sağlıyor. Ama her gün taşımak için büyük ve ağır." Köşeyi dönüp bir sonraki koridora geçti ve Viv de onu takip etti. "Şahsen ben bir kız olsaydım ve kendimi savunmak isteseydim bunu taşırdım." Bir rafa uzandı ve kalın deri bir tutacağı Viv'in eline tutuşturdu.

Viv sapını çekti. Bu bir bıçaktı - geri çekilebilir sustalı türünden değil, ahşap saplı ve kötü bir gümüş bıçağı olan normal bir bıçak. Bıçağın kendisi yaklaşık beş santim uzunluğundaydı ve cam kesebilecekmiş gibi görünüyordu.

"Vay canına," dedi Viv.

"Size söyledim, bize çok soruyorlar," diye cevap verdi adam. "Bu bir av bıçağı ama istediğiniz şey için işe yarar. Çantaya sığacak kadar küçük. Ciddi olduğunuzu gösterecek kadar keskin." Başını kaldırdığında adamın ona gülümsediğini gördü. "Parkta koşarken bile kullanabilirsin. Sapığın biri gelip sana çakıyor-boom! En azından ben kız olsaydım öyle yapardım."

Gözlerini kırıştıtırarak ona baktı ve gülümsedi. Onun kızarmasını izledi.

"Ben alırım," dedi.

Fell, New York Kasım 2017 CARLY

A Havada birkaç ince kar tanesi dönüyordu, karanlığa karşı beyaz. Ateşböcekleri gibi motel tabelasının mavi ve sarısının önünde uçuşuyor, neredeyse güzel görünüyorlardı. Şükran Günü yaklaşıyordu ve ben

Birkaç saat önce Graham'dan bir e-posta aldım, tatili onunla ve nişanlısıyla birlikte evde geçirmek isteyip istemediğimi soruyordu.

Graham ve Hailey'nin evinde, televizyonda futbol maçının olduğu garip bir akşam yemeği hayal ettim. Annem öldüğünden beri bu ikinci Şükran Günü'ydü ve muhtemelen kardeşimle birbirimize destek olarak geçirmemiz gerekiyordu. Ama bu tatille ilgili pek de sıcak anılarımız yoktu - annem her zaman büyük bir Şükran Günü yemeği pişirirdi, ama bunun için günlerce çalışır ve ter dökerdi, üçümüz için çok da önemli olmayan bir yemek yapardı. Yemeğin sonunda her zaman eğlenemeyecek kadar bitkin olurdu ve Graham ve ben ona yardım etmeyi teklif ettiğimizde ya da basit tutmasını söylediğimizde savunmaya geçer ve sinirlenirdi.

Hastayken bizim için Şükran Günü yemeği bile pişirmişti. O zamanlar hala ayaktaydı ve eskiden yaptığı her şeyi yapabileceğine kendini ikna etmeye çalışıyordu. Bize el salladı, Graham ve ben bakmıyorken alışverişe gitti. Hindi fırının içindeyken uyuyakalmıştı. Şimdi bunu düşünmek bile beni üzüyordu. Annemin ruhunda gömülü olan hangi eski fikrin Şükran Günü'nde onu çıldırttığına dair hiçbir fikrim yoktu ve artık bunu asla bilemeyecektim.

Graham'ı severdim. Kendimi bildim bileli o benim ağabeyim, tek kardeşim, koruyucum ve işkencecimdi. Aptal bir kitap kurdu olduğum için zorbaların benimle alay etmesine izin vermeyen, ama aynı zamanda dokuz yaşındayken bana korku filmleri izletmenin "beni sertleştireceğine" inanan ve *Pet Sematary*'nin ilk kopyasını bana gizlice veren kişi. Ama şimdi yirmi üç yaşındaydı,

Bir ofiste çalışıyor ve evli sayılır. Sabahın üçünde Sun Down'ın otoparkında durmuş karı seyrederken Graham Mars'taymış gibi hissediyordum.

Elimdeki fotoğrafı kol uzunluğunda tuttum, görüntüyü motelle eşleştirdim. Marnie Clark'ın 1982 yılında Sun Down'ın otoparkından çektiği bir yığın fotoğraftan biriydi. Bu fotoğraf benim durduğum yere yakın bir yerden, otoparkın kenarında, motele bakarken çekilmişti. Tam olarak eşleştirene kadar fotoğrafın yerini değiştirdim - gerçek motel çerçevenin dışında, 1982 versiyonu ise içindeydi. Neredeyse hiç fark yoktu.

Garip, korkutucu bir şekilde, burası neredeyse büyüdü, zamanda sıkışmış bir yerdi.

Fotoğrafı indirdim ve yığından bir sonrakini aldım. Aynı açıdan çekilmişti. Fotoğraftaki otoparkta, 103 ve 104 numaralı odaların önünde park etmiş iki araba vardı. Bunlar kutu gibi, 1980'lerin başlarına ait, çirkin ve aynı zamanda tuhaf bir şekilde retro-çekiciliğe sahip arabalardı. Birinden bir kadın iniyordu. Genç, siyah saçlı, güzel, seksi ve belki biraz da acımasızdı. Ya da sadece dinlenen bir sürtük suratı vardı belki de. Bu, Marnie'nin takip edip hile yaparken yakalamak için para aldığı kadındı. Bannister, Marnie adının Bannister olduğunu söylemişti. Bu Bayan Bannister'dı, Sun Down'daki bir randevuya gidiyordu.

Bir sonraki fotoğrafa geçtim. Eldivenlerimin içinde ellerim üşüyordu ama umurumda değildi. Yakın zamanda Sun Down ofisinde bana ihtiyaç duyulma ihtimali yoktu, çünkü müşterimiz yoktu ve burada fotoğraflara bakmak, Marnie'nin onları çekerken nerede olduğunu, Bayan Bannister'ın park ettiği gerçek yeri görmek hoşuma gidiyordu. Zaman içinde bir kapı gibiydi.

Bir sonraki fotoğraf 104 numaralı odanın kapısının açıldığını ve boşlukta bir adamın durduğunu gösteriyordu. Bayan Bannister'a gülümsüyordu. Kırk yaşlarında, tuzlu ve biberli saçları vardı. Fena görünmüyordu, diye düşündüm, ama bu kadar genç bir kadının bir motelde onu neden aldattığı bir muammaydı. Yine de seksten en son anlayacak kişi bendim.

Bayan Bannister ve sevgilisinin fotoğrafına daha yakından baktım. Marnie otoparkın arka tarafındaydı ve motelin büyük bir kısmını kadrāja almıştı. Üst kenarda motelin ikinci katını, ikinci kat korkuluğunun çitaları arasından kapı sırasının altlarını görebiliyordum. İkinci katta koyu bir gölge vardı, sanki orada biri duruyormuş gibi. Ama yine de her şey olabilirdi.

Motel ofisinin içinde, masa telefonunun çaldığını duydum. Fotoğrafları ceketimin cebine koyarak motele doğru koştum. Biri telefonu açınca çalma sesi kesildi ve sonra ofisin kapısı açıldı. Nick dışarı çıktı ve bana işaret etti. Ofiste Marnie'nin fotoğraflarının geri kalanını gözden geçiriyordu. "Ben Heather," dedi.

"Teşekkürler." İçeri girerken gözlüklerim buğulandı ve şapkamı çıkardığımda saçlarım muhtemelen komik görünüyordu. Baştan çıkarma kampanyamda Nick Harkness üzerinde mükemmel bir izlenim bırakmaya devam ettim.

"Hey," dedim, masanın üzerine bıraktığı ahizeyi kaldırarak. Eski tip bir telefon kullanmak heyecan vericiydi. Sanki beş kilo ağırlığındaydı.

"Tamam," dedi Heather hattın diğer ucundan. "Son bir saattir Bannister'ları araştırıyorum ve sana ne bulduğumu söyleyeyim: hiçbir şey."

"Ne demek hiçbir şey?" Boştaki elimle saçlarımı karıştırıyor, uçuşan saçlarımı düzeltmeye çalışıyordum. Nick'in oturduğunu duydum ama sisin içinden onu göremiyordum.

"Yani hiçbir şey," dedi Heather. "Steven Bannister adında birinin 1964 yılında liseler arası bir yüksek atlama yarışmasını kazandığından bahsediliyor, hepsi bu. Doğru kişi olup olmadığı hakkında bile hiçbir fikrim yok. Karı ya da kocadan başka hiç bahsedilmiyor. Fell'in telefon rehberinde de yoklar."

Hayatlarını internet üzerinden yaşamayan insanları takip etmenin hayal kırıklıkları. "Tamam. İkisinin de Viv'le tanışmış olması zaten uzak bir ihtimaldi. Peki ya Bayan Bannister'ın aldattığı adam?"

"Aha," dedi Heather. "Şimdi ne kadar zeki olduğumu göreceksin. Çünkü ben gerçekten de şeytani derecede zekiyim."

"Şeytani bir şekilde mi?" Gözlüklerim temizlendi ve Nick'in ofis sandalyelerinden birinde oturduğunu, ayaklarını masaya dayayarak arkaya yasladığını görmek için baktım. Kot pantolon ve siyah fermuarlı kapüşonlu sweatshirt giymişti, saçları sanki parmaklarıyla itmiş gibi alnından geriye doğru uzanıyordu. Elinde Marnie Clark'ın fotoğraf negatifleri vardı ve tepedeki ışıktaki bir şeride bakıyordu, gözlerini biraz kısmıştı, vücudu kolayca dengelenmişti. Bu pozda bile harika görünüyordu, çenesindeki kıllar ve her şey.

Nick'in bir şeridi bırakıp diğerini almasını izlerken Heather, "Evet, şeytani bir şekilde," dedi. "İnternette DMV araştırması yapabilen bir adamla konuştum. Marnie'nin fotoğraflarında plakalar var. Bana yetmiş dolara mal oldu ama artık o resimlerdeki arabaların kime ait olduğunu biliyorum."

"Haklısın, bu şeytani bir şey."

"Biliyorum. İşte başlıyoruz: Fotoğraflardaki Thunderbird, lisenin yüksek atlama yıldızı Steven Bannister'dan başkasına ait değildi. 1984'te Florida'ya taşındı ve haritadan silindi. İkinci araba 2002'de ölen Robert White'a ait. 82'de kırk bir yaşındaydı, bu da onu muhtemelen Bayan Bannister'ın sevgilisi yapar."

"Tamam," dedim. Nick sandalyesini indirmeye başladı, ben de ona bakmayı bıraktım ve bakışlarımı duvardaki bir noktaya çevirdim.

"Üçüncü bir araba daha var. Bu Simon Hess adında birine ait. İşler burada ilginçleşiyor."

"Devam et."

Heather durakladı, çünkü bu beklentiyi seviyordu. "Simon Hess hakkında iki şey var. Birincisi, gezici bir satıcı olarak çalışıyordu."

Bu beynimin derinliklerinde bir yerde bir çan çalmasına neden oldu. "Gezgin bir satıcı hakkında nerede okumuştum?"

"Betty Graham hakkında yazılanları okuduğunuzda," dedi Heather. "En son bir tanesinin evine girmesine izin verirken görülmüş."

Şimdi ensem buz kesti. "Oh, Tanrım."

"Daha da iyi olacak," dedi Heather. "Yaşlı Simon Hess'in ölüp ölmediğini öğrenmek için onu araştırdım. Ve ilginç bir şey buldum. Görünüşe göre 1982'nin sonlarında bir satış gezisine çıkmış ve bir daha eve dönmemiş."

"Ne? Bu çok anlamsız. Eve hiç gelmedi de ne demek?"

Nick şimdi oturmuş beni izliyor, konuşmayı takip etmeye çalışıyordu. Bu eski telefonun hoparlör seçeneği olmasını çok isterdim ama telefonu kapattıktan sonra ona her şeyi anlatmam gerekecekti. 1999'dan önce kim nasıl bir şey yapmıştı ki?

"Öylece gitti ve bir daha dönmedi," dedi Heather. "Ve şuna bakın. Karısı polisi bile aramadı. Sonunda *beş yıl sonra* hayat sigortasından para almaya çalıştığında onun öldüğünü ilan etti. Adamın onu başka bir kadın için terk ettiğini düşündüğünü söyledi ama sonunda ölmüş olabileceğini anladı ve evlerini satıp parayı almak istedi."

"Bunu yapabilir mi?"

"Öyle görünüyor. Bir kişinin öldüğünün ilan edilebilmesi için kayıp olması gereken bir süre var. New York'ta bu süre üç yıldır. Dosyaya erişemedim ama araştırmış ve Simon Hess'in öldüğüne karar vermiş olmaları ve Bayan Hess de parasını aldı."

Boştaki elimle fotoğraf yığınına karıştırdım ve içinde Hess'in arabasının olduğu fotoğrafı çıkardım. "Karısı, Hess'in bir süre önce kaybolduğunu söyledi."

1982, ama ne zaman olduğunu
bilmiyordu?" "Onu en son Kasım
ayında görmüş."

"Bu fotoğraflar Ekim ayından. Yani hâlâ buralardaydı." Parmağımı
fotoğrafın kenarında gezdirdim, sonra sıradaki fotoğrafı aldım; Viv halamı
AMENITIES odasından ofise giden yürüyüş yolunda yürürken gösteriyordu.
Bu, Marnie'nin Viv'in yüzünü gösterecek şekilde kırpıp gazetelere sattığı
fotoğraftı. Hess'in arabası karenin köşesindeydi.

"Bir fotoğrafta aynı zamanlarda kaybolmuş iki kişinin olma ihtimali
nedir?" Dedim ki.

"Bunun bir tesadüf olduğunu sanmıyorum," dedi Heather. "Ve eğer
Simon Hess Betty'nin katiliyse, o zaman bunun hiç de tesadüf olmadığını
söyleyebilirim."

"Bu yüzden Viv'i öldürdü ve kasabadan kaçtı."

Nick dinliyordu ama sandalyesini tekrar arkaya yasladı, dengeledi ve
başka bir negatif alıp ışıktaki inceledi. İlk kez ne aradığını merak ettim.

"Kabul etmelisin ki bu oldukça iyi bir teori," dedi Heather. "Ama Simon
Hess çıkmaz sokak gibi görünüyor. Onu 1982'den beri kimse görmemiş ve
yasal olarak ölü."

"Belki Alma Trent yardımcı olabilir."

"O artık bir polis değil. Sence bu konuda polise gitmeli miyiz?"

Ben de öyle düşünmeye başlamıştım. Bu, merakımı gidermek için
yaptığım amatör bir girişim olmaktan çıkıp polisin gerçekten kullanabileceği
bir şey gibi görünmeye başlamıştı.

Betty'yi gördüğüm gibi düşündüm, işkence görmüş, korkunç ve bir
şekilde hâlâ güzeldi. Cesedi buraya, Sun Down'a atılmıştı. Simon Hess'in
arabası burada. Simon Hess ortadan kayboluyor. Cinayetden tutuklanmadan
önce şehri terk mi etti?

Hess'in Ekim 1982'de motele gelmiş olması tesadüf olamazdı. Ama
burada ne işi vardı?

Sigara dumanı kokusu aldım ve Nick'e tekrar baktım. Elbette sigara
içmiyordu. Hâlâ Marnie'nin negatiflerine bakıyordu ama şimdi kaşlarını
çatmış, elindeki şeridi daha iyi görebilmek için yaklaştırıyordu.

"Yarın Alma'yı arayacağım," diye karar verdim. "Ona elimizde ne
olduğunu söyleyeceğim. O ne yapacağını bilir."

Telefonu kapattım ve ofis koltuğuna çöktüm. Nick'e, "Buna inanamayacaksın," dedim.

Sandalyesini tekrar düzeltti ve kaşlarını kaldırarak bana baktı. "Haftalardır buradayım. Pek çok şeye inanırım. Buna sigara içen adamın şu anda buralarda bir yerde olduğu fikri de dahil."

Onun bakışlarıyla karşılaştım. Birinin senin çılgın hayallerini paylaşması garipti, çok garipti. Seninle aynı hayaletleri gören biri.

"Bu ondan daha da garip," dedim. "Vur bana."

Ona her şeyi anlattım. Nick, hikaye ne kadar çılgınca olursa olsun her zaman yaptığı şeyi yaptı: yargılamadan, gülmeden veya alay etmeden dinledi. Sonunda söylediği tek şey: "İlginç."

"İlginç mi? Bu kadar mı?"

"Evet. Eğer Betty'yi öldürüp buraya attıysa, o zaman burayı biliyordu. Belki de inşa edildikten sonra satış gezilerinde burada kalmıştır. Belki Viv'i gördü ve onu izliyordu. Plan yapıyordu." Parmaklarını sandalyesinin koluna vurdu, bakışları beni geçip hiçbir şeye bakmadı. "Babamın kardeşimi öldürdüğü gün birden delirdiğini söylediler. Ama bu doğru değildi. O planlamıştı."

Nefesimi tuttum ve dinleyerek bekledim.

"Silah bir haftadan uzun süredir ondaydı," dedi Nick. "Daha önce hiç silah sahibi olmamıştı. Yasal olarak alma sürecinden geçti. Ne yapacağını düşünmek ve planını uygulamaya koymak için biraz zaman harcadı. Hatta bizim liseyi arayıp ailece tatile çıkacağımızı, bu yüzden iki oğlunun da bir süre okula gitmeyeceğini söylemiş." Mavi bakışları mesafeliydi. "Eli'nin evde olmasının tek nedeni basketbol antrenmanının iptal edilmiş olmasıydı. İşteyken babamı aramış ve benzin parasını nerede sakladığını sormuş, çünkü arabasına benzin koymasına gerekiyormuş. Yani babam ikimizin de evde olduğunu biliyordu. Eli'ye bir cevap verdi, sonra işten çıktı ve bizi öldürmek için eve geldi."

Buna ne diyeceğimi bilemedim. "Özür dilerim," dedim.

"Duruşmada ona bunu yapmasını söyleyen sesler duyduğunu söyledi. Ama babam bir avukattı. Delilik savunması yapmaya çalışıyor olabilir. Sesler konusunda yalan söyleyip söylemediğini bilmiyorum. Her halükarda, savunma işe yaramadı." Sakince bana baktı, bakışlarımı tuttu. "Olay sırasında gerçekten yatak odasında olup olmadığım çok soruldu. Oradaydım."

Bakışlarımı önümdeki masaya indirdim.

"Kalmalı mıydım diye düşünerek çok zaman geçirdim. Babamı öldürülmeden atlatabilseydim, aşağı inip Eli'ye yardım edebilseydim. Ama o kadar hızlı öldü ki hiçbir ambulans onu kurtaramazdı. Sanırım içten içe bunu biliyordum. Babam son birkaç haftadır sessizdi, çok sessizdi. Şiddet yanlısı biri değildi ama bir şekilde silah seslerini ve çığlıkları duyduğumda anlamıştım. Babamın Eli'yi vurduğunu ve kaçmazsam her şeyin birkaç dakika içinde biteceğini biliyordum. Bunun nasıl mümkün olduğunu bilmiyorum ama sanırım bunu bekliyordum."

"İçgüdüsel bir hissin vardı," dedim. "Bir içgüdü."

Nick parmak uçlarını alına bastırıp yorgunca ovuşturdu, gözleri bir an için kapandı. "Belki de. Ama madem içgüdülerim vardı, o zaman neden harekete geçmedim? Neden bir şey söylemedim? Bir şey yapmadım? On dört yaşında bir çocuk olduğumu biliyorum ama bu, babanız sizi öldürmeye çalıştığında aklınızdan geçen türden bir şey. Bu yüzden uyuyamıyorum."

"Eminim doğru yerde uyuyabilirsin," dedim. "Sadece motelde değil. Hayatının geri kalanını burada geçiremezsin. Bahse girerim seni mutlu eden bir yerde olsaydın uyuyabilirdin. İyi bir şeye uyanacağını bildiğin bir yerde."

Bana yarım bir gülümseme verdi. "Sence öyle bir yer var mıdır?"

"Elbette öyle. İyi yerler de var Nick. Herkes için farklıdırlar. Bence sen kendininkini bulacaksın."

"Bana karşı çok nazıksın," dedi.

Omuz silktim. "Benim art niyetlerim var. Bütün gece bu masada oturmak zorundayım ve konuşacak kimsem yok."

"Belki, ama teoriniz dünyadaki tüm yerler arasında bu boktan motelde uyuyabildiğim gerçeğini açıklamıyor. Çünkü burası kesinlikle iyi bir yer değil."

"Hayır. Sun Down iyi bir yer değil. Ama sana uygun olduğu için orada uyuyabilirsin - en azından şu anda. Biliyorum çünkü bana da uyuyor."

Nick kaşlarını çatı. "Bu gerçekten berbat bir durum."

Bu gece okumak için getirdiğim kitabı elime aldım - Ann Rule'un klasiği Yanımdaki *Yabancı*. O kadar çok okumuştum ki dağılmaya başlamıştı.

"Benimle tanıştın mı?"

Güldü, bu da bana zevk verdi. Ben de bunu görmezden gelmeye çalıştım. "Peki şimdi ne yapacağız?" dedi.

Kitabı yere bıraktım. "Yarın Alma'yla bunların Fell Polisi'ne teslim edilip edilmeyeceğini konuşacağız. Ve her şeyi öğrenmeye çalışacağız."

Simon Hess hakkında bir şeyler bulabiliriz. Teyzemin katili o olabilir. Ve teyzemle yollarının en az bir kez kesiştiğini biliyoruz." Viv'i motelde gösteren ve çerçevenin köşesinde Hess'in arabasının yer aldığı fotoğrafı masanın üzerine kaydardım. "Viv'le aynı zamanda ortadan kayboldu. Sanırım nedenini bilirsek, ona ne olduğunu da çözebiliriz."

"Yığına eklemek istediğim bir soru daha var." Nick bakmakta olduğu negatif şeritlerini masanın üzerine koydu. "Neden baskılarımızdan daha fazla negatifimiz var?"

Daha dik oturdum. "Öyle mi?"

"Evet. Negatiflere bakıyordum, onları eşleştirişordum. Negatiflerde elimizde baskısı olmayan dört fotoğraf var." Masanın üzerinde nitrat lekeleri gibi görünmelerine rağmen onları işaret etti. "Bir tür açık hava çekimine benziyor - ağaclar ya da onun gibi bir şey. Bu nedir ve bu fotoğraflar nerede ve Marnie Clark onları neden size vermedi?"

Negatif şeride baktım ve dudağımı ısırdım. "Sanırım telefon rehberini çıkaracağım. Şehirde eski negatifleri banyo eden bir yer olmalı. Ne de olsa burası Fell."

"Haklısın, var," dedi Nick. "Telefon rehberine ihtiyacın yok. Nerede olduğunu biliyorum. Ve tahmin et ne oldu? Yirmi dört saat açık."

Fell, New York Kasım 1982 VIV

M Belki de polis böyle yapıyordu. Viv'in hiçbir fikri yoktu; izlediği hiçbir film ya da dizi ona polisin gerçekte nasıl çalıştığını göstermemişti. Hepsi araba kovalamacaları ve çatışmalardan ibaretti.

seksi müzik. Viv'in ise koro listesi, yıllığı ve güvenilir telefonu vardı.

Korodaki kızların isim listesini gözden geçirdi ve her birinin yıllığına baktı. Yedinci kız o kızdı: Yıllıktaki yüz, bisikletiyle pedal çevirirken gördüğü kızın yüzüydü, seyyar satıcı onu izliyordu. Kızın adı Tracy Waters'tı ve son sınıf öğrencisiydi.

Viv'in Plainsview telefon rehberi yoktu, bu yüzden rehber yardımı aradı ve Plainsview Lisesi'nin numarasını istedi. Santral ona ana ofisin numarasını verdi ve Viv numarayı çevirdi ve yıllığın sayfalarını çevirip olası bir isim ararken çalmasını dinledi.

Sekreteri çağırdı ve müdürle görüşmek istediğini söyledi. Sekreter, "Kim arıyor diyebilirim?" diye sordu.

Viv yıllıktaki bir yüze parmak bastı - kötü bir perması ve yüzünün çoğunu kaplayan gözlükleri olan çirkin bir kız. İsminde *CAROL PENTON* yazıyordu. "Ben Carol Penton'un annesiyim," dedi Viv, sesini daha yaşlı, daha alçak ve biraz da kederli çıkararak. "Kızımın güvenliğiyle ilgili bir endişem var."

Birkaç dakika bekletildikten sonra sesi altmış yaşlarında çıkan bir adama bağlanması onu şaşırttı. "Size nasıl yardımcı olabilirim, Bayan Penton?"

"Dün gece Koro Gecesi'ndeydim," dedi Viv, "ve orada garip bir adam gördüm. Kızlara bakıyordu."

"Pardon? Kızlara mı bakıyorsunuz?"

"Evet. Orada yalnızdı." Simon Hess'i tarif etti. "Orada tek başına duruyordu, gördüğüm kadarıyla ne bir karısı ne de bir çocuğu vardı. Garip olduğunu düşündüm. Gösteri bittiğinde ve herkes ayrıldığında onu koridorda tekrar gördüm. Tek başına duruyordu. *Gözlerini dikmiş* bakıyordu. O kızlara bakarken gözlerindeki ifade hiç hoşuma gitmedi. Eğer bir erkek kızıma o şekilde baksaydı, polisi arardım."

"Pekala." Müdürün sesi telaşlı geliyordu. "Bu kesinlikle bir endişe kaynağı Bayan Penton. Gerçi belki de kızlardan birinin amcası ya da uzaktan akrabasıydı. Eminim kötü bir niyeti yoktur."

Viv dişlerini birbirine geçirdi. *Nasıl emin olabiliyorsun? Nasıl mı?* "Carol'ın öğrencilerin güvenliğini ciddiye alan bir okula gittiğini sanıyordum."

"Yaparız, yaparız." Şimdi yatıştırmaya çalışıyordu. "İzin verin konuyu araştırayım."

Bakalım bu adamın kim olduğunu bilen var mı?"

"Tracy Waters'a bakıyordu," dedi Viv. "Kız yanından geçti ve adam gözlerini ondan alamadı." Bunu o kadar inandırıcı bir şekilde söylemişti ki, kafasındaki hayali sahneyi görebiliyordu. "Tracy ailesiyle birlikteydi ve hiçbiri onu tanımıyordu. Kesinlikle bir akraba değildi."

Müdür iç çekti. "Bayan Penton, ne yapmamı istersiniz?"

"Dikkatli *olun*," dedi Viv, bağırarak istiyordu. "Öğrencilerinize, özellikle de kızlara dikkat edin. Personelinize gözlerini açık tutmalarını söyleyin. Özellikle Tracy'ye dikkat etmelerini söyleyin. Tehlikede olabilir."

"Bayan Penton, eminim aşırı tepki veriyorsunuz. Tracy'nin ailesinden herhangi bir şikâyet almadık. Muhtemelen iyi niyetli masum bir adamdı."

Hayır. O bir avcı. Öğrencilerinden birinin peşinde bir avcı var, seni aptal.

"Eğer Tracy'ye bir şey olursa, bu senin suçun." Viv telefonu kapattı.

Bir dakika oturdu, öfkelenildi. Polis olsaydı *aşırı tepki* vermezdi. Eğer bir erkek olsaydı.

Burada oturup telefonla insanları uyarmaya çalışırken çok kısıtlıydı. Kimse dinlemezdi. Tracy'yi uyarması gerekiyordu ve bunu doğru yapmalıydı.

Taktik değiştirdi, kırtasiye malzemelerini çıkardı ve yazmak için bir kalem aldı.

- - -

O gece yarısı, Fell polis karakolunda bir sandalyeye oturmuş, gözlerini dikmemeye çalışıyordu. Daha önce hiç polis karakoluna gitmemişti.

Görebildiği kadarıyla

Birkaç yaralı masa ve telefonun bulunduğu açık bir alandı. Gecenin bir yarısı Alma Trent'inki hariç hepsi boştu. Ön tarafta kapıya bakan bir masa vardı, muhtemelen bir polis burada oturur ve içeri girenleri yönlendirirdi. Orada da kimse yoktu. Masasındaki Alma, masa lambasının ışık çemberi ve Viv'in kendisi dışında tüm alan loş ve boştu.

Alma Viv'in defterindeki sayfayı çevirip okumaya devam etti. Viv telefona sarılıp uyuyan polislerin hepsini aramak, onları yataklarından kaldırmak istiyordu. *Simon Hess adında bir adam Tracy Waters adında bir kızı öldürecek.*

Neden herkes uyuyor?

Ama beklemek zorundaydı. Alma notlarını okurken dudağını çiğnedi ve sabırsızlıkla dizini oynatmamaya çalıştı.

"Tamam, bekle," dedi Alma, bir sayfayı işaret ederek. "Cathy Caldwell ve kapı kilitleri hakkında ne yazıyor?"

"Cathy ve kocası ölmeden önce kapı kilidi almışlar. Kapı kapı dolaşan bir satıcıdan."

Alma başını kaldırdı, yüzü solgundu. "Bunu doğrulayabilir misin?"

"Tam tarihini bilmiyorum ama Cathy'nin annesi hatırlıyor. Kilitler Westlake Kilit Sistemleri'nden alınmıştı." Masanın üzerinden uzanıp sayfayı çevirdi. "Westlake Kilit Sistemleri'nin Victoria Lee'nin sokağı olan Peacemaker Caddesi'nde de bir satış elemanı vardı. Geçen yılın Ağustos ayında oraya uğraması planlanmıştı."

Alma neredeyse kendi kendine, "Bu olamaz," dedi. "Bu mümkün değil." Viv sabırsız görünmemeye çalışarak, "Bu çok mümkün," dedi. "Ne zaman

Westlake planlama servisine satıcının adını sorduğumda, planlama defterinden silindiğini söyledi. İzlerini kapatıyor. Bu da en azından birilerinin onun peşinde olma ihtimalinin olduğunu bildiği anlamına geliyor."

"Program defterinden silinmiş bir satır hiçbir şey ifade etmez," dedi Alma, ama sesindeki o saçma sapan güven kaybolmuştu. Neredeyse fısıldıyordu. "Rastgele bir hata olabilir."

"Ama diğer her şeyle eşleştğinde, öyle değil," dedi Viv. "Senin için onu Cathy ve Victoria'yla ilişkilendirdim. Betty'nin ölmeden önce bir seyyar satıcıyla görüştüğünü zaten biliyoruz. Tek başıma ancak bu kadar bilgi edinebilirim ama bahse girerim Westlake'in tüm kayıtlarını isteseydin benim bulamadığım bir şey bulabilirdin. Betty ve Simon Hess arasındaki bağlantı."

Alma ona bakıyordu. "Bunun üzerinde çok çalışmışsın," dedi.
"Düzinelerce saat."

Viv omuz silkti. "Kitaba erişebilmek için Westlake'in programlama departmanında bir işe başvurmayı düşündüm ama bu çok uzun sürerdi ve çok riskli olurdu. Beni başka bir departmana verebilirler. Ayrıca yapacak başka işlerim varken bütün gün orada çalışmak zorunda kalacağım. Yani kitaplara kendi başıma tam erişim sağlayamam ve onları telefonla arayıp senmişim gibi davranabileceğim çok fazla zaman var."

"Ne yaptın?"

"Önemli bir şey
değil."

Alma, "Bu önemli," dedi. "Vivian, bir polis memurunu taklit etmek yasadışıdır."

Viv çığlık atmak istedi. "Simon Hess, Victoria Lee'yi öldürdü ve erkek arkadaşı bu yüzden hapse atıldı. Ve sen *beni* hapse mi atacaksın?"

Alma bir elini kaldırdı. "Buraya geri dön," dedi. Sanki durumu kontrol altına alıyormuş gibi sesindeki sertlik geri gelmişti. "Son konuşmamızdan sonra Betty Graham dosyasına bir göz attım. Ve buradaki önermelerinizden biri aslında yanlış. Betty en son bir satıcının evine girmesine izin verirken görüldüğünden beri, kapıdan kapıya satış yapan tüm şirketler hakkında kapsamlı bir araştırma yapıldı. Bölgede satış elemanı olan hiçbir şirket bulamadılar."

Viv nabzının attığını hissetti. Çok hayal kırıklığına uğramıştı, çok kızgındı. Bunu bilmiyordu. Hiçbir şey bilmiyordu, çünkü tüm parçaları bir araya getirmek için ihtiyaç duyduğu şeylere erişimi yoktu. O sadece yirmi yaşında bir motel memuruydu. Keşke ihtiyacı olan her şeyi görebilseydi.

Ama düşündü ve başını iki yana salladı. "Önemli değil." "Vivian, lütfen. Burada seninle çalışmaya çalışıyorum. Ama satıcı olmadan Betty'nin mahallesinde o gün, onu öldüren kişi satıcı gibi *davranarak* kapısına gelmiş demektir. Bu da sizi en başa döndürür." "Hayır, öyle değil. Cinayetten önceki aya baktılar mı? İki aylar önce? Programlama departmanındaki kadın bana bazen satıcıların kendi başlarına takip ziyaretleri için geri döndüklerini ve bu ziyaretlerin program defterine kaydedilmediğini söyledi. Onu daha önce görmüş ve geri dönmüş olabilir."

Alma yine şok olmuş görünüyordu. "Bunu mu söylediler?"

"Kilitlerini satmamış olsa bile," diye devam etti Viv, "Betty bir öğretmendi. Simon Hess'in on yaşlarında bir kızı var. Belki onun kızı da

Betty'nin okulu ama okul kayıtlarına erişemiyorum. Girebilirsin. Betty'nin evinden on dakika uzakta yaşıyor. Onu markette, parkta görmüş olabilir. Herhangi bir yerde." Kitabı işaret etti. "Adamın adı sende var. Bağlantıyı bulabilirsin. Ben bulamam."

Alma kaşlarını çattı. Hâlâ ikna olmamıştı; Viv bunu anlayabiliyordu. Başka ne yapacağı, ne söyleyeceği konusunda hiçbir fikri yoktu.

Alma, "Tüm bunlar Simon Hess adlı bu adamın Betty'nin cesedinin atıldığı motele giriş yaptığı fikrine dayanıyor," dedi. "Bu onu Betty'nin katili yapmaz, özellikle de Betty'nin evine gelen satıcı o değilse." Defteri, Marnie'den gelen motel fotoğraflarını ve Viv'in getirdiği diğer belgeleri işaret etti. "Burada harika bir iş çıkardın Vivian. Bir dedektif olabilirsin. Ama ben sadece gece nöbetçi memuruyum, sen de sadece bir motel görevlisisin. Fell'in daha önce hiç görmediği kadar tehlikeli bir katille üst makamlara gideceksem, tartışılmayacak kadar somut bir şeye ihtiyacım var."

Viv yutkundu. Masaya, oraya saçılmış kâğıtlara ve fotoğraflara baktı, gözleri yanıyordu.

Alma daha nazık bir sesle, "Bu ilgi çekici," diye itiraf etti. "Ama aynı zamanda boşluklarla dolu. Hem de büyük deliklerle. Merdivenden çıktığım her dava hava geçirmez olmalı.

Tamamen hava geçirmez. Ben zaten bu kuvvette hiç kimseyim. Bu adamların hiçbirisi beni ciddiye almayacak. Ağzımı açmam bile çetin bir mücadele olacak ve başarısız olursam muhtemelen işimi kaybederim. Sadece bir sebep arıyorlar."

Bu bir retti. Nazık bir retti ama yine de bir retti. Viv gözyaşlarını toplayabilse ağlayacaktı. Sesini bulabilse çığlık atacaktı.

"Riskin çok büyük olduğunu söylüyorsunuz," dedi.

"Ben de tam olarak bunu söylüyorum. Gençsin Viv, ama sanırım anlıyorsun. Ben küçük bir kasabanın gece nöbetçi memuruyum ve bu noktaya gelebilmek için *yıllarca* çalıştım. Dışımı tırnağıma takarak mücadele ettim. Hakaret ve kötü muamele gördüm ve daha da göreceğim. Tüm kariyerim boyunca buna katlanacağım. Bunu yapıyorum çünkü polis olmak benim kimliğim, kim bana aksini söylemeye çalışırsa çalışsın. Ama bu ..." Kağıtları işaret etti. "Bununla her şeyimi kaybedebilirim. En azından şu anki haliyle. Daha fazlasına ihtiyacım var. Fiziksel kanıtlara ihtiyacım var. Görgü tanıklarına, itiraflara ihtiyacım var. Hiçbir polis bunları mahkemeye taşıyamaz, bu da hiçbir polisin kariyerini riske atmayacağı anlamına geliyor. Ben de dahil."

Viv uyuşmuştu. Marnie gibiydi, ona riskin çok büyük olduğunu söylüyordu. *Bıraktım*. Marnie'ye polise gideceğine, yardım alacağına ve

kendini tehlikeye atmaktan vazgeçeceğine söz vermişti. Ama Alma da ona yardım etmeyecekti. Kimse yardım etmeyecekti.

Bu işte yalnızdı.

"Onu öldürecek," dedi kadın, sesi mırıltılıydı.

Alma, "Bir adamın bir kıza baktığını gördün, hepsi bu," dedi. "Bunun bir anlamı yok. Erkekler kızlara baktıkları için hapse girmezler.

Kanıtlayabileceğin başka bir şey de yok. Liseden uzaklaşırken onun olduğunu düşündüğün bir araba gördün. İçinde kimin olduğunu görmedin ve görseydin bile elinde hiçbir şey olmazdı."

"Tamam." Viv öne doğru eğildi ve defterini, kâğıtlarını, haritalarını ve fotoğraflarını topladı. "Zaman ayırdığınız için teşekkür ederim. Şimdi işe gitmem gerekiyor."

Alma, "Seni üzdüm," dedi.

Bunu kaldıramazdı. Alma'nın nezaketini, abla-kardeş gibi, neredeyse anne şefkati gibi olan merhametini kaldıramazdı. Eğer gezgin satıcı serbest kalırsa, Tracy ölürse bunun hiçbir anlamı olmayacaktı. Viv, "Motele geliyor ve sahte bir isimle giriş yapıyor," dedi. "Kasabada yaşadığı için bunu yapması için bir neden yok ama yapıyor. Ve bunu her yaptığında, Betty Graham uyanıyor ve çılgına dönüyor."

Alma sessizdi.

"Ben de öyle biliyorum," dedi Viv ayağa kalkarak. "Aylardır her gece orada çalışıyorum ve Betty'yi onun öldürdüğünü bu şekilde biliyorum. Çünkü oraya her gittiğinde bana söylüyor. Cesedi Sun Down'a atılmış ve oradan hiç ayrılmamış. Bunun doğru olduğunu sen de en az benim kadar biliyorsun ama kabul etmek istemiyorsun."

"Tatlım," dedi Alma, "sanırım bir doktora görünmenin zamanı geldi."

Viv sandalyesini geriye itti ve kapıya doğru yürüdü. "Bu bir yalan ve bunu sen de biliyorsun," dedi Alma'nın gözlerine bakarak. "Onu gördün.

Ben de öyle.

Aramızdaki fark, bana söyleyeceklerini anlattığında onu dinliyor olmam."

Çıktı ve kapıyı arkasından kapattı. Tek umudu gönderdiği mektuptu. Tracy Waters'ın hayatta kalmasının tek yolu buydu.

Fell, New York Kasım 2017 CARLY

Tracy Waters 27 Kasım 1982'de öldürüldü," dedi Heather. "En son Plainsview'de bir arkadaşının evinden çıkıp evine giderken görülmüş. Bisiklete biniyordu. On sekiz yaşındaydı ve Ehliyeti vardı, ailesi nadiren ona arabalarını ödünç veriyordu ve kendi arabası yoktu."

Diyet kolamı yudumladım. "Bu duyguyu bilirim," dedim. "On sekiz yaşına kadar bir arabam olmadı, annem bana eski arabasını sattı. Bunun için de benden beş yüz dolar aldı."

"Ben berbat bir sürücüyüm," dedi Heather. "Muhtemelen bir araba alabilirim ama almamam herkes için en iyisi."

North Edge Yolu üzerinde yirmi dört saat açık bir lokantada oturuyorduk. Adı Watson's'tı ama dışarıdaki tabela yeni, bina ise eski görünüyordu, bu da muhtemelen birkaç ay önce başka bir isimle anıldığı anlamına geliyordu. Saat sabahın beşiydi ve Watson's açık olan bulabildiğimiz tek yerdi. İkimiz de açlıktan ölüyorduk.

"Evet," dedi Heather, BLT'sinden bir ısırik alırken. Üzerinde koyu yeşil kalın bir kazak vardı ve içinde yüzüyordu. Saçının üst kısmını başının arkasında küçük bir at kuyruğu şeklinde toplamıştı. Çıktısını aldığı bazı makaleleri gözden geçirdi. "Tracy lise son sınıftaydı, iyi bir öğrenciydi. Erkek arkadaşı yoktu. Sadece arkadaş dediği birkaç kız vardı ve onlar da Tracy'nin utangaç ve içe dönük olduğunu söylüyorlardı. Plainsview'deki dondurmacıda yazları çalışıyordu ve okul korosundaydı."

Heather'ın bastırıldığı fotoğrafa baktım. Tracy'nin bir okul portresiydi, saçları özenle fönlenmiş ve spreylenemişti. Allık sürmüştü ve

Göz farı genç yüzünde tuhaf bir şekilde eğreti duruyordu. "Kulağa harika geliyor," dedim üzülererek.

"Ben de öyle düşünüyorum," dedi Heather. "27 Kasım'da bir arkadaşının evine gitmiş ve saat sekize kadar televizyon izleyip Uno oynamışlar. Aman Tanrım, seksenler. Her neyse, Tracy oradan ayrılmış ve bisikletine binmiş. Arkadaşı onu pedal çevirirken izlemiş. Eve hiç gitmedi ve saat on birde ailesi polisi aradı. Polisler, Tracy'nin dışarıda eğleniyor olma ihtimaline karşı sabaha kadar beklemek zorunda olduklarını söylediler."

Tavuk çorbamı karıştırdım, midem bulanıyordu.

"Polisler ertesi sabah gelip aileyle görüştüler ve arama başlattılar. 29 Kasım'da Tracy'nin cesedi Plainsview ve Fell arasındaki Melborn Yolu'nda bir hendekte bulundu. O zamanlar Melborn Yolu kimsenin kullanmadığı iki şeritli bir yoldu. Şimdi ise asfaltlanmış ve işlek. Bir Super 8 ve bir sinema salonu var. Hiçbir şey 1982'deki gibi görünmüyor." Eski bir gazete haberinin çıktısını göstermek için sayfayı çevirdi. *YERLİ KIZ ÖLÜ BULUNDU* manşeti ve altında *Polis evsiz adamı tutukladı* alt başlığı vardı.

"Evsiz bir adam mı?" Ben sordum.

"Sırt çantası ondaydı. Görünüşe göre bir yerden başka bir yere giden bir serseriymiş. Soygun ve saldırıdan sabıkası varmış. Aslında haberi duyduğunda sırt çantasını *teslim* etmek için polise gitmiş. Onu şüpheli olarak tuttular ve cinayet için bir mazeret gösteremeyince onu suçladılar."

"Bu kadar mı? Başka kimseye bakmadılar mı?"

"Öyle görünmüyor. Sırt çantasını yolun kenarında bulduğunu söyledi ama ona kim inanırdı ki? Her yerinde parmak izleri vardı ve kayışlardan birinde Tracy'nin kan lekesi vardı. Başka şüpheli yoktu. Ailesi kendinden geçmişti. Birinin Tracy'yi takip ettiğine dair bir uyarı aldıklarını söylediler. Bütün hikaye uyuyordu." Bir parmağını kaldırdı, Heather tarzıyla hikâyenin tadını çıkarıyordu. "Ama. *Ama*."

"Bunu çok seviyorsun," dedim ona gülümseyerek.

"Her neyse, Dr. Carly. Dinlemiyorsunuz. Bir sonraki bölüm ilginçleşiyor."

"Sanki daha önce ilginç değilmiş gibi. Devam et."

"Evsiz adam asla mahkum edilmedi. Mahkemeye bile çıkmadı. Görünüşe göre evsiz olmasına rağmen iyi bir avukata erişimi varmış. Her şey bir yıldan fazla bir süre askıda kaldı ve sonra suçlamalar

düşürüldü ve serbest bırakıldı. Dava tekrar açıldı ve hala açık. Tracy'nin ailesi sonunda boşandı, ancak annesi davayı çözmekten asla vazgeçmedi. Tracy'nin cinayetiyle ilgili ipuçları için 1999 yılında bir web sitesi açtı. Web sitesi hala duruyor, ancak anladığım kadarıyla artık çoğunlukla Tracy'nin küçük kardeşi tarafından yönetiliyor. Bir Facebook sayfası falan var. Birinin Tracy'yi takip ettiğini söylediğimi hatırlıyor musun? Biliyorlardı çünkü öldürülmeden bir hafta önce postadan isimsiz bir mektup almışlardı. Ve şimdi o mektup Facebook sayfasında ve web sitesinde yayınlanıyor." Yığınınından bir kâğıt çıkardı ve bana uzattı.

El yazısıyla yazılmış bir mektubun taramasıydı. Tekrar okudum.

Bu mektup sizi Tracy Waters'ı takip eden bir adam gördüğüm konusunda uyarmak içindir. Tracy 19 Kasım günü öğleden sonra saat 2:20'de bisikletine binip Westmount Caddesi'nde uzaklaşırken adam ona bakıyordu. Kadın uzaklaştıktan sonra adam arabasına bindi ve onu takip etti.

Kim olduğunu biliyorum. Tehlikeli biri olduğuna inanıyorum. 35 yaşlarında ve 1.80 boylarında. Gezici satıcı olarak çalışıyor. Sanırım Tracy'yi öldürmek istiyor. Lütfen onu güvende tutun. Polis bana inanmıyor.

Onu güvende tut.

Çorbamı ittim. "Bu hayatımda okuduğum en hüzünlü mektup," dedim. "Anne bunu aldığı anda endişelendi. Baba bunun bir şaka olduğunu düşündü. Anne, babanın haklı olması gerektiğine karar verdi. Birkaç gün sonra Tracy öldü. Sanırım boşanma da bu yüzden oldu."

"Gezgin bir satıcı," dedim kelimeleri göstererek. "Simon Hess gibi."

"Tracy öldürüldükten hemen sonra ortadan kaybolan kişi. Ama inanabiliyorsanız, daha da iyisi var."

Koltuğuma geri oturdum. "Başım şimdiden dönmeye başladı."

Heather, "Tracy'nin annesi her zaman mektubun gerçek olduğunu hissetti," dedi. "Mektubun gerçekten Tracy'yi takip eden bir adamı gören biri tarafından gönderildiğini düşünüyordu. Ve bu adam evsiz bir serseri de değildi." Satıcının tarifine dokundu. "Bu mektup, evsiz adama karşı açılan davanın neden sonunda düştüğünün bir parçası. Ama şunu dinleyin: 1993 yılında, cinayetten on yıldan fazla bir süre sonra, Bayan Waters Tracy'nin eski lise müdüründen bir telefon aldı. O

Tracy'nin öldürölmesinden birkaç gün önce başka bir öğrencinin annesi olduğunu iddia eden birinden telefon aldığını söyledi. Kadın, Tracy'yi takip eden bir adam gördüğünü ve okulun ona göz kulak olması gerektiğini düşündüğünü söylemiş."

"Ve polise söylemedi mi?" Dedim. "On yıl boyunca kimseye söylemedi mi? Neden söylemedi?"

"Kim bilir? Muhtemelen o zamanlar bu konuda bir şey yapmadığı için utanmıştır. Ama emekli ve hastaydı ve içini dökme ihtiyacı hissetti. Yani bu önlenabilir bir cinayetti. Birisi Tracy'nin ailesini ve müdürünü bu konuda uyarmış. İkisinden biri dinleyip Tracy'yi evde tutmuş olsaydı, Tracy ölmeyecekti."

Ona göz kırptım. "Bir kadın," dedim. "Müdürü arayan kişi bir kadındı." Mektubun taranmış halini elime aldım ve tekrar baktım. "Bu bir kadının el yazısı olabilir, ama bunu söylemek zor."

"Bu bir kadına ait," dedi Heather. "Tracy'nin annesi bir el yazısı uzmanına inceletti."

Çok fazla parça vardı. Birbirlerine çok hızlı düşüyorlardı. Ve ortaya çıkan resim hiç mantıklı değildi. Tracy'nin öldürüleceğini kim biliyordu? Nasıl biliyordu? Vivian olamazdı, değil mi?

Ve eğer Vivian Tracy'nin öldürüleceğini biliyorsa, neden kendini kurtaramadı?

"Alma'yı aradın mı?" Heather sordu.

"Ona bir mesaj gönderdim," dedim. "Gece kuşu olduğunu söyledi ama yine de acil bir durum olmadığı halde gecenin bir yarısı tanımadığın birini aramak biraz garip. Dürüst olmak gerekirse mesaj attığından bile emin değilim. Eğer bu sabah ondan haber alamazsam, onu arayacağım."

Telefonumdaki saate baktım. "Muhtemelen Sun Down'a geri dönmeliyim. Gittiğimi kimse bilmez."

"Nick nerede?"

"Negatifleri banyo ettirmek için bir yere gitti. Fell'de bütün gece açık bir yer olduğunu söyledi."

"Orası ByWay olmalı," dedi Heather, kâğıtlarını toplarken. "Sanırım hâlâ video da kiralyorlar."

"Fell resmen Dünya'daki en tuhaf yer." Ceketini alırken Heather'a baktım. "Sana Sun Down'ın perili olduğunu söylesem ne derdin?"

Durakladı ve gözleri benimkilere geldi, kaşları yukarı kalktı. "Gerçekten mi?"

"Gerçekten."

Dudağını ısırarak beni dikkatle izledi. Yüzümdeki ifade onu ikna etmiş olmalı ki, "Her şeyi duymak istiyorum" dedi.

"Sana anlatacağım."

"Ve onu görmek istiyorum."

Burnumun kenarını ovuşturdu. "Bunu garanti edemem. Emirle ortaya çıkmıyor."

"O mu?"

"Betty Graham."

Heather'ın gözleri fal taşı gibi açıldı. "Betty Graham'ın hayaletinin Sun Down'da olduğunu mu söylüyorsun?"

"Evet, öyle. Nick de onu gördü." "O ...

... Bir şey söylüyor mu?"

"Tam olarak değil ama sanırım bunu yapmaya çalışıyor." Betty'nin yüzündeki çaresiz ifadeyi düşündüm. "Başkaları da var. Kafasını havuza çarpıp ölen bir çocuk var. Ve ön büroda ölen bir adam."

"Ne?"

"Sesini alçalt." Onu susturmak için ellerimi salladım. "Biliyorum, çok tuhaf ama yemin ederim gerçekten gördüm. Nick benim şahidim. Daha önce bir şey söylemedim çünkü kulağa çok çılgınca geliyordu."

"Merhaba," dedi Heather. Sesini alçaltmıştı ve masanın üzerinden bana doğru eğildi. "Bu büyük bir iş Carly. Etrafı kolaçan etmek istiyorum. Fotoğraf çekmek istiyorum. Video."

Yanaklarındaki heyecanlı lekelere baktım. "Bunun senin için iyi olacağından emin misin?"

"*The Amityville Horror*'ın her versiyonunu okudum ve izledim. Tabii ki benim için iyi. Hayaletlerle aram gerçek hayatta olduğumdan daha iyidir."

"Bu gerçek hayat," dedim. "Betty gerçek. Öldü ama senin ve benim kadar gerçek hissediyor. Ve onu gördüğüm ilk gece, motele giriş yapan bir adam vardı, ama o değildi. Odası boştu ve arabası da yoktu. Biliyorum, belki de gitmiştir. Ama sürekli düşünüyorum ve acaba hiç gitmedi mi diye merak etmeye başlıyorum."

"Eğer gitmediyse, nereye gitti?"

Birbirimize kararsızca baktık, ikimiz de cevap veremedik. Lokantanın kapısı açıldı ve Nick içeri girdi. Ölü gözlü kamyoncuların ve bitkin görünen vardiyalı işçilerin yanından yan gözle bile bakmadan geçti. Elinde bir zarf vardı.

"Fotoğraflar," dedi.

Sanki Heather'ın dokunulmaz balonunun dışında kalmayı çoktan öğrenmiş gibi, ben kenara çekilirken kabinin benim tarafıma oturdu. Beraberinde gevrek, soğuk sabahın kokusunu da getirmişti, artık sonbahar değil kışa doğru gidiyordu. Zarfı açtı ve fotoğrafları masanın üzerine bıraktı.

Hepimiz eğildik. Her biri aynı konuyu farklı bir açıdan gösteren dört fotoğraf vardı: bir ahır. Eskiydi, çatısının yarısı çökmüştü. Fotoğraflar dışarıdan, önce önden, sonra daha geriden, sonra da toprak yolun bir kısmından çekilmişti.

"Marnie bunları neden alsın ki?" Heather sordu.

"Neden parmak izi yoktu?" Nick ekledi. "Ya hiç yapmadı ya da yaptı ve birisine verdi."

"Bu bir işaret," dedim fotoğraflara tek tek bakarak. "Bu ahır bir şekilde önemli. Tekrar bulması gerekirse diye görsel bir kayıt istedi."

Bir dakika boyunca onlara baktık. Ahır biraz uğursuz görünüyordu, eskimiş çerçevesi dişleri eksik bir ağız gibiydi. Sarkan çatısı hüzünlüydü ve sıkıca kapatılmış kapılarıyla ön cephesi boştu. Kötü bir şeylerin yaşandığı bir yere benziyordu.

"Nerede olduğunu düşünüyorsun?" Heather sordu.

"Bunu söylemek imkânsız," dedim. "Herhangi bir işaret yok. Her yerde olabilir." Daha yakından baktım. "Bunun ne olduğunu düşünüyorsun?"

En uzak açıdan bakıldığında, ağaçların tepesinden sarkan bir şey görülüyordu.

"Bu eski televizyon kulesi," dedi Nick. "Artık yok. Sanırım on yıl kadar önce yıktılar."

Ona baktım. "Ama nerede olduğunu biliyorsun?"

"Elbette biliyorum." Masanın üzerine eğilmiş, mavi bakışları resme sabitlenmişti. "Bunun hangi yönden çekildiğini söylemek zor ama yarım milden fazla olamaz. Daha uzaktaki bu fotoğraflar bir araba yolundan çekilmiş. Araba yolu bir yola çıkıyor olmalı."

Paltomu aldım. "Artık gidebiliriz. Güneş doğmaya başlıyor. Yeterince ışığımız var."

"Senin işte olman gerekmiyor mu?" Heather sordu.

"Beni kovabilirler. Fell'e bunun için geldim, hatırladın mı? Tek istediğim bu." "Ama bunun ne olduğunu bilmiyoruz," dedi resimleri göstererek.

Resimlere tekrar baktım. "Anahtar bu." Ahır işaret ettim. "Marnie o ahır tekrar bulmak istediye, içinde bir şey olduğu içindir. Tekrar erişmek isteyebileceği bir şey."

"Ya da başka birini yönlendirmek isteyebileceği bir şey," diye ekledi Nick. İkisine de baktım, sonra hepimizin aklından geçen sözleri söyledim.

"Ya bu bir cesetse? Ya Vivian'ın cesediyse? Ya ahırda olan buysa?"

Bir an sessiz kaldık ve sonra Nick fotoğrafları tekrar eline aldı. "Onu bulacağız," dedi. "Bunlarla kolay olacak."

- - -

Saat yediye kadar sürdü. O sırada güneş yavaş yavaş ufukta belirmeye başlamıştı ve gri bulutlar tarafından gizlenmişti. Üçümüz de Nick'in kamyonetindeydik. Eskiden televizyon kulesinin olduğu bölgeyi dolaşıp arka yollardan ilerliyorduk. Eski kule alanının kuzeyindeki iki şeritli bir yoldaydık ve olası toprak yolları arıyorduk.

"İşte," dedim.

Fotoğrafların çekilmesinden bu yana bir tel örgü çekilmişti, ancak yer yer eğilip bükülmüş, paslanmış ve bakımsızdı. Soluk bir tabelada YOLCU ALINMAZ yazıyordu. Çitin arkasında toprak bir araba yolu uzanıyordu. Marnie'nin fotoğraflarından birini çıkarıp havaya kaldırdım.

Ağaçlar artık daha büyüktü ama onun dışında her yer aynı görünüyordu.

Nick motoru kapattı ve kamyonundan indi. Heather ve ben dışarı çıktık ve onun çitin bir tarafından diğer tarafına doğru adım atışını izledik. Sonra çiti kavradı ve tırmanarak kendini yukarı fırlattı. Ayakları diğer tarafta yere çarptı ve ağaçların arasında kayboldu.

On dakika sonra tekrar ortaya çıktı. "Ahır orada," dedi. "İşte burası. Etrafta görebildiğim kadarıyla kimse yok, yıllardır burada kimse olmadı. Buraya gel."

Önce Heather çite tırmandı. Ben onu ittim, Nick de inmesine yardım etti. Sonra ben tırmandım, her saniye bir bağıris, bir köpek havlaması, bir alarm çığlığı bekledim. Sadece sessizlik vardı. Bacağımı salladım ve Nick belimi sertçe kavrayarak beni aşağı indirdi.

"Bu taraftan," dedi.

Yapraklar yıllar içinde büyümüşü ve araba yolunu bulana kadar çalıların çıplak dalları arasında mücadele ettik. O da aşırı büyümüşü, yıllar boyu yağın kar ve yağmurla yıkanmışı. Hiç lastik izi yoktu. İnsan yerleşimine dair hiçbir kanıt göremiyordum. Rüzgâr sert ve soğuk esiyor, ağaçların çıplak dallarında sesler çıkarıyordu.

"Burası neresi?" Ben sordum.

"Hiçbir fikrim yok," dedi Heather. Bana olabildiğince yakın yürüyordu, yanakları soğuktan kıpkırmızıydı. "Birinin terk edilmiş mülküne benziyor."

Marnie'nin fotoğrafları kaç yaşındaydı acaba? Eğer Sun Down fotoğraflarıyla aynı zamanda çekilmişlerse, otuz beş yaşındaydılar. Otuz beş yıldır burada gerçekten kimse bulunmamış mıydı? Neden olmasın?

Engibeli yolda ilerledik ve ağaçların arasından ahır göründü. Artık bir ahır bile değildi; kırık tahtalardan oluşan, çökmüş ve çürümüş bir enkazdı. Yetişkin bir adamın geçebileceği kadar büyük, karanlık boşluklar vardı. Ön kapılar kilitli gibi görünüyordu ama diğer duvarların durumuna bakılırsa pek de güvenli sayılmazdı.

"Burada bekle," dedi Nick. Ahırın etrafında dönerek köşede kayboldu. Çürümüş tahtaların şangırtısını duyduk. "İçeri girmenin bir yolunu buldum," diye seslendi.

Ahırın yan tarafında, bazı çürük tahtaları kırdığını ve deliği bizim için daha geniş açtığını gördük. Bize baktı. "Burası karanlık ama bir şey görebiliyorum."

Heather'a baktım. Solgunlaşmışı, ifadesi düzleşmişı. Geceyi Sun Down'da geçirip hayaletlerin fotoğraflarını ve videolarını çekmek isteyen kız gitmişı. Teninin buz gibi olduğunu anlamak için ona dokunmama gerek yoktu. "İçeri girmek zorunda değilsin," dedim.

Bana baktı, bakışları sanki orada olduğumu neredeyse unutmuş gibi ürkekti. "İçeri girmeliyim."

Ona bir adım daha yaklaştım. "Bu bir yarışma değil. Oraya girdiğin için ödül kazanamazsın. O benim teyzem, senin değil. Bu benim işim. Sadece bekle, güvenli olup olmadığını sana söyleyeceğim."

Benimle tartışacağını düşünmüşüm ama onun yerine tereddüt etti ve kısa bir süre başını salladı. Paltosunun koluna dokunmak istedim ama yapmadım. Onun yerine ahıra geri döndüm.

Delik bana doğru açıldı, simsiyahtı. İçeride hiçbir şey göremiyordum, ne Nick, ne de bir gölge. Delikten tozlu, kuru, küflü bir koku geliyordu ve kargaşadan kaynaklanan toz zerrecikleri havada dönüyordu.

"Carly?" Nick karanlıktan seslendi.

Tavşan deliğinden aşağı, diye düşündüm ve adımımı attım.

İçerideki ışık duvarlardaki boşluklardan geliyordu, tepedeki gri gökyüzünden gelen yumuşak aydınlık dilimleri. Dört duvarı, duvarlara savrulmuş çöpleri, köşelerdeki karanlık şekilleri görebiliyordum. Eski bir bisiklet, aletler, dağınık çöpler. Gözlerim karanlığa alıştığında, ahırın diğer ucuna doğru yürüyen Nick'i gördüm. Kapalı kapıların hemen arkasında duruyordu. Döndü ve bana baktı. "Hey."

Ona yaklaştım. Arkasında, altında bir araba olduğu belli olan şeyin üzerine atılmış eski yeşil bir muşamba vardı. Nick'in omzunda durdum ve ona baktım.

Aklım başımdan gitti. Gazete haberlerinde Viv'in arabasının kaybolduğu gece Sun Down otoparkında bırakıldığı yazıyordu. Nereye gitmiş olursa olsun, onu almamıştı.

Ama soruşturmadan sonra arabasına ne olmuştu? Nereye gitmişti? Kayıp bir kişinin arabası, kaybolduktan uzun süre sonra nereye gider?

Nick'e, "Aç onu," diye fısıldadım.

Hiç tereddüt etmedi. Muşambanın bir ucundan tutup çekti, geri çekildi ve kirli zemine düşmesine izin verdi. Altında kutu gibi ve onlarca yıllık bir araba vardı. Loş ışıkta rengi ayırt edilemiyordu. Lastikler patlaklı. Pencereler tozdan donuklaşmıştı.

Nick muşambanın üzerine çıktı ve elinin yan tarafıyla yolcu camına vurarak tozu bulaştırdı. "Bu şeyin yanına yıllardır, belki de yıllardır kimse yaklaşmamış," dedi. Öne doğru eğildi ve açtığı açık delikten baktı.

Yapma, bağırarak istedim. *Yapma*. Ahırın üst köşelerinden birinden gelen kanat çırpma sesiyle sıçradım, gölgelerin arasında bir yerlerde bir kuş olduğunu anladığımda kürek kemiklerimin arasından soğuk terler yükseldi. Ayaklarımı hareket ettirdim, arabayı sürücü tarafına doğru döndürdüm ve kendi yerimi silip içinden baktım.

Sürücü koltuğu boş ve düzenliydi. Doğrudum ve kapı kolunu denedim. Açıldı, sessizlikte gürültülü bir tıkırtı duyuldu. Nefes alarak kapıyı açtım.

İçime ekşi bir şeyle karışık bayat bir hava doldu. Havada toz zerrecikleri dönüyordu. Yolcu tarafında Nick kapıyı açtı ve içeri eğildi. İkimiz de boynumuzu bükerek boş arabanın etrafına baktık.

Hiçbir şey yok. Ceset yok. Viv'den iz yok, ne giysi, ne de başka bir şey. Bu arabayı daha önce birinin kullandığına dair hiçbir belirti yoktu. Nick torpido gözünü açtı ve tamamen boş olduğunu gördü.

"Temizlendi," dedi.

"Belki de bir şey yoktur," dedim. "Belki de sadece bir tesadüftür. Birinin artık kullanmak istemediği eski bir arabadır ve buraya park edip bırakmıştır. Bu her zaman olur, değil mi?"

"O zaman Marnie'de neden bu ahırın fotoğrafları vardı?"

Doğru gelmiyordu. Midem bulanıyor, başım dönüyordu. "Belki de arabayı Viv çalmıştır," dedim. "Belki de çaldı ve sakladı."

"Belki de onu öldüren kişi saklamıştır," diye karşı çıktı.

"Bunu bilmiyoruz. Hiçbir şey bilmiyoruz." İçimi çektim. "Bu çılgınca bir çıkmaz sokak. Bütün bu çalışmaları yaptık ve eskisinden daha ileride değiliz. Bu kırmızı bir ringa balığı, Nick."

"Bu koku da ne?" diye sordu.

Kesinlikle bir koku vardı. Ekşi ve çürümüş ama eski. "Çöp mü?"

"Çöpten de beter." Doğruldu ve geri adım atarak

Ön yolcu kapısı açıldı. Arka yolcu kapısını açtı ve içeri baktı. "Burada bir şey yok. Ama koku daha kötü." Tekrar doğruldu ve o kapıyı da açık bıraktı.

Arabanın arkasına doğru yürüdük. Bagajda, bütün eski arabalarda olduğu gibi bir anahtar deliği vardı. Anahtara dair bir iz görmemiştik.

"Bunu nasıl açacağız?" Nick dizlerini büküp çömelirken ben de sordum.

"Açmayız," diye cevap verdi bana. "Polisleri ararız." Bagajın altındaki zemini işaret etti. "Ya bu yağ ya da çok eski bir kan."

Çömelip işaret ettiği yeri takip ettim. Gövdenin altında siyah bir şeyden oluşan büyük bir havuz vardı. Kuru ve çok ama çok eskiydi.

Kan beynime sıçradı ve bir an için bayılacağımı sandım. Havuz kesinlikle yağ olamayacak kadar büyüktü. Dizlerimi kavradım ve gözlerimden yaşlar gelmeye başladı, onları durdurmam çok hızlı ve zordu. "Viv," dedim. Titremeye başladım. Teyzem bagajdaydı, bedeni benden bir adım ötede, metal ve kumaşın arkasındaydı. Bu arabada ölmüştü. Otuz beş yıldır buradaydı, kanı yerde birikiyor, sonra kuruyor ve kararıyordu. Çok yalnızdı.

ve sessiz. Nefes aldım ve bir hıçkırık çıktı. "Onu o öldürdü," dedim, sesim boğuk çıkıyordu. "O yaptı. Diğerlerini de o öldürdü. Viv'i öldürdü."

Ensemde bir el hissettim; büyük, sıcak ve güçlü bir el. "Bunu başarabilirsin Carly," dedi nazikçe. "Başaracaksın."

Tekrar nefes aldım, çünkü nefes alamıyordum. Boğazımdan bir hıçkırık daha kaçtı. Yanaklarım gözyaşlarıyla ıslanmış, kirpiklerim ıslanmış, gözlüklerime su kaçmıştı. "Özür dilerim," diye ağlamayı başardım. "Böyle bir şey beklemiyordum."
_"

"Biliyorum," dedi.

Kontrol bendeydi. Her şeyle başa çıkabiliyordum - hayaletler, gizemler, bu garip ve çılgın yer. Tam olarak bir oyun değildi ama bir projeydi. Bir adalet arayışı. Hayatıma devam edebilmek için yapmam gereken bir şeydi. Ve eğer yaparsam, tekrar iyi olacaktım. Biliyor olacaktım.

Vivian'ın mezarı başında olmanın kalbimi kıracağını tahmin etmemiştim. Kederlenmeyi beklemiyordum. Viv içindi ve hayatının son otuz beş yılını bu arabanın burada olduğunu bilmeden yaşamış olan annem içindi, kız kardeşinin cesedi bagajda yalnız ve sessizdi. Annem otuz beş yıl boyunca o kadar derin ve acı verici bir kederle yaşamıştı ki bu konuda hiç konuşmamıştı. Bu kederle ölmüştü ve şimdi asla daha iyi hissedemeyecekti.

Ahırın zeminine çömelmiş, kirli ellerimin içine hıçkırarak ağladım. Çok güzel ve canlı olan Viv için ağladım. Diğerleri için ağladım -Betty, Cathy, Victoria. Onlar için de her şey bitmişti. Annem ve kendim için ağladım.

Nick yaklaştı, kolunu omuzlarıma doladı. Nasıl hissettiğimi çok iyi biliyordu - elbette biliyordu. Bu tür şeylerin sizi nasıl içten dışa doğru parçalara ayırdığını, kim olduğunuzu değiştirdiğini biliyordu. Burada olup da beni gerçekten anlayabilecek tek kişi oydu. Kolunu omuzlarıma doladı ve ağlamama izin verdi. Konuşmadı.

Bir dakika sonra ahırın diğer ucundan Heather'ın sesini duydum. "Neler oluyor?"

"Bir araba var," diye seslendi Nick ona, sesi sakindi. "Altında eski kan birikintileri var. Bagajda bir ceset olduğunu düşünüyoruz. Polisleri arayabilir misin?"

Heather hiçbir şey söylemedi ve ben de telefonunu cebinden çıkarmak için geri çekildiğini düşündüm. Gözlerimi sildim ve yüzümdeki sümüğü silip kendime gelmeye çalıştım.

"Ben iyiyim," dedim.

Nick sessizce, "Gitmeliyiz," dedi. "Burası bir suç mahalli."

O haklıydı. Otuz beş yaşında olsun ya da olmasın, burası teyzemin cesedinin atıldığı yerdı. Ayak izlerimizi, parmaklarımızı ve saç tellerimizi buradan çıkarmamız gerekiyordu. Bırakın benim gibi bir gerçek suç meraklısını, en sıradan amatör bile bunu bilirdi.

Doğrudum, Nick dengemi korumama yardım etmek için elini dirseğime koydu. Çocukluğunun geçtiği ev de bir suç mahalli olduğu için suç mahalleri hakkında her şeyi bilirdi. Nick'in suçla ilgili sadece kitaplarda ve internette değil, gerçek hayatta da deneyimi vardı. Artık benim de deneyimim vardı.

Vivian ölmüştü. Ama Simon Hess Sun Down'daydı. Viv'i görmüştü. Ve aynı anda ortadan kaybolmuştu. Artık Vivian'a ne olduğunu ve bunu kimin yaptığını biliyordum. Bir sonraki işim Simon Hess'i her neredeyse bulup ona bunu ödetmekti.

- - -

Bir polis ahırdan çıkıp benim durduğum yere doğru ilerlediğinde saat öğleni geçmişti. Paslı çitin kapıları açılmıştı ve ölü yapraklar lastik izleriyle ezilmişti. Önce tek bir üniformalı memur gönderilmiş, ardından da kısa bir süre içinde minibüsler ve plakasız arabalar gelmişti. İlk andan itibaren araziden uzaklaştırılmıştık ve olan biten hiçbir şeyi göremiyorduk. Birlikte ve ayrı ayrı, tekrar tekrar sorgulandık. Hava soğuk ve nemliydi. Polislerin bizimle işi bittiğinde Nick Heather'ı eve bıraktı çünkü Heather soğuktan ve şoktan neredeyse titriyordu. Ben ayrılamamıştım. Ta ki biri bana bir şey söyleyene kadar, herhangi bir şey.

Cebimde bir fotoğraf vardı. Marnie'nin istifindeki fotoğraflardan biri, Simon Hess'in arabasını Sun Down'da park halinde gösteriyordu. Ahırda gördüğümüz araba ile tamamen aynı marka ve modeldi. Boyutu ve şekli zihnime kazınmıştı ve Simon Hess'in arabasını bulduğumuzu tüm kalbimle biliyordum.

Nick kamyonetiyle geri geldi, bana sıcak kahve ve yiyecek bir şeyler getirdi. Kahveyi yudumladım ve yemeği unuttum. Telefonumun şarjı çoktan bitmişti. Toprak yolda, polislerin izin verdiği kadar kapıya yakın bir yerde durup beklemeye başladım. Ne kadar sürerse sürsün bekleyecektim.

Polis durumumu biliyordu, 1982 yılında kaybolan teyzemi arıyordum. Bir süre sonra ahırdaki biri

Bana acıdı, çünkü toprak yoldan kapıya doğru bir adam geldi. Elli yaşlarında, kırılmış saçları olan siyah bir adamdı. Kot pantolon ve kalın siyah bir bomber ceket giyiyordu, bu da üniformalı bir memur olmadığı anlamına geliyordu. Kim olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Yüzü sertti ama bana baktığında benim gibi insanları daha önce de gördüğünü anladım, herhangi bir haber bekleyen çaresiz aile üyeleri.

"Siz Bayan Kirk müsünüz?" diye sordu.

"Evet."

Kendini tanıttı; duymadığım ya da aklımda tutamadığım bir isim ve unvan söyledi. Kan kulaklarımda çok yüksek sesle akıyordu.

"Anladığım kadarıyla teyzeniz Vivian Delaney'i arıyorsunuz," dedi adam.

Başımı salladım.

Bana yakından baktı. "Beni dinle, tamam mı? Tuhaf bir yerde olduğunu anlıyorum. Ama söylediklerimi dinle."

O biliyordu. Nasıl bir his olduğunu anlıyordu. Omuzlarımda biraz olsun gevşediğini hissettim.

"İki şey var," dedi adam. "O arabanın içinde bir ceset var. Uzun zamandır oradaymış."

Tırnaklarım avuç içlerime battı. Zar zor hissettim.

"İkinci şey," dedi adam, "o senin teyzen değil."

Dudaklarım uyuşmuştu, zar zor çalışıyordu. "Nereden biliyorsun?"

"Çünkü o bir erkek," dedi. Ağzımı açtığımda başını salladı. tekrar. "Hayır, söyleyecek başka bir şeyim yok. Bir soruşturma yürütüyoruz ve henüz elimde bir bilgi yok. Ama size kesin olarak söyleyebilirim ki Vivian Delaney orada değil. Teyzenizin kaybı için üzgünüm. Ama size ihtiyacımız olursa iletişim bilgileriniz bizde var ve eve gitmeniz gerekiyor."

Bakışlarını Nick'e çevirmeden önce ben kısa bir onay işareti yapana kadar gözleri benimkilerin üzerinde bekledi. "Eve gittiğinden emin ol," dedi mesajın altını çizerek. Sonra döndü ve uzaklaştı.

Başım dönüyordu, beynim ateşler içindeydi. Nick yine dirseğimi tuttu ve beni kamyonetine götürdü. Binmeme yardım etti, sonra şoför tarafına geçti, içeri girdi ve kapıyı çarptı.

Anahtarı çevirdi ve kamyonetin kaloriferi çalıştı, yüzüme sıcak bir hava üfledi. Soğuktan yanaklarım ve dudaklarım karıncalandı. Donmuş parmaklarımı büktüm.

Nick kamyoneti vitesine takmadı. Orada öylece oturdu, kara gözleri bana dikilmişti, ifadesi okunamıyordu. Palto giymişti ama bir kez daha üşümüş gibi görünmüyordu. Bunca saatten sonra üşümediğine göre bir insan fırını gibi olmalı diye düşündüm. Bunun nasıl bir şey olduğunu merak ettim.

"Carly," dedi.

"Ben Simon Hess," dedim.

Gözleri kısıldı ve konuşmadı.

"Onun bir canavar olduğunu sanıyordum," dedim, yüzümün buzları çözüldüğü için şimdi daha rahat. Beynim de çözülüyordu. Her şey çözülüyordu. "Onu öldürdüğünü ve bundan paçayı sıyırdığını düşünmüştüm. Ama yapmadı, değil mi?"

"Hayır," dedi. "Yaptığı yanına kâr kalmadı. En azından sonunda."

Bir elimi yanağımda, gözlüğümün kenarının altında gezdirdim. Yanağım artık sıcak gelmeye başlamıştı. Şoktan, ağlamaktan, kahveden ve yiyeceksizlikten dolayı başım dönüyordu. Ama aynı zamanda belki de hiç olmadığım kadar net düşünüyordum.

Nick, "Bu Vivian'la ilgili soruyu yanıtlamıyor," dedi. "Nerede o?" Ve ben biliyordum. Sadece biliyordum. Olan biten her şeyi bilmiyordum, Tüm detayları bilmiyordum ama biliyordum. Çünkü bunca zaman sonra, burada Fell'de bu hayatı yaşarken, ben o *idim*.

Nick'e, mavi gözlerinin içine baktım ve "Sanırım Viv teyzem çok ama çok kötü bir şey yaptı" dedim.

Fell, New York Kasım 1982 VIV

T Her şeyin bittiği gece Vivian yalnızdı.
Huzursuz bir uykudan tamamen giyinik bir şekilde yatağında uyandı. Yönünü bulması bir saniye sürdü; Greville'deki dairesindeydi.

Sokakta. Penceresi karanlık bir kareydi; güneş batmış olmalıydı.

Bacaklarını yataktan aşağı salladı. Ne zaman eve gelmiş ve uzanmıştı? Artık hatırlayamıyordu. Alma'nın ofisinden ayrılmıştı ve geri kalan her şey yorgunluktan bir sise dönüşmüştü. Bu dün müydü? Önceki gün müydü?

Kot pantolon ve artık hafifçe kırıışmış beyaz bir tişört giyiyordu. Lacivert ve beyaz spor ayakkabıları hâlâ ayağındaydı. Bileğindeki ince saat, saatin gece on yirmi olduğunu gösteriyordu. Şifonyerinin üzerindeki aynaya baktı ve yüzünün solgun, saçlarının dağınık olduğunu gördü. Ağzı sanki günlerdir uyuyormuş gibi kurumuştı. Yatak odasının kapısını açtı ve daireye doğru yürüdü.

Burada kimse yoktu. Jenny bir yerlere gitmişti, belki de ailesini ziyarete. Günlerdir dairede kimse yoktu, başka bir insanla ilgili küçük yaşam belirtileri bile yoktu: tezgahta boş bardaklar, kanepeye atılmış bir çanta, açık bırakılmış televizyon. Viv ışık düğmesini yanıp sönerik çevirene kadar sadece karanlık vardı. Mutfak lavabosuna doğru yürüdü ve kendine bir bardak su doldurdu. İçti ve sonra sessizliğe dayanamayarak televizyonu açtı.

". . . şimdi bize Melborn Yolu'nda bulunan cesedin, ailesi tarafından iki gün önce kayıp olduğu bildirilen lise son sınıf öğrencisi Tracy Waters'a ait olduğunun kesin olarak tespit edildiğini söyledi. Şu anda başka ayrıntı yok, ancak sizi saat on birde bilgilendireceğiz-"

Viv'in dizlerinin bağı çözüldü. Yere yığıldı. "Tracy," dedi.

Mektubu. Telefon görüşmeleri. Hepsi bir hiç uğruna. Onu kaçırmıştı. Onu öldürmüştü. Onu terk etti. Ve o bütün bu zaman boyunca uyudu.

Viv'in midesi bulandı ve bir an için kusacağını sandı. Gözlerinin arkasında lekeler dans ediyordu. Elleri karnında, kulaklarında kan çalkalanırken yere diz çöktü, gözleri kapalıydı. Televizyon normal yayınına geri dönmüştü ama sadece gürültü vardı. *Başaramadım. Başaramadım.*

Neyi yanlış yapmıştı? Telefon görüşmeleri yeterince iyi değil miydi? Sorun mektup muydu? Simon Hess'in adını da yazmalı mıydı? Neredeyse başarmıştı ama son anda Alma'nın "*Daha fazlasına ihtiyacım var*" dediğini duymuştu. *Fiziksel kanıta ihtiyacım var. Hava geçirmez olmalı.* Her şeyden sonra, onca haftadan sonra, bir an bile şüphe duymamıştı, bu yüzden onun yerine onu tarif etmeye karar vermişti. Bu Tracy'nin hayatına mı mal olmuştu?

Hepsi onun suçuydu. Hepsi onun hatasıydı.

Birkaç dakika dizlerinin üzerinde kaldıktan sonra ayağa kalktı. Televizyonu kapattı. Banyoya doğru yürüdü ve yüzünü yıkadı. Sonra saçlarını taradı ve sprey sıktı. Kıyafetlerini değiştirdi, makyaj yaptı, mor ve mavi göz farı sürdü. Kendini güzel gösterdi.

Lacivert bir kazak ve naylon ceketini giydi. Çantasını ve arabasının anahtarlarını aldı. Saat on bir haberlerinin ne söyleyeceğini biliyordu: Serbest dolaşan bir katil vardı. İnsanlar kapılarını kilitlemeliydi. Kadınlar omuzlarının üzerinden bakmalı, geceleri yalnız kalmamaya çalışmalıydı. Ebeveynler kızlarına göz kulak olmalı ve her zaman nerede olduklarını bilmeliydi. Kadınlar düdük ya da el feneri taşımalı. Çünkü eğer bir kadınsanız, dünya tehlikeli bir yerdi.

Viv çantasının fermuarını açtı ve içindekileri bir kenara itti. Plainsview'deki nalburdan aldığı av bıçağını kalın deri kılıfından çıkardı. Gümüş renkli ve ışıktaki keskinleşen bıçağa baktı, sonra tekrar yerine yerleştirdi. Bıçağı çantasına geri koydu.

Günlerdir onu taşıyordu. Onun yerine Tracy Waters'a vermiş olmayı diledi.

Karanlıkta yalnızdı, tıpkı her zaman olduğu gibi. Ama şimdi işe gitme zamanıydı.

"Janice'e bir-oh-üç numaranın kapısı hakkında bir not yazdım. Kapıda bir sorun var. Kilitlesem bile rüzgârda sürekli açılıyor," dedi Johnny.

Viv'in akli hâlâ Tracy'nin cinayetindeydi. Johnny'nin gidişini izledi, sonra masaya oturdu ve not defterini çıkardı.

29 Kasım

103 numaranın kapısı tekrar açılmaya başladı. Şaka telefonları. Burada kimse yok.

Tracy Waters öldü.

Hayaletler bu gece uyanık. Huzursuzlar. Sanırım bu yakında bitecek. Çok üzgünüm, Tracy. Başarısız oldum.

Otoparkta bir motor sesi duyuldu. Motor sesi kesildi, bir kapı çarpıldı ve Jamie Blaknik ofisin kapısından içeri girdi. Üzerinde her zamanki kot pantolonu ve solmuş tişörtü, altında bir sweatshirt ve jean ceket vardı, saçları dağınıktı.

"Hey, iyi kız," dedi. "Bir odaya ihtiyacım var."

Viv ona gözlerini kırptırdı. Adam o kadar gerçektir ki Viv'i rüyasındaki sisin içinden çekip çıkarmıştı. Soğuk sonbahar havası ve sigara dumanı gibi kokuyordu. Bir tutam saç alnına düşmüştü. Arka cebini karıştırdı, katlanmış bir tomarın içinden birkaç banknot çıkardı ve masanın üzerine bıraktı. Sonra misafir defterini kendine doğru çekti, kalemi eline aldı ve adını yazdı.

"Sakin bir gece, ha?" dedi yazarken.

"Sanırım öyle," dedi Viv.

Yazmayı bitirdi, kalemi bıraktı ve ona gülümsedi. Omuzlarından aşağıya, göğsüne ve karnına doğru ısındığını hissetti.

En son ne zaman sıcak hissettiğini hatırlayamıyordu. Belki de Jamie'nin ona en son gülümsediği zamandı. Onun gülümsemesini gerçekten seviyordu. Belki bazı kızlar Jamie'ye iki kere bile bakmazdı ama onun gülümsemesi gerçekten çok hoştu.

"Bana bakıyorsun," dedi sessizliği bozarak. "Aldırdığımdan değil."

Gözlerini kırptırdı, sonra sandalyesinde arkasına yaslandı. İçinde oda anahtarlarının bulunduğu çekmeceyi açtı. "Özür dilerim," diye mırıldandı utanarak.

"Çok güzel," dedi anahtarı ondan alırken. "Bana ihtiyacın olursa kapımı çal, İyi Kız. Davetim her zamanki gibi açık." Arkasını döndü ve dışarı çıktı. Kızın gözleri kendiliğinden onu takip etti; adamın rahat hareketleri, yıpranmış kot pantolonunun içindeki görüntüsü. *Bakire olarak öleceğim,* diye düşündü.

Ama bu garip bir düşünceydi, çünkü sadece yirmi yaşındaydı ve ölmeyecekti.

Saat on bir kırk beşti.

- - -

On iki on beşte sessizlik yine bozuldu. Bu kez rüzgârda çarpan 103 numaralı kapının sesi değildi; gerçek bir çarpmaydı, biri kapılardan birine yumruk atıyordu. "Helen!" diye hırpani bir erkek sesi geldi. "Helen!"

Viv çantasını kaptı, elini av bıçağının üzerine koydu. Ofis kapısına doğru ilerledi ve pencereden dışarı baktı. Sadece ıslak, sert yağan ve betona sıçrayan yağmuru görebiliyordu. Açık, kapıyı yumruklayan adamı görmesine izin vermiyordu.

Çantasının askısını omzuna attı ve kapıyı açarak dışarı baktı. Yürüme yolunda bir adam durmuş, yumruklarını kapıya vurarak 112'yi arıyordu. "Helen!" diye bağırdı. "Eğer içerideysen, seni kaltak, aç şu lanet kapıyı!"

Viv onu tanıdığı için içinde bıçak olan çantayı yere bıraktı. Bu Robert White'dı, Helen'ı aldatan adam. Ama şu anda her zamanki gibi görünmüyordu. Gıcır gıcır, yakışıklı bir şekilde yaşlanan bir iş adamı yerine, şimdi dağınıktı, tuzlu ve biberli saçları soğuk yağmurda karışmış ve nemliydi. Kol ağızları lekeli bir haki pantolon ve fermuarlı naylon bir ceket giymişti. Bağırıp çağırarak ve küfrederek kapıya tekrar vurdu ama Viv yürüyüş yoluna çıktığında durakladı ve ona baktı, gözleri tanıdık bir ifadeyle parlıyordu.

"Nerede o?" dedi bağırmaktan çatallaşmış bir sesle. "İçeride mi? Bana gerçeği söyle."

Viv başını salladı. "O burada değil."

"Saçmalık," dedi Robert. Etrafına bakındı. "Arabası burada değil, ama ben aldanmadım. Kocasını tarafından bırakıldı, değil mi? O iğrenç kaltak."

Viv terleyen avuçlarını kot pantolonuna sürttü. Jamie'nin odasına gitmemiş olmasını ya da duyup kapısını açmasını diledi. "Bay White, ben-"

"Demek adımı hatırlıyorsun." Robert döndü ve Viv'e doğru bir adım attı. "Sanırım buraya gelen herkesi hatırlıyorsun, değil mi? Hepsinin sırlarını biliyorsun. Benimki de dahil."

"Bu doğru değil," dedi Viv.

"Elbette öyle." Ona doğru bir adım daha attı. "Başından beri biliyor muydun? Helen sana söyledi mi? Yoksa sadece tahmin mi ettin?" Viv'in yüz ifadesine baktı ve başını salladı. "Hayır, sana söylemezdi. O çok zeki, çok suçlu. Neden motelde çalışan küçük fareye şantaj planından bahsetsin ki?"

Şantaj mı? Viv, Helen'ı, onun rahat özgüvenini ve kısa, şık saçlarını hayal etti. Marnie, "*Kahretsin, bu kadın çok soğuk.*" dedi. Ve *bana öyle geliyor ki, o kaltak kıcına tekme yiyecek. Peki ne için? Bay White'la geçirdiği birkaç gece için mi?*

"Şantaj hakkında hiçbir şey bilmiyorum," dedi Viv. Eğer Helen Robert'a şantaj yapmak için tuzak kuruyorsa, kocası neden Marnie'ye onu takip ettiriyordu?

"Şantaj hakkında hiçbir şey bilmiyorum," dedi Robert alaycı bir tavırla. "Bu muhtemel bir hikâye. Çok masumsun, değil mi? Masanın arkasında oturup benim gibi bir adamın *sikilmesini* izliyorsun, sadece yatakta değil. Helen ve kocasının benimle dalga geçmesini TV şovu izler gibi izliyorsun. İşte onu motele çektiği sahne. Ve işte birinin onların fotoğraflarını çektiği sahne." Aklına bir fikir gelince ifadesi değişti. "Fotoğrafları kim çekti? Benim ve Helen'ın *ofisime* gönderilen o lanet fotoğrafları? Bu moteldeki biriydi, değil mi?" Ona doğru bir adım daha attı. "Belki de sendin."

Viv başını salladı. Yanlış anlamıştı. Soruşturulanın Helen olduğunu, evliliğini ve rahat hayatını kaybedeceğini düşünmüştü. Ama Helen ve kocası bunu ayarlamış olmalıydı. Fotoğrafları şantaj için ayarlamış olmalıydılar. Eğer bir tür dolandırıcılık yapıyorlarsa, Marnie'yi kiralamak için bir aracı kullanmalarının nedeni de buydu - Marnie'yi karanlıkta tutmak için.

Viv, Marnie'yi ele vermeyecekti. Kimseye, hele bu öfkeli adama asla. "Fotoğrafları ben çekmedim," dedi, sesi şaşırtıcı derecede sakindi.

Adam hâlâ ona doğru yaklaşıyordu. Ofise girmeden önce ancak bu kadar geri çekilebilirdi ve onu ofiste yanında istediğinden emin değildi. "O fotoğraflar ofisime gönderildi," dedi Robert. "Asistanım zarfı bana verdi. Tanrı aşkına, on yıldır benim için çalışıyor. İçinde ne olduğunu görseydi, kariyerim biterdi-

Helen'in istediği de buydu, değil mi? Asistanımın fotoğrafları ve şantaj mektubunu görmesini."

Viv elini ofis kapısının çerçevesine koydu. İçeri girip kapıyı onun üzerine kapatabilirdi.

"Ama bu yeterince iyi değildi, değil mi?" Robert devam etti. "Açgözlü Helen için değil. Hayır, karımı arayıp onu aldattığımı söylemek zorunda kaldı. Lanet olası karıma. Eve geldiğimde onu gözyaşları içinde buldum ve bunun doğru olmadığını söylediğimde bana inanmadı. Kız kardeşinin evine taşındı ve çocuklarımızı da yanına aldı. Hepsi lanet bir *telefon görüşmesi* yüzünden."

Çok öfkeliydi. Viv korkunun ürpertisinin omurgasından aşağıya indiğini hissetti. O *telefon görüşmesini ben yaptım*, diye düşündü. Arayan *bendim*. Düşüncelerinin yüzüne yansımamasını umuyordu. Sanki havada süzülüyorlarmış gibi hissediyordu, kelimeler kolayca okunabiliyordu. Konuşmamak için dudaklarını birbirine bastırdı.

"Lanet olası parası bende," dedi Robert. "Onunla burada, bir-on iki numaralı odada buluşmamı söyledi. Ama burada olmadığını söylüyorsun. Maaş çekini almak için neden burada olmasın ki? Bütün mesele buydu, değil mi? Helen burada olmak zorunda. Yalan söylemiyorsan tabii, seni küçük sürtük."

Çok hızlıydı. Eğilmek için zamanı olduğunu düşündü ama yoktu. Robert bileğini sert bir şekilde kavradı ve onu öne doğru çekerek dengesini bozdu. Onu motelin vinil kaplamasına doğru itti, bileğini göğsünün ortasına doğru itti ve onu bir oyuncak bebek gibi salladı. Viv'in başının arkası duvara çarptı. Ağzını açtı ama Robert'ın bir eli çoktan boğazındaydı, güçlü ve erkekçe kavrayışıyla her şeyi yapmaya hazırdı.

"Çığlık atma," dedi.

Adamın tutuşu biraz daha sıkılaştınca Viv'in nefesi kesildi.

Robert'ın gözleri onunkilere baktı. Öfkeden sertleşmişlerdi. Normal, mantıklı bir adam gibi görünmüyordu. Deli gibi görünüyordu.

"Bana gerçeği söyle yoksa seni öldürürüm," dedi.

Viv nefesinin boğazında düğümlendiğini hissetti. "Hiçbir şey bilmiyorum."

Biraz sıktı, parmak uçları etine batıyordu. "Seni öldürmeyeceğimi mi sanıyorsun? Yapamayacağımı mı sanıyorsun? Burada kimse yok, sürtük. Seni boğarak öldürebilir ve otoparkta bırakabilirim."

Bıçağını ofisteki çantasında unutmuştu. Bir metre ötedeydi ama Mars gezegeninde de olabilirdi. Bu hatayı bir daha asla yapmayacaktı. "Lütfen yapma," dedi.

"'Lütfen yapma,' dedi o alaycı sesiyle. "Acınacak haldesin. Sana baktıkça onu koruduğunu daha iyi anlıyorum. Benimle yüz yüze görüşmekten çok korkuyordu, değil mi? Ne kadar kızacağımı biliyordu. Onu inciteceğimi biliyordu. Bu yüzden onun yerine seni gönderdi. Sana ne söz verdi? Paradan pay mı? O yalancı bir kaltak. Sana bir kuruş bile vermeye niyeti yok. Sen de benim kadar aptalsın. Şu anda seni boğmak muhtemelen bir merhamet olurdu."

Viv, "Yanılıyorsun," demeyi başardı. Onu ikna etmek zorundaydı. Onun elinden kurtulmalı, bıçağına ulaşmalıydı. Bıçağına ulaşabilirse, bu bir daha asla olmayacaktı. "Her şeyi yanlış anladın. Neden bahsettiğinizi bilmiyorum."

Bir araba motorunun uğultusu duyuldu ve Altı Numaralı Yol'da farlar belirdi. Yaklaşan araba yavaşladı ve Viv yağmurun altında bile Robert'la birlikte motelin ışıklarından birinin altında açıkça göründüklerini fark etti; Robert bir eliyle bileğini, diğer eliyle de boğazını tutmuş, onu motelin dış cephesine yaslamıştı. Arabadaki her kimse onları görebiliyordu.

Yardım istemek için bağırarak üzere ağzını açtı, sonra arabadaki kişinin Helen olduğunu fark etti.

Bir an için gözleri buluştu. Robert Viv'in boğazını sıktı ve Viv nefes nefese kaldı. Sırtı yola dönüktü, Helen arkasındaydı. Viv Helen'a baktı, sessizce ona yalvarıyordu.

Helen'in yüzünde hiçbir ifade yoktu. Gaza bastı ve araba tekrar Altı Numaralı Yol'a doğru hızla uzaklaştı.

"Hayır!" Viv kurtulmak için çırpındı.

"Kapa çeneni," dedi Robert. Elini bileğinden çekti, diğer elini boğazında tuttu. Rüzgârlığının göğüs cebine uzandı ve bir zarf çıkardı. "Al şunu," diye hırladı. "Onun lanet parasını al. O ve kocası artık senin sorunun. O orospu suratını bir daha görürsem onu ellerimle öldüreceğimi söyle. Yapabileceğimi biliyorsun."

Viv'in kazağının boynunu çekiştirerek kabaca aşağı indirdi. Zarfı gömleğinden aşağı itti, kâğıt çıplak teninde serindi, kenarları ve köşeleri onu sıyırdı. Tek ses ağır nefes alış verişleri ve zarfı Viv'in üzerine iterken çıkan kırıksıklıklardı.

Sonra Viv'i öne doğru çekmek için boynunu kavradı. Viv dengesini kaybetti ve adam da bu momentumu kullanarak onu yere itti. Sırt üstü sertçe yere düştü, bileği ve başının arkası kaldırıma çarptı. Görüşü beyazlaşırken, *Victoria Lee için böyle bir şey olduğunu* düşündü.

Yağmurda koşu yolunun zeminine düştü. Aklına Betty Graham geldi. Betty'nin bir sürü çürüğü vardı. Sanki çok dövüşmüş gibiydi. Polislerin bir gün onun vücudundaki çürükleri görüp görmeyeceğini merak etti.

Üst katta, motel kapılarından biri büyük bir gürültüyle açıldı. Sonra bir başkası.

Robert White eğildi, ellerini uzattı ve ceketinin önünü yakaladı. Viv onunla mücadele etmeye çalıştı ama adam güçlüydü. Çığlık atmak için ağzını açtı.

"Affedersiniz."

Beyaz ses karşısında şaşkınlıkla irkildi. Erkekti, sakindi ve birkaç metre öteden geliyordu. White başını çevirdiğinde Viv topuklarını kaldırıma vurdu ve sırtını ve dirseklerini sıyrarak kaçmaya çalıştı. Onları bölen kişiyi görmek için döndü ve kıpırdamadan durdu.

Seyyar satıcı Simon Hess otoparkın kenarında duruyordu. Arabası birkaç metre arkasında, damlayan ağaçlara yakın bir yere park edilmişti. Koyu gri bir palto giymişti ve bir elinde küçük bir bavul taşıyordu. Yüz ifadesi son derece sakindi, sadece kaşlarının arasındaki küçük bir şaşkınlık çizgisi her şeyi ele veriyordu.

"O genç bayana saldırıyor musunuz?" diye sordu White'a, sanki hava durumu hakkında yorum yapıyormuş gibi.

Beyaz doğruldu. Yüzü kıpkırmızı olmuş, saçları dağılmıştı. Yine de diğer adamın gözlerinin içine bakmayı ve "Bu özel bir mesele" demeyi başardı.

Hess önce yerdeki Viv'e, sonra da White'a baktı. Yüz ifadesi boştu. "Sanırım burada çalışıyor," dedi Hess'e sanki Viv orada değilmiş gibi. "Bir odaya ihtiyacım var."

White, "Bu sizi ilgilendirmez," dedi.

"Tabii ki hayır. Bu bir odaya ihtiyacım olduğu gerçeğini değiştirmez. Bir oda bulup bu yağmurdan kurtulabilirsem çok memnun olurum. Uzun bir gün oldu ve gerçekten çok yorgunum."

Viv gözlerini ondan alamıyordu. Düzgün taranmış saçları, bavulunun sapını tutan iri ve becerikli eli. Tracy Waters buz gibi bir çukurda ölmüştü, ailesi ise harabeye dönmüştü. *Uzun bir gün oldu ve gerçekten çok yorgunum.*

White ceketinin önünü düzeltti ve Viv paniğe kapıldı. *Beni burada onunla yalnız bırakma,* diye sessizce yalvardı az önce kendisine saldıran adama. *Lütfen gitme.*

"Ben gidiyorum," dedi White. Yerde ıslak ve soğuk yatan Viv'e baktı. "Yerinde olsam tek kelime etmezdim." Sanki Viv'in üzerine basarak

öp olduğunu fark etti ve otoparktan geçerek arabasına doğru yürüdü. Viv bir motor sesi duydu, motelin duvarında farların çizgilerini gördü.

Bir el görüş alanına girdi. Simon Hess ona yardım etmeyi teklif ediyordu.

İçgüdüsel olarak ayaklarını altına alarak tekrar ondan uzaklaştı. Sıyrılmış ve morarmıştı, tüküren yağmurda ıslanıyordu. Zarf hâlâ gömleğinin içinde, tenine değiyordu. Ellerini birbirine sürterek avuçlarındaki kiri ve çakılları sildi. Hess bekledi.

"Benim odam mı?" dedi bir dakika sonra.

ığlık atabilirdi. Jamie'nin kapısına koşabilir ve kapıyı yumruklayabilirdi. "Beni hatırlıyor musun?" Hess sordu. Ona bir gülümseme verdi. "Ben bir gezgin satıcı. Çok unutulmaz olan."

Korku gösterme. Belli etme.

"Ben, um." Sesi bir törpü gibiydi. White'ın ona saldırmış olmasına neredeyse sevinecekti, çünkü dehşete düşmüş görünmek için bir nedeni vardı, ki bundan emindi. "Hatırlıyorum," diye başardı.

"Bu iyi. Bu gece kalmam gerekiyor, muhtemelen yarın gece de. Bir telefon bekliyorum." Tekrar gülümsedi. "Her zamanki rutinim."

"Tamam." Aklına ofisindeki bıçak geldi. Bağırırsa, karanlıkta ona saldırabilirdi. Ayaklarını ofise doğru uzattı, Hess'e geniş bir alan bıraktı. Baldırı acıyordu ve üzerine ağırlık verdiğinde bileği ağrıyordu, bu yüzden biraz topalladı.

Hess onu takip etti. "İyi misin?" "Evet," dedi kadın.

"Sanırım müdahale etmeme gerek yoktu," dedi Hess. "Anahtarları çekmecede sakladığınızı biliyorum. Ama bu doğru görünmüyordu. Düzgün bir şekilde kontrol etmeliyim." Durakladı. "Onu çok kızdırmışa benziyorsun."

"Evet. Yaptım." Viv ofise girdi ve çantasını kaptı. Sanki dünyadaki en değerli şeymiş gibi göğsüne bastırdı. Bu hareket zarfın gömleğinin altında kırışmasına neden oldu. Ayakkabı bağcıklarından biri ıslaktı ve özölmüştü; ucuz halının üzerinde şangır şungur sesler çıkartıyordu.

Masanın etrafında döndü ve sandalyeye oturdu. Hess bavulunu yere bıraktı. Uyuşmuş eliyle çekmeceyi açtı ve bir anahtar çıkardı. 212 numara, üst kat. Diğer elini kucağında tuttuğu çantasının üzerinde tutuyordu. İhtiyacı olursa bıçağı çıkarmaya hazırdı.

Anahtarı masanın üzerinden kaydırdı. Hess anahtarı alırken kadının sıyrıklarla dolu eline baktı. "Belki biraz antiseptik kullanabilirsin," diye yorum yaptı. "Belki de

deri kırılmış."

"Evet," dedi. Gözleri masanın üzerindeydi ama kendini zorlayarak gözlerini adamın yüzüne dikti. Onun gözlerinin içine baktı.

Hess ofisin rahatsız edici ışığında ona yakından bakıyordu. "Seni bir yerden tanıyorum," dedi.

Soğuk panik omurgasına tırmanmaya çalıştı. "Beni buradan tanıyorsun," dedi. "Dediğin gibi, buraya daha önce de gelmiştin."

"Evet, evet." Başını salladı. "Evet. Ama mesele bu değil. Seni başka bir yerden tanıyorum." Ona yine tüylerini diken diken eden o gülümsemesini verdi. "Aklıma geldiğinde sana haber veririm. Bir yüzü asla unutmam. Özellikle de güzel bir kadın yüzünü."

Viv çılgılık atmak istedi ama ondan ne beklendiğini biliyordu. Ona gülümsemeye çalıştı ama bu muhtemelen korkunç bir şeydi. Adam fark etmemiş gibiydi. "Teşekkür ederim. Muhtemelen buradan geliyordur. Seni daha önce başka bir yerde hiç görmedim."

Hess durakladı, sanki ona inanmıyordu ve ne söyleyeceğinden emin değildi. Yalan aralarında havada asılı kalmıştı. *Satın al*, diye düşündü Viv. *En azından şimdilik.*

Sonunda anahtarına baktı ve numarayı okudu. "İki-on iki," dedi. "Evim güzel evim. İyi geceler."

Adam uzaklaşıp kapıyı arkasından kapatırken "İyi geceler," diyebilirdi.

Adam gittiğinde, paniğe kapılmamaya çalışarak uzun bir süre sessizlik içinde oturdu. Üst katta bir kapı çarptı, sonra bir başkası.

"Betty," dedi Viv yüksek sesle. "O burada." Sessizlik.

Ziyaretçi defterine bir göz attı ve Simon Hess'in defteri imzalamadığını fark etti.

Viv elini gömleğinin içine soktu ve oradaki zarfı çıkardı. Açtı. İçi banknotlarla doluydu, kalın bir yığın. Yüzlerce dolar. Belki de binlerce.

Gerçek gibi görünmüyordu. Sahte para gibi görünüyordu, Monopoly parası. Kimsenin böyle bir parası yoktu. Şaşkınlık vericiydi; Helen bunu almak için çok uğraşmıştı ama yine de parayı almadan çekip gitmişti. Geri dönecek miydi? Viv'i Robert'la birlikte görmüştü ve Viv'in yüzünü görmüştü; en azından para onda değilse Viv'in şantaj planından haberi olduğunu biliyor olmalıydı.

Viv zarfı anahtar çekmecesine koydu. Belki Helen gelir, onu arardı. Ya da belki kocası, her kimse, gelirdi. Parayı istemiyordu ve saldırı yüzünden elleri titriyordu. O

Şu anda bunu düşünemezdi. Çekmeceyi kapattı ve parayı gözden uzaklaştırdı.

Burnuna keskin ve yoğun bir sigara dumanı geldi. Işıklar titreyerek söndü, sonra tekrar yandı.

Viv sandalyesinden kalktı ve ofis kapısından dışarı baktı. Altı Numaralı Yol'un üstündeki karanlıkta, Sun Down tabelası bir zapping sesiyle karardı, sonra tekrar vızıldayarak sonsuz mesajını haykırdı: BOŞLUK. KABLO TV!

Tracy Waters ölmüştü. Katili buradaydı. Ve Betty Graham çok ama çok mutsuzdu.

Vivian kapıyı arkasından kapattı ve aceleyle merdivenlere yöneldi.

- - -

Bayan Bailey'nin ikinci kattaki odasından başladı. Karanlıktı ve hiçbir yaşam belirtisi yoktu. Viv kapıyı çalmadan önce kadının arabasının gerçekten orada olup olmadığını görmek için park yerine bir göz atmak zorunda kaldı.

"Bayan Bailey?"

Cevap yok. Bayan Bailey'nin kaç kez Sun Down'a gelip kendini unutturmak için içtiğini görmüştü? Dört kez mi? Beş mi? Rutin hep aynıydı: Ayık bir şekilde geliyor, sonra içki dükkanına koşuyordu. Ardından sarhoşken resepsiyonu arayıp taksi, buz, telefon rehberi gibi isteklerde bulunuyordu. Bazen aramalar küfürlü oluyordu; bazen de Bayan Bailey kendi kendine gülüyordu, arka planda televizyon açıktı. Sonunda bilincini kaybetmiş bir şekilde içerken sessizlik oldu.

Viv pencereden baktı. Perdelerin arkasından titreyen televizyondan hiçbir iz göremedi. Kapıyı tekrar çaldı ve son bir kez daha yüksek sesle vurdu. Hâlâ cevap yoktu.

Sıranın sonunda 201 numaralı odanın kapısı tıkırdayarak açıldı ve içerideki boş karanlığın bir parçasını gösterdi. Sonra 202 numaralı odanın kapısı.

Viv koridorda koştu ve 210 numaralı odanın kapısına vurdu. Jamie Blaknik'in odası. Bir dakika sonra kapıyı açtı. Kot ceketini çıkarmıştı ama hâlâ eşofmanını giyiyordu.

Adam kızın yüzüne baktı ve "İyi misin iyi kız?" dedi.

"İçeride seninle birlikte kimse var mı?" diye sordu.

"Hayır."

Viv koridorun aşağısına baktı. 203 numaralı odanın kapısı tıkırdayarak açıldı. Işıklar tekrar titredi.

"Neler oluyor?" Jamie sordu.

Hava, bir şimşek fırtınasından önceki anlar gibi elektrikle ağırlaşmıştı. Ve aniden Viv bunu anladı: Bu gece bitecekti. Burada, şimdi. Aylarca bekledikten ve merak ettikten sonra, her şey bitecekti. Öyle ya da böyle.

Şimdi ya da asla, diye düşündü.

Tekrar Jamie'ye döndü. Bir elini onun ensesine koydu, ayak parmaklarının ucuna kadar yükseldi ve onu dudaklarından öptü. Dudakları sıcaktı ve tahmin ettiği kadar yumuşaktı. Tadı Doublemint gibiydi.

Onu bıraktı ve geri çekildi. Adamın kaşları havaya kalktı ve ağzının kenarına bir gülümseme yerleşti. "Eee?" diye sordu ona.

"Benim için bir şey yapar mısın?"

"Ondan sonra mı? Evet."

"Gitmen gerek," dedi. "Git ve bu gece geri gelme." "Nedenini sormalı mıyım?"

"Hayır."

Gülümseme dudaklarını terk etti. "Bir sorun var, değil mi?"

Viv dudağını ısırđı. Hâlâ onun tadını alabiliyordu. Ne kadar korkmuş olsa da, aldığı zevk onu bir süre daha ayakta tutacaktı. "Kötü bir şey olacak ama bununla başa çıkabilirim. Burada olmaman en iyisi."

Jamie düşünüyor gibiydi. Odaya geri döndü ve kot ceketini aldı. Işıklar tekrar söndü.

Tekrar açıldıklarında 205 numaralı odanın kapısı açıldı ve Jamie ceketini omuz silkerek tekrar kapının önünde duruyordu. "İstersen sana yardım edebileceğimi biliyorsun, değil mi? Biraz kış tekmeleme deneyimim var."

O odadan çıkarken Viv geri adım attı. Kapıyı kilitledi ve anahtarı onun eline bıraktı. Koridordaki açık kapılara baktı. "Kahretsin," dedi. "Seni bu halde bırakmayacağım."

"Gitmek zorundasın. Ama benim için bir iyilik yapabilirsin." Ona geri döndü. "Herhangi bir şey.

Bana ne olduğunu söyle." O da ona söyledi.

Saat sabahın biriydi.

Fell, New York Kasım 1982 VIV

J Amie'nin arabası gitmişti ve motel uğursuz bir sessizliğe bürünmüştü. Dışarıda rüzgâr hızlanmış, otoparkın üzerinde uğulduyor ve boş ağaçları susturuyordu. Ofiste, Viv masanın arkasında otururken ışıklar bir kez daha titredi.

Bekliyordu. Eğer Jamie söz verdiği şeyi yaparsa, her an gerçekleşebilirdi.

Telefon çaldı. Viv sandalyesinde doğruldu ve gözlerini telefona dikti, terden boynu diken diken olmuştu. Plan buydu ama yine de dehşetin sarsıntısını hissetti. Ürkekti.

"Alo?" Vermek için eğitildiği selamlama şekli bu değildi.

Beklediği kişi değildi. Hattın diğer ucunda sessizlik vardı. Yumuşak nefesler. Biri dinliyor ve bekliyordu.

Bu aramalar Sun Down'da rutindi. *Çocuklar*, diye homurdandı diğer memurlar. *Gençler. Yapacak daha iyi bir işleri yok mu?*

Ama şimdi bekleyen sessizlikte nefes alış verişlerini dinleyen Viv, kendisi de dahil olmak üzere hepsinin nasıl bu kadar aptal olabildiğini merak ediyordu. Hattın diğer ucundaki ses, ergenlik çağındaki çocukların şakalarına özgü komik bir nefes alıp verme sesi değildi. Sadece nefes alıp veriyordu, yaşayan, var olan başka bir insanın sesiydi.

Konuşmak isteyen biri. Belki de konuşamayan.

"Betty?" Viv söyledi.

Hala nefes alıyorum. Duraklama yok, aksama yok.

"O burada," dedi Viv, sesinin sessizliği doldurmasına izin vererek. "Seni üzdüğünü biliyorum. Seni kızdırdığını ve üzdüğünü biliyorum. Ama bu gece icabına bakacağım. Söz veriyorum."

Hala bir şey yok. Sadece nefes.

"Çok uzun zamandır bununla yaşıyorum," dedi Viv. "Artık bir hayatım olduğunu sanmıyorum. Bir hayat istediğimden de emin değilim. Artık bir anlamı olduğunu düşünmüyorum. Ya siz?"

Nefes alış veriş ritmi değişti mi? Bir saniyeliğine bile olsa? Emin olamıyordu. Söylediklerinin hattaki kişi tarafından duyulup duyulmadığını bile bilmiyordu. Ama yine de söyledi.

"Özür dilerim. Çok üzgünüm. Kimsenin senin için benim kadar üzgün olduğunu sanmıyorum. Resmine baktım ve sen ben olabilirdin. Herhangi birimiz olabilirdin. Bunu hak etmedin, hiçbirimiz hak etmedik. Bu çok yanlış. Bunu düzeltmeye çalışmaktan başka ne yapabilirim bilmiyorum. Sanırım bu bana her şeye mal olabilir ama umurumda değil. Gerçekten umurumda değil."

Hâlâ sessizdi. Neden diğer kişinin onu dinlediğini hissediyordu? Hiçbir belirti yoktu. Yine de o his oradaydı.

"Bunu düzeltmenin en iyi yolu bu," dedi Viv. "Tek yolu bu. Önemsiz birini alacağım ve onu geri kalanınızla takas edeceğim. Geri kalanınız için kendimi takas edeceğim. Onu durdurmak için. Sanırım bunu sona erdirecek kadar güçlü olan tek şey bu. Artık onun kim olduğunu biliyorum. Yarı yolda hiçbir şey onu durduramaz."

Hattın diğer ucundaki bir sonraki nefes bir iç çekti ve sonra nefesle söylenen tek bir kelimeydi: "Kaç." Sonra hat bir klik sesiyle kesildi.

Viv telefonu yere bıraktı. Eli hâlâ ahizenin üzerindeyken telefon çaldı. Tekrar eline aldı. "Alo?"

"İki-on iki numaralı oda," dedi tanıdık bir ses.

Viv düğmeye bastı ve onu bağladı. Telefondaki düğmenin yumuşak bir *klik* sesiyle yanmasını izledi. Sonra ahizeyi kaldırıp dinledi.

"Alo?" Simon Hess'in sesi geldi.

"Seni tanıyorum," dedi diğer ses. "Ne yaptığını biliyorum."

Bir duraklama oldu. Sonra tekrar Hess. "Neden bahsettiğinizi bilmiyorum."

"Evet, biliyorsun." Viv gözlerini kapattı. Çok iyi bir iş çıkarıyordu. Ona verdiği replikleri söyleyen Jamie Blaknik'ti. "Derry Yolu ile Smith Sokağı'nın köşesinde buluşalım. Oradaki ankesörlü telefondan arıyorum. Seni Tracy ile gördüm. Yirmi dakika içinde orada olmazsan, gördüklerimi ve bildiklerimi herkese anlatacağım. Sadece Tracy hakkında değil. Diğerleri hakkında da."

Telefonda sessizlik. Viv nefesini tuttu. Bu gerçeğin ortaya çıkacağı andı.

Sonra Simon Hess konuştu. "Beni takip eden sendin, değil mi?"

"Seni Plainsview'de onu izlerken gördüm," dedi Jamie, Viv'in onun için yazdığı satırları takip ederek. "Seni lisenin koro gecesinde gördüm. Her şeyi biliyorum. Ve anlatacağım."

"Bu bir şantaj mı?" Hess söyledi. "Benden para koparabileceğini mi sanıyorsun?"

Viv hıçkırılmamaya çalışarak dudağını sertçe ısırды. *Haklıydım*, diye düşündü. *Deli olduğumu sanıyordum ama haklıydım. Haklıydım.*

"Benimle tanışana kadar ne istediğimi bilemezsin," dedi Jamie. "Yirmi dakika yoksa polise giderim." Telefonu kapattı.

Hess telefonda bir an nefes aldı, sonra da telefonu kapattı. Viv ahizeyi yerine koydu. Boğazı düğümlenmiş, gözleri yanıyordu.

Bir dakika sonra otoparkta bir arabanın motoru çalıştı. Kapıya doğru yürüdü ve Hess'in uzaklaşmasını izledi. Şimdi, baygın haldeki Mrs. Bailey, Viv Sun Down'da yalnızdı.

Hess'in fikrini değiştirmesi ihtimaline karşı on beş saniye bekledi. Sonra masanın alt çekmecesini açtı ve aradığını bulana kadar karıştırdı: üzerinde *MASTER* yazan bir anahtar. Janice ilk gecesinde ona anahtarı kısaca göstermişti. *Odalardan birinde biri bayılmış ya da ölmüşse buna ihtiyacın olabilir.*

Viv anahtarı aldı ve tereddüt ederek durdu. Sonra çantasını karıştırdı ve bıçağını eşofmanının altındaki deri kılıfına koydu. Bir keresinde ofisten silahsız çıkmıştı ve bu ona neredeyse pahalıya mal oluyordu. Bunu bir daha yapmayacaktı.

Ofisten çıktı ve hızla merdivenlere doğru yürüdü. O telefon görüşmesini yapmak için Jamie'ye ihtiyacı vardı; Hess bir kadına asla inanmazdı. Şantajcısının, tüm parçaları bir araya getiren beynin bir erkek olmasını beklerdi. Telefonu bir kadının yüzüne kapatırdı ve sonra Viv'i hatırlardı, onu bir yerlerde gördüğünü.

Bu yüzden Jamie'yi askere almıştı ve o da üzerine düşeni yapmıştı. Bir öpücük için fena sayılmazdı.

Viv merdivenleri tırmandı ve 212 numaralı odanın kapısına doğru yürüdü. Anahtarı kilide soktu. Yukarıdaki kapılar yine kapalıydı, sanki Betty ortalığı toplamıştı. Ama Viv 212 numaralı odanın kapısını açtığında ışıklar titredi.

Oda Sun Down'daki tüm odalar gibiydi: yatak, komidin, küçük bir şifonyer. Köşede karanlık bir televizyon duruyordu, tabelasında meşhur kablolu TV reklamı vardı. Yatağın üzerinde Simon Hess'in taşıdığı küçük bavul duruyordu. Bavul kapalıydı. Odadaki hiçbir şeye dokunulmamıştı. Sanki Hess giriş yapmış ve Jamie'den telefon gelene kadar hiçbir şey yapmadan öylece oturmuş gibiydi.

Aklından neler geçiyor? Viv merak etti. Her şey mi? Hiçbir şey mi? Hess, Tracy Waters'ı ya bu sabah ya da dün gece öldürmüştü. Ölümü onun için taze olmalıydı. Bunu zihninde yeniden mi yaşıyordu, anıları canlı mıydı? Yoksa çoktan unutmuş muydu?

Bavula doğru yürüdü ve mandallarını çevirerek açtı. Yatağın başucundaki lambayı yaktı. Çantanın içinde düzgünce katlanmış giysiler vardı: gömlekler, kravatlar. Bir diş fırçası, bir tıraş takımı. Her şey düzenli ve temizdi. Viv kanlı giysiler ve bir cinayet silahı bulmayı umduysa, hiç şansı yoktu. Sorun şu ki, *ne* aradığını bilmiyordu.

Çantanın dibinde, düzgünce bağlanmış, kâğıtlarla dolu bir dosya vardı. Onu çıkardı ve çözdü, sayfaları karıştırdı. Bunlar Hess'in programının, haritalarının ve satış makbuzlarının düzgünce yazılmış listeleri idi.

Viv'in onu gördüğü Plainsview'deki mahallenin haritası vardı. Sokakları ve her evin numarasını gösteren bir şema. Her evin karesine Hess el yazısıyla bir sembol yazmıştı, dilini anlamak zor değildi. *X*, o evden geri çevrildiği anlamına geliyordu. *O*, evde kimsenin olmadığı anlamına geliyordu. *Y* ise satış yaptığı anlamına geliyordu.

Tracy'nin evi boştu. Bu ne anlama geliyordu? Viv başka bir şey bulmayı umarak sayfaları çevirdi. Somut bir şey. Belki Tracy'nin resimleri ya da ona yazılmış notlar. Alma Trent'i arayıp Simon Hess'i hemen bu gece tutuklatmak istiyordu. Ama Alma'nın bunu yapması için başka polisleri çağırması gerekecekti ve o da bunu sebepsiz yere yapmayacaktı. Alma'nın sesi Viv'in kafasının içinde *"Bana bir şey bul, ne olursa"* diyordu. *Bana bir şey getir, Viv.*

"Biliyorum," diye mırıldandı Viv karanlık sessizlikte Alma'ya. "Elinden gelse yardım edeceğimi biliyorum. Sadece anlamıyorsun. Ve şimdi Tracy öldü."

Dosyanın en altında ikinci bir harita vardı. Bu harita bir parça çizgili kâğıda kurşun kalemle çizilmişti. Viv haritayı lambanın altına tuttu ve bir sıra ev, ikisi arasında bir yol, yolun sonunda *Park* yazan bir meydan gördü. Evlerin önünde, parkın diğer tarafında, C şeklinde kıvrılan bir sokak vardı. Viv sayfayı bir o yana bir bu yana çevirerek haritanın tanıdık gelip gelmediğini anlamaya çalıştı. Beyni Cathy'nin, Tracy'nin, Victoria'nın sokağına dair zihnindeki görüntüleri taradı. Harita hiçbirine uymuyordu.

Neyin haritasıydı bu? Viv'in bilmediği bir kurbanın mı? Bu Fell'de ya da başka bir kasabada bir şeyin haritası mıydı? Hiçbir yerde sokak isimleri yazmıyordu. Sayfayı çevirip arkasını inceledi ama orada da bir şey yoktu.

Bunun bir anlamı vardı, bundan emindi. Sadece ne olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. "Yaklaştım," dedi kendi kendine, Alma'ya, Betty'ye. "Çok yaklaştım."

Kağıtları tekrar gözden geçirdi. Sonra bavula, kıyafetlere. Odayı dolaştı, çöp kutusuna, şifonyerin çekmecesine, komodinin çekmecesine baktı. Hepsi boştu. Banyoya doğru yürüdü. Karanlık ve sessizdi, dokunulmamıştı. Duş perdesine, askıda asılı duran tek ince havluya baktı.

Işıklar tekrar yanıp söndü, bu sefer birkaç hızlı yanıp sönme oldu, sanki biri bir düğmeyi çeviriyormuş gibi açılıp kapandı. Ancak tüm moteli bir anda açıp kapatacak bir düğme yoktu.

Betty.

Bir uyarı.

Viv banyodan döndü ve tekrar ana odaya çıktı. Anahtarını bulmak için ceplerini yokladı. Bavul yatağın üzerinde açık duruyordu, içindekiler belli ki karıştırılmıştı. Viv giysileri çabucak düzeltti ve bavulun kapağını kapattı. Tam mandalları sıkıyordu ki kapıdan bir ses, "Ne yapıyorsun?" dedi.

- - -

Simon Hess şimdi nemliydi, paltosunun omuzları yağmurdan ıslanmıştı. Pantolonunun paçalarına su sıçramıştı. Başucu lambası yüz hatlarını, düzgün ve düzenli yüzünü aydınlatıyordu. Viv ilk kez onun kahverengi gözleri olduğunu fark etti. Çok sakın görünüyordu.

Yine de midesi döndü ve kanı pompalandı, her sinir ucu *tehlike* çığlıkları atıyordu. "Özür dilerim," diye kekeledi.

Kelimeler orada asılı kaldı, yetersizdi. Hess kadının kapatmakta olduğu bavula, sonra tekrar yüzüne baktı. Gözlerini kırpıştırdı. "Sen," dedi, sesi şaşkınlıktan yumuşamıştı. "O sendin."

Viv ellerini bavuldan çekti ve ona doğru döndü. Adam kapıyı kapatmıştı ve kaçacak hiçbir yeri yoktu. "Ne demek istediğini anlamıyorum."

"Evet, biliyorsun." Odaya doğru bir adım attı ve motelin kapısını arkasından kapattı. O bunu yaparken Viv kapılardan birinin çarparak açıldığını duydu. Sonra Simon Hess kapıyı kapatıp onları odasına hapsederken hiç ses çıkmadı.

"İstemiyorum," diye ısrar etti Viv. Giysilerinin altında soğuk terler boncuk boncuk dökölüyordu.

"O zaman neden buradasın?" Soru sanki bir doktor ya da öğretmenmiş gibi sakince sorulmuştu ama Viv onun yanaklarında öfke anlamına gelen kırmızı lekeleri görebiliyordu. "Odamda, eşyalarımı karıştırırken mi? Sen o otobüs durağındaydın. Ayak izlerin bahçemdeydi."

Viv gözlerini ondan alamıyordu. Bu kadar yakından, çenesindeki ve boynundaki kirli sakalların başlangıcını görebiliyordu. Babası tıraş olmadığına annesi buna hep "saat beş gölgesi" derdi. Ailesi artık çok uzaklardaydı.

Korkuyordu ama yine de korkmuyordu. Haftalardır onu takip ediyordu. Bir yanı hazırды.

"Polisi arayacağım," dedi Viv. "Tracy'yi sen öldürdün." Hiç irkilmedi. "Kime söyledin?"

Başını iki yana salladı. "Hiç kimse."

"Birine söylemişsin," dedi Simon Hess. "Az önce beni telefonla arayan çocuğa mesela. Beni odamdan çıkarmak için yalan söylemesini istediğinde ona söyledin, değil mi?"

Sanki bu önemliymiş gibi *yalan* kelimesine vurgu yaptı. Sanki yaptıklarından sonra sahtekârlıktan rahatsız olmuş gibi. Ona tiksintiyle baktı ve Viv kendi yanaklarındaki öfkenin kızardığını hissetti.

"Sadece yakalandığın için kızgınsın," dedi. "Kimsenin bunu yapmayacağını sanıyordun ama ben yaptım."

"Yanlış," diye karşılık verdi Hess. "Beni henüz yakalayamadınız. Hâlâ burada duruyorum. İsterseniz polisi arayın. Neyi kanıtlayabilirsin?"

"Seni onunla gördüm." Kızgındı, çok kızgındı. "Seni Tracy ile gördüm. Onu izlerken. Onu takip ederken. Bunu neden yaptın?" Kelimeler çılgıncaydı, akılsızcaydı ama yine de ağzından çıkmıştı. Çok uzun zamandır bastırılmışlardı. "O sana hiçbir şey yapmadı. Hiçbiri yapmadı. Neden onu öldürmek zorundaydın? Ve neden buraya gelip duruyorsun?"

Dışarıda, koridorda bir kapı büyük bir gürültüyle açıldı. Yan odanın kapısıydı bu. Sonra yumuşak bir şey kapalı kapılarına çarptı, bir gümbürtü ve sonra bir başkası. Bir avuç içi.

"Yardım edin!" diye bir kadın sesi geldi dışarıdan, boğuk ve hırıltılı. "Yardım edin!"

Viv'in elleri buz kesti. Bu ses şimdiye kadar duyduğu en korkunç ve en hüznü şeydi. Ölmekte olduğunu, uzun bir mücadeleden sonra her şeyin biteceğini bilen birinin sesiydi bu. Asla kazanamayacağını.

"Yardım edin!" diye bağırdı ses kısık bir şekilde, avuç içi kapıya tekrar vurdu, bu sefer daha zayıftı.

Viv, Simon Hess'e baktı ve yüzünde hülyalı bir gülümseme olduğunu gördü. "Betty," dedi. "Bu yüzden buraya geliyorum. Çünkü o burada. I yapamam . . . Onu görmeden gidebildiğim kadar uzun süre gidiyorum ama her zaman geri dönmek zorundayım."

Dışarıdaki ses hıçkırıyordu. "Yardım edin bana. Lütfen. *Lütfen*."

Viv, *adam ona her ne yaptıysa sesinin böyle çıktığını* düşündü. Şiddet *ne demek?*

"Bagajımdaydı," dedi Hess, sesi Betty'nin çığlıklarına sakın bir kontrpuan oluşturunuyordu. "Sessiz olacağını düşünmüştüm ama hata etmişim. Hiç de sessiz değildi." Başını iki yana salladı. "O hatayı bir daha asla yapmadım. Dersimi aldım. İstedğin zaman sessiz olmuyorlar."

Viv fotoğrafta gördüğü Betty'yi düşündü, sakın ve kendinden emin. Bir öğretmendi. Öldüğünde sadece yirmi dört yaşında olmasına rağmen gazeteler *kız kurusu* kelimesini kullanmıştı. "Neden Betty?" diye sordu Hess'e.

"Onu sevdim," diye yanıtladı Hess. "Hayatımda hiçbir şeyi sevmedim ama Betty'yi sevdim. Sadece onun görmesini sağlamam gerekiyordu."

Betty avuçlarını kapıya vurarak tekrar çığlık attı ve Hess gülümsedi. Betty'nin bagajdaki sesi de böyleydi. Böyle çığlık atmış, bagaj kapağını böyle yumruklamıştı. Hess'e göre bu bir ninni idi. Midesi bulandı ve hasta olacağını düşündü.

Kapıya doğru yürüdü. Bunu yapmak için adamın yanından geçmesi gerekti ama adam kıpırdamadı. Ona yaklaşırken geri çekilmemeye çalıştı.

"Ne yapıyorsun?" Hess sordu.

"Onu içeri alıyorum," dedi Viv. Elini kapı koluna koydu - buz gibiydi, o kadar soğuktu ki neredeyse parmaklarını yakacaktı - ve kapıyı itti. Kapı açıldı ve içeri soğuk, ıslak bir rüzgâr girdi. Koridorda kimse yoktu.

Kapının dışına baktı. Çatlaman boyanın üzerinde kanlı avuç izleri vardı. Viv elini açtı ve avucunu izlerden birinin üzerine koyarak soğuk kanı teninde hissetti. *Sanki gerçekmiş gibi*, diye düşündü çılgınca. Avucu kapıdaki izin üzerine tam olarak oturdu.

Koş, demişti Betty ona, Viv arabanın içinde çömelmişken ön camın önünde durarak. *Koş*.

Artık kaçabilirdi. Kapı açıktı. Hess'in onu kovalayacağından hiç şüphesi yoktu; hatta kazanabilirdi bile. Ondan daha yaşlıydı, daha az çevikti ama avını birçok kez kovalamış bir avcıydı. Belki o da

Kaç kez olduğunu asla bilemezsin. Onu kovalar ve listesindeki bir sonraki kişi o olur.

O da aynı şeyi düşünmüştü. "Bir yere gittiğini mi düşünüyorsun?" diye sordu sakince, kız açık bir kapı aralığında durmuş, kaçmaya hazır olsa da.

Yapabilirdi. Merdivenlerden inip arabasına binebilirdi. Bu yerden, bu katilden uzaklaş. Yetkililere söyle.

Ne işe yarar ki?

Hiçbir şey olmazdı. Kimse ona inanmayacaktı. Simon Hess, deli bir kız tarafından haksız yere suçlanan makul, yasalara saygılı bir insan gibi görünecekti. Ve her şey yeniden başlayacaktı.

Ya da onu öldürecekti ve bu yanına kalacaktı. Tekrar.

Kapı aralığından geri çekildi ve yüzünü ona döndü. "Hayır," dedi. "Hiçbir yere gitmiyorum."

Üç şey oldu.

Tabela da dahil olmak üzere tüm ışıklar söndü ve her şey karanlığa gömüldü. Betty çılgılık attı.

Viv eşofmanından bıçağı çıkardı, kılıfından çıkardı ve Simon Hess'in göğsüne sapladı.

Fell, New York Kasım 1982 VIV

Şaşırtıcı derecede zordu. Bıçağı bir adamın göğsüne saplamak, kalın bir kartonu itmek gibiydi; bıçak kumaş ve kasları delip geçiyordu. Ama av bıçağı keskindi ve Viv adrenalini doluydu. Kendini uyuşmuş, güçlü ve kendi bedeninin dışında hissediyordu. Korkmuş ve saf hissediyordu.

Rüzgâr açık kapıdan uğuldayarak girdi ve ayak sesleri karanlıkta koşarak merdivenlere yöneldi. "Onu yakaladınız!" diye haykırdı küçük çocuğun sesi. "Onu yakaladınız!"

Karanlıkta hiçbir şey göremiyordu. Simon Hess'in derin, soluk soluğa bir nefes alışını ve geri çekilirken attığı adımın sesini duydu. Bıçağın sapını bıraktı ve adam hareket ederken göğsüne saplandı. *Bu gerçek değil*, diye düşündü çılgınca. *Bu gerçek değil*.

Koridordaki tüm kapılar artık açıktı ve çarpma seslerini duyabiliyordu. Karanlıkta gözlerini kırıştırdı, ileri mi yoksa geri mi adım atması gerektiğinden emin değildi. Odanın boş havasında bir gümbürtü duyuldu, sonra daha sert bir tane daha. Simon Hess yere çarpıyordu.

Hâlâ nefes alıyordu. Bunu duyabiliyordu. Ağır, titrek, yavaş nefesler. *Durabilir*, diye düşündü Viv. *Ölebilirdi. Burada, şimdi*. Bunu henüz istemiyordu. Karanlığa doğru bir adım attı ve onun nefes alış verişini takip etti. Yere diz çöktü ve ona doğru süründü, gözleri ellerinin şeklini zar zor görebilecek şekilde ayarlandı.

Uzandı ve kumaşla kaplı bir şeye dokundu. Sert bir şeye, belki de bir diz kemiğine. Bir el fırladı ve bileğini yakalayarak dengesini bozdu. El büyük, yumuşak ve soğuktu, soğuk terden o kadar kaygandı ki neredeyse avucunun içinden kayarak kurtulacaktı. Ama Hess hâlâ güçlüydü ve onu iterek bir tarafına düşmesini sağladı, kalçası yere çarptı ve başı sert bir şeye çarptı - yatağın kenarına ya da belki de

Komodinin. *Bu gece ikinci kez saldırıya uğruyorum*, diye düşündü.
Çürüklerim olacak.

Bir dakika boyunca acımasız bir sessizlik içinde boğuştular, Hess kaygan elleriyle onu kavramaya çalıştı, kollarındaki güç azaldı, Viv geri çekildi ve onu tekmeledi. Hess karanlık bir homurtu çıkararak Viv'i tekrar kavradı, düzgün tırnakları Viv'in etine batmaya çalışıyordu. Dışarıda, koridorda yüksek topuklu ayakkabıların yavaş *tıkırtısı* ve garip, çürümüş bir koku vardı.

Hess'i tekrar tekmeleyerek uzaklaştırdı ve sonra elleri gitti. Adam zayıf bir şekilde yere düşerken bir hırıltı duyuldu. Vücudunu çevirdi ve ellerini tekrar adamın üzerine koyarak gövdesi boyunca uyuşuk bir şekilde hissetti. Parmakları sıcak kana çarptı.

"Anlat bana," dedi ısrarla. "Neden Betty? Neden?"

Uzandı ve saçlarını yakaladı, bükte ama gücü tükeniyordu. "Betty benimdi," dedi, sesi sanki ona bir sır veriyormuş gibi sert bir fısıltıydı. "Onu seviyordum. Sadece görmesini istedim."

Bilmesi gereken çok şey vardı. Zaman yoktu. Adamın eli saçlarında daha da sertleşirken kıpırdamadan durdu. "Ya Cathy?"

"Kızım çalıştığı dişçinin muayenehanesine gitti." Adam hırıltılı bir ses çıkardı ve kadın bu sesin hastalıklı bir kahkaha olduğunu anladı. "Benim için hiçbir şey ifade etmiyordu. O kadar yalnızd ki. Çok kolaydı. Bunu tekrar yapıp yapamayacağımı bilmek istedim. Yapabileceğim ortaya çıktı."

Çok açık bir şekilde yalnızdı. Ortak noktaları buydu. Saç rengi, yaş ya da yapı değil. Betty, kız kurusu hayatını yaşıyordu. Kocas görevde olan Cathy. Kavgaları ve öfkesiyle Victoria. Tracy, onu evde tutmayan ailesiyle.

Viv Cathy'nin bebeğini, kederli kocasını ve telefondaki annesini düşündü. *Bir sonraki maaşını kazanmak ve bebeğini büyütmek isteyen tatlı bir kız. Onu kimin öldürdüğünü biliyor musun? Bunu benim için bitirebilir misin?* Parmakları Hess'in kana bulanmış gömleğini kavradı. Yüzünü görebilmeyi diliyordu ama yine de görmek istemiyordu. "Victoria?" diye sordu, sesi çatlayarak.

"Bir hata," diye yanıtladı Hess. Boğazını temizledi. Hess'in eli hâlâ Viv'in saçlarındaydı ve onu şaşırtıcı derecede sert bir şekilde kavramıştı. Burada, karanlıkta garip bir kucaklaşma içindeydiler, kavga ediyor ve birbirlerine sırlarını anlatıyorlardı. "Annesine bir kilit sistemi sattığımda o da oradaydı. Zorlanmayacağını düşünmüştüm. Ama o savaştı

Ben. O küçük sürtük beni ısırdı. Ve yer doğru değildi. Aceleye getirilmişti ve çok açıktaydı. Kayıplarımı azaltmam gerekiyordu."

Simon Hess'e göre *kayıplarımı azaltmak*, genç bir kızı boğup yağmur altında çalılarının arasına atmak demekti. Viv'in parmaklarının ucu, hâlâ göğsünden çıkan bıçağın sapına değdi. Boğazında safra yükselirken dişlerini sıktı. Ya da belki de gözyaşlarıydı. Kendini son ismi söylemeye zorladı, öfkeli boğazından öğüterek çıkardı. "Tracy Waters."

Hess öksürdü, sesi ıslaktı. "Ne düşünüyorsun?"

"İyi ve tatlıydı," dedi Viv. "Masumdu. Onu seven bir ailesi vardı. Size asla zarar vermedi."

Hess güldü. "Anlayamamışsın. Hiçbiri bana zarar vermedi." "Güzel değildi," dedi Viv. "Seksi ya da zalim değildi. O asla hatta seninle tanıştı. O bir kızdı. Bunu neden yaptın?"

Adamın eli kızın saçlarında dolanıyordu, tutuşu güçlüydü ama kız adamın titrediğini hissedebiliyordu. "Çünkü kimse beni durduramadı," dedi. "Çünkü yapabiliyordum."

"Başka kaç kişi var?"

Adam sessizdi. Nefes alışını duyabiliyordu. Bunun bir oyun olduğunu biliyordu - istediği bir şeye sahipti, bilmek istediği bir şeyi biliyordu. Ve umutsuzca bilmek istiyordu. *Birini mi kaçırmıştım? Hangi kızı görmedim?*

"Bavulundaki harita," dedi, şimdi daha ısrarla. "Nedir o?"

Cevap vermedi, ona işkence ediyordu.

Adamın pençesinde debelendi, açısını değiştirdi ve bıçağın sapını yakaladı. Onu itti, bükmeye çalıştı. Sanki kalın bir yapıştırıcıya yapışmış gibi kaskatı kesilmişti. Simon Hess acı dolu bir inilti çıkardı.

"Anlat bana," dedi.

Arkasından koridordan gelen topuk sesleri, ucuz motel halısının üzerinde yumuşak ayak seslerine dönüştü. Buz gibi hava Viv'in sırtına dokundu.

"Betty," dedi Hess, sesi korkuyla yükselmişti.

Arkasından alçak bir inilti geldi, sesi doğaüstü idi. Viv, Betty'nin mor elbisesini giyip giymediğini, ellerinin kanlı olup olmadığını merak etti. *Bu nasıl olmuştu?*

Viv bıçağı iterek Hess'e, "Seni sevmiyor," dedi. "Hiç sevmemi. Senden nefret ediyor. Senden nefret ettiği için buraya musallat oluyor.

Hem de çok. Buraya geliyorsun ve o kadar öfkeleniyor ki bunu hissedebiliyorum, tadını alabiliyorum. Beni de öfkeliendiriyor. Beni anlıyor musun? *Betty senden nefret ediyor.*"

Arkasında yine o alçak inilti ve Hess'in göğsünün yükselip alçaldığını hissetti. Her geçen dakika daha da yavaşlıyordu. "Onu görebiliyorum," dedi usulca. "Onu haftalarca izledim. Yüzünü ezberledim. O benim. Hâlâ benim."

"O senin değil," diye fısıldadı Viv. "Tam tersi. Sen onunsun ya da olacaksın."

Sesi şimdi titriyordu. Saçlarını bıraktı ve elini Viv'in yüzünde gezdirdi, parmak uçları soğuk ve nemli. "Seni bir yerden tanıyorum," dedi. "Nereden?"

Viv onun dokunuşunu teninde hissederek hareketsiz kaldı. Ona dokunuyordu.

Ona dokunarak. Bıçağın sapını daha sıkı kavradı.

Hess'in parmakları ağzının üzerinde gezindi, karanlıkta dudaklarının izini sürdü. "Hatırlamıyorum," dedi, sesi artık zayıf ve belirsizdi. "Çok fazla var. Hepsinin yüzünü biliyorum. Ama seni göremiyorum. Sen hangisisin?"

"Öldürmediğin kişi benim," dedi Viv. Bıçağı adamın göğsünden çıkardı. Adam acı dolu bir nefes aldığı anda, bıçağı tekrar göğsüne sapladı.

Fell, New York Kasım 2017 CARLY

W Uyanık mıydım yoksa uyuyor muydum? Bilmiyordum. Karanlık bir yerdeydim ve telefonum çalışıyordu.

Gözlerimi açtım. Dairemdeki kanepedeydim, uzun zaman önce oturduğum yerde -sadece bir dakika diye düşünmüştüm. Şimdi tamamen giyinik bir halde kanepenin koluna yaslanmıştım. Yanaklarım ağrıyor ve boğazım kuruyordu. Pencerelelerin dışı karanlıktı ve Heather'dan hiçbir iz yoktu.

Telefonumu sehpanın üzerinden alıp cevapladım, diğer elimle gözlüğümü alıp taktım. "Alo?"

"Carly, benim. Callum MacRae."

Boğazımı temizledim. "Um."

"Özür dilerim. Uyuyor muydun? Saat daha altı buçuk."

Karanlık pencerelere baktım. Yılın bu zamanında gece erken gelirdi. "Ben iyiyim," dedim. "Geceleri çalışıyorum. Ne var ne yok?"

"Bazı haberlerim var," dedi. Alçak, hoş sesi heyecanlıydı. "Kasabanın hemen dışındaki eski bir ahırda bir ceset buldular. Daha bu sabah. Teyzeni aradığımı biliyorum, o yüzden senin için kontrol ettim."

Elimi gözlüğümün altına sokup gözümü ovuşturdum. "O değil," dedim. "Sordum zaten. Bir erkek."

Bir süre sessizlik oldu. "Oh, tamam." Güldü. "Sen iyisin. Bazı bağlantılarımı aradım ve Fell Polis Departmanı'ndan gelen haberlere göre bir kimliği ve ölüm nedeni varmış."

"Şimdiden mi?" Cesedi daha bu sabah bulmuştuk.

"Şey, henüz yüzde yüz değil. Emin olana kadar bunu açıklamayacaklar. Ama evet, şimdiden ön bulgulara sahipler. Neden benimle buluşmaya gelmiyorsun?"

"Nerede buluşalım?"

"Merkez kütüphanenin hemen aşağısında bir kahve dükkanı var. Adı Finelli's. Bir iki saat daha açık olması lazım. Aşağı gel de sana bildiklerimi anlatayım."

Karanlık dairenin etrafına bakındım. Heather neredeydi? Eve geldiğimizde yatmıştı; hâlâ uyuyup uyumadığını merak ettim. Nick de uyumaya çalışmak için Sun Down'a döneceğini söylemişti.

"Carly?" Callum söyledi.

"Evet," dedim düşüncelerimi toparlayarak. "Tabii. Evet, seninle buluşacağım."

"Harika. Yirmi dakika. Sonra görüşürüz."

Telefonu kapattım ve ağrıyan boynumu gererek ayağa kalktım.

"Heather?"

Cevap gelmedi. Lambayı yaktım ve mutfak masasının üzerinde bir not gördüm.

Kiracıları görmeye gittim. Bir süreliğine inzivaya çekilmem gerek. Merak etme, ilaçlarımı aldım. Ne zaman döneceğimi gerçekten bilmiyorum. Ama sana internetin derinliklerinden bulduğum bu hediyeği bıraktım. Soru sormayın. Al bakalım.

Yarı uykulu halimle Heather'ın ailesine gittiğini anlamam bir dakika sürdü. Notla birlikte bıraktığı kâğıdı elime aldım. Eski bir taramanın çıktısıydı. Bir numara listesi.

Bir mutfak sandalyesi çektim ve ışığı açarak sayfayı inceledim. Bir telefon kaydına baktığımı fark ettim. Tıpkı Viv'in oda arkadaşı Jenny'nin söylediği gibi. *Polisler büyük bir çıktı alacaklardı.*

Heather raporun en üstündeki ismi daire içine almıştı: Sun Down Motel. Ve tarih: 1 Kasım - 30 Kasım 1982.

Numaraları taradım. Çok fazla yoktu; Sun Down 1982'de çok fazla telefon görüşmesi yapmamış ya da almamıştı, bu durum otuz beş yıldır değişmemişti. Bazı aramalar gelen, bazıları da giden olarak işaretlenmişti. Listenin en altında 29 Kasım'da ve 30 Kasım'ın ilk saatlerinde yapılan aramalar yer alıyordu.

Kasım'ın 30'unda saat 1'den hemen sonra gelen bir arama vardı. Kayıtlarda hangi odaya yönlendirildiği yazmıyordu. Heather aramanın geldiği numarayı daire içine almış ve yanına bir soru işareti yazmıştı. Bu, numarayı tanımlayamadığı anlamına geliyordu.

Saat 1:54'te bir arama yapılmış. Yine, motelin ofisinden mi yoksa odalardan birinden mi geldiğine dair bir kayıt yoktu. Heather'ın

Bu numarayı da daire içine almış ama yanına *Fell Polis Departmanı* yazmış.

O gece başka arama olmadı.

Bir dakika boyunca numaralara baktım. Biri saat 1'den hemen sonra moteli aramıştı. Belki de bu bir tesadüftü, şans eseri ya da yanlış numaraydı. Belki de değildir.

Ama ikiden hemen önce Sun Down'dan biri polisi aramıştı. Vivian mıydı? Simon Hess mi? Başka biri miydi?

Notu yere bıraktım.

Teyzem Vivian, Simon Hess'i öldürdü.

Yapmış olmalı. Başka bir açıklaması yoktu. Yoksa var mıydı? 1982'deki o gece ne olduğunu gerçekten bilmiyordum. Ama biri - bir kadın - Tracy Waters'ın ailesini Hess hakkında uyarmıştı. Ve Tracy öldürüldü, cesedi Viv'in kaybolduğu gün bulundu.

Hess Viv'i öldürmüş, sonra da başka biri tarafından mı öldürülmüştü?

Callum'un verdiği bilgiler bazı sorularımı cevaplayacaktı. Ahırdaki sandıkta bulunan cesedin kimliğinin ve ölüm nedeninin belirlenmesi, ön bilgi bile olsa, bazı parçaları bir araya getirecekti. Banyoya gidip temizlendim ve temiz kıyafetlerimi giydim. Telefonumda kardeşim Graham'dan bir mesaj vardı ama görmezden geldim. Eski hayatım çok uzak görünüyordu.

Merak etmesin diye Heather'a hemen mesaj attım. *Callum polisten bilgi almış. Onunla buluşmaya gidiyorum.* Gönder tuşuna bastığımda telefon elimde çaldı. Numarayı tanıyamadım.

Bir an için dudağımı ısırđım, kararsızdım. Sonra cevap verdim. "Alo?"

"Onu bulmuşsun." Diğer uçtaki ses kadındı, benden daha yaşlı ve tanıdıktı.

"Marnie?" Dedim.

Marnie içini çekti. "Sen akıllı bir kızsın. Onu iyi sakladık ve uzun süre ortadan kayboldu. Ama bunca yıl sonra onu bulup çıkarmışsın gibi görünüyor."

Başımı salladım. "Bize yalan söyledin. Ama onu bıraktığınız ahırın fotoğrafını çekmişsiniz."

Bir duraklama. "Evet, sanırım çektim." "Fotoğrafı neden çektiniz?"

"O yeri tekrar bulabilmek istedim. Sonsuza kadar gömülü kalacağına hiç inanmamıştım. Belki geri dönüp onu taşımak zorunda kalacağımızı düşündük ama şansımız yaver gitti. En azından bir süreliğine. Şimdi her şeyin ortaya çıkması için iyi bir zaman. Ben istesem de istemesem de olacaktı."

"Onu kim öldürdü?" Ben sordum. "Sen miydin? Viv miydi?" "Bu karmaşık bir hikâye."

"Pek sayılmaz. Birisi Simon Hess'i bir bagaja koyup bir ahıra bırakmış. Sen miydin? Yoksa o mu?"

"Defteri bulamadın, değil mi?"

Daha dik durdum, derim karıncalanıyordu. "Defter mi?"

"Senin için bırakılmıştı," dedi Marnie. "Hikâyenin büyük bir kısmını kaçırıyorsun."

Bu yüzden kafan karışık. Defteri oku, anlayacaksın."

Zihnim yarıştı. *Senin için bırakılmıştı*. Bu ne anlama geliyordu? "Defter nerede?" Marnie'ye sordum.

"Anlat bana," dedi Marnie. "Hiç şeker makinesinden şeker almaya çalıştın mı?"

Bozuk şeker makinesini hatırlayarak donakaldım. Nick, "*Bunun çalıştığına bile inanamıyorum.*" dedi.

Marnie tekrar, "Defteri oku," dedi, "sonra benimle Watson's Diner'da buluş."

"Ne zaman?"

"Bu gece," dedi Marnie. "Sen oradayken, ben de orada olacağım. Merak etme." Telefonu kapattı.

- - -

Finelli's, pek çok işyerinin gece için çoktan kapanmış olduğu karanlık şehir caddesinde sarı ışıklı bir fenerdi. Fell gece geç saatlere kadar yaşayan bir kasaba değildi. En azından burada. Sun Down'da tüm gece yaşayan bir kasabaydı.

Callum küçük masalardan birinde oturuyordu, önünde bir kahve vardı. Üzerinde düğmeli bir gömlek, fermuarlı bir kazak ve bir sonbahar ceketini vardı. Adam kat kat giyinmeyi biliyordu. Saçları düzgünce taranmıştı ve beni gördüğünde gülümsedi.

Oturduğumda kupasını kaldırdı. "Kafeinsiz," dedi. "Bir tane ister misin?"

Hâlâ sersemlemiş bir halde bardağına göz kırptım. "Buranın sağlayabileceği en yüksek kafeini istiyorum."

Callum tekrar gülümsedi ve garsona işaret etti. "Doğru, geceleri çalışıyorsun. Sanırım bu senin için sabah."

"Dürüst olmak gerekirse, günün hangi saati olduğunu bilmiyorum. Bir süredir görmedim." "İlginç," dedi Callum. "Ve sanırım biraz da özgürleştirici." "İlginç," dedi Callum.

fincan aşağı. "Geri kalanımız zamanın içinde sıkışıp kaldık. Bilirsiniz, bir şey yaparsınız

Sabah başka bir şey, öğleden sonra başka bir şey, gece yatmak. Her gün aynı şey. Ama bu gerçek değil, değil mi? Bu sadece kendimiz için kurguladığımız bir şey. Eğer isteseydik, bırakabilirdik."

Garsonun getirdiği kahveyi yudumladım ve neden bahsettiğini anlamaya çalıştım. "Pek çok insan geceleri çalışıyor."

"Elbette var." Callum tekrar gülümsedi. "Benimle buluştuğun için teşekkürler."

Şimdi canlanıyordum. Kahvemden bir yudum daha aldım. "Elinde bilgi olduğunu söylemiştin."

Callum'un bakışları kahve fincanına kaydı, sonra odanın içinde dolaştı. "Tuhaf bir şey bilmek ister misin?"

İşte o zaman anladım. Bir şeyler ters gidiyordu. Daha önce bunu fark edemeyecek kadar dikkatim dağılmış, yorgun ve bunalmıştım. "Callum," dedim. "Bana polisten bilgi aldığını söylemiştin."

"Tuhaf bir şey bilmek ister misin?" Callum tekrar söyledi. "Yani, gerçekten garip. Şimdiye kadar duyduğun en çılgınca garip şey gibi."

Kıpırdamadan durdum. Birden etrafımdaki kafenin ne kadar boş olduğunun farkına vardım. Dışarısı ne kadar karanlıktı. Burada onunla nasıl yalnız olduğumu.

"Ailenizde büyük bir gizem var," dedi Callum. Rahatsız olduğumu fark ettiyse de belli etmedi. "Buraya kadar bunu çözmek için geldin ve benimle kütüphanede buluştun. Ama benim de kendime ait bir aile gizemim var. Bu çılgınca değil mi?"

"Elbette," dedim yavaşça, fincanımı yere bırakırken.

"Benim de ailemden bir kayıp var," dedi Callum. "Büyükbabam. Bir gün işe gitti ve bir daha eve dönmedi. Kimse onu bir daha görmedi."

Ağzım kurudu. Olamazdı.

"Büyükannem polisi hiç aramadı bile," diye devam etti Callum. "Çılgınca, değil mi? Annem büyükannemin her zaman büyükbabamın onu başka bir kadın için terk ettiğini düşündüğünü söylüyor. Bunu o kadar aşağılayıcı bulmuş ki kayıp ihbarında bulunmayı hiç düşünmemiş. Beş yıl önce öldüğü güne kadar bu konu hakkında hiç konuşmak istememiş. O zamanlar farklı zamanlardı."

Dudaklarımı yaladım ve yutkundum.

Callum bakışlarını tekrar yüzüme çevirdi. Sert ve okunaksızdı. "Bunu hayal et. Sadece hayal et. On beş yıllık kocanız bir sabah işe gidiyor ve eve hiç gelmiyor ve siz bununla yaşıyorsunuz. Her şey yolundaymış ve o ortadan kaybolmamış gibi davranıyorsunuz. Her şey yolundaymış gibi davranıyorsunuz."

hayatının geri kalanı için. Annemin bu kadar berbat durumda olmasına şaşmamalı." Gülümsedi ama şimdi bunun zoraki olduğunu görebiliyordum. "Herkesin berbat bir ailesi vardır, ama sanırım seninki ve benimki bir tür ödül kazanıyor, değil mi?"

Bana baktı, bir cevap bekliyordu, ben de "Bilmiyorum" dedim.

"Anneme sordum tabii ki," dedi Callum. "Yani, ben çoktan ölmüş bir büyükbabayla büyüdüm. O yüzden merak ediyordum. Annem, büyükannem kadar içine kapanık biri değildi. Büyükbabam gittiğinde o daha çocuktuktu, bu yüzden aynı utanca maruz kalmadık. Bana çocukluğunda babasıyla ilgili konuların evde tamamen tabu olduğunu söyledi. Babası gittikten sonra, onun hakkında konuşmaması, hatta var olduğunu bile kabul etmemesi gerekiyordu. Büyükannem çok gururluydu." Başını iki yana salladı. "Yani benim bir aile gizemim var, senin de öyle. Ve bu gizemlerin ikisi de aynı zamanda gerçekleşti. Teyzenle ilgili makaleyi gördüğümde ilk düşündüğüm şey, '*Belki de büyükbabamla kaçmıştır*' oldu. Ondan çok daha gençti ama imkansız değil. Büyükbabam gezgin bir satıcıydı. Her türden insanla tanışırdı. Bütün gün, her gün insanlarla tanışırdı. Belki de teyzenle tanıştı ve tutkuyla yeni bir hayata başlamak için birlikte uzaklaştılar."

Kahve dükkânı çok boş, çok sessiz görünüyordu. Birkaç müşteriden biri gitmişti ve tezgâhın arkasında çalışan genç adam kapanışa hazırlanmak için temizlik yapmaya başlamıştı, bir gözü bizim üzerimizdeydi, gitmemizi umuyordu.

Belki de bir tutku anında yeni bir hayata başlamak için birlikte uzaklaştılar.

Eski ahırdaki arabayı, altındaki yerde kurumuş kanı düşündüm.

Sandalyemi geriye ittim. "Gitmem gerekiyor." "Daha yeni geldin," dedi Callum.

"Polisten bilgi aldığınızı söylemişsiniz." Çantamı elime aldım. Birdenbire buradan çıkmam, ondan uzaklaşmam aciliyet kazanmıştı. "Beni buraya getirmek için yalan söyledin. Ben gidiyorum."

Callum beni izledi ve yakışıklı yüzü okunmaz haldeydi. "Polisten bilgi almaya ihtiyacım yok," dedi. "O sandığın içindeki cesedin kim olduğunu zaten biliyorum. Sen biliyor musun?"

Cevap vermedim. Döndüm ve gittim.

"Alma Trent'i ara," diye seslendi Callum arkamdan. "O da kim olduğunu biliyor."

Belki o size anlatır."

Dışarıda arabama bindim, çalıştırdım ve telefonumdan çevir tuşuna bastım. Nick'in telefonu sesli mesaja geçti.

"Nick," dedim bip sesinden sonra, "Marnie'den bir telefon aldım. Şeker makinesinin içinde görmemiz gereken bir defter olduğunu söyledi. Onu bulmak için motele geliyorum."

Ön camdan Callum'un kafeden çıkışını izledim. Sanki hiçbir sorun yokmuş gibi bana el salladı. Kendi arabasına bindi.

Telefonumu kapattım ve yolcu koltuğuna attım. Otoparktan çıktım ve şehre doğru ilerledim.

Dikiz aynasına baktığımda Callum'u tam arkamda gördüğümde hiç şaşırmadım.

Fell, New York Kasım 1982 VIV

TViv, olaydan birkaç dakika sonra Simon Hess'in ön penceresinden gördüğü küçük kızı düşündü. Simon Hess'in karısını düşündü. Butterick kalıplarından kıyafetler giyer, bulaşıklarını yıkar ve evini çekip çevirirdi. Bu ikisi şimdi ne yapacaktı?

Ama itiraf etmek zorundaydı: Bu düşünce çok uzun sürmedi. Belki de onları öldürecekti. Belki de öldürmezdi. Ve şu anda yapacak çok şey vardı.

Işıklar tekrar yanmıştı. Betty gitmişti. Ve Viv motel odasının zemininde bir cesetle kalmıştı.

Oda telefonunu açtı, çevir sesini duyduğunda telefonun kapalı olmasını beklediğini fark etti. Betty'nin sağı solu belli olmazdı, özellikle de sinirliyken.

Ama telefon çalışıyordu, o da uzun gece vardiyalarında sık sık baktığı için ezbere bildiği, duvara yapıştırılmış bir kâğıt parçasındaki numarayı çevirdi.

Hattın diğer ucundan sıkılmış bir ses "Düşen PD," dedi.

Viv sesini hem sıkılmış hem de aptal bir kıza özgü bir tonda çıkardı. "Alma orada mı?"

"Olabilir. Bir sorunun mu var canım?"

"Bir tane uydurabilirim." Viv boş bir kıkırdamayla karşılık verdi. "Bu gece Sun Down'da çalışıyorum. Gerçekten mi? Sadece beni ziyaret etmek için müsait olup olmadığını öğrenmek istiyorum. Sıkıldım." Yere baktı, Simon Hess yerde yatıyordu, bıçağı hâlâ boynunun yan tarafındaydı. Karanlıkta çabucak ölmüştü; bir soluk alıp verme, bir çırpınma ve birkaç seğirme. Sonra her şey bitmişti. Gözleri yarı kapalıydı, sanki uykulu gibiydi.

Bitir bitmez Betty gitmişti -sanki başından beri istediği buymuş gibi. Ama o kadar basit değildi. Betty motelden ayrılmamıştı; Viv onu izlediğini hissedebiliyordu. Betty'nin motelden ayrılabilceğinden artık emin değildi.

"Siz kızlar," dedi polis iğrenerek. "Bu bir iş, dedikodu seansı değil. Bekle."

Birkaç saniye sonra bir klik sesi duyuldu ve Alma'nın sesi hatta geldi. "Viv?"

Viv'in bir an için nutku tutuldu. Hayatında başka birinin sesini duyduğunda hiç bu kadar rahatlamamıştı. "Alma," dedi, sesi çatlıyor ve sıkılmış görüntüsü dağılıyordu. "Yavaş bir gece."

"Öyle mi?" Alma öyle dedi, çünkü Viv onu arıyordu ve Alma aptal değildi.

"Elbette," dedi Viv. Cesede bir kez daha baktı. Telefonu açtığında ilk düşüncesi *Alma'nın onu anlayacağı* olmuştu. Çünkü anlayacaktı, değil mi? Viv'in neyi araştırdığını biliyordu. Kanıtları biliyordu. Simon Hess'in ne olduğunu biliyordu. Simon Hess öldüyse, bunun Viv'in başka seçeneği olmadığı için olduğunu biliyordu.

Şimdi o kadar emin değildi. Alma buraya gelip onu tutuklayabilirdi. Aslında, büyük olasılıkla tutuklayacaktı.

Tutuklanmalıyım. Hapse girmeliyim.

Mantiken bunu biliyordu. Ama kalbinin derinliklerinde bunun olmasına izin vermeyecekti.

"Viv?" Alma söyledi.

"Önemli bir şey değil," dedi Viv. "Sadece konuşacak kimsem olmamasından bıktım. Ne kadar sıkıldığımı anlatamam. Romanımı bitirdim ve başka bir romanım yok. Çok beğenmedim bile."

Hattın diğer ucunda sessizlik vardı.

"Çalışıyorsun," dedi Viv. "Unutmuşum. Sorun değil. Seninle sonra konuşuruz." Telefonu kapattı.

Kahretsin.

Az önce kendi suçu için polisi aramıştı, çünkü Alma'nın anlayacağını düşünmüştü. Bir suçlu gibi düşünmüyordu. Çünkü o bir suçlu değildi - Illinois banliyösünden korunaklı bir kızdı.

Artık değilsin. Artık bir katilsin. Bir katil gibi düşünmeye başla.

Gerçek bir bela görseydin ne yapardın? Viv'in annesi söylemişti. *Kendini çok zeki sanıyorsun.*

Döndü ve yerde yatan Simon Hess'e baktı. "Uzman olan sensin," dedi. "Bir cesedi saklamanın en iyi yolu nedir?"

Sessizdi.

Bunun biraz esprili olduğunu düşündü. Onda korkunç bir sorun vardı.

Bir adım öne çıktı ve daha yakından baktı. Altındaki halıya kan sıçramıştı ama halı, halının üzerine yerleştirilmiş küçük bir başucu halısıydı. Hem ondan hem de halıdan kurtulabilirse, odada en az temizlik yapılabilirdi. Ama onu nasıl kaldıracaktı? Ve onu nereye koyacaktı? Ne yaptığını gerçekten anlamaya başladığında karnının derinliklerinde panik çırpınıyordu.

Alma gelip bu pisliği bulacaktı. Viv hapse girecekti. Ailesi, kız kardeşi mahcup olur. Hapiste yaşlanırdı. Orada ölebilir bile.

Simon Hess'in bir katil olması önemli değildi, yine de hapse girecekti.

Betty'ye telefonda kendini feda etmeye hazır olduğunu söylemişti. Önemli olmadığını. Ama şimdi, ömür boyu hapis cezasıyla karşı karşıyayken, farklı düşünmeye başlamıştı.

Adamın hareketsiz yüzüne, halının üzerinde cansız bir şekilde kıvrılmış ellerine baktı. Pek çok kişiyi öldürmüş olan ve bir daha asla öldürmeyecek olan ellere.

Buna değer diye düşündü. Hapse girse bile buna değecekti.

Ama henüz hapse girmemişti.

Halının kenarını kavradı ve çekti. Dizlerinin üzerine çömeldi ve ağırlığını verdi. Üzerinde bedeni olan halı bir santim, sonra bir santim daha kaydı. Ayağa kalktı ve lambanın açık olduğunu, odanın penceresinden dışarıya ışık saçtığını fark etti, bu yüzden ona doğru yürüdü ve kapattı. Karanlıkta odanın kapısını açtı ve dışarı baktı. Otoparkta hâlâ kimse yoktu, kilometrelerce ötede de kimse yoktu. Koridor ışıkları tekrar yanmış, oda kapıları masumca kapanmış, yol tabelası her zamanki gibi aydınlanmıştı. Betty sessizdi ama izliyordu.

"Başardım," dedi Viv yüksek sesle. "Mutlu musun?" Cevap gelmedi.

"Tabii ki mutlu değilsin," dedi Viv. "Sen hâlâ ölüsün. Her zaman ölü kalacaksın. Ama artık o da ölü."

Açık kapıdan arkasını döndü ve halıyı tekrar çekmeye başladı. Simon Hess'i buradan çıkarmaktan başka yapacak bir şey yoktu.

Hareket ettirmek imkansızdı. Kanı halıyı ıslatan ölü bir ağırlık gibi yatıyordu. Bıçak hâlâ boynundaydı ve Viv ona baktığında midesi bulandı. Onu çıkaracak cesareti kendinde bulamadı.

Zaman tükeniyordu; er ya da geç biri gelecekti. Ya bir müşteri ya da Alma Trent, Viv'in telefonda sesinin neden bu kadar tuhaf çıktığını öğrenmek için uğrayacaktı. Viv daha sert çekti ve halının zeminden kapıya doğru yarıya kadar kaymasını sağladı. İşine o kadar odaklanmıştı ki, arabanın park yerine yanaştığını duymadı.

Ama merdivenlerden yukarı çıkan ayak seslerini duydu. Elleriyle halının kenarını kavrayarak donakaldı. Oda karanlıktı ama kapı açıktı. Tüm moteldeki tek açık kapıydı bu.

Ayak sesleri yaklaştı ve Viv sessizce halıyı bırakıp geri çekilerek kapının görüş alanından uzaklaştı. Artık kapıyı kapatmanın bir yolu yoktu. Gözden kaybolma içgüdüğü ağır basıyordu.

Bir ses "Vivian?" diye seslendiğinde sessizce yengeç yürüyüşüyle geri sürünmeye çalışıyordu. İçerideki sen misin?"

Marnie.

Viv bir şeyler haykırmak için ağzını açtı -ne olduğunu bilmiyordu- ama vakit yoktu. Ayak sesleri açık kapıya kadar geldi ve Marnie göründü. Kıpırdamadan durdu ve Viv koridordaki ışıktan yeterince görebildiğini biliyordu: ceset, bıçak, kan, halı ve Viv'in kendisi, yere çömelmiş, büyük olasılıkla vahşi ve deli görünüyordu.

"Vivian," dedi Marnie. "Ne halt ettin sen?"

- - -

Simon Hess'in cesedinin etrafındaki halının kenarlarını katlarken Marnie tekrar tekrar, "Bu ne dağınıklık," dedi. "Ne lanet bir karmaşa. Daha az kan akıtacak bir şekilde yapamadınız mı? Kafasına falan mı vursaydınız?"

Viv sanki bu soru bir cevap gerektiriyormuş gibi uyuşmuş bir halde başını salladı. Marnie'nin duruma bu kadar çabuk uyum sağlamasının ve kontrolü elinde tutuyor gibi görünmesinin şokunu hâlâ üzerinden atamamıştı. Bütün gece giderek daha fazla çılgın bir rüya gibi geliyordu.

Marnie sanki Viv'in aklından geçenleri okuyormuş gibi karanlık bir sesle, "Dur bakalım Viv," dedi. "Arayı açmak yok. Sana ne söyledi?"

Viv gözlerinin yaşardığını hissetti ama derin bir nefes alıp gözlerini kırıştırdı. Duyguları kontrolden çıkmaya çalışarak çılgına dönmüştü. Panik,

öfke, umutsuzluk. "Her şeyi," dedi Marnie'ye. "Bana her şeyi anlattı." Gözlerini daha sert kırpı, bedeni gözlerinin önünde bulanıklaşıyordu. "Betty'ye aşık olduğunu düşünüyordu. Onun kendisinden olduğunu söyleyip duruyordu."

Marnie bir an sessiz kaldı. "Nedense Betty'nin kabul ettiğinden şüpheliyim," dedi, sesi eşitti. "Bir kızı bagajına tıkmak varken neden ona onu sevdiğini söyleme zahmetine giresin ki? Ya diğerleri?"

Viv başını iki yana salladı. Simon Hess'in söylediği korkunç şeyleri tekrarlayamazdı, şu anda olmazdı. *Bir hataydı. Bunu tekrar yapıp yapamayacağımı bilmek istedim. O kadar yalnızdı ki.*

"Kahretsin," dedi Marnie, sanki Viv konuşmuş gibi.

"Neden bu kadar geç geldin?" Viv sordu. "İşin bitti sanıyordum. Neden motele geldin?"

"Tracy Waters'a olanları duydum. Radyoyu açmıştım ve cesedini bulduklarını söylediler, ben de ..." Marnie yere baktı. "O olduğunu biliyordum. Onu durdurabilirdik. *Ben durdurabilirdim.*"

"Denedim," dedi Viv. "Okulu aradım. Ailesine yazdım. Yeterince iyi değildi. Başarısız oldum."

"En azından sen bir şey yaptın," dedi Marnie. "Şimdi ben de bir şeyler yapmalıyım."

Hiç *Sapık filmini* izledin mi?"

Viv gözlerinin büyüdüğünü hissetti. "Benim Norman Bates olduğumu mu söylüyorsun?" Marnie, "Git banyodan düş perdesini getir." dedi.

Viv yaptı. Hess halının içindeyken halıyı ona sardılar. Marnie tekrar durakladığında tüm paketi kapıdan içeri sürüklemek üzereydiler.

"Bıçak hâlâ onun içinde ve üzerinde senin parmak izlerin var," dedi. Viv yutkundu. "Çıkarayım mı?"

"Çıkarın ve kurtulun."

Viv düş perdesinin ucunu indirdi. Hess kendi üzerine kıvrılmış, bir tarafa doğru bükülmüştü, vücudu haysiyetsizdi. Bıçağa ulaşmak için onu hareket ettirmek zorunda kaldı. Çıkardığı ses hayatının sonuna kadar aklından çıkmayacak olsa da bıçak kolayca dışarı kaydı. Hess'in kanı artık soğuktu ve bıçağı çıkardığında hiçbiri dökülmedi.

"Bir havluya sarın," dedi Marnie. "Onunla sonra ilgileniriz."

Viv bıçağı banyoya taşıdı ve ince, kaba el havlularından birine sardı. Yedek havluların nerede tutulduğunu ve yedek düş perdesi olup olmadığını öğrenmesi gerekecekti. Düşünüyordu ki

Şimdi bir katil gibi. Bıçağı havlusuyla birlikte Hess'in yanındaki duş perdesinin üzerine koydu.

"Anahtarlarına ihtiyacımız var," dedi Marnie. Bu işte iyiydi.

"Muhtemelen cebindedirler. Ve ben bunu yapmayacağım."

Viv dişlerini sıktı ve tekrar cesede doğru eğildi. Ona dokunmalıydı, ona dokunmalıydı. Öldükten sonra bile Simon Hess'e dokunmak geri tepmesine neden oluyordu, sanki üzerindeki tüm ölü kızların kokusunu alabilecekmış gibi, sanki uzanıp ona Betty Graham'ı döven, Cathy Caldwell'i arabasına iten, Victoria Lee'yi boğup çalıların arasına atan eli koyacakmış gibi. Tracy Waters'ı soyan ve ona tecavüz ettikten sonra bir çukurda bırakan bir el.

Yine de adamın pantolonunu okşadı, teni kumaşın üzerinden buz gibi görünüyordu, ceplerini yokladı. Anahtarları ceketinin iç cebindeydi ve onları hissettiğinde yakasını gömleğinden ayırmak ve parmaklarını cebine sokmak zorunda kaldı. Adamın göğsünün yumuşak, ölü etini ve bir meme ucunun büzüşmesini hissedebiliyordu. Anahtarları aldı ve elini geri çekti.

Açık kapıdan kontrol ettiler. Otoparkta hâlâ kimse yoktu.

Hess'i koridordan ve merdivenlerden indirmek zor işti ama Viv artık hazırdı. Marnie'yle manevra yaparken sarılmış duş perdesinin kendi payına düşen kısmını kaldırdı. Homurdanarak ve nefes nefese, paniklemiş birinin hızıyla çalıştılar. Onu arabaya taşıdılar ve Viv bagajı açmak için Hess'in anahtarını kullandı. Duş perdesinin bir ucunu indirdiler ve onu halının içine yuvarladılar. Bıçak yuvarlanarak bagajın dibine çarptı.

"Arka koltuğa koy," dedi Marnie. "Biz atarız."

Hess tam olarak sığmadı ve Marnie duş perdesini katlarken Viv ayaklarını içeri itip bagajın kenarının altına sokmak zorunda kaldı. Viv kapatmak için bagaj kapağına uzanırken farlar park alanını süpürdü.

Marnie küfretti ve duş perdesini düşürdü. Viv bagajı çarptı. Araba durdu ve farlar söndü. Bir kapı çarpıldı. "Alma," dedi Viv.

"Tanrım," diye fısıldadı Marnie. "Bir polis."

Alma onlara yaklaştı. Tek başıyaydı, üniforması vardı, bir eli kalçasındaydı.

Viv'den Marnie'ye bir ileri bir geri baktı.

"Sizi tanıyorum," dedi Marnie'ye. "Bazen kullandığımız fotoğrafçılardan birisiniz."

Marnie hiçbir şey söylemedi.

Alma tekrar Viv'e baktı. Viv'in darmadağınık görüntüsünü, soğuk terlerle kızarmış yüzünü inceledi. "Vivian," dedi. Sesi garip bir şekilde düzdü, her zamanki Alma güveninden yoksundu. "Tracy Waters öldü. Cesedini bu sabah erkenden bulduk."

"Biliyorum," dedi Viv.

"Sanırım ..." Alma gözlerini kaçırdı ve bir an için gözlerini kapattı. Gözlerini açtı ve Viv ile Marnie'ye döndü. "Sanırım yanıldım. Bana geldiğinizde haklı olabilirsiniz ama ben dinlemedim. Bu yüzden normalde yapmadığım bir şey yaptım. Tracy'nin cesedini getirdiklerini duyunca Simon Hess'in telefon numarasına baktım ve röportaj için karakola gelip gelmeyeceğini öğrenmek için aradım."

İki kadın da sessizdi. Tek ses ağaçların arasından uğuldayan rüzgârdı.

"Evde değildi," dedi Alma. "Karısı bu sabah çok erken, altıdan önce dışarı çıktığını ve o zamandan beri onu görmediğini söyledi. Programını bilmiyor. Yarın evde olabileceğini düşünüyor."

Kapalı sandığa baktı. Viv ellerinin kenetlendiğini, sırtında ve koltuk altlarında soğuk terler hissetti.

Alma hâlâ bagaja bakarak, "Simon Hess'in planlama servisini arayacaktım ama bugün kapalıydılar," dedi. "Sabah ilk iş arayıp nerede olduğunu bilip bilmediklerini soracaktım."

Sonunda bakışları Viv'in elinde buruşmuş olan duş perdesine kaydı. Üzerinde kalın kan lekeleri vardı.

Alma'nın yüzü hareketsizleşti. Gözlerini Viv'inkilere kaldırdı. "Vivian," dedi Marnie'nin sesini yankılayarak. "Ne yaptın sen?"

"Bana her şeyi anlattı," dedi Viv, sanki bu her şeyi açıklıyormuş gibi.

Alma uzun bir dakika boyunca sessiz kaldı. "Buraya mı giriş yaptı?" diye sordu sonunda.

"Evet."

"Ve hepsini o mu yaptı? Bunu size o mu söyledi?"

"Evet. Betty, Cathy, Victoria. Tracy. Belki daha fazlası. Bir türlü ağzından alamadım. Bana gülüyordu, çünkü ona göre bu bir oyundu."

Alma biraz irkildi. "Nedenini söyledi mi?"

"Çünkü hoşuna gitti," dedi Viv. "Çünkü eğlenceliydi. Bir meydan okuma. Çünkü hepsi yalnızdı. Çünkü kimse onu durdurmadı. Çünkü durdurabilirdi."

"Lanet olsun," diye yemin etti Alma usulca. Sesi her zamanki gibi değildi; üzgün ve neredeyse kırılmış gibiydi. Bakışlarını tekrar Viv'in yüzüne kaldırdı. "Seni incitti mi?"

"Hayır."

"Eve gitmiyorsun." Viv

gözlerini kırptırdı. "Ne?"

Alma tekrar, "Eve gitmiyorsun," dedi. "Ne bu gece, ne de uzun bir süre. Eğer bundan kurtulursak" -sandığı işaret etti- "ki kurtulacağız, o zaman izi sana kadar sürülemez. Bu riski göze alamayız."

"O bir katil," dedi Viv. "Bir katil."

"Bu kadar basit, değil mi? Bu kadar basit mi?" Alma'nın sesi her zamanki tonuna kavuşuyordu. "Kanıtınız var mı? Reddedilemez bir kanıt?"

"Bana öyle olduğunu söyledi."

"Ve bunun yeterince iyi olduğunu mu düşünüyorsun? Bu yüzden bu otoparktasınız, cesetten kurtulmak için elinizden geleni yapıyorsunuz." Alma başını salladı. "Sana ne olacağını söyleyeyim. Simon Hess eve gelmeyecek. Karısı onun kayıp olduğunu bildirecek. Polis soruşturma başlatacak.

Ve bir noktada soruşturmaları buraya varacak. Bu geceye. Size. Söyleyin bana, Simon Hess'i bu gece burada gören başka biri var mı?"

Viv, Robert White'ı hatırladı, elleri boğazındaydı. Onu nasıl yere fırlattığını. Ve sonra Simon Hess, orada duruyordu. *O genç bayana saldırıyor musun?*

White Simon Hess'i hatırlayacaktı. Asıl soru, bir şey söyleyecek miydi?

Helen, arabasını yavaşlatarak ilerliyordu. Hess o sırada orada mıydı? Helen onu görmüş müydü?

Bir de Jamie Blaknik vardı. Teknik olarak Hess'i görmemişti ama o telefon görüşmesini yapmıştı. Viv ona güvenmişti. Ama Hess'in öldüğünü öğrendiğinde ona güvenilebilir miydi?

"Onu iki kişi görmüş," dedi Viv, çünkü Helen'den emin değildi. Şunu da eklemek zorunda hissetti: "İkisinin de bir şey söylemesi pek olası değil. Ve imza atmamış. Adı hiçbir yerde geçmiyor. Burada olduğunu kimsenin bilmesi mümkün değil."

Alma'nın yanıtı "Her şey olabilir," oldu. "Her şey olabilir. Sana geri dönecekler, Vivian. Ve her şey bitecek."

"Peki ya ben?" Marnie söyledi.

"Sen hiç burada değildin." Alma artık kontrolü ele almıştı, şokun etkisi geçiyordu. "Seni bu gece Sun Down'a bizden başka kimse götüremez, hatta yalan bile söylüyor olabiliriz. Şimdi eve gitmeli ve bu işten kurtulmalısın."

Marnie Viv'den Alma'ya baktı. "Bunu yapabileceğimi sanmıyorum. Yapacak çok şey var ve hızlı olmak zorunda. Ve onu nereye koyabileceğimize dair bir fikrim var."

Gerçekten bunu yapmaktan mı bahsediyorlardı? Bu gerçekten olacak mıydı? Simon Hess'i bir yere koyup kimsenin onu bulmamasını mı umacaklardı? Peki ona ne olacaktı?

Bir polis olan Alma gerçekten de bunu kabul edecek miydi? Alma'nın yüzüne baktı ve kararlılık gördü. Öfke. Ve neredeyse onu çözecek olan o şok anı gelmişti. Bu Alma'yı etkiliyordu; ona bir tür darbe indirmişti. Her ne sebeple olursa olsun, Alma da işin içindeydi.

Alma hâlâ boş olan park yerine baktı. Ama ne kadar süre için? "Sence onu nereye koymalıyız?" diye sordu Marnie'ye.

"Weston Road'daki Martin Greer seksenli yaşlarında. Çocukları onu bir eve yerleştiriyor. Mülkü istemiyorlar ve o da bakımını yapmıyor. Ev çok büyük ve boş."

Alma bunu düşündü ve başını salladı. "Burayı biliyorum. En azından birkaç hafta için işe yarar. Eğer daha iyi bir yer bulursak, onu başka bir yere taşıyoruz."

"Onu taşıyacaksın," diye düzeltti Marnie. "Bu işi sonuna kadar götüreceğim ama bu geceden sonra işim bitti."

Alma Viv'e baktı ve onu değerlendirdi. "Bunun için hâlâ iyi misin? Değilsen, konuş."

Viv, yüzü uyuşmuş gibi hissetse de, "Ben iyiyim," dedi.

"Senin için bir plana ihtiyacımız olacak. Aniden ve belki de isteyerek ayrılmamışsın gibi görünmeli. Şehri terk etmeye karar vermişsin gibi görünmemeli."

"Ya burada kalıp hiçbir şey olmamış gibi davransaydım?" Viv dedi ki.

"Sen, polis tarafından sorgulanıyor musun?" Marnie başını sallayarak araya girdi.

"Bir dakika bile dayanamazsın. Böyle bir şey olursa her şey çözülür ve hepimizi tehlikeye atarsın. Hayır, onun fikrini beğendim." Alma'yı işaret etti. "Gitmişsin ama kasabayı terk etmemişsin. Sadece gittin."

Sen gittin. Peki ya ailesi? Kız kardeşi? "Polisler beni aramaz mı?"

"Elbette bakacağız," dedi Alma. "Yanlış yerlere bakacağız. Hem de hemen değil." Arabaya döndü ve anahtarları bagajın kilidinde asılı oldukları yerden çekti. "Çantayı bırak. Her şeyi bırak.

Bana gösterdiğin dosya ve defter nerede?" "Ofiste."

"Git al. Cüzdanını ya da başka bir şeyini getirme. Arabanı ve her şeyi dairende bırak." Viv tereddüt edince, "Bunu sen yaptın. Onu sen öldürdün. Sonuçları da bundan kaynaklanıyor. Anlıyor musun?

Bu geceden öncesi ve sonrası var. Bundan sonraki hayatın böyle olacak."

Viv başını salladı. *Bu gecenin öncesi ve sonrası var.* O motel odasında bir karar vermişti. Şimdi sonrasını yaşıyordu.

Diğerleri duş perdesini bagaja koyup Hess'in odasını kapatıp kilitlerken Viv koşarak ofise geri döndü. Işıklar açıktı, kapı kilitli değildi. Ceketi kancaya asılmıştı. Çantası masanın yanında duruyordu.

Çantasındaki hiçbir şeye dokunmamaya çalışarak hızlıca içine girdi ve notlarını çıkardı. Eşyalarına dokunursa durup yeniden düşünecekti. Cüzdanını, kimliğini, anahtarlarını görmeye ya da hissetmeye dayanamıyordu. Çantasında sakladığı makyaj malzemelerini. *Onlar ölü bir kıza aitti. Her şeye baştan başlıyorum.*

Masaya doğru yürüdü ve anahtar çekmecesini açtı. Robert White'ın parasının zarfı hâlâ oradaydı ve banknotlarla doluydu. Zarfı aldı ve kot pantolonunun arka cebine soktu. Her şeye yeniden başlıyordu ama bunu yapmak için biraz parası vardı. White parasının nereye gittiğini asla öğrenemeyecekti. Bu düşünce onu biraz daha iyi hissettirdi.

Ziyaretçi defterine son bir kez baktı. Jamie'nin ve Bayan Bailey'nin adı oradaydı. İkisi de sorgulanacaktı. Ama Bayan Bailey baygındı ve Jamie'nin konuşacağını sanmıyordu.

Aslında, yapmayacağından emindi. Çünkü ondan yapmamasını istemişti.

Eski hayatına sırtını dönerek ofisten ayrıldı. Alma, Simon Hess'in arabasının direksiyonundaydı; bir tür plastik doktor eldiveni giymişti ve elleri direksiyonun üzerindeydi. Marnie kendi arabasına bindi ve Viv'e işaret etti.

"Benimle gel," dedi. "Bir gezintiye çıkalım."

Viv, Marnie'nin arabasına doğru yürüdü ve bindi.

Fell, New York Kasım 2017 CARLY

C Fell şehir merkezinden çıkıp arka yollara doğru ilerlerken Allum'un arabası dikiz aynamda beni takip ediyordu. Direksiyonu kavradım ve ne yapmam gerektiğini düşünürken zihnim dönmeye başladı. Kenara mı çekeyim? Kaybolmaya çalış

Onu mu? Birini mi

arayacaksın? Kimi?

Callum ne istiyordu?

Bana zarar vermek istemesi mümkün değil. Aklıma gelen ilk şey buydu. Bir adam bir kadını incitmek için mi takip eder?

Evet, seni aptal. Yapabilirdi.

Bana yalan söyleyerek beni dışarı davet etmişti. Bana büyükbabası hakkında çılgınca bir hikâye anlatmıştı - Callum doğruyu söylüyorsa, bu kişi eskiden Fell'de yaşayan ve şimdi bir sandığın içinde çoktan ölmüş olan seri katil Simon Hess'ti. Ve sonra Callum beni takip etti. Arkadaş canlısı ya da kibar değildi. Her ne istiyorsa, bilmek istemiyordum.

Ve birden ne yapacağımı bildim. Fell'den ayrıldım ve batıya, Sun Down'dan uzağa giden arka yollara saptım. Gökyüzü karanlıktı ve tek tük arabalar dışında yollar sessizdi. Sadece ben ve Callum vardık. Beni takip ettiğini saklamaya bile çalışmıyordu.

Tanıdık başka bir yola saptım, sonra bir başkasına. Gideceğim kişinin evde olması için sessizce dua ettim. Ve sonra Alma Trent'in garaj yoluna girdim.

Kontağı kapattım. Evin içinde bir köpek çılgınca havladı ve ön verandanın ışığı yandı. Rahatlayarak sarktım.

Alma Trent ön kapısını açtı ve verandaya çıktı.

Kot pantolon ve lacivert bir sweatshirt giymişti, saçlarını at kuyruğu şeklinde arkadan bağlamıştı. Hâlâ arabamda oturan bana baktı ve sonra sert bakışlarını

garaj yolunun dibinde hâlâ yolda duran ve rölantide çalışan arabaya yöneldi. Uzun bir dakika boyunca arabayı izledi ve sonra Callum'un arabası uzaklaştı.

Şoför kapımı titreyen bir elle açtı ve dışarı çıktım.

"İyi akşamlar Carly," dedi Alma, sesi her zamanki telaşsız hızındaydı. "Küçük bir sorun mu yaşadın?"

Ses tonu belanın onu korkutmadığını söylüyordu. Yıllarını beladan uzaklaşmak yerine ona doğru yürüyerek geçirmişti.

"Belki biraz," dedim. "Bir adam beni rahatsız ediyordu."

"Bu çok kaba bir davranış," dedi Alma. "İstersen onunla konuşabilirim. Bazıları benimle konuşana kadar mesajı almıyor." "Adı Callum MacRae," dedim.

Alma hareketsiz kaldı. İlk kez polis cephesinde bir çatlak gördüm. "Anlıyorum," dedi. "Callum'u tanıdığını fark etmemiştim."

"Bu çok tuhaf," dedim. "Onunla ilk kez Fell Merkez Kütüphanesi'nde tanıştım. Orada araştırma yapıyordum ve o da kendini tanıttı. Şimdi merak ediyorum, belki de beni o bulmuştur."

Alma, "Callum iyi biri gibi görünebilir ama bazen biraz dengesiz olabiliyor," dedi. "İçeri gelip bir fincan çay içmek ister misin?"

Bir adım öne çıktım ama sorusuna cevap vermedim. "Viv halamın kaybolduğu gece vardiyadaydın, değil mi?"

Alma kısa bir an için tereddüt etti. Sonra başını salladı. "Öyleydin."

"Ama dört gün önce bildirilene kadar kayıp olduğunu bilmiyordunuz. sonra."

"Kayıp olduğunu nereden bileyim?"

Bir önseziydi. Sadece bu. Ama vücudumdaki ve beynimdeki tüm içgüdüler bana haklı olduğumu söylüyordu. "Şimdi merak ediyorum, belki de teyzem o gece ölmedi," dedim. "Belki de o yaşadı ve başka biri öldü diye merak ediyorum."

"Carly," dedi Alma, "bir fincan çay içmek için içeri gelmelisin."

"Hiç sanmıyorum. Seninle bir yere gideceğimi sanmıyorum. Ya da Marnie Clark'la. Eminim bu sabah bir bagajda bulduğum cesedi duymuşsundur."

Alma'nın gözleri bana sabitlenmişti ama onları okuyamıyordum. Acıma mı? Şefkat mi?

Korku mu? Şimdi anlıyorum ki Alma, erkek polis teşkilatındaki tek kadın polis olarak on yıllar boyunca hayatta kalabilmek için düşündüklerini gizlemekte çok ama çok başarılı olmuştu. "Duydum, evet," dedi.

"Teyzem olduğunu sanıyordum ama polis bana bir adam olduğunu söyledi," dedim. "Sonra Callum beni aradı ve teyzemle aynı zamanlarda

büyükbabasının nasıl kaybolduğuna dair çılgın bir hikâye anlattı. Ve biliyorum ki

Doğruyu söylüyor, çünkü Simon Hess adında bir adam Kasım 1982 civarında ortadan kayboldu. Karısı bunu bildirmekten çok utanmıştı çünkü onu terk ettiğini düşünüyordu. Simon Hess seyyar satıcı olarak çalışıyordu. Tıpkı Betty Graham ile görülen son adam gibi."

Alma, "Callum bazı şeylere kafayı takıyor," dedi. "Büyükbabasının kaybolması da bunlardan biri. Hiçbir zaman tam olarak iyi olmadı. Sınırdaki kişilik bozukluğu olduğunu düşünüyoruz."

"Biz kimiz?" Ben sordum.

Alma sorumu duymazdan gelerek, "Polisle birden fazla kez karşılaştı," dedi. "Genellikle kızları rahatsız ettiği için. Kendisiyle konuşulduğunda durur. Onunla konuşursam seni rahatsız etmeyi bırakacaktır."

"Eğer teyzemin büyükbabasını öldürüp bir sandığa tıktığını düşünüyorsa, hayır" dedim.

Alma sessizdi.

"Öyle mi yaptı?" Ona sordum.

"Buna cevap veremeyeceğimi biliyorsun," dedi.

"O zaman ben kendim cevaplarım. Marnie, Sun Down'da okumam gereken bir defter olduğunu söyledi. Sanırım gidip okuyacağım."

"Marnie'yle mi konuştun?" Alma sesi şok olmuş bir şekilde konuştu. "Defter sende mi?"

"Şimdi onu alacağım. Sonra da onunla buluşacağım." Alma tereddüt etti, sonra başını salladı. "O haklı," dedi. "Zamanı geldi."

Marnie telefonda bana *her şeyin ortaya çıkması için en uygun zamanın şimdi olduğunu* söylemişti. *Ben istesem de istemesem de olacaktı.*

Neden şimdi? Neden ben?

"Defterde ne bulacağım?" Ona sordum.

"Göreceksin," dedi Alma. Kapısına doğru döndü, sonra tekrar bana döndü. "Git onunla tanış," dedi. "Ne isterse yap. Belki benim tavsiyemi istemezsin ama hepsi bu." Sonra döndü, eve girdi ve kapıyı arkasından kapattı.

- - -

Alma'nın evinden motele doğru kasabayı geçerken karanlık yollarda kimse beni takip etmedi. Bu gece çalışıyor olmam mı gerekiyordu? Artık hatırlamıyordum bile. Belki de işi bırakıyordum. Belki de kovulmuştum. Fark etmezdi.

Yol tabelası yanıyordu, tanıdık kelimeler bana göz kırpıyordu: BOŞLUK. KABLO TV! Nick'in kamyoneti park yerindeydi ve ofis kapalı ve karanlıktı. Arabamı park edip dışarı çıktım ve soğuk rüzgârın yüzüme vurmasına izin verdim.

Altı Numaralı Yol'un ilerisinde bir kamyonun uzaktan gelen gürültüsünden başka ses yoktu. Ölü yaprakların, nemin ve hafif benzin kokusunun kokusunu alabiliyordum.

Çılgınca bir şekilde, hayatımda hiçbir yere ait olmadığım kadar buraya aittim. Sun Down olmam gereken yerd.

Yine de Sun Down'ın ömrünün sonunda burada olduğumu hissediyordum. Burada daha fazla kalamayacağını.

Merdivenlere doğru yürüdüm ve tırmandım, izlendiğim hissi enseme geziniyordu. Betty, belki. Belki de diğerlerinden biri. Artık gerçekten bilmiyordum.

Nick'in kapısına ulaştım ve vurdum. Kapı hemen açıldı ve karşımda iri yarı, koyu gri bir tişört ve kot pantolon giymiş, yüzünde endişeli bir ifadeyle duruyordu. "Tanrıya şükür," dedi. Bileğimden tutup beni nazikçe odaya çekti ve kapıyı arkasından kapattı.

Durdum, etrafıma bakındım. Daha önce Nick'in odasına hiç girmemiştim. Üzerinde giysiler olan bir bavul, komodinin üzerinde bir cüzdan ve bir telefon vardı. Silah hiçbir yerde görünmüyordu. Yatak buruşuktu ve içinde uyunmuştu; bu durum beni utandırabilirdi ama yatakta da kâğıtlar vardı ve ortasında spiralli bir defter açık bir şekilde duruyordu.

"Defter," dedim.

"Mesajını aldım," dedi Nick. "Tıpkı söylediğin gibi şeker makinesinin içindeydi. Üzerinde çalıştığım panelin arkasında, makinenin içine sıkışmış. Onu oraya yeni koymuş olmalı. Otuz beş yıldır orada olmasına imkân yok."

Yatağın üzerine serpiştirilmiş kâğıtlara baktım. Hepsi aynı elin mürekkebiyle yazılmıştı: sayfalarca yazı, listeler, haritalar, diyagramlar. "Marnie bunları ben burada çalışmaya başladıktan sonra koymuş olmalı. Ne kadarını bildiğini merak ediyorum."

"Her şey," dedi Nick. "Carly, bunları okuyordum. Daha yeni başladım. Ama inanılmaz." Eline bir kâğıt parçası aldı. "Bu Victoria Lee'nin sokağının haritası. Evi, koşu yolu, cesedinin bulunduğu yer. Şu *X işaretini* görüyor musun? Buraya bir not bırakmış.

Victoria'nın evini görebilir ve aynı zamanda koşu parkuruna erişebilirsiniz. Büyük ihtimalle katilin durduğu yer burasıydı."

Onu yere bıraktı ve defterde bir sayfa çevirdi. "Bunlar Simon Hess'in Westlake Kilit Sistemleri'ndeki satış programıyla ilgili notları. Öldürüldüğü ay Victoria'nın mahallesinde olduğunu söylüyor. Cathy Caldwell'e kilit satmış. Ve bu da" -başka bir sayfa aldı- "Hess'i Tracy Waters'ın sokağına kadar takip ettiği ve onu izlediği günle ilgili notları."

"Ne? Onu takip ederken mi görmüş?" Notlara baktım. "Tracy'nin ailesine mektubu yazan kişi o olmalı. Okul müdürünü arayan da o olmalı. Başka yolu yok."

Nick başka bir sayfaya dönerek, "Bu, işte," dedi, "Simon Hess'in hareketlerini gösteren günlüğü. Adresi, telefon numarası, arabasının markası ve modeli, plakası. Her gün evden ne zaman çıktığı ve ne yaptığı. Nereye gittiği. Vivian onu takip ediyormuş. Görünüşe göre haftalarca."

O haklıydı. Notları taradım ve Simon Hess'in evinden ne zaman ayrıldığını ve nereye gittiğini gün gün listelediğini gördüm. Zaman çizelgesinde notlarla birlikte boşluklar vardı: *Emin değilim, onu özledim. Uyuyakaldı. Bedford Yolu'nu geçtikten sonra bir yerde kayboldu. Ama Vivian'ın Simon Hess'i takip ettiğine şüphe yoktu. Onu takip ediyordu.*

Hess'in adını, adresini, telefon numarasını ve iş yerini listeleyen bir notun altında şöyle bir not vardı: *Bu kolaydı.*

Simon Hess'in başına her ne geldiyse, bu bir kaza değildi. Uzun zamandır hedef alınmıştı.

Belki de Viv halam deliydi.

Odanın tek sandalyesini çektim ve oturdum. Başımı ellerimin arasına aldım.

"Bunca zamandır bunların hepsi Marnie'nin elindeydi," dedi Nick. "Öyle olmalı," dedim.

"Ama Viv nerede?"

Sesi nazikti. "Ölmüş olabilir. Otuz beş yıl oldu." "O gece gitti," dedim, hâlâ dizlerimin arasına bakarken.

başımı okşadı. "O kaçtı. Kaçırılmadı. Hess'i öldürdü ve arabasını ya da cüzdanını almadan kaçtı. Parası olmadan. Nasıl kaçtı?"

Nick'in yatağa doğru ilerlediğini ve kâğıtları taşıdığını duydum.

"Yardım almış." "Bu da demek oluyor ki Marnie ve belki de Alma onu bunca zamandır saklıyorlardı.

Yıllardır. Belki de onu destekliyordur. Neden? Neden onu ihbar etmiyorsun?" Başımı salladım.

"Hess bir seri katildi. Örüntü Viv'in notlarında var. Tehlikeliydi. Neden polisi arayıp nefsi müdafaa iddiasında bulunmadı?"

"Çünkü yine de hapse girecek," dedi Nick. "Kimi öldürmüş olursa olsun, o hâlâ bir katil. Koşullar biraz hafifletilebilir ama bu en iyi senaryo. En kötü senaryo ise Hess'in birini öldürdüğüne dair hiçbir kanıt olmaması, en azından mahkemede kanıtlanabilecek bir şey olmaması. Yani Viv bir gece cinayet işlemeye karar veren ve kurban olarak masum bir adamı seçen çılgın bir kız olarak tarihe geçer. Her iki durumda da, o batacak."

Belki de yapmalıydı, diye düşündüm. Eski ahıra park edilmiş arabayı, altındaki yerde kurumuş kanı görmüştüm. Belki de bunu yapan kişi mahkemeye çıkmalıydı. Hapse girmeliydi. Eğer yapmadıysa, tekrar böyle bir şey yapmasını ne engelleyecekti?

"Duman kokusu alıyor musun?" Nick sordu.

Başımı kaldırdım ve yaptığımı fark ettim. Sigara dumanı, taze ve keskin. Sigara içen adam, gerçi onu daha önce burada, ikinci katta hiç hissetmemiştim.

"Henry," dedim. "Ne?"

Nick sordu.

Ayağa kalktım. "Henry. Bu sigara içen adamın adı." Kapıya doğru yürüdüm ve karanlık otoparka bakarak kapıyı açtım. Işıkların sönmesini bekliyordum.

Işıklar açık kaldı. Nick'in kamyoneti ve benim arabam park yerindeki tek arabalardı. Ama otoparkın ortasında bir adam duruyordu. Zayıftı, gölgeler içinde gizlenmişti. Sigarasını kaldırışını ve etrafına yayılan dumanı izledim. Bana doğru bakıyordu ve beni izlediğinden emindim.

Sonra bir elini kaldırdı ve Altı Numaralı Yol'u işaret etti. Donup kaldım. Yolun kenarında bir adam vardı; elleri cebinde, başı eğik, omuzları kamburlaşmış bir şekilde banket boyunca hızla yürüyordu. Karanlığa baktım, onu tanıyıp tanımadığıma karar vermeye çalıştım, yaşayan bir figür mü yoksa ölü bir figür mü olduğunu anlamaya çalıştım. Artık aradaki farkı bilmiyordum.

Ama ben her iki soruya da karar veremedim, adam motele yaklaştı ve köşeden ofise doğru eğilerek gözden kayboldu.

Park yerine dönüp Henry'yi aradım. Ama park yeri boştu. Henry gitmişti.

- - -

Ofis karanlıktı ama biri kapıyı tekmelemişti. Nick ve ben odasından çıkarken çarpma seslerini duymuştuk. Şimdi yol tabelasından yansıyan ışıktaki bile bir ayakkabının tahtaya vurduğu yerdeki izleri görebiliyordum.

"Aklından ne geçiyordu?" Nick sesini alçaltarak konuştu. "İçeri girebileceğini mi sanıyordu?"

Ayakkabı izlerine baktım, tedirgindim. "Callum MacRae beni kasabadan itibaren takip etti," dedim. "Beni yalnız bırakmadan önce Alma'nın evine gitmem gerekiyordu."

"MacRae," dedi Nick. "Onu tanıyor muyum? Annesi üniversitede profesör, değil mi? Senden ne istiyor?"

"Gerçekten emin değilim." Callum'un bana olan ilgisi bazen kişisel görünüyordu, bazen de görünmüyordu. "Ama bu gece bana Simon Hess'in torunu olduğunu söylemek istedi."

Nick durakladı, sonra başını salladı. "Siktir et, çok uzun zamandır yoktum. Artık kasabadaki dedikoduları bilmiyorum. Tabii bilseydim." Geri çekildi ve etrafına bakındı. "Eğer seni takip ettiyse, arabayı o kullanıyordu."

"Evet." Yine de bu, neden şimdi Altı Numaralı Yol'un kenarında yürüdüğünü açıklamıyordu. Ya da ofis kapısını tekmelediğini. Callum bile olsa.

"Otoparka geri dönmedi. Bu tarafa gitmiş olmalı." Nick köşeyi dönüp boş havuza doğru yürüdü.

Ellerimi ceketimin ceplerine sokarak onu takip ettim. Burası daha karanlıktı, koridor ışıklarından binanın diğer tarafı daha karanlıktı. Karanlık havayı daha soğuk gösteriyordu. Nick havuzun etrafındaki kırık dökük tel örgülere doğru yürürken ona yakın durdum, botları ölü yaprakların arasında sürtünüyordu.

"MacRae!" diye bağırdı.

Cevap gelmedi. "Geri dönelim," dedim.

Nick elini kaldırdı. "Onu duyuyorum." Bir adım attı ve durakladı. "MacRae!"

Karanlıkta görmeye çalışarak etrafıma bakındım. Etrafında çitler olan boş havuz. Bir zamanlar misafirlerin havuza gittiği yol olan kırık beton yürüme yolu. Tesisat odasına ve depoya açılan arka kapılar. Binanın diğer tarafından, Altı Numara'dan bir kamyon gürültüsü, gırtlaktan gelen bir ses çıkarak geçti. İşte orada

AMENITIES'deki buz makinesinden geldiğini anladığım hafif bir tıkırtı hiçbir misafirin kullanmadığı buzları yapardı.

"Çitte bir kırık var," dedim. Kırık betona takılmamaya çalışarak oraya doğru ilerledim. Havuzun uzak tarafındaydı.

"Bekle," dedi Nick. "Dikkatli ol. Bir kontrol edeyim."

"Yeni olup olmadığını söyleyemem," dedim, havuza doğru gitmeden aranın kenarına dokunarak. "Bu çit çok eski olabilir."

Karanlığın içinden bir gölge çıktı. Büyük eller beni yakaladı ve aradan itti. Bir çığlık atarak havuza doğru tökezledim.

"Carly!" Nick bağırdı.

Eller beni daha uzağa itti. Ayak bileğim büküldü ve kırık beton üzerinde dengemi korumaya çalıştım. Karşımdaki her kimse gölgede kalmıştı ve yüzünü göremiyordum. Ama ses konuştuğunda onu tanıdım.

Callum MacRae, "Siktir git, kaltak," dedi ve beni geriye, boş havuza doğru itti.

Fell, New York Kasım 2017 CARLY

Sert bir şekilde betona düştüm ve her şey bir anda oldu. Sırtıma ve omzuma yayılan acı göğsümde yankılandı. Başım yere çarptı ve gözlüklerim çıktı. Nefesim beni bir anda bıraktı.

Bir an için kıvrıldım ve nefes almaya çalışarak soluk soluğa kaldım. "Carly!" Nick'in paniklemiş sesi geldi. "Carly!"

Ağzımı açtım. *Ben iyiyim. Hiçbir şeyin kırıldığını sanmıyorum.* Kelimeler sadece bir düşünce, bir nefes fısıltısıydı. Ciğerlerimden boğazıma bir şey gelmesini sağlayamıyordum.

"Carly!"

"Nick," demeyi başardım. Çöpler, yapraklar, eski bira kutuları ve fast-food ambalajlarından oluşan bir havuzun içinde yatıyordum. Gözlüklerim olmadan karanlıkta pek bir şey göremiyordum. Başımın arkasından kuyruk sokumuma kadar vücudumda zonklayan bir ağrı vardı. Derin bir nefes aldım ve tekrar denedim. "Nick. Ben iyiyim."

Üstümdeki havuzun kenarında ayak seslerinin hışırtısını duydum. "Yaralandın mı? Yardıma ihtiyacın var mı?"

Düşünebildiğim tek şey Callum MacRae'nin ağaçlara doğru koştuğı ve her saniye daha da uzaklaştığı oldu. Bu düşünce beni karanlık, siyah bir öfkeye sürükledi ve bir an için hayatımda hiç olmadığım kadar öfkelen dim. Olmayı hayal ettiğimden bile daha öfkeliydim.

Nick'e, "Git yakala onu," diye bağırdım. "Gitmesine izin verme."

Sesimde çaresiz olmadığımı söyleyen bir şey duymuş olmalı, çünkü küfretti ve bir sonraki duyduğum şey botlarının beton üzerinde hızlı ve sert bir şekilde havalandığı oldu.

Nick'in onu yakalayıp yakalamayacağını merak ettim. Callum'un silahlı olup olmadığını merak ettim. Nick'in silahı var mı diye merak ettim.

Siktir git, kaltak, dedi Callum kafamın içinde.

"Siktir git, kaltak," dedim ona, hâlâ nefes nefese olduğum için sesim gırtlaktan çıkıyordu. Sırt üstü yuvarlandım ve durumumu değerlendirdim.

Başımın arkasında bir şişlik vardı. Omzum acıdan çığlık atıyordu ve omzumu döndürdüğümde yerinden çıktığını gösteren mide bulandırıcı bir *tıkırtı* duydum. Dişlerimi sıkarak çığlık attım, sonra acı biraz hafifleyince daha fazla nefes aldım.

Darbenin çoğunu sırtımdan almıştım ve tepeden tırnağa zonkluyordu. Etrafımdaki yaprakları ve çöpleri okşayarak ve gözlüğümü arayarak yavaşça hareket ettim.

Havuzun yanındaki ölü yaprakların arasında, birkaç metre arkamda ayaklar kıpırdadı.

Kıpırdamadan durdum. İlk başta etrafımdaki odak dışı dünyada hiçbir şey göremedim; sonra gözümün köşesinden bir lekenin hareket ettiğini gördüm, sanki biri pozisyon değiştiriyormuş gibi.

"Nick?" Dedim.

Cevap yoktu. Üşümüştüm, çok üşümüştüm. Gözlerimi bulanıklıktan ayırmamaya çalışarak tekrar gözlüğümü aradım.

Bir ses geldi, yüksek ve üzgün, neredeyse baygın. "Kendimi iyi hissetmiyorum."

Korkudan ağzım kurudu. Sesi bir çocuğa benziyordu. Gördüğüm çocuk. Kafasını bu havuza çarpıp ölen çocuk.

Tekrar gözlüğümü aradım. Fazla uzağa düşmemişlerdi. Parmaklarımı üzerinde gezdirdim. Sallanıyorlardı ama kırılmamışlardı. Onları elime aldım ve elim titrerken çıkardıkları tıkırtıları dinledim.

Çocuk tekrar, "Kendimi iyi hissetmiyorum," dedi.

Yavaşça gözlüklerimi taktım. Arkamı dönüp bakmaya zorladım kendimi. Havuzun en ucunda duruyordu, üzerinde bir şort ve tişört vardı. Kolları ve bacakları karanlıkta ince ve beyazdı. Bana bakıyordu.

"I-" Kendimi konuşturdum. "Gitmek zorundayım."

Bana doğru yürümeye başladı, yapraklar ayaklarının dibinde hışırdıyordu.

Hızla doğruldum. Morarmış ve kirlenmişim. Ayağımı hareket ettirdiğimde bir *şangırtı* duydum ve buralarda bir yerde cam kırıkları olduğunu anladım. Avuç içlerimi yere koymadan önce test ettim ve kendimi yukarı ittim, acı içimde ilerlerken olabildiğince hızlı bir şekilde ayakta durma pozisyonuna geldim.

Buradan çıkmanın tek yolu, havuzun diğer ucundaki kenardan sarkan paslanmış eski merdivene tırmanmaktı. Ayak sesleri arkamdan gelirken merdivene doğru ilerlemeye başladım.

"Neden kendimi iyi hissetmiyorum?" diye sordu çocuk, beni zıplatarak. Ama bir ayağımı diğerinin peşi sıra sürüyerek ve topallayarak hareket ettim, hız kazanmaya çalıştım, kıyafetlerimde ve saçlarımda kir ve yapraklar vardı. Muhtemelen bir zombi filmindeki figüranlara benziyordum ama ilerlemeye devam ettim. Yavaşça, çok yavaşça, derin uçtan sığ uca ve merdivene doğru eğimi tırmandım.

"Özür dilerim," dedim yürürken. "Gitmem gerekiyor. Belki yakında kendini daha iyi hissedersin."

"Bana yardım et, lütfen," dedi, hâlâ arkamdaydı, ayak sesleri yaprakların arasında hâlâ hareket ediyordu.

"Yapamam," dedim, sesim korkudan neredeyse fısıltıya dönüşmüştü.

"Gerçekten yapamam." "Bana yardım edin, lütfen!"

Merdivenin cıvataları havuzun son kullanımından bu yana geçen on yıllar içinde neredeyse paslanmıştı ve merdiveni tuttuğumda tehlikeli bir şekilde sallanıyordu. Ağırlığımı üzerine verdim ve dışarı tırmandım. Acı içinde dişlerimi gıcırdatarak olabildiğince hızlı bir şekilde çitlerdeki yarığa doğru ilerledim ama omzumun üzerinden arkama bakmaktan kendimi alamadım.

Çocuk merdivenin dibinde durmuş, hâlâ beni izliyordu. Geri döndüm ve yarı koşarak motele doğru gittim.

Callum ve Nick'in kaçtığı yönden hiçbir şey duyamıyordum. Ne bir bağırış, ne de bir silah sesi. Cep telefonumu aramak için cebime baktım, sonra onu arabamda bıraktığımı hatırladım çünkü burada telefon çekmiyordu. Polisi aramam gerekiyordu.

Anahtarlarım ceketimin cebindeydi ve ofisin kapısını açana kadar karanlıkta onları karıştırdım. Tepedeki ışığı açtım ve masanın etrafından dolaşım. Masa telefonunu aldım.

Birinin telefon hattını kestiğini fark ettiğiniz an... motelden ayrılmamış biri.

"Kapa çeneni," diye mırıldandım aşırı aktif beynime. "Bu bir korku filmi değil." Ve değildi de. Çevir sesi eski, hantal ahizeden yüksek sesle ve sağlıklı bir şekilde geldi.

911'i aradım ve floresan ışığında kendime baktım. Üzerim kir ve eski yapraklarla kaplıydı ve sol bileğimde henüz hissetmediğim kanlı bir sıyrık vardı. Vücudum ofis koltuğuna oturmam için yalvarıyordu, ne kadar rahatsız olsa da otursam bir daha asla ayağa kalkamayacağımdan korkuyordum.

911 görevlisine olanları anlattım: takip edildiğimi, saldırıya uğradığımı ve Callum adında bir adam tarafından boş bir havuza itildiğimi

MacRae, arkadaşım Nick'in saldırganın peşinden gittiğini söyledi. Santral görevlisi yaralanıp yaralanmadığımı sordu, ben de omurgamda ağrı inip çıkarken "Muhtemelen" dedim. Polis ve ambulans gönderirken hatta kalıp kalamayacağımı sordu ve o bunları söylerken koridorda ofise doğru yürüyen ayak sesleri duydum.

Hava buz gibi soğudu ve keskin bir sigara dumanı kokusu aldım. "Bayan Kirk?" dedi santral memuru. "Hâlâ orada mısınız?"

Ayak sesleri yaklaştı. Tempolu, ölçülü. Yumuşak bir tenis ayakkabısı ya da yüksek topuklu bir kadın ayakkabısı değildi. Bir erkek.

Havada kendi nefesimden bir tüy görebiliyordum.

"Bayan Kirk?" dedi memur tekrar.

"Hatta kalamam," dedim kendimi kötü hissederek. Bana karşı çok nazik davranıyordu. "Gerçekten gitmem gerekiyor."

Ofis kapısını arkamdan kapatmamıştım ve telefonu kapattığımda bir adam içeri girdi.

Elbise pantolonu ve uzun, koyu renk yün bir palto giymişti. Ayakkabıları parlatılmıştı. Otuz beş yaşlarında, siyah saçları düzgünce taranmış ve sinekkaydı tıraş olmuş beyaz bir adamdı. Düzgün hatlara sahip ortalama bir yüzü vardı. Kravatının düğümünün, düğmeli ceketinin içinde kaybolduğu yeri görebiliyordum. Küçük, eski moda bir bavul taşıyordu.

Ve onunla ilgili bir şey beni o kadar korkuttu ki neredeyse çığlık atacaktım. Bir an bana baktı. Gözlerinin rengini göremiyordum- Gri, belki de kahverengi. Onunla ilgili tüm ayrıntılar -yüzünün kompozisyonu, giysilerinin tam rengi- bir yağ havuzunun üzerine damlatılmış su gibi akıp gidiyor, tam olarak almıyor gibiydi. Gözlerimi kırdım ve gözlerim sulandı. Midem dehşet içinde sıkıştı. Parmaklarım soğuktan uyuşmuştu. Duman kokusu ağır ve keskindi.

"Bir odaya ihtiyacım var, lütfen," dedi adam.

Sesi de yağın üzerindeki su gibiydi - tam olarak neye benziyordu? Söyleyemedim. Gerçekten duyup duymadığımı ya da sadece kafamda mı olduğunu bile söyleyemiyordum.

Ve bir şekilde biliyordum: Simon Hess'e bakıyordum.

Kaçmalı mıydım? Hayal gücümün bir ürünü müydü? Kapıdan çıkmak için onu geçmem gerekiyordu. Ona yaklaşırsam hiçliğe mi karışacaktı, yoksa daha da kötüsü, sanki bir tür bedeni varmış gibi bir şey mi hissedecektim? Ona yaklaşmadım. O bana bakarken donmuş bir şekilde orada durdum. Ve o beni *gördü*, bundan emindim.

"Bir oda alabilir miyim?" diye tekrar sordu. Avuç içi yukarı bakacak şekilde elini uzattı.

Bir anahtar. Bir anahtar istiyordu. Uzanıp anahtar çekmecesini açarken düşünmedim bile. Bakmadan bir anahtar seçtim, deri soğuk ellerimde buz gibiydi. Masanın etrafında dönmekten ve anahtarı ona vermekten çok korkuyordum, bu yüzden anahtarı masanın üzerine koydum ve benden en uzak kenara kadar ittim.

Simon Hess elini uzatarak bir süre daha orada durdu. Sonra elini tekrar yanına indirdi. "İki-o-dokuz numaralı oda," dedi o gerçek ama gerçek olmayan sesiyle. "Evim güzel evim."

Aşağıya baktım ve masanın üzerindeki anahtarın deri tırnağında 209 numarayı gördüm.

"Teşekkür ederim," dedi Hess. Arkasını döndü ve odadan çıktı.

Ayak seslerinin koridordan merdivenlere doğru uzaklaştığını duydum.

Ofis kapısı büyük bir gürültüyle kapandı ve beni sıçrattı. Korku dolu bir inilti boğazımı terk etti. Ve ışıklar söndü.

Karanlıkta bir yerde, ofiste bir adam öksürdü. Ofis kapısının dışında, tabelanın söndüğünü gördüm.

Betty, diye düşündüm.

O buradaydı. Katili de buradaydı. Ona bir oda vermiştim.

Bacaklarımı olabildiğince hızlı çalıştırarak masanın etrafında döndüm. Kapıya doğru koşarken bir şey bana sürtündü, silik ve örümcek ağına benzer bir his. Çığlık atamayacak kadar kaçmakla meşguldüm.

Kapı kolu elimin altında dönmüyordu. "Hayır," diye inledim, sarsarak ve iterek kapıyı açmaya çalıştım. "Hayır, Betty, hayır, hayır, hayır ..."

Arkamda, karanlık ofiste, masa telefonu çaldı, sesi tiz ve çığlık atıyordu. Kapı tokmağını tekrar salladım ve bu sefer döndü. Yürüme yoluna fırladım, nefesim ciğerlerimde kesiliyordu. Arabama doğru koştum.

Üst katta, motelin kapıları teker teker açıldı. Işıklar söndü. Arkamdan telefon çaldı. Arabama gittiğimde anahtarlarımın olmadığını fark ettim. Ofisteydiler.

"Hayır," dedim tekrar. Söylemeden duramıyordum; boğazımdan çıkan tek kelime buydu. "Hayır, hayır." Arabanın kapı kolunu çekiştirdim ve kapı açıldı. Arabayı kilitlemeden bırakmışım ama çalıştırıp buradan çıkmamın hiçbir yolu yoktu.

Yine de arabaya daldım. Açıkta durup Betty Graham'ın planladığı şeyi beklemekten daha güvenli geldi. Ya da Simon Hess her ne planladıysa. Ya da her ikisini.

Sürücü koltuğuna çöktüm ama kapıyı kapatmaya çalıştığımda bir şey direndi. İki elimi de kullandım, hareket ağrıyan sırtımı burkarken ağladım ama kapıyı kapatamadım.

Yolcu koltuğundayken cep telefonum çaldı. Sıçradım, terli ellerim kapı kolundan kaydı. Bu mümkün değildi; burada telefon çekmiyordu. Yine de telefon yolcu koltuğunda yüz üstü duruyordu, vızıldıyor ve çalışıyordu. Arama ekranında *NICK* yazıyordu.

Kapıyı bıraktım ve telefonu elime alıp kaydurdım. "Nick?" Aradım. "Nick?"

Cevap gelmedi. Sadece bir saniyelik sessizlik ve bir klik sesi.

"Nick!" diye bağırdım. Numarasını tekrar aramaya çalıştım ama hiçbir şey olmadı.

Sinyal yok.

Rüzgâr açık kapıdan arabanın içine doğru esiyordu. Yüzümde gözyaşları vardı, yanaklarımdan aşağı akıyordu, soğuk ve ıslak. Buradan bile motelin ofisinde çalan telefonun sesini duyabiliyordum, tekrar tekrar, durmadan. Telefonumu tekrar aramaya çalıştım.

Sonra bir araba motorunun uğultusu, çakıl taşları üzerindeki lastiklerin çıtırtısı geldi. Telefonu indirdim ve bir arabanın benimkinin yanına yanaşmasını izledim.

İçerideki kadını tanıdım. Otuz beş yıl sonra bile, saçları sırtına kadar uzamış, başında örgü bir bere vardı. O yüzü tanıyordum. O kadar çok bakmıştım ki, nerede olsa tanırdım.

Viv teyzem eğildi ve yolcu kapısını açtı. "Bin Carly," dedi. "Buradan defolup gitme vakti geldi."

Fell, New York Kasım 2017 CARLY

T Gece yolları pencereden akıp gidiyordu. Vücudum acıyla zonkluyordu ve telefonum elimde sıcak ve sessizdi. Vivian Delaney yanımda oturmuş, sessizce arabayı sürüyordu.

Elbette daha yaşlı görünüyordu. Elmacık kemikleri incelmışti ve yüzü daha sert, daha dayanıklıydı. Saçları uzamıştı, 1980'lerin perması çoktan gitmişti. Kot pantolon, çizme ve pratik bir fermuarlı ceket giymiş, başında örgü bir şapka vardı. Neredeyse hiç makyaj yapmamıştı. Hafif meyvemsi bir kokusu vardı, vişneli vücut losyonu gibi.

"Seni uzağa götürmüyorum," dedi sonunda. "Ama en azından bir süreliğine Sun Down'dan uzaklaşmak en iyisi."

"Ambulans geliyor," dedim sesim titreyerek. "Polisler. Nick . . ."

"Tam olarak ne oldu?"

Kendimi ona bakmaya zorladım. Gerçekten baktım.

"Yaşıyorsun," dedim. Viv hiçbir şey söylemedi.

"Otuz beş yıldır hayattasın."

Bir otoparka girdi. Watson's Diner'ın tabelasını tanıdım. "Eve gidemedim," dedi. "Kaçmak zorundaydım."

Arabayı park edişini ve kontağı kapatışını izledim. Duygularım gözlerimin arkasında yanıp sönen ışıklar gibiydi. Şok. Nick için korku. Heyecan. Ve öfke. Çok fazla öfke, hızlı ve sıcak. "Annem senin için yas tutarken öldü," dedim.

Viv dondu kaldı, çenesi çalışıyordu ve kız kardeşinin öldüğünü bilmediğini fark ettim.

Bu bana bilmem gereken her şeyi anlattı. Kapıyı açtım ve dışarı çıktım.

- - -

"Tamam, dinle," dedi beni lokantaya kadar takip ederek. "Bunu hak ettim. Bana kızabilirsin. Hayatıma devam etmek ve bağlarımı tamamen koparmak zorundaydım yoksa cesaretimi kaybederdim. Ama bu gece olanlar hakkında konuşmalıyız. Hâlâ neler olduğunu."

Telefonumu elimde sıkı sıkı tutuyordum. Lokantaya girdiğimde telefonumun çekmediğini gördüm ve Nick'i aradım. Çaldı ama kimse cevap vermedi.

Sesli mesaj devreye girmeden telefonu kapattım ve bir kabine oturdum, bacaklarım ve sırtım şikâyet içinde inliyordu. Viv davet edilmediği halde davet edilmiş gibi karşıma oturdu. Bir yanım onu kovmak istiyordu. Ama diğer yanım onun haklı olduğunu biliyordu: Konuşacak çok şeyimiz vardı. Haftalardır Fell'deydim ve onun eski hayatını yaşıyordum. En azından cevap almam gerekiyordu.

Telefonumu önümdeki masaya koydum, yüzü yukarı bakacak şekilde, kolayca ulaşabileceğim bir yere. Viv'in garsondan iki kase çorba sipariş ettiğini duydum ama pek dikkat etmedim. *Nick, neredesin?*

Ama Viv'in bir sonraki sözleri beni sersemliğimden kurtardı. "Betty ile başlayacağız.

Bu gece onu ne kızdırdı?"

"Betty'yi gördün," dedim.

"Onu 1982'de gördüm, evet. Onu gördüm, onu duydum." Garsonun önüne koyduğu kahve fincanını aldı. "O günlerde Simon Hess motele her giriş yaptığında çılgına dönerdi. Ama uzun zamandır gece vardiyasında çalışmıyorum, bu yüzden bu gece ne olduğunu bilmiyorum."

"Giriş yaptım," dedim. Sanki gerçekmiş gibi konuşuyordum. Çünkü gerçektir. "Ofise geldi ve bir oda istedi. Onu gördüm. Sesi kafamın içindeydi. Masaya bir anahtar koydum ve bana teşekkür edip tekrar gitti."

Viv'in parmak eklemleri fincanın üzerinde bembeyazdı ve kahvenin yarısını bir yudumda bitirdi. "Onu kontrol ettin mi?"

Omuz silktim. "Sanırım öyle."

"Betty çok kızacak. Motelin başka misafiri var mı?"

Başımı salladım ve ofisteyken tuttuğum ziyaretçi defterini düşündüm. Boştu. "Tabii defteri imzalamamışlarsa. Bu gece pek fazla orada değildim."

"O zaman belki başka kimse zarar görmez," dedi Viv. "Orada ne olursa olsun, kötü olacak."

"Orada polisler ve acil yardım ekipleri olacak, eğer henüz yoksa," dedim. "Arkadaşım da orada bir yerde."

Ben Nick'i tekrar çağırırken garson kız çorba kâselerimizi önümüze koydu.

Cevap vermedi. Telefonu tekrar bıraktığımda Viv, "Ye," dedi. "Beslenmeye ihtiyacın var, inan bana."

Kaşığımı çorbama daldırdım -tavuk şehriye, fark ettim. "Az önce Simon Hess'i gördüm," dedim. "Ölmüş olması dışında."

Viv kendi çorbasından bir yudum aldı. "Benim söylememi mi bekliyorsun? Tamam, söyleyeceğim. Simon Hess çok ama çoktan öldü. Onu Kasım 1982'de öldürdüm. Göğsüne bir bıçak soktum, sonra çıkarıp boynuna sapladım. Sonra onu bir halıya sardım, kendi arabasının bagajına koydum ve terk edilmiş bir ahıra bıraktım." Kaşığını tekrar çorbasına daldırdı. "Bunu yaptım çünkü bildiğim kadarıyla dört kadını öldüren bir seri katildi. Yaptım çünkü o gece bıçağı ikinci kez saplamadan önce bana her şeyi itiraf etti. Yaptım çünkü yapmasaydım serbest kalacak ve tekrar öldürecekti.

Büyük olasılıkla benden başlayarak."

Çorbadan bir yudum daha almasını izledim. "Bu konuda çok rahatsın."

"Çünkü benim bunu kabullenmek için otuz beş yılım vardı. Sen bunu ilk kez anlıyorsun." Viv peçetesini dudaklarına bastırdı. "Eğer beni polise ihbar etmek istiyorsan, seni durdurmayacağım. Otuz beş yıldır tadını çıkaramadığım ve pek çok insanın hak etmediğimi söyleyeceği bir özgürlüğe sahibim. Senin için tehlikeli değilim Carly."

Bu şimdiye kadar yaptığım en garip konuşmaydı. Ne yapacağımı bilemedim ve biraz çorba içtim. "Bunu tek başına yapmadın," dedim. "Yanında Marnie ve Alma vardı."

"Bunu tek başıma yaptım," dedi Viv.

Başımı salladım. "Marnie beni aradı. Şeker makinesindeki defterden bahsetti. Tam söylediği yerdeydi."

"Onun Marnie olduğuna emin misin?"

Ona baktım. Tekrar düşündüğümde, Marnie aslında kendini tanıtmamıştı. Bilinmeyen bir numaradan aramıştı. Sesini tanımış ve öyle varsaymıştım. Ve sonra Alma: *Git onunla tanış. Vakit geldi.*

Lanet olsun. "O sen miydin? Neden?"

"Uzun zamandır oyuncu değilim ama hâlâ seslendirme yapabiliyorum," dedi Viv. "Marnie'yle tanıştın. Doğanın bir gücü değilmiş gibi davranıyor ama öyle. O olmak sana bir şey yaptırmanın en kolay yoluydu. Marnie'den daha kolay.

Ben olarak yapıyordum. Sana gerçekte kim olduğumu söyleseydim açıklayacak çok şey olurdu. Tek istediğim defteri bulmandı."

"Neden?"

"Çünkü yaptığım şeyi neden yaptığımı açıklıyor. Hepsi orada. Simon Hess ve o cinayetler hakkında bulduğum her şey."

"Bu yine de Marnie'nin o gece olaya karışmadığı anlamına gelmez," dedim. "Değildi. Sadece ben vardım. Sadece ben."

"Marnie çöplüğün fotoğrafını çekmiş. Negatiflerinin arasında buldum."

"Belki birisi onun fotoğraf makinesini kullanmıştır."

Hayal kırıklığı içinde kaşığımı kavradım. "Telefon kayıtları. Birinin - sizin- o gece Fell Polis Merkezi'ni aradığınızı gösteriyor. Gece nöbetçi memuru Alma'ya ulaşmış olmalı. Ama bu kayıtlar bir şekilde hiç araştırılmamış."

"Polis soruşturması hakkında hiçbir şey bilmiyorum," dedi Viv sakince, kâsesini bitirirken. "O gece polisi ben aramadım. Belki Bayan Bailey aramıştır. Odasında sızmıştı ya da ben öyle sanıyordum. Belki uyandı ve bir şeyler duydu ama hiçbir şey olmadı. Alma o gece motele gelmedi, başka bir polis de gelmedi. En azından ben ayrılmadan önce."

"Rapor edilmeden önce dört gündür kayıpmışsın." Zihnimde parçalar bir araya geliyor, hepsi yerli yerine oturuyordu. "Oda arkadaşın hafta sonu tatilinden döndükten sonra bildirmiş. Ama Marnie ve Alma gittiğini biliyorlardı."

"Kimse gittiğimi bilmiyordu. Simon Hess'i öldürdüm, onu terk ettim ve kaçtım."

"Yalnız mı?"

"Yalnız."

Hayır. Sırlıslık halde yüz on kilo olan Viv'in her şeyi tek başına yapmasına imkân yoktu - yetişkin bir adamın cesedini bir sandığa taşımak, sonrasında temizlemek, bir plan yapmak. Sonra da kimliksiz ve parasız yeni bir hayata başlamak zorunda kalmıştı. "Şimdi kimsin sen?" Ona sordum.

"Christine Fawcett," dedi Viv. "Ehliyetim ve doğum belgem var. Her seçimde oy kullanıyorum. Christine'i rastgele seçtim ama sonra Stephen King o kitabı yazdı, ben de bunun kader olduğunu düşündüm. Fawcett ise gençliğimde idolüm olan Farrah Fawcett için."

Ne kadar rahat olduğunu bir kez daha fark ettim. Ama söylediği gibi, Christine olmaya alışmak için otuz beş yılı vardı. Ben alışamadım.

"Bunu tek başına yapmadın," diye ısrar ettim. Buraya kadar gelmiş olmam, masada gerçeğin karşısında oturuyor olmam ve hala anlamıyor olmam beni rahatsız ediyordu. "Yeniden başlamak için kaynaklara ve paraya ihtiyacın var. Sahte kimlik almak için. Doğum belgesi almak için. Kariyer suçlusu değildin."

"Hayır, ama Jamie Blaknik öyleydi."

İsmi biliyordum. Alma onun cinayet gecesi Sun Down'da olduğunu söylemişti. "O bir esrar satıcısıydı."

"Doğru türden birçok insanı tanıyan ve çenesini kapalı tutmayı bilen bir esrar satıcısı." Viv kabinde arkasına yaslandı, gözleri hüzünlüydü. "Uzun zaman önce öldü, bu yüzden yapacağın hiçbir şey ona zarar veremez."

"Onu önemsiyordun," dedim yüzünde bunu görerek.

Viv gözlerini kaçırdı, sonra başını salladı. "Ondan çok şey istedim ama beni hiç hayal kırıklığına uğratmadı. Polisler onu cinayetimin şüphelisi olarak sorguladılar ama onunla bir yere varamadılar. Beni ihbar ederek kendini kurtarabilecekken sırrımı sakladı. Öldüğü güne kadar, ona borcumu asla ödeyemeyeceğimi biliyordum. O benim için her zaman önemli olacak." Ağzının köşesi bir gülümsemenin hayaleti gibi kıvrıldı. "Ayrıca, bir kız bekâretini bir yerde kaybetmeli, değil mi?"

Ona bakakaldım. "Gerçekten şu anda bunu mu konuşuyoruz?"

Viv hafifçe güldü, eğleniyordu. Bu onu eskisinden daha da güzel yapmıştı. "Farklı bir zamanda olabiliriz ama bana o yaşlardaki halimi hatırlatıyorsun. Zeki, becerikli ve çok ama çok köşeli."

"Ben kare değilim." Sözcükler savunmamda ortaya çıktı. "Bir dakika, artık kimse *kare* bile demiyor. Ve bunun hakkında konuşmuyoruz."

"Ben bir kez evlendim." Viv kahvesini yudumladı. "Jamie'den sonra. On bir ay sürdü ve sonra beni terk etti. Beni asla gerçekten tanıyamayacağını, kendime çok fazla şey sakladığımı söyledi. *Her zaman kendi kafanın içinde, başka kimsenin gidemeyeceği kadar uzaktasın.* Söylediği buydu ve haksız da sayılmazdı. Ondan hoşlandım, onu sevdim ama kimsenin girmesine izin veremem. Hayatım bu şekilde işlemiyor. Bu benim yaptığım bir fedakarlık." Bana spekülâtif bir şekilde baktı. "Yine de farklı bir seçim yapabilirsin. Kız kardeşimin kızı. Sanırım bu beni biraz rahatlatılabilir. Nasıl öldü?"

"Kanser," dedim, vücudumun her yeri yeniden ağrıyordu.

"Aileden geliyor o zaman. Kendine bir tarama yaptır, tatlım."

"Biliyorum. Benim büyükannem de -annen- kanserden öldü." Ellerimi avuçlarımın içine alarak lokantanın masasına koydum. "Bak, ailece dertleştığımız için çok mutluyum ama halletmem gereken büyük sorunlarım var. Bunlar

Şu anda Sun Down'da hayaletler dolaşıyor. Arkadaşım dışarıda bir yerlerde ve telefonuna cevap vermiyor. Ve Simon Hess'in torunu tarafından boş havuza itildim."

Viv kupasını yere bıraktı. İlk kez şaşırmış görünüyordu. "Callum MacRae ile mi karşılaştın?"

"Yalnız çalıştıysan ve otuz beş yıldır Fell'e gitmediysen Callum MacRae'nin kim olduğunu nereden biliyorsun?"

"O gece kaçtığımı söyledim," dedi Viv. "Otuz beş yıldır Christine olduğumu söyledim. Fell'e geri dönmediğimi hiç söylemedim."

"Dur bir dakika. Bunca zamandır seni *arıyordum* ve sen Burada mı?"

"Senin motelde çalıştığını nereden bildiğimi sanıyorsun?" Viv dudağını ısırdı. "Uzak kalamadım. Birkaç yıllığına ayrıldım ve sonra geri döndüm. Burayı çok seviyorum. Ne diyebilirim ki? Fell benim evim." Omuz silkti. "Eski moda telefon rehberinde bile adım var. Ve hayır, hiç kimse beni tanımadı. Ortadan kayboluşum pek duyulmadı. Şimdi şehrin başka bir yerinde yaşıyorum ve özel öğretmen olarak evden çalışıyorum. Gece vardiyasında çalışırken kimseyle konuşmazdım ve birkaç yıl sonra kimse beni hatırlamadı. Hatta bir gün sokakta eski oda arkadaşım Jenny'nin yanından geçtim ve bana iki kere bile bakmadı. İnsanların bu kadar çabuk unutmaları inanılmaz."

Ağzımı açtım -ne söyleyeceğimi artık bilmiyordum- ama telefonum çaldı. Işığı yandı ve masanın üzerinde vızıldadı, zil sesi yüksek ve keskindi.

Nick.

Telefonu elime aldım ve açtım. "Nick?"

"Carly," dedi. "Geri geldim ve sen gitmiştin. Hangi cehennemdesin? Nereye gittin?"

"Uzakta değilim," dedim. "Ben iyiyim. Neler oluyor? Sen iyi misin?"

"Ben iyiyim. Moteldeyim." Arka plandan sesler geliyordu ve Nick duyamadığım bir cevap verdi. Sonra tekrar hatta geldi. "Şu anda burası biraz karışık."

Her zamanki gibi derin ve kendinden emin olan sesini duyduğumda rahatlamaktan neredeyse sersemlemiştim. "Polis orada mı? Ambulans? Callum orada mı?"

"Buradalar," dedi. "Ama Callum öldü sanırım. Ve motel Tarif bile edemiyorum. Bence hemen buraya geri dönmelisin."

Fell, New York Kasım 2017 CARLY

Sun Down'da kaos vardı.

Polis arabaları ve bir ambulans vardı. Kırmızı ve mavi ışıklar yanıp sönüyor, binanın önünden, koridorlardan ve merdivenlerden yansiyordu,

Yol tabelasının sarı ve mavisiyle karışıyordu; tabela yeniden aydınlanmıştı.

Viv park alanının kenarına, resmi araçların önünü kapatmayacak bir yere çekti. Arabadan indiğimde beni takip etti.

İkinci kattaki koridora sarı polis şeridi çekilmişti ve birkaç polis oradaydı. Zemin kattaki ofisin dışında daha fazla polis vardı ve kollarını kavuşturmuş duran Nick'in etrafını sarmışlardı.

Yaklaşmaya çalıştığım da bir polis memuru beni durdurdu. "Ben gece memuruyum," dedim. "Burada olmam gerekiyordu."

"Burada mı çalışıyorsun?" diye sordu.

"Evet." Ona adımı söyledim. "911'i arayan bendim."

Omzumun üzerinden Viv'e baktı. "Bu kim?"

"Teyzem." Ben daha düşünmeden kelimeler ağzımdan çıkıverdi. "Adı Christine Fawcett. Callum MacRae bana saldırdıktan sonra beni aldı ve sonra bir kase çorba içmeye götürdü."

Polis isteksizdi ama geçmemize izin verdi ve beni başka bir polisin yanına götürdü, iri yarı, altmış yaşlarında bir adamdı ve yetkili gibi görünüyordu.

Sorularını yanıtlarken Nick'e bakmaya devam ettim. Yanında bir polis memuru vardı, o da sorular soruyor ve cevapları not alıyordu.

"Fell Polis Departmanı'nda bu kadar çok polis olduğunu bile bilmiyordum," dedi Viv bana usulca.

Nick bakışlarını kaldırdı ve bana baktı. Yaralanmamış görünüyordu ve yüz ifadesi niyetli ve okunaksızdı. Sonra bakışları Viv'e kaydı ve ben

onu tanıdığını biliyordu. Neredeyse kızgın görünüyordu. Tanrı'dan onu yalnız yakalayıp açıklama yapabilmeyi diledim.

"Callum nerede?" Polise sordum.

Çalışmaya başlayan ve park yerinden çıkmakta olan ambulansı işaret etti. "Bir araya getirebildiğimiz kadarıyla, sizi havuza ittikten sonra Bay MacRae arkadaşınız Nick'in peşinden ormana doğru kaçmış. Nick, Callum'u kovalamaca sırasında bir yerde kaybettiğini iddia ediyor. Bir süre sonra vazgeçmiş ve motele geri dönmüş. Callum'u ikinci kattaki koridorda baygın halde bulmuş. Biz geldiğimizde onu uyandırmaya çalışıyordu." Kaşlarını bana doğru kaldırdı. "En azından onun söylediği bu. Bu ifadeye ekleyeceğin bir şey var mı?"

"Sana ne olduğunu anlattım," dedim. "Callum bana saldırdı. 911'i aradım. Geri gelmesinden korktum. Teyzem geldi ve beni aldı. Beni götürdü ve sonra buraya geri geldik."

Polisin bakışları Viv'e kaydı, sonra tekrar bana döndü. Belli ki onu tanımamıştı. "Tıbbi yardıma ihtiyacınız var mı?" diye sordu.

"Hayır, Nick'le konuşmam gerek."

"Şu anda bu mümkün değil. Gerçek şu ki, onu Callum MacRae'nin cesedinin üzerine eğilmiş halde bulduk. Neler olup bittiğini tam olarak öğrenene kadar onu sorgulamak üzere götüreceğiz."

"O hiçbir şey yapmadı!" Sesimin yükseldiğini, çatladığını duydum. "O sadece bana saldıran adamın peşinden gitti! Hepsi bu!"

Nick durduğu yerden sessiz bir şekilde başını salladı.

"Sana bir sağlık görevlisi bakacak," dedi polis, şimdi daha yumuşak bir sesle. "Kötü bir düşüş geçirmişsiniz ve kontrol edilmeniz gerekiyor. İfadenizin üzerinden tekrar geçeceğiz. Bayan . . ." Viv'e baktı.

"Fawcett," dedi Viv. "Christine Fawcett."

"Bayan Fawcett, biz yeğeninizle işimizi bitirene kadar orada beklerseniz çok memnun olurum."

"Elbette, memur bey." Uzandı ve elimi sıktı. Onunki sıcaktı; benimki buz gibi soğuktu. "Uzağa gitmiyorum, tatlım. Seninle yakında konuşuruz."

- - -

Nick'i götürdüler. Bu bir tutuklama değildi; kelepçe takılmadı, televizyondaki gibi hakları okunmadı. Onu sorgulamak için götürdüler ve o da gözleri kapalı, sessizce gitti. O Nick Harkness'tı, Fell'in adamlarından birinin oğlu.

en kötü şöhretli katiller, yatak odasında olan ya da olmayan çocuk. Nefes almayan bir adamın üzerine çömelmiş halde bulundu. Hoşuma gitse de gitmese de o bir şüpheliydi.

Bir sağlık görevlisi tansiyonumu ölçerken, başımdaki şişliği kontrol ederken, göz bebeklerime ışık tutarken, parmağını havada sallarken beni takip ettirirken, düz bir çizgide yürütürken sorulara cevap verdim. Kaburgalarımın herhangi birinin kırık olduğunu düşünmedi. Ağrı için bana biraz Motrin verdi.

Sonsuza kadar sürecek gibiydi. Evet, Sun Down'da çalışıyordum. Birkaç haftadır çalışıyordum. Hayır, Callum MacRae'yi çok iyi tanıımıyordum; onunla sadece birkaç kez karşılaşmıştım. Evet, adı ziyaretçi defterinde olmasa da Nick Harkness motelde misafirdi. Motel sahibiyle bir anlaşma yapmıştı.

"Peki ya hasar?" dedi polis, defterindeki sayfaları çevirirken. "Bir süredir burada çalıştığınızı söylediniz. Fark ettiniz mi?"

"Ne hasarı?" Ben sordum.

"Su baskınları, sızıntılar, duvarlardaki çatlaklar." Merakla bana baktı. "Hiç görmediğinizi mi söylüyorsunuz?"

Onun yanından geçip motele baktım. İlk kez ikinci kattaki koridordan su damladığını fark ettim, sanki üst katı su basmış gibiydi. Karanlıkta duvarlardaki gölgeler sandığım şeyler küf olabilirdi. Siyah küf. Ofis kapısı açıktı ve önünde de su vardı. Başımı arkaya doğru eğdim ve çatıdaki kiremitlerin gittiğini, alttaki ahşabın çürümekten kararmış olduğunu gördüm.

"Ben ..." Neredeyse nutkum tutulacaktı. Simon Hess'ten, Betty Graham'dan, havuzdaki çocuktan ya da sigara içen adam Henry'den hiçbir iz yoktu. İzlendiğim hissi gitmiş miydi, yoksa bu sadece benim hayal gücüm müydü? "Ben ayrıldığımda böyle değildi," dedim.

"Arkadaşın Nick de böyle söyledi." Polis, sanki bu başlı başına bir suçlamaymış gibi *arkadaşın Nick* demeye devam etti. "Bu kadar uzun süredir burada kalmasına rağmen tavanın sudan zarar gördüğünü ve çökmek üzere olduğunu fark etmemiş olması çok komik."

"Ne?" dedim. Dedim.

"Su baskını kötü ve eski. Odaların çoğundaki halılar harap olmuş gibi görünüyor. Uzun zamandır şiddetli yağmur yağmamasına rağmen ofisteki halı da aynı şekilde. Taşıyıcı duvarların bazılarında çatlaklar var. Üst kattaki tavanların her yerinde küf var. Görünüşe göre

AMENITIES odasında da bir sızıntı vardı, bu yüzden tüm tavan neredeyse simsiyah." Başını defterinden kaldırıp motele baktı, sanki benim gibi cevap arıyordu. "Garip ama sanırım odalara pek girmediniz. Başka kimse de girmedi. Buraya gerçekten kimse gelmiyor, değil mi?" Omuz silkti. "Nasıl olduğunu söyleyemeyiz, sadece orada olduğunu söyleyebiliriz."

Betty, ne yaptığını düşündüm.

Ama bana söylemek zorunda değildi. Ne de olsa katilini motele ben yerleştirmiştim. *Betty çok kızacak.* Bu Betty'nin mekanı dağıtma versiyonuydu.

Simon Hess'e gelince. Ona ne yaptığı hakkında hiçbir fikrim yoktu.

"Eşyalarımı alabilir miyim?" Sağlık görevlisi işini bitirirken polise sordum.

"Ofisteler."

Başını salladı. "Senin için onları getirecek birini bulacağız. Sonra da sizi eve bırakacak birini bulacağım."

"Onu ben alırım." Viv yanımda belirdi ve elini omzuma koydu. "Araba kullanamazsın tatlım," dedi bana, sanki hayatım boyunca teyzemmiş gibi. "Seni eve götüreceğim."

Arabamdan anahtarlarımı ve çantamı aldıktan sonra Viv beni uzaklaştırdı. "Viv," dedim, "bunun için minnettarım, ama ben-"

"Tabii ki seni eve götürmeyeceğim," dedi. "Nick'i oradan çıkarmak için karakola gidiyoruz. Bu iş henüz bitmedi."

- - -

Kasabaya doğru ilerlerken Viv, "Callum'un gözle görülür bir yarası yok," dedi. "Elbette tam bir muayene yapıyorlar ama saldırıya uğramış gibi görünmüyor.

Emin olmak için otopsi yapmaları

gerekecek." "Yani öldü," dedim hissiz bir şekilde.

"Birkaç dakika önce ambulansla olduğu gibi, evet," dedi Viv. "Resmi ölüm nedeni muhtemelen kalp yetmezliği ya da emboli gibi doğal bir şey olacak."

"Peki ya gayri resmi ölüm nedeni?"

"Betty Graham." Bana baktı. "Katilinin torunuydu. O motele asla girmemeliydi. Bunu neden yaptığını Tanrı bilir. Artık asla bilemeyeceğiz."

Callum'un son dakikalarında ne gördüğünü, onu motelin ikinci katına neyin çektiğini merak ederek pencereden dışarı baktım. Onun

Büyükbaba mı? Betty mi? Başka bir şey mi? Her şeye rağmen onun için üzüldüm. Çok mutlu bir hayatı olmuş gibi görünmüyordu. "Öldüğünü nereden biliyorsun?" Viv'e sordum. "Bana Alma Trent'le telefonda konuşmadığını söyleyemezsin."

Viv sanki biraz eğlenmiş gibi gülümsedi. "Carly, ben otuz beş yıldır bir kasayım. Cevaplamayacağım sorular sormayı bırakmalısın."

Ama durmaya hiç niyetim yoktu. "Annenin kanserden öldüğünü nereden biliyorsun?" diye sordum.

"Ne?"

"Annemin öldüğünü bilmiyordun ama kendi annenin öldüğünü biliyordun. Sana annemin kanserden öldüğünü söylediğimde ..." dedin. Kafama dank edince sözümü yarıda kestim. "Öldüklerini söylemedin. Kanserinin aileden geldiğini söyledin."

"Öyle."

Midemin bulandığını hissettim. Bir gecede bu kadarı çok fazlaydı. "Kansersin." Sesim düzdü.

"Bende vardı," dedi Viv. "Onu yendim." "Peki ya şimdi?"

Polis karakolunun otoparkına girdiğimizde, "Kendine bir perde çek tatlım," dedi. "Biz buradayız."

- - -

Bizi iki saat beklettiler. Karakoldaki sert sandalyelerde oturup gelen giden insanları izledik. Arada bir nöbetçi memurun masasına gidip Nick Harkness'ı soruyordum. Bana bir haber alır almaz haber vereceğini söylüyordu ve sonra tekrar oturuyordum.

Viv iki kez ayağa kalktı ve telefon görüşmesi yaptı, mahremiyet için birkaç adım uzaklaştı. İkinci telefon görüşmesi bir anlaşmazlıkla ilgiliydi; kambur duruşundan, telefonda dikkatle konuşmasından, sesinin alçak ve fısıltılı tonundan bunu anlayabiliyordum. *Biliyorum. Biliyorum. Biliyorum. Özür dilerim.* Sınırlı dudak okuma becerilerimle seçebildiğim tek kelimeler bunlardı.

"Kiminle konuşuyordun?" Tekrar oturduğunda sordum, ama bunun faydasız olduğunu biliyordum.

Onunla tanıştığımdan beri, bu gece olan her şeye rağmen, Viv ilk kez gözle görülür bir şekilde üzgün görünüyordu. "Hiç kimse."

"Doğru," dedim. Kendim de üzgündüm; yorgun, endişeli ve acı içindeydim. "Hiç kimse."

Bir an için benimle tartışacak ya da sert bir şey söyleyecekmiş gibi göründü.

Sonra rahatsız plastik sandalyesine oturdu ve elimi avuçlarının içine aldı. Elim orada tuttu, parmakları benimkilerin üzerinde güçlü ve serindi. Elim çekmedim.

"Sence bir avukata ihtiyacı var mı?" Sonunda perişan bir halde sordum. "Hayır," dedi Viv. "Avukata ihtiyacı olmayacak.

Ortada bir suç yoktu

Durmuş bir kalbi ve bir sürü motel küfünü onun üzerine yıkmak istemedikleri sürece. Kim olduğu yüzünden onu daha uzun süre sorguluyorlar."

Çünkü o, babası Fell'in en ünlü cinayetlerinden birini işlemiş ve sonrasında pek çok hata yapmış olan Nick Harkness'tı. Sonunda Fell'i terk edene kadar başı beladan kurtulmamıştı. *Hiçbir şeyi kanıtlayamadık ama Nick'in söylediği gibi gerçekten yukarıda, odasında olup olmadığını hep merak etmişimdir.*

Neden söylemek zorunda hissettiğimi bilmiyordum ama söyledim. "Nick o gün yatak odasındaydı."

"Evet, biliyorum," dedi

Viv. "Alma öyle düşünmüyor."

"Bunu sana o mu söyledi?" Viv bana baktı, hâlâ elimi tutuyordu. "Alma elinden geldiğince insanları sinirlendirmeyi sever. Bu bir polis refleksi. Bunu bir iltifat olarak kabul etmelisin. Bu onu sarstığın anlamına geliyor."

Viv ilk kez Alma'yı tanıdığını itiraf ediyordu ama ben hiçbir şey hissetmiyordum. "O bir suçlu değil."

"Hayır," dedi Viv. "Öyleyim."

Gözlerinin içine baktım. Viv teyzemin gerçekten çok güzel gözleri vardı. Anneminkilere benziyorlardı.

"Simon Hess'in kimliğini tespit ettiler," dedi. "Henüz resmi olmasa da dış kayıtları. Kanıt bulmak için arabayı baştan aşağı inceleyecekler."

Elimi sıktı, sonra beni bıraktı ve ayağa kalktı. "Ne yapıyorsun?" diye sordum.

Cevap vermedi, ama arkasını döndü. Masanın arkasındaki kapı açıldı ve Nick dışarı çıktı. Beni gördüğünde mavi gözleri kısa bir süre şaşkınlıkla parladı ve sonra bana doğru geldi.

"Merhaba," dedi Viv gece vardiyasındaki resepsiyon görevlisine. "Bir dedektifle konuşmam gerekiyor."

Nick bana doğru geldi. Gözlerim yaşardı.

"Hayır," dedim usulca ama onu durdurmadım. "Konu nedir?" diye sordu resepsiyon görevlisi. Nick elini omzuma koydu.

"Bu sabah bir arabanın bagajında buldukları ceset," dedi Viv. "Onu oraya ben koydum. Benim adım Vivian Delaney ve otuz beş yıl önce ortadan kayboldum. Bir itirafta bulunmak istiyorum."

Şaşırtıcı derecede sakin, şaşırtıcı derecede medeniydi. Resepsiyon görevlisi bir telefon görüşmesi yaptı. Sonra ayağa kalktı ve "Benimle gel." dedi.

Vivian onu karakola kadar takip ederken arkasına bakmadı. Kapı arkasından tıkırdayarak kapandı.

Fell, New York Şubat 2018 Üç Ay Sonra CARLY

O kış çok soğuk geçti. Kar Aralık ayının başlarında başladı ve hiç dinmedi. Rüzgar buz gibiydi, yollar sertti. Noel için Illinois'e zar zor dönebildim.

Üç gün boyunca kardeşim Graham ve nişanlısının yanında kaldım. Sonra arabama binip Fell'e geri döndüm.

Graham ve Hailey bunu anlamadı. Neden o kadar yer varken Fell'de olmak istediğimi. Neden ayrılmak istemediğimi. Teyzemizin cinayet işlediği ve ortadan kaybolmuş gibi davrandığı Fell neden evimdi. Ama öyleydi.

Bir ay daha Heather'la kaldım ve sonra Viv'in şehrin diğer ucundaki dairesine taşındım. Çoğu insan teyzem cinayetle suçlandıktan sonra - özellikle de kasıtlı adam öldürmekle- onun evini devralmamı garip bulurdu ama Heather öyle düşünmedi. "Neden olmasın?" dedi bunu önerdiğimde. "Bu garip hikâyenin geri kalanına uyuyor."

Ben de taşındım. Üniversiteyi bıraktım -Graham'dan bir başka kızgın ders- ve gerçekten ne yapmak istediğimi araştırdım. Kışın ilk aylarında sessiz bir hayat yaşadım. Kitap okudum. Yürüdüm. Heather'la takıldım. Ve Fell Merkez Kütüphanesi'nde onlarca saatimi, günümü okuyarak ve araştırarak geçirdim. Düşünerek.

Callum'un otopsisi, o gece Sun Down'da beyin anevrizmasından öldüğünü gösterdi. Görünüşe göre hızlı ve acısız bir ölüm. Acı çekmediğine sevinmiştim. Bir cenaze töreni vardı ama küçük ve özeldi. Ben davet edilmedim ve katılmadım.

Callum'un büyükbabası Simon Hess'in cesedi Aralık ayı başında polis tarafından resmi olarak teşhis edildi. Ölüm sebebi iki bıçak yarasıydı, biri

Göğsünden ve boynundan. Adli tabip, Hess'i öldürenin muhtemelen boynundaki yara olduğunu, ancak müdahale edilmemiş olsaydı göğsündeki yaranın da bunu zamanında yapacağını söyledi. Cinayet silahı cesedin üzerinde bulunamamıştır, ancak çok keskin bir av bıçağı olduğu belirlenmiştir, bıçağın ağzı dört ila altı inç uzunluğundadır.

Vivian Delaney'nin savunması, Hess'in kendisine seri katil olduğunu itiraf etmesi üzerine nefsi müdafaa amacıyla Hess'i öldürdüğünü iddia etti. Hess'in DNA'sı Betty Graham, Cathy Caldwell ve Tracy Waters'ın DNA'sıyla eşleştiginde eyalet ve ulusal manşetlere çıktı. Victoria Lee'de DNA bulunamadı, çünkü aceleyle öldürülmüştü ve tecavüze uğramamıştı.

Betty'nin, Cathy'nin ve Tracy'nin aileleri son buldu. Victoria'nınki bulunamadı.

O geceden sonra Sun Down'da çalışmaya geri dönmedim, başka kimse de dönmedi. Bina çatısından temeline kadar hasar görmüştü. Sahibi Chris burayı açık tutmaya çalıştı, ancak hiç müşteri yoktu ve ilçe sağlık müfettişi burayı kapatması gerektiğini bildirdi. Küf ve rutubet sağlık için tehlikeliydi, alçı tavanlar ve duvarlar solunabilir tozlara dönüşmeye başlamıştı ve soğukta ısıtma sistemi çalışmıyordu.

Su boruları dondu ve elektrikler kesildi, tabela tamamen karardı.

Böylece Chris, istenmeyen ve yaşayamayacak bir işle uğraşan her mantıklı adamın yapacağını yaptı: Bir sigorta ödemesi aldı, araziyi yok pahasına satışa çıkardı ve binayı yıktırdı.

Aralık ayının sonlarında, Noel'den hemen sonra, Sun Down'ın etrafına ÖZEL MÜLKİYET yazan tabelalarla çevrili hızlı bir tel örgü çekildi. Motel tabelası indirildi ve özel bir kamyonla götürüldü. Ve Şubat ayında, gökyüzü çamurlu gri renkteyken ve zemin kirli kar ve sulu karla çalkalanırken, buldozerler ve diğer araçlar harekete geçti.

Onu izledim. Arabamı Altı Numaralı Yol'un kenarına park ettim ve eldivenli ellerim ceplerimde, şapkam kulaklarımda, rüzgâr burnumu ve yanaklarımı dondurup dudaklarımı çatlatarak tel örgülere doğru yürüdüm. Dramatik ya da çok ilginç değildi; makinelerin yıkım alanında gümbürdeyerek dolaşmasını, duvarları yıkmasını ve otoparkın betonunu delmesini izleyecek başka kimse yoktu. Ne yükselen bir müzik, ne bir koro ne de inen bir perde vardı. Sadece çizgili, kararan gökyüzü ve ekip gün boyu çalışırken yağmaya başlayan kar vardı.

Betty Graham orada değildi. Simon Hess, küçük çocuk ya da sigara içen adam Henry de yoktu. Hepsi ölmüş ve gitmişti.

Çitin yanında dururken cebimdeki telefonum çaldı ve onu çıkarıp cevap vermek için eldivenimi çıkardım. "Alo?"

"Victoria'nın davası yeniden soruşturuluyor," dedi diğer uçtaki ses. "Tüm kanıtları topladılar ve tekrar gözden geçiriyorlar. Katilin DNA'sının izlerini bulmak için kıyafetlerinin yeniden incelenmesi de buna dahil."

Döndüm ve arabama doğru yürümeye başladım. Alma Trent'e "Bunu nereden bildiğini bana söyleme," dedim.

Alma, "Merak etmeyin, etmeyeceğim," dedi. "Kişiliğime rağmen otuz yıl boyunca teşkilatta birkaç arkadaş edinmeyi başardım. Tüm söyleyeceğim bu."

"Eğer zamanlama kayıtlarını çıkarabilirlerse, bu yardımcı olacaktır. Viv'in not defterine göre Hess, Victoria'nın öldüğü ay Victoria'nın sokağında programlanmış."

"Biliyorum. Defteri okudum."

"Yakın zamanda değil," dedim. Defter artık benimdi; onu saklamıştım. Şimdiye kadar yüzlerce kez okumuştum. "Marnie'yi arayıp ona söyledin mi?"

"Kimden bahsettiğiniz hakkında hiçbir fikrim yok."

"Tabii ki aradın," dedim sanki cevap vermemiş gibi. "Onu benden önce sen aradın."

"İsim tanıdık geliyor ama hatırladığımı söyleyemem. Başka birini düşünüyorsunuz."

"Ona selamımı söyle."

"Kimi kastettiğinizi bilseydim söylerdim."

İçimi çektim. "Biliyorsun, günün birinde bana güvenmek zorunda kalacaksın."

Alma, "Ancak bu kadar güvenebilirim," dedi. "Ben sadece Vivian Delaney davasına ilgi duyan emekli bir polisim. Buna ister hobi deyin, ister seksenli yılların nostaljisi. Neredesin sen? Rüzgarı duyabiliyorum."

"Altı Numaralı Yol'da, Sun Down'ın buldozerlerle yok edilmesini izliyordum."

"Öyle mi?" dedi Alma, saçma sapan bir ses tonuyla. "Bu konuda kendini iyi mi hissediyorsun yoksa kötü mü?"

"İkisi de değil," diye cevap verdim. "İkisi de. Size bir şey sorabilir miyim?"

"Her zaman sorabilirsin, Carly." Bu da her zaman cevap vermeyeceği anlamına geliyordu.

"Victoria'nın erkek arkadaşı başlangıçta onun cinayetinden hüküm giymişti. Ama dava yeniden açılmış ve bozulmuş. Araştırdım ve her şeyin erkek arkadaşının 1987'de yeni bir avukat tutmasıyla başladığı ortaya çıktı."

Biliyor musunuz?

Bu konuda bir şey var mı? Yani, bir şeyler değişmiş olmalı. Onu yeni bir duruşma talep etmeye teşvik eden bir tür ipucu olmalı."

Alma, "Hiç avukat tanımıyorum," dedi.

Haklısın. Tabii ya. Ama yanlış adamın mahkûm edildiğini ve doğru adamın bir arabanın bagajında ölü bulunduğunu kesin olarak biliyordu. "Bir diğer ilginç şey de şu," dedim. "Tracy'nin öldürülmesinden hemen sonra, evsiz bir adam onun sırt çantasını teslim etmeye çalıştığı için tutuklandı. Herkes onun katil olduğunu düşündü. Ama dava ikinci dereceden olduğu için reddedildi. Serbest kalmasının sebebi de iyi bir avukata sahip olmasıydı."

"Öyle mi?"

"Evet. Bu biraz garip, değil mi? Gerçekten iyi bir avukatı olan evsiz bir serseri? Kulağa, adamın masum olduğundan emin olan birinin yardım edeceği bir şeymiş gibi geliyor."

"Bilemem. Dediğim gibi, avukatlar bana göre değil."

İçimi çektim. Alma'yı seviyordum ama onunla arkadaş olmak imkânsızdı. Heather daha çok benim tarzımdı. "Telefonumla Sun Down'ın yıkılışının fotoğraflarını çektim. Sanırım Viv bir dahaki ziyaretimde onları görmek isteyecektir."

Alma, "Duruşmayı beklerken hapishanede ona tıbbi tedavi verdiklerini duydum," dedi.

Kalbim sıkışmıştı. Her şeye rağmen Viv benim teyzemdi. "Ona kemoterapi veriyorlar ama işe yarayıp yaramayacağını bilmiyorlar."

Viv yine kanser olmuştu. Ya kanserden ölecekti ya da hayatının geri kalanını hapiste geçirecekti. Belki ikisi de.

Belki ikisi de değildir.

Her iki durumda da yapabileceğim başka bir şey yoktu.

Bu konuda iyi mi hissediyordum, yoksa kötü mü? Bu o güne, ruh halime, Viv'in anneme yaşattıklarına öfke duyup duymadığıma, ailemi özlemenin acısını hissedip hissetmediğime ya da Viv'in yaptığı bazı şeylere hayranlık duyup duymadığıma bağlıydı. Üçünü birden hissettiğim zamanlar oldu. Bu, Viv'in belki de sahip olmadığı bir zaman alacaktı.

"Onu bir kez yendi," dedi Alma. "Yine yenebilir. Her şeyi yenebilir."

"Tanrım," dedim. "Sanki onu tanıyor gibisin."

"Bilmiyorum elbette ama ilginç bir bayana benziyor. Bir gün onunla tanışmak istediğimi söyleyin."

Gözlerimi devirdim. "Her neyse."

"Altı Numaralı Yol'da hava soğuk. Bir kahve içmeye gelmek ister misin? Saatin kaç olduğu umurumda değil. Ben bir gece kuşuyum."

"Ben de," dedim, "ama bugün gelmeyeceğim. Planlarım var."

"Öyle mi?" dedi Alma tekrar. "Zamanı gelmişti."

"Bu ne anlama geliyor?"

"İyi eğlenceler demek," dedi ve telefonu kapattı.

- - -

Nick kot pantolon ve siyah bir kazak giyyordu. Tıraş olmuştu ve sabun kokuyordu. Uzun zaman önce üçüncü kattaki bir apartman dairesine taşınmıştı, seyrek, erkeksi ve bir şekilde ev gibi olan küçük bir yerdi. Eski bir lise arkadaşıyla bir tadilat şirketinde ortaklığa başlamıştı ve şehirde iki tadilat ekibi çalıştırıyordu. Belki işlerin bir kısmı kötü şöhretli olduğu için geliyordu, ama hepsi değil. Nick aklına bir şey koyduğunda, istediği her şeyi yapabiliyordu.

Şehir merkezindeki bir Tayland lokantasında gece geç saatte yemek yerken ona "Kriminoloji okumak istiyorum," dedim. "İlkbaharda başlayabilirim, yaz boyunca kredi alabilirim, sonra da güz dönemi için kayıt yaptırabilirim."

Yemek çubuklarını indirdi. Restoranın loş ışığı, koyu renk saçlarını ve gölgeli elmacık kemiklerini neredeyse aptalca bir şekilde muhteşem kılıyordu. Onu uykusuzluktan kalan kirli sakallarıyla mı yoksa sakalsız haliyle mi daha çok sevdiğime karar veremiyordum.

"Bundan emin misin?" diye sordu bana.

"Evet." Pad thai eriştelerimi dürttüm. "Sanırım bu işte iyi olurdum. Ya sen?"

Uzun bir süre bana baktı. "Bence bu işte harika olursun," dedi, sesi son derece ciddi. "Bence kriminoloji dünyası senin için hazır değil. Biraz bile değil."

Bakışlarını tabağıma indirirken yanaklarımın ısındığını hissettim. "Kendinize bir randevu daha kazandınız bayım."

"Onları kazanmak zorunda mıyım? Bu bizim onuncumuz gibi."

"Hayır, bu dokuzuncu. CVS'de yanlışlıkla birbirimize rastladığımız zaman sayılmaz."

"Sayıyorum."

"Üzerimde eşofman vardı," diye itiraz ettim. "Üşütmüştüm. Randevu değil."

"Seni eve gönderdim ve sonra ihtiyacın olan tüm soğuk algınlığı ilaçlarını alıp sana getirdim. Yemek ve çayla birlikte," diye karşı çıktı. "Bu bir randevuydu."

Sun Down Motel'in 210 numaralı odasının eski sakinine kesinlikle hâlâ aşıktım.

"Bu gece daha iyi olacak," dedim ona.

Öyleydi. Yemeğimizi bitirdikten sonra *Carrie*'nin gece yarısı gösterimi için revü sinemasına gittik. Orada tam on dört kişi vardı. Bütün film boyunca elini tuttum. Film bitip dışarı çıktığımızda kar yağıyordu. Dairesine dönerken fark etmedik bile. Kafamız çok meşguldü.

Viv teyzemin dediği gibi, bir kız bekaretini bir yerde kaybetmeli, değil mi?

Saatler sonra, Nick'in kolları üzerimde sıcacık yatağıma uzandığımda, karanlıkta pencereye doğru döndüm. Sonunda uykuya dalmadan önce uzun bir süre yağan karı izledim.

Teşekkür

Editörüm Danielle Perez'e bu kitaptaki bilgece yardımı için ve Berkley'deki ekibin geri kalanına sıkı çalışmaları ve muhteşem kapağım için teşekkürler. Menajerim Pam Hopkins'e yaptığı her şey için teşekkürler. Bu kitabın bir taslağını okuyan ve bana berbat olmadığını söyleyen Molly ve Stephanie'ye teşekkürler. Yazmaya zaman ayırma ihtiyacımı anlayan ve buna sahip olmamı sağlayan kocam Adam'a her zamanki gibi teşekkürler. Kitaplarımı duyurmak için yorulmak bilmeden çalışan kitapçılara ve kütüphanecilere teşekkür ederim. Ve teşekkür ederim okurlar, kitaplarımı almaya ve onlar hakkında konuşmaya devam edenler. Siz olmadan bunların hiçbiri olmaz. Hikayelerimi okuduğunuz için çok teşekkür ederim.

The Sun Down Motel

sIMONE sT. JAMEs

Okuyucu Rehberi

Tartışma Soruları

1. Sizce yazar bu hikâyeyi neden iki zaman diliminde ve iki bakış açısıyla anlatmayı seçti? Bunun etkili olduğunu düşünüyor musunuz? Neden ya da neden değil?
2. Her bir kurbanın medyada nasıl tanımlandığını tartışın. Sizce medyanın bu kadınları tanımlama biçimi soruşturmanın bütününde ve polisin katili yakalayamamasında rol oynadı mı? Bu kadınların tanımlanış biçimleri günümüzde medya tarafından kurbanların tanımlanış biçimleriyle nasıl karşılaştırılabilir?
3. Viv en başından beri kadın hayaletin kim olduğunu ve motele neden musallat olduğunu ortaya çıkarmayakararlı. Sizce bu onun için neden bu kadar önemliydi? Sizce neden Fell'den, New York'tan ve motelden kaçmadı?
4. Viv, Carly ve Heather'ın hem Fell, New York cinayetlerine hem de genel olarak gerçek suçlara karşı biraz hastalıklı bir merakı var; bu da genç kadınların gerçek suç içeriğinin en büyük tüketicileri olma eğiliminde olduğu gerçeğini yansıtıyor. Sizce bu neden kaynaklanıyor?
5. Motele musallat olan hayaletleri, özellikle de Betty'yi tartışın. Sizce her biri neyi temsil ediyordu, eğer bir şey varsa?
6. Viv'in de belirttiği gibi, bu romandaki kadınların kendilerini korumak için ne yapmaları gerektiğini tartıştıkları birçok örnek var: "Sonunda soyulup yol kurbanı gibi ölenler hep kızlar oluyordu. Ne kadar korktuğunuz ya da dikkatli olduğunuz önemli değildi. her zaman sen olacaksın." Sizce yazar bu sözlerle ne demek istiyor?

kadın olma deneyimi? Sizce Viv ve Carly erkek olsalardı roman farklı olabilir miydi? Eğer öyleyse, nasıl olurdu?

7. Kadın öfkesi ve güçlenmesi kavramları bu romanda nasıl ele alınıyor, eğer ele alınıyorsa?
8. Alma ve Marnie'yi, Viv'le ve birbirleriyle kurdukları ilişkileri düşünün. Sizce neden Viv'in soruşturmasına dahil olmalarına izin verdiler?
9. Bu roman boyunca birçok karakter sonunda küçük bir kasaba olan Fell, New York'a geri döner ya da birçok nedene rağmen orada kalmayı seçer -ve fırsatları- terk etmek için. Sizce neden kasabaya çekiliyorlar?
10. Bir önceki sorudan yola çıkarak, sizce yazar bu romanın mekânı için neden ücra bir kasabayı ve daha da ücra bir yol kenarı motelini seçti? Sizce farklı bir mekânda hikâye nasıl değişirdi?
11. Katilin sonunda nasıl durdurulduğunu tartışın. Sizce olaya karışanlar doğru şeyi mi yaptılar? Özellikle de o dönemi göz önünde bulundurarak, farklı bir şey yapabileceklerini düşünüyor musunuz?

Yazar Hakkında

Simone St. James, *The Broken Girls*, *Lost Among the Living* ve *The Haunting of Maddy Clare* kitaplarının *USA Today* çoksatan ve ödüllü yazarıdır. Perili bir kütüphaneyi konu alan ilk hayalet hikâyesini lisedeyken yazmış ve tam zamanlı yazarlığı bırakmadan önce yirmi yıl boyunca televizyon sektöründe perde arkasında çalışmıştır.

Penguin
Random House
PENGUIN PUBLISHING GROUP

Okuma listenizde sırada ne var?

Bir sonraki harika
okumamızı keşfedin!

Kişiselleştirilmiş kitap seçimleri ve bu yazar hakkında güncel haberler alın.

Şimdi kaydolun.

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.